

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YABANCI

"Gözülcü, zekice
yazılmış ve
kesinlikle feminist
bir romantik
komedi."

—Christina Lauren

Eski Sevgili Mevzuları

New York Times Çoksatın Yazarı

RACHEL LYNN SOLOMON

• NPR • Buzzfeed • Cosmopolitan • CNN • PopSugar

2021'In En İyi Kitabı

"Sahte flörtleri unutun... Bütün olay sahte eski sevgililerden! *Eski Sevgili Mevzuları* hayatınızda eksik olduğunu şimdiye kadar bilmediğiniz bir şeyi size sunuyor." —Jen DeLuca

"Shay ve Dominic'in âşık olmalarına âşık oldum."

—Sarah Hogle

"İnanılmaz komik, her sayfası atışmalar ve cinsel gerilimle dolu olağanüstü bir romantik komedi!" —Kerry Winfrey

"Zekice yazılmış, duygusal ve yavaş gelişen bir romans.

Karakterler o kadar gerçek ki podcastlerini dinleyebilmek isterdim." —Andie J. Christopher

"*Eski Sevgili Mevzuları*'nda bir romantik komediden isteyebileceğiniz her şey — hazırcevap laf dalaşları, yavaş yavaş büyüyen k ve duygusal derinlik."

—Publishers Weekly

"Nefretten aşka dönüşen hikâye kıvrak zekâ ve mizahla örülmüş ki bu da sahte ilişki türüne hiç beklenmedik bir şaşırtmaca katıyor."

—Publishers Weekly (starred review)

"*Eski Sevgili Mevzuları* aynı anda pek çok şey: laf dalaşlarıyla dolu, sizi kahkahalara boğacak bir romantik komedi; kederin yaşamlarımızı ve sevgimizi nasıl şekillendirdiği üzerine derin bir inceleme; radyonun ve yayıncılığın verdiği keyfe bir övgü... Her yönüyle harika bir romans." —Entertainment Weekly

BU YAYINDA AŞK VAR

Shay Goldstein, mezun olur olmaz girdiği yerel radyoda yaklaşık on yıldır yapımcıydı. Kendini başka bir yerde hayal edemese de ukala ve kibirli yeni çalışma arkadaşı Dominic Yun işleri onun için epey zorlaştırıyordu.

İstasyonları maddi sorunlar yaşamaya başlayınca Shay yeni bir program fikriyle çıkageldi. İki eski sevgili canlı yayında ilişkiler hakkında tavsiye verecek ve dinleyicilerin hikâyelerini paylaşacaktı. Ancak Shay'in fikrin onaylanmasından daha çok şaşırdığı bir şey varsa, o da programın sunucusu seçilmekti – hem de Dominic'le beraber.

Her ne kadar ikisi de yalan söylemekten hoşlanmasa da kariyerlerinde bir sıçrama için bu teklifi kabul etmekten başka şansları yoktu. Ancak *Eski Sevgili Mevzuları* gitgide popüler olur ve ikilinin arasında aşk kıvılcımlanırken, bu aldatmacanın bir bedeli olacaktı.

“Romantizm ve komedinin mükemmel dengesi.”

—New York Times

“Yarattığı heyecanın hakkını fazlasıyla veriyor.”

—PopSugar

*Ivan'a,
Benimle birlikte bu yolculuğa çıktığın,
sarsılmaz desteğin ve hikâyeleri en az benim kadar sevdiğin için.
Yanımdayken daima evimde gibiyim.*

Zihnimin içinde yanlışlık fikriyle örölü hikâyeler
aramıyorum, hayır. Ama açıkçası, harika hikâyelerin
çoğu insanların yanılmasına dayanıyor.

—Ira Glass

Dominic Yun benim ses kabinimdeydi.

Benim ses kabinimde olduğunu da biliyordu. Dört aydır buradaydı, o yüzden oranın benim ses kabinim olduğunu bilmesine imkân yoktu. İstasyonun e-postalarımıza da bağladığı takvimde, mavi bir baloncuğun içinde şöyle yazıyordu: KABİN C: GOLDSTEIN, SHAY. PAZARTESİDEN CUMAYA HER GÜN, 11'DEN ÖĞLENE KADAR. BİTİŞ: HİÇBİR ZAMAN.

Kapıyı tıklattım ama... tabii ki ses kabininin olayı ses geçirmez olmasıydı. Hatalarımdan oluşan bir listenin reklam almayan bir radyoda en az yarım saatlik bir programı doldurabileceğinden her ne kadar emin olsam da içeri dalıp Dominic ne kaydediyorsa onu mahvetmeyi riske edecek kadar da kötü değildim. Pasifik Halk Radyosu'nun en deneyimsiz muhabiri olabilirdi ama ses miksajı sanatına, bunu yapmayacak kadar saygı duyuyordum. Kabinin içinde her ne oluyorsa kutsal sayılmalıydı.

Onun yerine Kabin C'nin duvarına yaslanıp içten içe köpürürken **KAYITTA** yazısının kırmızı kırmızı yanıp sönmelerini izledim.

Programımın sunucusu Paloma Powers, "Başka bir kabin kullan, Shay!" diye bağırdı yemeğe giderken. (Son yedi yıldır

her salı ve perşembe, karşı sokaktaki tek göz dükkândan sebzeli *yakisoba*. Bitiş: Hiçbir zaman.)

Öyle yapabilirdim. Ama pasif agresif davranmak çok daha eğlenceliydi.

Ulusal radyo, bağış toplama yayınlarında para isteyen, sesinden bal damlayan entelektüellerden ibaret sayılmazdı. Bu alandaki her pozisyon için "*Amerikan Yaşantısı*"'nı çok seven" yüzlerce çaresiz gazetecilik mezunu vardı ve bazen hayatta kalmak için saldırgan olmanız gerekiyordu.

Fakat ben saldırgandan çok inatçıydım sanırım. O inatçılık on yıl önce burada stajyer olarak başlamamı sağlamıştı ve şimdi yirmi dokuzumda, istasyonun en genç kıdemli yapımcısıydım. Çocukluğumdan beri istediğim şey buydu, her ne kadar o zamanlar bilgisayar yerine mikrofonun arkasında olmayı hayal ediyor olsam da.

Yardımcı yapımcım Ruthie Liao'yu tanıtımların öğleden önce yetişeceğine dair temin ettikten, çevre muhabiri Marlene Harrison-Yates'in bana attığı bir bakışın ardından kahkahalara boğulmasını ve geniş B kabinine girişini izledikten sonra nihayet ses kabininin kapısı açıldığında saat on biri yirmi geçiyordu.

İlk gördüğüm şey parlak siyah Oxford ayakkabıları oldu. Ardından bir doksan küsurluk vücuduyla kömür rengi kumaş pantolonu ve en üst düğmesini açtığı bordo gömleği görüş açırma girdi. C kabinin kapısında, kaşlarını çatmış hâlde program metnine bakarken yarı serbest iş kıyafetleri için katalog çekimine fazlasıyla uygun görünüyordu.

"Tüm doğru kelimeleri doğru sırada söyledin mi?" diye sordum.

"Sanırım," dedi Dominic tamamen ciddi bir sesle, benden ziyade elindeki kâğıda. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Elimden geldiğince tatlı bir sesle, "Sadece kabinimi bekliyordum," dedim.

Yolumu tıkadığı için hâlâ dikkatli bir şekilde ona bakıyor-

dum. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı ve siyah saçları da hafif dağıruktı. Belki de hikâyesini istediği gibi kıvrırmayınca öfkeyle ellerini saçlarının arasına daldırmıştı. İnternet sitemizi ele geçiren, iddialı manşetlerinden dolayı bolca tıklanan ama duygusal derinlikten yoksun hikâyelerinden sonra bu hoş bir tezat olurdu doğrusu. Belki de kabinde geçirdiği o can alıcı yirmi dakikada ulusal radyodan öylesine sıtkı sıyrılmıştı ki Kent'e gidip  zg n olduğunu ama bu işe uygun olmadığını söylemek üzereydi.

Kabin A, B ve çok sevgili C arasındaki farkları bile anlayacak kadar uzun zamandır burada çalışmıyordu o: Kabin C'deki kulaklıklar öylesine doğru bir şekilde içe doğru kırılmıştı ki miksaj masasındaki ses kısıcının ağırlığı onları kontrol etmeyi kolaylaştırıyordu. Ayrıca Kabin C'nin benim için öneminden de bihaberdi. Orada, tamamen tek başıma yaptđım ilk programda Babalar Günü'nde babasız olma hakkında parçalar mikslemiştim ve sonrasında radyonun telefonları saatlerce kilitlenmişti. O hikâyeleri dinlerken yıllar sonra kendimi biraz daha az yalnız hissetmiş ve en başta radyoculuk işine neden girdiğimi hatırlamıştım.

Meselenin sadece Kabin C olmadığını da söyleyebilirdim tabii ama kablo ve düğmelerle dolu o iki metrekarelik alana sağlıksız bir bağlılık geliştirmiş olmam da olasıydı.

"Tamamen senindir," dedi ama ne yolumdan çekildi ne de başını k ğıttan kaldırdı.

" yle olmalıydı zaten. Her gün on birden öğlene kadar. Takviminde bir sorun varsa IT'ye söylesen iyi olur."

En sonunda gözlerini programından çekip bana indirdi. Hem de bayağı aşağıya. Kapının  er evesine yaslanırken bir omuzu hafifçe kamburlaştı. Bunu sürekli yaptđını fark etmiştim ve sebebi de normal ölçülerdeki binaların onun sığamayacağı kadar küçük olmasıydı sanırım. Boyum 1.57'ydi ve bunun farkına en çok onun yanında dururken varıyordum.

İnternet sitemiz için onun fotoğrafını çekerken resepsiyonistimiz Emma'nın yanakları durmadan al al olmuştu çünkü bura-

larda otuz yaşının altında olup stajyer olmayan bir tek o vardı. Dudaklarını bir kenara çekiştiren minik bir parantez dışında son derece ciddi bir poz vermişti. Fotoğraf yayınlandığında dudaklarının o köşesine uzun uzadıya bakıp Kent'in neden daha önce bir radyo istasyonuna ayak bile basmamış birini işe aldığını düşünmüştüm. Kent, onun sürekli ülkedeki en iyi program olarak gösterilen Northwestern'de yaptığı gazetecilik yüksek lisansına ve üniversite gazeteciliğindeki ödülleri silip süpürmüş olmasına bayılmıştı.

Dominic, o kadro fotoğrafı için verdiği gülümsemenin daha gergin bir versiyonuyla bana baktı. "Saat on biri beş geçiyordu ve içeride kimse yoktu. Bende de daha sonra patlaması muhtemel bir hikâye var. Bir kaynağın daha onay vermesini bekliyorum."

"Ne güzel. Benim Paloma'nın girişini mikslemem gerekiyor, o yüzden..." Kabine girmek için yandan geçmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadığı için mânâsız boyutlardaki vücudu hâlâ yolumu tıkiyordu. Boz ayının dikkatini çekmeye çalışan yavrusundan farksızdım resmen.

O parantez ağzının kenarını biraz daha çekiştirdi. "Hikâyemi merak etmiyor musun?"

"Eminim ki yarın *Seattle Times*'ta okurum."

"Aa, takım ruhun nerede senin? Ulusal radyoda da patlayan haberler olabilir," diye ısrar etti. Bu tartışmayı istasyona girdiğinin ilk haftasında, neden belediye meclisi toplantılarına muhabirlerimizden hiçbirinin katılmadığını sorduktan sonra defalarca yapmıştık. "Bir kez olsun bir hikâyeye yetişmeye çalışan değil de onu yakalayan olmak güzel olmaz mıydı?"

Dominic flaş haberlerin bizim pek de güçlü yanımız olmadığını anlamakta güçlük çekiyordu. Eğitimi sırasında ona muhabirlerimizin bazen *Times*'tan aldıkları haberi yeniden yazıp yayınladıklarını söylediğimde, sanki bir sonraki bağış toplama yayınumızda hediye olarak bez çanta vermeyeceğimizi söylemişim gibi bakmıştı. Muhabirlerimiz harika –ve dahası önemli– işler çıkarıyordu ama ben her zaman ulusal radyonun asıl odak

noktasının daha uzun soluklu, derinlere dalan ve insanlara dair hikâyeler olması gerektiğini düşünüyordum. Benim programım, *Puget Sesleri* de tam olarak bunu yapıyordu ve bu konudaki başarısı yadsınamazdı. Bu ismi, Washington'ın kuzeybatı kıyısından geçen boğazdan esinlenerek Paloma bulmuştu.

“İnsanlar flaş haberleri duymak için bize gelmiyor,” dedim, sesimi yükseltmemeye çabalayarak. “Gerekli saha araştırmaları yapıldı. Yerel haberlerin nereden geldiğinin bir önemi yok. Yarın tüm radyo istasyonlarında, bloglarda ve yirmi yedi takipçisi olan Twitter hesaplarında olacak ve kimse ilk nerede gördüğünü umursamayacak.”

Kollarını göğsünde kavuşturunca dikkatim bir anlığına önkollarına ve gömleğinin manşetleri altında kaybolan koyu renkli kıllarına kaydı. Ben her zaman önkola hayran bir kız olmuştum – bir adamın gömleğini dirseklerine kadar kıvrması benim için ön sevişme sayılırdı– ve öylesine güzel önkolların onda heba olması ne kadar da kötüydü.

“Doğru, doğru,” dedi. “Gerçek radyonun asıl odaklandığı şeyi unutmamalıyım – bugünkü bölümün neydi?”

“Hayvan Eğitmenimize Sorun,” dedim, özgüven yaydığını umduğum bir şekilde çenemi kaldırdım. Bundan utanç duymayı reddediyordum. Öncelikle en çok ilgi gören bölümlerimizden biri idi; ünlü hayvan davranış bilimcisi Mary Beth Barkley –yüzde doksan sekiz ihtimalle gerçek ismi değildi– dinleyenlerin sorularını yanıtlıyordu. Programa her zaman corgi köpeğini de getiriyordu ve köpeklerin her şeyi çok daha iyi hâle getirdiği bir gerçektir.

“Canlı yayında kedi kusmuğu analiz ederek gerçek bir kamu hizmeti veriyorsun.” Kabinin önünden çekildi ve kapı pat diye kapandı. “Okulda o dersi kaçırmış olmalıyım. Senin programının yakaladığı ince ayrıntıyı yakalamayı pek çok kişi başaramaz.”

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan koridorda alametifarikası pantolon askıları ve ilginç kravatıyla Kent göründü. Bugünkü kravatında küçük sucuklu pizza dilimleri vardı. Kent

O'Grady: istasyonun program yöneticisi ve onu yıllar önce Seattle efsanesi yapan sesin sahibi.

Elini Dominic'in omzuna koymaya çalıştı ama benden sadece birkaç santim daha uzun olduğu için eli pazısında kaldı. "Tam da aradığım insanlar. Dom, hikâyen nasıl gidiyor? Elimizde patlamaya hazır bir skandal var mı?"

Dom. On yıldır Kent'in birine bu kadar hızlı bir şekilde lakap taktığını görmemiştim.

"Skandal mı?" diye sordum, biraz meraklanmışım doğrusu.

"Olabilir," dedi Dominic. "Bir kişinin daha arayıp onaylamasını bekliyorum."

"Harika." Kent, bir elini kırçilli sakallarının arasından geçirdi. "Shay, Paloma'nın programdan sonra Dominic'le canlı bir röportaj için zamanı var mı?"

"Canlı mı?" dedi Dominic. "Önceden... kaydetmeden mi yani?"

"Tabii ki," dedi Kent. "Bu hikâyeyi ilk patlatan biz olmalıyız."

"O flaş haberi kaçırmamalıyız," dedim, Dominic'in beti benzi atarken. Dominic'e fazladan zaman verme fikrinden hiç hoşlanmasam da bundan o kadar rahatsız oluyorsa ben kesinlikle vardım. "Sanırım Hayvan Eğitmenimize Sorun'dan sana birkaç dakika ayırabiliriz."

Kent parmaklarını şıklattı. "Hatırlat da gitmeden önce Mary Beth'i göreyim. Köfte bu aralar yemek yerken her bir lokmasını önce yere dökmek gibi bir huy geliştirdi."

"Sadece birkaç dakika, değil mi?" Dominic'in sesi titriyordu.

"En fazla beş. Çok iyi olacak." Kent bize sırtarak bakıp ofisine döndü.

"Lütfen programımı mahvetme," dedim Dominic'e ve Kabin C'ye girdim.

Dominic Yun benim stüdyomdaydı.

Aslında teknik olarak üç bitişik stüdyoydu: Biri sunucu ve miksaj masasının –diğer adıyla "panonun"– bulunduğu telefon-

lu küçük stüdyoydu ve bir de Paloma'nın şu an program notları, bir *kombucha* şişesi ve boş bir su bardağıyla oturduğu stüdyo A vardı. Yanında da az önce Paloma'nın notlarının üzerine su döktüğü için durmadan ellerini ovalayan Dominic oturuyordu. Ruthie yazıcıya koşturup yeni bir kopya bastırmak zorunda kalmıştı.

"Mary Beth geldi," dedi Ruthie, Dominic'in sebep olduğu dağınıklığı temizledikten sonra arkamdan stüdyoya girerek. "Ve evet, suyunu da getirmiş, köpeğinin de suyu var."

"Harika. Çok teşekkürler." Kulaklığımı taktım, programın akışı üzerinden geçerken kalbim yayın öncesinin o tanıdık heyecanı küt küt atıyordu.

Puget Sesleri, hafta içi her gün ikiden üçe kadar yayınlanan bir saatlik bir adrenalini patlamasıydı. Kıdemli yapımcı olarak canlı programı ben yönetiyordum: Paloma'ya gerekli bilgileri veriyor, konukları arıyor ve onları yayına bağlıyor, her bölüme harcanan zamanın kaydını tutuyor, yolunda gitmeyen bir şey olursa derhal müdahale ediyordum. Ruthie konukları getiriyor ve stajyerimiz Griffin de yan kabinde gelen aramaları cevaplıyordu.

Bazı zamanlar bunu haftada beş kez yaptığımı inanamıyordum. Şehirdeki binlerce insan radyolarından, uygulamalarından ya da internet sayfalarından 88.3 FM frekansını açıyor, kimisi dinledikleri şeyle birlikte öyle bir heyecanlanıyor, eğleniyor ya da öfkeleniyordu ki kendi hikâyelerini paylaşmak ya da bir soru sormak için bizi arıyordu. Bu interaktif etken –bir an Paloma'nın sesini hoparlörden duymak ve sonraki dakika onunla sohbet edebilmek– radyonun en iyi basın organı olmasının nedeniydi. Dünyanın bir nebze de olsa küçülmesini sağlıyordu. Bir programı ülke çapında binlerce hayranla birlikte dinleyebiliyordunuz ama yine de sunucu bizzat *sizinle* konuşuyormuş gibi hissediyordunuz. Hatta bazı durumlarda arkadaş olduğunuzu bile düşünebiliyordunuz.

Ten rengi botlarımı her zamanki sandalyemin en alçak seviyesinde bir aşağı bir yukarı sallıyordum. Yanımda oturan Ruthie

önce kısacık kesilmiş platin sarısı saçlarının üzerine kulaklığını taktı, ardından durmadan sallanan bacağıma elini koydu.

“Her şey yolunda gidecek,” dedi, bizi ayıran cam paravanın ardında oturan Dominic’i başıyla işaret ederek. Aramızdaki düşmanlığı saklamaya çalışıyorduk ama Ruthie, Z kuşağı olmasının verdiği sezgiyle neler olduğunu daha Dominic’in işe başladığı ilk hafta anlamıştı. “Daha beteriyle de mücadele ettik.”

“Doğru. Yersiz korkularımızın son dakikada yüzünü göstermesiyle dört konuğun yerlerini değiştirdiğin için benim sonsuza dek kahramanımsın.”

Sürekli araya giren reklamlara rağmen programların daha yoğun tempoda işlendiği bir özel radyodan gelen Ruthie’ye bayılıyordum. Arada bir onu reklam müzikleri mırıldanırken yakalıyordum. Sonsuza kadar o müziklerle lanetlendiğini söylüyordu.

Stüdyonun ortasındaki Jason Burns, özel olarak İsveç’ten sipariş ettiği ergonomik sunucu sandalyesinden ayağa kalktı. Önünde pano hafifçe geriye kayar gibi oldu.

“Stüdyoda sessizlik lütfen,” dedi o kendine has bal damlayan sesiyle, elleri de panodaki ses geçişi düğmelerinin üzerinde geziniyordu. Jason otuzlarında, Seattle yerlilerinin olduğu kadar oduncuların da forması sayılan oduncu gömleği ve kot pantolon giyen tatlı bir adamdı.

Saatın yanındaki **YAYINDA** yazısı yanmaya başladı.

“88.3 FM Pasifik Halk Radyosu’nu dinliyorsunuz,” dedi Jason. “Sırada, *Puget Sesleri*’nde flaş bir yerel haber var. Ayrıca Paloma Powers, bir hayvan yetiştiricisine hayvanlarınızın davranışlarıyla ilgili en merak ettiğiniz şeyleri soracak. Ama önce PUR’dan ulusal haberleriniz.”

YAYINDA yazısı söndü. Ve ardından: *Washington, DC’den PUR Haberler’den ben Shanti Gupta...*

Normal zamanda beni PUR haber spikeri Shanti Gupta’nın sesinden daha iyi yatıştırabilecek çok az şey vardı. Ama ben Paloma’nın yanında Dominic’in oturmasının ne kadar yanlış olduğuna odaklanabiliyordum sadece.

Hattımdaki beni Dominic'e bağlayan düğmeye bastım. "Mikrofona o kadar yakın oturma," dedim ve kulağında benim sesimi duyduğuna o kadar irkilmiş olacak ki kaşları saç çizgisine kadar fırladı. "Yoksa hepimiz senin hararetli nefeslerini dinleyeceğiz."

Dudakları hareket etti ama hiçbir şey duymadım.

"Düğmeye basman gere—"

"Gerçekten bu işte iyi olmamı istemiyorsun, değil mi?"

Bu soru bir anlığına kulaklarımda asılı kalır gibi oldu. Paloma konuştuklarımıza dikkat ediyorsa da, program kâğıdının yan boşluklarına notlar alırken bunu çaktırmıyordu. Birden kazağı-mın içinde gerçekten sıcakladığımı hissettim.

On yıl önce burada bana mucize çocuk gibi davranıyorlardı; mükemmel program akışları hazırlayan, ilgi uyandıracak konu başlıkları araştıran, Paloma'ya ve ben işini devraldıktan sonra emekli olan eski yapımcıya özel biri olduğunu kanıtlamış staj-yerdim. "Hem işinde bu kadar iyi hem de sadece on dokuz yaşında!" diye bağırır dururdu Kent. "Bir gün burayı o yönetecek."

Burayı yönetmek istemiyordum. Ben sadece güzel hikâyeler aktarmak istiyordum.

Ve şimdi karşımda Dominic oturuyordu: En yeni çalışanımız, master programından yeni mezun olmuş adam şimdiden yayına çıkmıştı.

"Canlı yayına on saniye," dedi Jason, ben Dominic'e bir cevap veremedim. Ben de kıskançlığı bir kenara bırakıp işimin en iyi kısmına odaklanmaya çalıştım.

Sandalyemde biraz geriye kayıp Paloma'yla göz göze geldim ve bir kolumu dümdüz yukarı kaldırıp sembolik bir saat on iki işareti yaptım. "Beş, dört, üç, iki..." Ardından kolumu yavaşça indirip parmağımla işaret ederek yayında olduğunu belirttim.

"Ben Paloma Powers, *Puget Sesleri*'ni dinliyorsunuz," dedi her zamanki deneyimli sesiyle. İçinde hafif feminen bir tınısı olan, kısık ve olgun, bitter çikolata gibi bir sesi vardı. İnsanların sadece dinlemesini değil, gerçekten önemsemesini de sağlayabilen böyle bir ses insanın eline büyük bir güç verirdi.

Arka planda, Paloma girişini bitirir bitirmez Jason'ın yavaş yavaş kapatacağı neşeli bir piyano parçası çalıyordu.

“Bugün evcil hayvanlarınızla ilgili sorularınızı yanıtlamak üzere ünlü hayvan davranış bilimcisi Mary Beth Barkley stüdyomuzda. Belki de yavru kedinizi evinize nasıl alıştırabileceğinizi düşünüyor ya da belki de yaşlı köpeğinize yeni numaralar öğretmenin mümkün olup olmadığını merak ediyorsunuz. Sorularınızı duymak istiyoruz, bize 206-555-8803 numarasından ulaşın ve sorunuzu yanıtlamak için elimizden geleni yapalım. Ama öncesinde, canlı stüdyomuzda bizimle beraber olan muhabirimiz Dominic Yun'dan flaş bir haber alacağız. Dominic, *Puget Sesleri*'ne hoş geldin.”

Dominic hiçbir şey demedi. Paloma'ya değil, sanki sıranın ona geldiğinin farkında değilmiş gibi hâlâ notlarına bakıyordu.

Radyo yayınlarında sessizlik hiç de iyi bir şey değildi. Normalde dinleyici şikâyeti almadan birkaç saniyenin altından kabilirdik ama daha fazlası bizim için ciddi problem demekti.

“Siktir,” dedi Ruthie.

“Bir şey söyle,” dedim kulağına. Kollarımı salladım ama tamamen donup kalmıştı.

Eh, eğer benim programımı mahvederse en azından beraberinde o da rezil olacaktı.

“Dominic,” diye teşvik etti Paloma, hâlâ son derece neşeli bir sesle. “Programımıza katıldığın için çok mutluyuz!”

Ardından sanki bir şeyler yerine oturmuş, adrenalin nihayet kan dolaşımına girmiş gibi Dominic gözlerini kırptırdı ve mikrofona doğru eğildi.

“Teşekkürler, Paloma,” dedi, başta titrek bir tonla ama sonradan dengeyi kurdu. “Burada olduğum için çok mutluyum. Aslında bu iş vesilesiyle Seattle'a taşınmadan önce dinlediğim ilk program seninkiydi.”

“Harika,” dedi Paloma. “Dinleyicilerimize vereceğin haber nedir?”

Olduğu yerde doğruldu. “Her şey isimsiz bir ihbarla başladı. Ve evet, aklından geçeni biliyorum. İsimsiz ihbarlar bazen dedikodudan başka bir şey olmaz ama doğru soruları sorarak gerçek hikâyeyi ortaya çıkarabilirsin. Bu seferkinde içimde durumun tam da böyle olduğuna dair bir his vardı – buna muhabirin önsezisi diyebilirsin. Northwestern’de olduğum zamanlarda fakülte üyelerinden biri hakkında benzer bir konuyu incelemiştim.” Dramatik bir duraksamadan sonra devam etti: “Belediye başkanı Scott Healey’nin ikinci bir ailesi daha olduğunu ortaya çıkardım. Özel hayatı tabii ki onu ilgilendirir ancak kampanya bağışlarını bu gizli hayatını saklamak için kullanıyor olması kabul edilemez.”

“Siktir,” dedi Jason, bana ve Ruthie’ye bakmak için sandalyesinde dönerken. Kamera arkasında pek de kurallara uygun davranmıyorduk.

“Ona oy vermememin ardında bir sebep olduğunu biliyordum,” dedi Ruthie. “Suratından hoşlanmıyorum.”

“Bu... Bu büyük bir haber Dominic,” dedi Paloma, şoke olduğu belliydi ama hızlıca kendini toparladı. “Belediye başkanı Scott Healey’yi birçok kez programımızda konuk ettik. Bunu nasıl ortaya çıkardığını bize açıklayabilir misin?”

“Geçen ay bir belediye meclisi toplantısında başladı...” Hemen hikâyeyi anlatmaya girişti; finansal kayıtlara ulaşmasını, paranın nereye gittiğini keşfedişini ve en sonunda belediye başkanının sakladığı kızını onunla konuşmaya ikna edişini.

İki dakika aktı. Üç. Beşinci dakikaya yaklaşırken Paloma’ya programın öteki bölümüne geçmesini işaret ettim ama tüm dikkati Dominic’teydi. Tırnaklarımla mikrofon kablosunu parçalayabilir miyim diye merak etmeye başlamıştım.

“Telefon hattına yetişemiyorum,” dedi Griffin’in kulağımdaki sesi.

Doğruca onunla konuşmak için düğmeye bastım. “Sorularını not al ve Mary Beth’in elinden geldiğince çok soruya cevap vereceğini söyle.”

“Hayır, sorular belediye başkanıyla ilgili. Dominic’le konuşmak istiyorlar.”

Ah. Peki. Dişlerimi sıkarak program sırasında kullandığımız yazışma hattına döndüm.

Aramalar geliyor, D soru almayı kabul eder mi?

“Görünüşe göre çok fazla soru alıyoruz,” dedi Paloma, ekrana bir bakış attıktan sonra. “Dinleyicilerin birkaç sorusunu cevaplamayı kabul eder misin?”

“Tabii ki, Paloma,” dedi Dominic rahat bir tavırla, sanki üniversitede birkaç kez kayıt cihazıyla oynayıp neden radyo sektörüne girmiyorum diye düşünen kendisi değilmiş de bu işi yıllardır yapan tecrübeli bir muhabirmiş gibi.

Cam bariyerin ardından gözleri benimkilere kilitlendi ve ona duyduğum tüm nefret bir anda göğsümü akkor gibi yakıp kalbimin çılgına dönmesine neden oldu. Çenesinin keskin hattı onu daha önce hiç görmediğim kadar kararlı görünmesini sağlıyordu, sanki eskiden bunu ne kadar çok istediğimi biliyormuş gibi. Dudaklarında yarım bir zafer gülümsemesi belirdi. Canlı yayın röportajı: Dominic Yun’un ânında mükemmelleştiği başka bir alan daha.

Kent kapıdan hızla içeri daldı. “Shay, Mary Beth’i başka bir zamana kaydırmalıyız. Ben buna iyi radyoculuk derim.”

“Ruthie,” dedim ama o çoktan kapıdan çıkmıştı bile.

“Harika iş çıkardınız, millet,” dedi Kent ve Jason’ın omzuna vurdu. “Bugün buna yer verebildiğimiz için mutluyum.”

Gözlüğümü çıkarıp gözlerimin arasında bir baş ağrısının yaşıyorsa kendini gösterdiği noktayı ovaladım. “Bu hiç doğru gelmiyor,” dedim, Kent odadan çıktıktan sonra.

Jason şarkı söyler gibi, “Ben buna iyi radyoculuk derim,” dedi Kent’i taklit ederek.

“Programım istila edilmiş gibi hissediyorum.”

“Halkın, belediye başkanının üçkâğıtçı bir pislik olduğunu öğrenmeye hakkı yok mu?”

“Hakları var tabii ama bizim programımızda değil.”

Jason bakışlarımı takip edip bir Dominic’e bir bana baktı. Onunla birkaç hafta arayla işe alınmıştık ve beni, neden kızgın olduğumu anlayacak kadar iyi tanıyordu. “Dominic’in bu işte iyi olmasından nefret ediyorsun,” dedi. “Doğuştan yetenekli olmasından, burada çalışmaya başlayalı birkaç ay olmasına rağmen canlı yayına çıkmasından nefret ediyorsun.”

“Ben...” diye başladım ama sözlerimin devamını getiremedim. Böyle söyleyince kulağa berbat bir insanmışım gibi geliyordu. “Bu konuda nasıl hissettiğimin bir önemi yok. Benim yayında olmak gibi bir arzum yok.” En azından artık yoktu. Asla gerçekleşmeyecek bir şeyi istemenin hiçbir anlamı yoktu.

Ruthie yanakları kıpkırmızı hâlde içeri girdi.

“Mary Beth sinirlendi.” Kulaklığını yeniden başına taktı. “Buraya gelebilmek için Bill Gates’in çocuklarından biriyle olan özel dersini iptal ettiğini söyledi.”

“Daha sonra iyice yağ çeken bir e-posta atarız ona. Hayır, en iyisi ben onu ararım.”

“Hatlara yetişemiyorum,” dedi Griffin kulağıma.

“Ruthie, Griffin’e yardım edebilir misin? Gerekirse ben de yardım ederim.”

“Hemen gidiyorum.”

“Teşekkürler.”

Dominic, yapılan yasadışı ödemeleri teker teker okuyordu. Rakamlar gerçekten dudak uçuklatan cinstendi. Kötü bir program olduğunu söylemiyordum ama bir şekilde bu, Dominic’in programına dönüşmüştü ve kontrol artık bende değildi. Yıldız oydu.

O yüzden arkama yaslanıp Paloma ve Dominic’in programı devralmasına izin verdim. Dominic tüm dinleyicileri ve övgüleri alacak, bense burada, perde arkasında kalacaktım.

Bitiş: Hiçbir zaman.

Hiç yayına çıkmamış olsa da babamda gelmiş geçmiş en iyi radyo sesi vardı. Yılın en soğuk gecesinde çıtır çıtır yanan ateş gibi güçlü ama nazikti. Radyo tamir ederek büyümüştü ve elektronik eşya tamir dükkânı vardı ama tabii ki en sonunda dizüstü bilgisayarları ve telefonları da tamir eder olmuştı. Goldstein Aletleri: Şu dünyadaki en sevdiğim yer.

Bense onun ulusal radyoya olan aşkını miras alırken sesi beni es geçmişti. Benimki, erkeklerin kadınlara karşı silah olarak kullanmayı sevdiği o tiz seslerdendi. Kulak tırmalayan. Kulağa zeki gelmeyen. *Kız gibi*, sanki kız olmak düşünülebilecek en kötü hakaretmiş gibi. Tüm hayatım boyunca alay konusu olmuştum ve bir insanla ilk konuştuğumda kendimi hâlâ zekice kılıfına uydurulmuş hakaretlere hazırlardım.

Babam ise bunu hiçbir zaman umursamamıştı. Birlikte her zaman radyo programları yapardık; mutfağımızda ("Bu sabah hangi kahvaltılık gevrekten yediğinizi bizimle paylaşır mısınız, Shay Goldstein?") ya da araba yolculuklarımızda ("Bu kuş uçmaz kervan geçmez yerdeki mola yerinin manzarasını tarif edebilir misiniz?"). Öğleden sonralarımı Goldstein Aletleri'nde onunla

oyun programlarını, *Araba Sohbetleri*'ni ve *Amerikan Yaşantısı*'ni dinleyerek geçirirdim. Tek ihtiyacımız, harika bir hikâyeydi.

Başka kimse dinlemese de onun radyoda benim sesimi duymasını çok istiyordum.

Lisenin son yılında ani kalp durmasından dolayı onu kaybedince mahvolmuştum. Derslerin hiçbir önemi kalmamıştı. Arkadaşların hiçbir önemi kalmamıştı. Radyoyu haftalarca açmamıştım. Bir şekilde Washington Üniversitesi'ne girmemi sağlayacak B eksi ortalama yapmıştım ama içimde bunu kutlayacak gücü bile bulamamıştım. PHR'de staja başladığımda hâlâ depresyonla mücadele ediyordum ama sonrasında yavaş yavaş karanlıktan sıyrılmaya ve ilerlemenin tek yolunun kaybettiğim şeyi yeniden inşa etmek olduğuna inanmaya başladım. İşte şimdi yirmi dokuz yaşında bile hâlâ o çocukça hayale tutunuyordum.

“Önce insanları ağlat, hemen ardından da güldür,” derdi babam. “Ama her şeyden daha önemlisi, iyi bir hikâye anlattığından emin ol.”

Hayvan Eğitmenimize Sorun hakkında ne hissederci, emin değildim.

Bu akşam yemekte dış kapının mandalıydım resmen. Ben iş çıkışı trafiğinden sıyrılıp da Capitol Hill Fransız-Vietnam füzyon restoranına gittiğimde annem ve erkek arkadaşı Phil ile en yakın arkadaşım Ameena ve onun erkek arkadaşı TJ çoktan masaya yerleşmişti. Ameena Chaudhry'yle aynı sokak üzerindeki karşılıklı evlerde büyümüştük ve yirmi yıldan fazla süredir hayatımın değişmeyen parçalarından biriydi.

“Sadece on dakika geç kaldın,” dedi Ameena, sandalyesinden kalkıp beni sıkı sıkıya kucaklarken. “Bu yeni bir rekor olması, değil mi?”

TJ telefonunu çıkarıp notlar uygulamasından kontrol etti. “Geçen mart ayında hepimizin zamanında geldiği tek bir akşam vardı, Shay de sadece üç dakika geç kalmıştı.”

Ona gözlerimi devirerek baktım ama midemin suçlulukla

düğümlendiğini hissedebiliyordum. “Sizi görmek de çok güzel. Gerçekten çok özür dilerim. Son bir işi daha halledeyim derken zaman nasıl akıp gitmiş fark etmedim.”

Sık sık böyle yemeklerde bir araya gelmeye çalışıyorduk ama annem ve Phil, Seattle Senfonisi’nde düzenli olarak akşam gösterilerinde çalan viyolonistlerdi; Ameena, Microsoft’un işe alım sorumlusuydu ve TJ’in de asla tam olarak anlayamadığım, kulağa önemli gelen, finansla bağlantılı bir işi vardı. Ben de ara sıra tamam, çoğu zaman– ertesi günün programı için her şeyin hazır olduğundan emin olmak istediğimden istasyonda geç saatlere kadar çalışıyordum. Bugün de Mary Beth Barkley’den telefonda bir saat boyunca özür dilemek zorunda kalmıştım.

Anneme ve TJ’e sarılıp sonra da Phil’in elini sıktım. Annemin bir erkek arkadaşı olması konusunda nasıl davranmam gerektiğini hâlâ kestiremiyordum. Phil’den önce yeniden biriyle görüşmekle ilgilenmiyor gibiydi. Ama annemle yıllardır arkadaşlıklar, o da eşini biz babamı kaybettikten birkaç yıl sonra kaybetmişti. Yas tuttukları dönemde birbirlerine destek olmuşlardı ve bu süreç de aslında hiçbir zaman sona ermediğinden bu destek zamanla başka bir şekle bürünmüştü.

Şimdiye kadar bu duruma alışmış olmam gerekirdi ama ikisi geçen yıl çıkmaya başladıkları sırada ben annemin dul olduğu fikrine daha yeni yeni alışıyordum.

“Shay’e takılmaktan çok keyif alsam da,” dedi annem, bana yarım bir gülümsemeyle bakarken, “açlıktan ölmek üzereyim. Önden aoperatif bir şeyler isteyelim mi?”

Phil menüyü işaret etti. “Acılı kimyonlu kaburga inanılmazmış,” dedi, Nijeryalı aksanıyla.

Siparişleri verdikten ve kısaca günümüzün nasıl geçtiğinden bahsettikten sonra Ameena ve TJ’in birbirlerine hızlıca yandan bir bakış attığını fark ettim. Onlar çıkmaya başlamadan önce Ameena’yla ikimiz birbirimize bakışlar atar, kendi aramızda şakalaşırdık. Böyle bir ortamdaki beşinci teker olmak, kimsenin sevgilisi olmadığımı anladığımda biraz can yakıcı olabiliyordu.

Ameena ve TJ birlikte yaşıyordu, sırlarını benden önce onunla paylaşıyor olması son derece normaldi ve annem için de Phil vardı. Herkesin ikinci sırasında olduğum kesindi ama kimsenin ilki değildim.

Flört uygulamalarına ara vermiştim, sağa sola kaydırmak özellikle sinir bozucu gelmeye başladığında arada sırada böyle yapıyordum. Görünüşe göre ilişkilerim, birkaç aydan daha uzun sürmemeye mahkûmdu. Beş yıl önce bir kafede siparişleri yanlışlıkla karışınca tanışan Ameena ve TJ'in sahip olduğu şeyi öyle istiyordum ki büyük ihtimalle her şeyi aceleye getiriyordum. Her zaman ilk *seni seviyorum* diyen ben oluyordum ve karşılığında aldığım mutlak sessizlikler de artık sindiremeyeceğim kadar çok olmaya başlamıştı.

Ama yalan söylemeyeceğim – birinin her şeyini anlattığı ilk kişi olmak istiyordum.

"Haberlerimiz var," dedi Ameena. "Yarın Doğayı Koruma Konseyi'yle görüşeceğim. Yani aslında öyle aman aman bir haber sayılmaz ama yine de ona yakın bir şey. Telefonda yapılacak mülakatların ilki sadece ama..." Omuzlarını silkerek sustu ama koyu renk gözleri heyecanla pırıl pırıldı.

Microsoft'a başladığı sırada Ameena'nın hedefi, günün birinde tercihen doğa adına güzel işler yapan bir örgütte işe alım uzmanı olacak kadar deneyim kazanmaktı. Lisedeyken Organik Gübre Kulübü'müzün kurucusu ve başkanıydı. Öyle olunca ben de doğal olarak başkan yardımcısı olmuştum. Tüm kıyafetlerini ikinci el dükkânlarından ve kullanılmış eşya satışlarından alan sürdürülebilir moda meraklılarındandı ve TJ'le oturdukları dairenin çok etkileyici bir bitki bahçesi vardı.

"Sen ciddi misin? Bu harika!" dedim, garsonun masanın ortasına bıraktığı kaburga tabağına uzanırken. "Seattle'da ofisleri mi var?"

Yüz ifadesi biraz bozulur gibi oldu. "Aslında hayır," dedi. "Virginia'dalar. Yani işi alacağımdan da şüpheliyim."

"Daha mülakata bile girmeden kendini reddedilmiş sayma,"

dedi Phil. "Senfoni için her gün kaç kişiyle görüşülüyor, biliyor musun? Şans hiçbir zaman bizim de yanımızda olmadı, gerçi Leanna'nın mülakata üç kez girmek zorunda kalmış olmasının saçmalık olduğunu düşünüyorum hâlâ."

Annem mahcubiyetle hafifçe kolunu sıkı ama iltifatla beraber âdeta ışık saçmıştı.

"Virginia... uzak," dedim üzerine çok düşünmeden.

"Şimdilik Virginia kısmını düşünmeyelim." Ameena, geçen ay bir garaj satışında uğruna savaştığımız kömür karası ceketi- nin üzerindeki bir ipliği silkeledi. "Ama işi alamayacağımı ger- çekten biliyorum. Takımimdaki en genç işe alım uzmanı benim. Büyük ihtimalle daha deneyimli birini istiyorlardır."

"En genç olmayı özlüyorum," dedim, Ameena'nın "şimdilik Virginia kısmını düşünmeyelim" önerisine uyararak. Virginia, ak- lımın hayalimin almadığı bir durumdu. "Stajyerler her yıl daha da gençleşiyor gibi. Her yıl daha azimli ve toy oluyorlar. Hatta geçen gün içlerinden biri bana kasetin nasıl görüldüğünü bilme- diğini söyledi."

"Her zaman bahsettiğin şu muhabir mi?" dedi annem. "Adı neydi onun?"

"Dominic bir şey, değil mi?" dedi Phil. "Diğer şehirlere oran- la Seattle'daki sanat fonlamaları üzerine yaptığı haber hoşuma gitmişti."

"O stajyer değil, Kent'in en sevdiği muhabir." Ve programdan sonra yaptığım sosyal medya araştırmasına göre *Puget Sesleri*'nin de yeni yıldızıydı. Twitter ona bayılmıştı ve bu da Twitter'ın ce- hennemden farksız olduğunu kanıtlıyordu sadece.

"Otuzuna gelince konuşalım," dedi Ameena. Onun otuzuncu yaş gününü birkaç ay önce aralıkta kutlamıştık ve ben de ekimde otuz olacaktım. Hâlâ inkâr aşamasındaydım.

Annem bir elini havada itiraz eder gibi salladı. "Lütfen ama. İkkiniz de hâlâ bebeksiniz." Böyle diyordu ama annem muhte- şem görünüyordu: Koyu kızıl saçları, çıkık elmacıkkemikleri ve Audrey Hepburn'ün usul usul ağlamasına neden olacak şık si-

yah elbiselerle dolu bir gardırobu vardı. Elli kişilik senfonide her akşam gösterinin yıldızı olmayı başarıyordu.

Her zamanki gibi atkuyruğu yaptığım saçlarımı açtım ve kalın çerçeveli gözlüğüme kadar inen kâküllerimi parmaklarımla şöyle bir taradım. *Gür, kahverengi ve sert*: Saçlarımı yalnızca bu sıfatlar tarif edebilirdi ve hepsi de ne yazık ki içler acısıydı. Şu yaşıma kadar saçlarımı şekillendirmenin bir yolunu bulmuş olacağımı düşünürdüm ama bazı günler düzleştiriciyle boğuşurken ertesi gün şansımı maşayla deniyor ve yine sonunda pes edip atkuyruğuna dönüyordum.

Tam da anneme bakıp aramızdaki fiziksel benzerlikleri yakalamaya çalıştığım –ve sürpriz! Öyle bir benzerlik yoktu– sırada biraz tuhaf davrandığını fark ettim. Boğazının dibindeki oyuğu kaşıyıp duruyordu ki bu da gergin olduğunun işaretlerinden biriydi ve yemeklerimiz geldiğinde de yemek yerine tabağıyla oynayıp durmuştu. Normalde Phil’le ikisi birbirlerine karşı sevgi gösterilerinde bulunmadan edemezdi. Bir süre önce programa bir vücut dili uzmanını konuk etmiştik ve âşık iki insanı tarifi onlara birebir uyuyordu. Phil her zaman elini annemin beline koyar ve annem de onun yüzünü avucuna alıp başparmağını çenesinde gezdirirdi.

Ama bu akşam o sevgi hareketlerinin hiçbiri yoktu.

“Ev ne durumda?” diye sordu Phil ve karşılığında benden abartılı bir homurdanma duydu. Elini kaldırıp yumuşak bir kahkaha attı. “Ah, özür dilerim. Hassas bir konu olduğunu bilmiyordum.”

“Hayır, hayır,” dedim, aslında gerçekten biraz hassas bir konu olsa da. “Ev güzel ama keşke daha küçük bir şey için sabretseydim.”

“Üç yatak odası mı vardı? Bir de banyo?”

“Evet, ama...”

TJ’in yanına taşınmadan önce yıllarca Ameena’yla birlikte Ballard’daki bir daireyi paylaşmıştık. Bir ev satın almak sonraki doğru adım gibi gelmişti: Otuz olmak üzereydim, yeterince para

biriktirmiştim ve yakın zamanda da Seattle'dan ayrılacakmışım gibi görünmüyordu. Ulusal radyoda çalışmak anayasa mahkemesinde çalışmak gibiydi; çoğu insan bir girdi mi çıkamıyordu. Yayına çıkmak istesem bile, başka bir istasyonda iş bulmam mümkün değildi. Deneyim olmadan sunuculuk işi bulmak imkânsızdı ama biraz deneyimli olmadan da deneyim kazandıracak o işe girmek çok zordu. Y kuşağı olarak iş aramanın harikası işte.

O yüzden de yetişkinlik hayatında çıkılması gereken bir sonraki basamak gibi görüldüğünden kendime bir ev almıştım; emlakçımın samimi diye nitelendirdiği bir Wallingford Craftsman. Ancak çoğu zaman tek bir kişi için fazla büyük geliyordu. Her zaman soğuk oluyordu ve istediğimi sandığım tarzda mobilyalarla altı ayın ardından nihayet döşemiş olsam da gözüme hâlâ fazla boş görünüyordu. Fazla yalnız.

"Sanırım yapmam gereken hâlâ çok iş var," dedim sonunda ama o işlerin tam olarak ne olduğundan emin olduğum söylemezdi.

"İyi bir finansal karardı," dedi Phil. "Ev almak her zaman iyi bir yatırımdır. Boya ya da tamir işi varsa benim çocuklardan biri yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

Phil'in üç oğlu, bir de kızı vardı. Tüm Adeleke ailesi uzun boylu, sağlıklı, evli ve çocukluydu. Birkaç ay önce, annemle Çin yemeği ve film izleme Yahudi geleneğimizi ilk kez bir kenara bırakıp Noel'i Phil'in geniş ailesiyle kutlamıştık. Başlarda, Noel zamanlarını annemle geçirmeyi sevdiğimden biraz endişeliydim ama herkes çok sıcakkanlı ve konuksever davranınca tatsızlığımı üzerimden atmam çok uzun sürmemişti.

"Teşekkürler," dedim. "Bu teklifi değerlendirebilirim."

O sırada bir su bardağının paramparça olduğunu duyunca annemin bize mahcup mahcup sırtığını gördüm. "Pardon," dedi bir garson masayı temizlemek için hemen belirince.

"Sen iyi misin, Leanna?" diye sordu Phil.

Annem yakut kırmızısı ruj sürdüğü dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve başını salladı. "Tamam. Evet. Ben çok iyiyim."

Elini yeniden boynuna götürdü.” Phil, ben... Benim sana söylemek istediğim bir şey var.”

Ah, hayır. Phil'den burada, bu şekilde ayrılacak olamazdı, değil mi? Tanıdık bir grubun önünde, insan içinde. Annem böyle bir şey yapmayacak kadar kibar bir kadındı.

Ameena da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Annem sandalyesini ittirip ayağa kalkarken bizler de çatallarımızı masaya bırakıp ona döndük, fark edilir derecede titriyordu. Ah, Tanrım... Yoksa hasta mıydı? Belki de böyle bir yemekte toplanmamızı istemesinin sebebi buydu, hepimize bir kerede söyleyivermek istiyordu.

Midem düğümlemişti, her an kusacakmışım gibi hissediyordum. Sahip olduğum tek şey annemdi. Onu da kaybedemezdim.

Ama ardından sırtınca omuzlarım rahatlamayla gevşedi. “Phil,” dedi, daha önce duymadığım bir ses tonuyla. Elini Phil'in koluna koydu. “Biliyorum, daha sadece on bir ay oldu ama bu uzun zamandır geçirdiğim en iyi dönemdi.”

“Benim için de öyleydi,” dedi Phil. Koyu renk tenindeki minik kırışıklıklara bir gülümseme yerleşti. Belki de ne duymak üzere olduğunu biliyordu ki ben de yavaş yavaş anlamaya başlamıştım sanırım. Ona aynı evi paylaşmayı teklif edecekti, emindim. Herkesin içinde sormak tuhaftı tabii ama annemin bir şeyleri yapma konusunda her zaman kendine has bir tarzı olmuştu. Annem blenderda çorba yapıp ardından mikrodalgada ısıttığında ya da daha eylülün başında Cadılar Bayramı için balkabağı oymak istediğinde babam omuzlarını silker ve *Leanna böyledir işte*, derdi.

“Dan'i kaybettikten sonra ikinci bir şansım olacağını hiç sanmazdım. Doğru insanı bulduğumu, onu kaybettiğimi ve bu defteri kapattığımı düşünüyordum. Ama sen her zaman gözümün önündeydin, değil mi? Yanımda oturmuş keman çalıyordun. Önce müziğine, ardından sana âşık oldum. Kaybettiğin insanın ardından hissettiğin o keder hiçbir zaman bitmiyor, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun ama sen kederin yanında sevginin de yeniden yeşerebileceğini gösterdin bana. Seninle evli olmadığım

bir gün daha geçirmek istemiyorum. O yüzden..." Bir anlığına susup derin bir nefes aldı. "Philip Adeleke, benimle evlenir misin?"

Tüm salon sessizliğe gömülmüştü, herkesin gözleri bizim masadaydı ve evlenme teklifini izliyorlardı. Kalbim programlardan önce olduğundan bile daha şiddetli çarpmaya başlamıştı ve göz ucuyla Tj'in elini Ameena'nınkinin üzerine koyduğunu gördüm.

Phil sandalyesinden öyle bir fırladı ki o da kendi su bardağını devirdi ve bunu izlerken gerçekten de birbirileri için yaratabilmiş olabileceklerini düşünmeye başladım. "Evet, Leanna, evet," dedi. "Seni çok seviyorum. Evet, evet, evet."

İkisi öpüşmeye başlayınca tüm restoranda bir alkış tufanı koptu. Garsonlardan biri şampanya kadehleriyle geldi. Ameena gözlerini silerken bana bundan haberdar olup olmadığımı, annemin böyle bir şey planladığını bilip bilmediğimi sordu ama hayır. Hayır, bundan haberim yoktu.

Onları –annemi ve... üvey babamı mı demeliydim?– tebrik etmek için kendimi sandalyemden kalkmaya zorladım. İçimde dönüp duran çok fazla duygu vardı ve çok azını tanımlayabilecek durumdaydım. Onlar için çok mutluydum tabii ki. Annemin mutlu olmasını istiyordum. Bunu sonuna kadar hak ediyordu.

Kendimi babamın yerini hiç kimsenin dolduramayacağına uzun yıllar boyunca o kadar inandırmıştım ki böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim.

Ameena onlara ardı ardına düğünle ilgili sorular soruyordu. Phil'in de bu hafta sonu anneme evlilik teklifi etmeyi düşündüğü ama annemin onu geçmeyi başardığı ortaya çıkmıştı. Düğünü en yakın zamanda yapmak istediklerini söylemişlerdi. Doğal olarak senfoni de düğünde bir kuartet çalacaktı.

Çok geçmeden Phil bunu "kutlamak" üzere –sanki bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyormuşuz gibi– annemi restorandan kaçırıp şampanya şişesini bitirmeyi Ameena, Tj ve bana bıraktı.

"Leanna Goldstein benim kahramanım," dedi Ameena. "Bunun bir parçası olabildiğimize inanamıyorum."

Ben de aynısını, Leanna Goldstein'ın benim kahramanım olduğunu söyleyebilmek istiyordum; aslında birçok açıdan öyleydi. İkimiz beraber aile terapistine gitmeden önce babamın ölümünü kendi terapistimle sindirmek için bana zaman tanıdığı için. Sadece ikimiz kalmış olsak da yine de aile olabileceğimize beni inandırdığı için. Ufak ama güçlü bir aile, derdi. Bir radyoda çalışacağımı her zaman biliyordu ama arada bir, en azından orta yolu bulup bir klasik müzik radyosunda iş bulabileceğimi söyleyerek bana takılırdı.

Kalktığımız esnada, "Sen iyi misin?" diye sordu TJ. Sarı saçlarının üzerine örgü bir bere geçirmişti. "Tuhaftır, biliyorum. Benim anne babam da yeniden evlendi ve buna alışmak biraz zaman alıyor."

"Kendi düğünümünden önce anneminkine gideceğimi hiç düşünmemiştim sanırım." Kafamda bu şaka gibi durmuştu. Ama sesli olarak söyleyince kulağıma hiç de öyle gelmedi.

Ameena elimi hafifçe sıktı. "Bu az buz bir şey değil. Sindirmek için acele etme, tamam mı?"

Başımı salladım. "Mülakatta bol şans," dedim ona, soğuk Seattle gecesine çıktığımız sırada çantamda anahtarlarımı ararken. Gittiğimde evim çok sessiz olacaktı. Her zaman öyleydi zaten. "Benimle gelip televizyonda saçma sapan şeyler izlemek ya da başka bir şeyler yapmak istemediğinizden emin misiniz?"

"Shay. Seni çok seviyorum ama kendi evinde yalnız başına vakit geçirmeyi öğrenmen lazım. Yatağının altında canavar var mı diye kontrol etmem gerekecek mi yine?"

"Belki."

Ameena başını iki yana salladı. "Bir köpek al o zaman."

Eve girer girmez tüm ışıkları yakıp en sevdiğim komedi podcast'inin son bölümünü açtım. Saat dokuz olmak üzereydi ve tuvalette birkaç kez kontrol etmiş olmama rağmen yine de e-postalarımın fazla uzak kalmışım gibi hissediyordum. (Hatıta annem iyi olup olmadığını sormuştu ve bir yetişkin olarak,

annenizin hâlâ bağırsaklarınızın durumuyla ilgili endişelenmesi biraz utanç vericiydi.)

Kendime çay koyup iş bilgisayarımın koltuğa yerleştim. Bizzat anlatmak yerine, başkalarının iyi hikâyeler anlatmasına yardımcı olmaktan gerçekten mutluydum. Her ne kadar yalnızca büyük bütçeli istasyonlarda duyabileceğiniz türden, insan deneyimlerine dair o çok sevdiğim sürükleyici hikâyeleri hep anlatmıyor olsak da Paloma bu işin altından benim yapabileceğimden çok daha iyi bir şekilde kalkıyordu. Arada bir içeriğin, kanaatkârlıkla eşanlamlı olup olmadığını merak eder olmuştum.

Ama bunun üzerine çok da fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Babamın ölümünden sonra teselli her yerde aramıştım. Ameena'yla ot tüttürmüş, üniversitenin birinci yılında koridorun karşısındaki tatlı çocukla takılmış, vücudumun alkole ne kadar dayanıklı olduğunu öğrenmemi sağlayacak kötü bir deneyim yaşamıştım. Çok tehlikeli bir durum değildi; yoldan çıkmak gibi bir isteğim yoktu, sadece diğer tarafta ne olduğunu görecektim kadar yaklaşmak istemiştim.

Kendimi yeniden kendim gibi hissettiren tek şey PHR'deki stajım olmuştu. O zaman, çözümün dürtüsellikte değil, tutarlılıkta yattığını anlamıştım. Ve tabii ki öyleydi çünkü radyo her zaman kendimi babama daha yakın hissetmemi sağlamıştı. Sağlam bir iş edinecek, yakın bir muhitte bir ev alacak, bir gün eşim olacak sadık bir adamla birlikte olacaktım. Ameena hâlâ en yakın arkadaşım; annem bekârdı. Aşk hayatım haricinde her şey plana uygun gidiyor gibiydi.

Ama Phil'in üvey babam olacak olması... İşte bu her şeyi değiştirecekti.

Ve geçmişime bakıldığında değişikliklerle aramın iyi olmadığını biliyordum.

Bir ev almak her zaman planlarımda bir parçası olmuştu ve inanılmaz bir şey başarmışım gibi hissettirmeliydi. Ama aradan geçen altı ayın ardından hâlâ bu evi kendime ait kılmaya yakla-

şamamışım gibi hissediyordum. Ev için en doğru sanat eserlerini almak üzere antika dükkânlarında geçirdiğim onca saatten sonra gidip Target'tan toplu üretim soyut eserlerden satın alıyor, salon için düzinelerce boya örneğini denedikten sonra hiçbirinin doğru hissettirmediğini fark ediyor ve içimde üzerlerini boyayacak enerjiyi bulamıyordum. Yirmili yaşlarımızın başında, Ameena'yla evimiz ne zaman uygun olsa yemekli parti vermenin hayalini kurardık ama artık hep yorgunduk. Çoğu zaman kendimi, haftada iki kez kapıma teslim edilen yemek malzemelerini pişirirken buluyordum.

Eskiden yetişkinlik hayatını düşündüğümde, gözümün önüne şu an yaşadığımdan çok daha farklı bir gerçeklik gelirdi. Hayatımdaki tüm önemli insanların yanında birileri vardı. Bense boş bir evde oturuyor ve hayallerimdeki işte çalışmama rağmen her zaman karşılığını alamadığımı hissediyordum.

Hiç istemeyerek de olsa bugünkü programı dinlemiştim. İşe ilk başladığım zaman, geliştirebileceğim bir nokta arayarak bunu hevesle hep yapardım ama bir süredir bu alışkanlığımı bırakmıştım. Dominic'in cevaplarını tekrar tekrar dinleyip dinleyicilerin bu kadar harika bulduğu şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Canlı yayına alışması birkaç dakika almıştı; ardından ses tonu değişiyor, kırmızı kadife pastanın üzerindeki iştah açıcı krema gibi pürüzsüz bir hâle geliyordu. Onu programda dinlemeden önce zannettiğim gibi bir robot olduğunu düşünmüyordum artık. *Sanki yasadışı bir şey yaptığını kimsenin anlamasını istemiyormuş gibi*, diyordu, gülümsememe sebep olan alaycı bir şaşkınlıkla. Dinleyicilerin sorularını, sanki onların endişelerini samimi bir şekilde önemsiyormuş gibi dinliyor, onları cevapları bulacağına ikna etmek için elinden geleni yapıyordu.

İtiraf etmekten hoşlanmasam da Dominic Yun, *Puget Sesleri*'nde iyi radyoculuğun bir örneğini sergilemişti.

Babam bile buna katılırdı.

“Acil durum toplantısı,” diye duyurdu ertesi sabah Kent O’Grady, daha ben montumun fermuarını açmaya bile fırsat bulamadan. “Konferans odası. Beş dakika içinde. Sadece kıdemli çalışanlar.”

Daha önce acil durum toplantılarına girecek kadar kıdemli olmamıştım. Unvanımdaki ve maaşımdaki cüzi bir artışla terfii mi birkaç ay önce almıştım. Kent’in M. C. Escher desenli kravatının, sabah fark edemeyecek kadar bitkinmiş gibi hafifçe yamuk durması biraz endişe vericiydi ama yine de bu toplantıya dahil olduğum için kendimi harika hissediyordum.

Montumu masamın yanındaki askıya astım ve postacı çantamdan dizüstü bilgisayarımı, telefonumu ve not defterimi çıkardım. O sırada ekranım, henüz silmeye fırsat bulamadığım flört uygulamalarından birinin bildirimiyle aydınlandı.

Seni özledik! 27 eşleşme seni bekliyor

İkonu sürükleyip uygulamayı sildim. Son zamanlardaki tek aksiyonum buydu: Tinder ve Bumble çaresizce beni geri kazanmaya çalışıyordu.

Haber odamız açık kat planına sahipti, ofisler kıdemli personellerin en kıdemlileri için ayrılmıştı. Bana ait alan, içimden ilerleyen saatlerde bulaşık makinesine koyacağıma dair söz verdiğim boş kahve fincanlarıyla doluydu. Mutfak görevi her gün başka birine geçiyordu ve PHR'deki ilk iki yılımda nasıl olduysa bu her cuma bana kalır olmuştu. O zamanlar yeni gelen olarak bunun görevim olduğunu düşünürdüm ama şimdilerde her hafta ofis yöneticimiz tarafından hazırlanan çizelgede *Puget Sesleri* stajyerimiz Griffin'i hiç göremiyordum. Ama bunun insan kaynaklarına bildirilecek kadar önemli bir durum olduğunu düşünmemiştim hiç.

Bir de geçmiş program özetleri için tuttuğum karmaşık dosyalama sistemim ve bilgisayarımın yanına astığım, en sevdiğim film podcast'i yayıncısının imzaladığı PodCon posteri vardı. PodCon, her yıl düzenlenen bir radyo ve podcast festivaliydi; kulağa her ne kadar nerd işi gelse de –ki gerçekten öyleydi– üzerine hiçbir şey tanıımıyordum. Birkaç yıl önce Seattle'da yapıldığında ben de katılmıştım; sunucu olarak katılsam hayallerimi gerçekleştirdim diyebilirdim ama yerel bir haber programının ulusal anlamda çekici bir yanı olmadığı da ortadaydı.

Benim masamın karşısındakinde Paloma, proteinli yoğurdu-na keten ve chia tohumu ekliyordu. Her sabah tam sekizde ofise gelir ve öğleden sonra dörtte, öğleden sonra program analizimizi bitirir bitirmez giderdi.

"Acil durum toplantısı mı?" diye sordum ona. Bu aralar işe alım yapmıyorduk; bu durum yürürlüğe girmeden önce ekibe katılan son kişi Dominic olmuştu. Toplantının, istasyonun finansal durumuyla ilgili olup olmadığını merak etmeden duramıyordum doğrusu.

Paloma yoğurdunu karıştırmaya başladı. "Kent'in abartmaları işte. Şov yapmayı sever, bilirsin. Büyük ihtimalle yeni bir yardım yayını yapacağızdır." Paloma yirmi yıldan uzun süredir burada çalışıyordu, o endişeli değilse belki benim de olmama gerek yoktu. "Oralarda bir yerlerde fazla chia tohumun yoktur, değil mi? Benimki bitti de."

Hayatımda hiç chia tohumu yememiş olmama rağmen masamın altındaki çekmeceyi açtım ve dolu bir paketi çıkardım.

İyi bir yapımcı böyle olurdu. Kendimi, Paloma'nın ne istediğini ondan bile önce bilmek, her bir ihtiyacını tahmin etmek üzere eğitmiştim. Çünkü sunucun mutlu olmazsa, programının da iyi olamazdı. İnsanların *Puget Sesleri*'ni bu kadar sevmelerinin nedeni Paloma'ydı ve Paloma'nın bu kadar iyi bir iş çıkarmasını sağlayan kişi de bendim.

"Sen bir harikasin," dedi, yoğurdunu işaret ederek. "Gerçekten. Sen olmasan ben ne yapardım?"

"Tatsız tuzsuz bir yoğurt yerdin tabii."

Eskiden ondan ödüm kopardı. Onun sabah haberlerini sunmasını dinleyerek büyümüştüm ve stajımın ilk gününde onunla tanıştığımda dilim tutulmuş, karşımda kanlı canlı durduğuna inanamamıştım. *Puget Sesleri* onun fikriydi ve radyo istasyonlarında bırakın eşcinsel olanlarını, kadın sunucu bulmak bile hâlâ zordu.

Kırkklı yaşlarının sonunda olan Paloma'nın çocuğu yoktu ve sanat tarihi öğretmeni karısıyla birlikte kuş uçmaz kervan geçmez bir yere her yaz iki haftalığına tatile gider, sonra da nasıl kayboldukları, yiyecek bir şey bulamadıkları ya da vahşi bir hayvandan kılpayı kurtulduklarına dair hikâyelerle geri dönerdi. Ama işinin başındayken öylesine belirli bir programla çalışıyordu ki bir gün işi bıraksam, onun tüm huylarına alışması için birini eğitmenin haftalar süreceğini biliyordum.

Paloma boynundaki lacivert-yeşil örgü şalını düzeltti ve yoğurdunu da alıp Çok Ciddi İşlerin döndüğünü ânında açık eden konferans odasına doğru ilerledi. Odadaki herkes endişeli görünüyordu ve kimse telefonda değildi. Normalde kendi iyilikleri için fazla enerjik olan sabah insanları bile bugün biraz daha az canlı gibiydi.

Paloma endişeli olmayabilirdi ama ben kapı eşiğinde durmuş içeri bakarken, lisedeyken Ameena ile öğle yemeği arası saatlerimizin aynı olmadığı zamanlarda beni ele geçiren o tanıdık, Peki

nereye oturacağım? duygusuyla doldum. Kıdemli alışanlar toplantısı, içeri sızabilmek için birini ayarladığım bir kulüpmüş gibi geliyordu hâlâ biraz.

O sırada, açık mavi bir gömlek giymiş uzun boylu birinin koridorun diğerk ucunda belirmesiyle not defterime sıkı sıkı yapıştım. Dominic bugün kot pantolon giymişti, onun için nadir bir durumdu bu. Mükemmel bir şekilde ütülenmişti ve tek bir kırışığı bile yoktu. Boyunun bu kadar sinir bozucu olmasının bir sebebi de buydu: Bu kadar dev gibi olmasaydı, ben de altına ne giymeyi tercih ettiğine değil rahatça gözlerine bakabilirdim.

“Sadece kıdemli çalışanlar,” dedim ona, yüzüme sahte bir sempati gülümsemesi yapıştıarak. Benim ait olduğum ama onun olmadığı bir yerdi burası artık. “Üzgünüm.”

“Dom! İçeri gel,” dedi Kent masanın başından, ona elini sallayarak.

Ve o da elinde kahve termosuyla öylece yanımdan geçip benim girmek için yıllarımı verdiğim kulübe doğrucu dalıverdi. Umarım kahve dilini kavururdu.

“Mükemmel bir muhabirlik,” dedi kıdemli editör Paul Wagner. “Ve belediye başkanı da istifa etti, ha?” Alçak sesle bir ısılık öttürdü.

“Teşekkürler, Paul,” dedi Dominic ve boştaki elini, normalde olduğundan biraz daha sönük görünen saçlarının arasından geçirdi. “Sabah beşte burada olmama değdi, orası kesin.” Ah, işte şimdi nedeni belli olmuştu.

Paul buna karşılık içten bir kahkaha attı. “Haber dünyası asla uyumaz.”

Normalde sabahları arabayla istasyona gelirken PHR dinlerdim ama yarıda bıraktığım bir podcast’i bitirmeye karar vermiştim bu sabah. Dominic’in araştırması, belediye başkanının istifa etmesine neden olmuştu. Bu toplantıya elinde altın bir biletle katılmasına şaşmamak gerekiyordu. Ama bu, içten içe duruma öfkelenmeme engel olmayacaktı tabii ki.

Paloma’nın yanındaki sandalyeye geçtim ve not defterimde

temiz bir sayfa açtım. Sayfanın üstüne *Acil Durum Toplantısı* yazarken, Dominic de burada olduğu için kendimi daha az önemli hissediyordum.

On birimiz birden yerlerimize geçince Kent, "Günaydın," diye kükredi. "Bu saatte herkesin yüzünün güldüğünü görmek her zaman büyük bir zevk." M.C. Escher desenli kravatı insanı resmen hipnotize ediyordu ve konuşurken karşısındaki gruba nasıl da hükmedebildiğini zaman zaman unutuyordum. *Parks and Recreation* dizisinde Rob Lowe'un oynadığı karaktere benziyordu: Sonuna kadar pozitif bir tavrı vardı. "Shay, not alman rica edebilir miyim? Detaylar konusunda sen çok iyisin."

"Ah... tabii," dedim ve *Acil Durum Toplantısı* başlığının üzerine çizip daha okunaklı yazmak için arka sayfaya geçtim. İlk kademli çalışanlar toplantımda bir görev üstlenmeyi beklemiyordum ama detaylar konusunda gerçekten iyiydim. Kent'ten gelen bir iltifata karşı çıkacak da değildim.

"Öncelikle," dedi Kent, "Dominic'in hem *Puget Sesleri*'ne çıktığı canlı yayındaki hem de hikâyenin izini sürdüğü akşam mesaindeki muhabirliğinden dolayı tebrik ediyorum."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum ve sonunda, bu güzel kısmı not etmeme gibi bir karar aldım. Dominic mütevazı görünmeye çalışsa da bize kim olduğunu hatırlatırcasına bir elini kaldırmadan önce yanakları kızarmaya başlamıştı bile.

"Sadede gel, Kent," dedi Isabel Fernandez, sabah programı yapımcımız. Aramızda arkadaşlıktan çok sıcakkanlı bir tanıdık ilişkisi vardı ama birdenbire ona bayılmışımdı. "Daha fazla para toplamak için bağış yayınları mı yapacağız, nedir?"

"Daha yeni bir bağış yayını yapmadık mı?" diye sordu Marlene Harrison-Yates.

"Her zaman ya bir bağış yayını yeni bitirmiş ya da yenisine başlamak üzereyizdir," diye mırıldandı yanımda oturan Paloma ve o kadar haklıydı ki boğazımda yükselen kahkahayı bastırdım.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Pekâlâ." Kent boğazını te-

mizledi ve bir kâğıt yığınını düzeltti. "Program akışımızı yeniden düzenleyeceğiz."

İşte bu, daha önce hiç duymadığım şekliyle bir örtmeceydi.

"Lütfen beni yine sabahlara koyma," dedi Paloma.

"Eh, ben de öğleden sonraları istemem," dedi sabah trafik haberleri sunucusu Mike Russo.

"Bırakalım da açıklasın," dedim ve Kent'in minnettar gülümsemesiyle birlikte midemdeki çalkalanma bir nebze de olsa duruldu.

"Kurulla birlikte... yeni bir yayın kuşağı yapabileceğimizi düşündük."

Odada yine bir kaos baş gösterdi. Masanın karşısında oturan Dominic'le göz göze geldiğimizde koyu kahverengi kaşlarından birini, tam olarak ne anlama geldiğini çıkaramadığım bir şekilde kaldırdı. Günlerimi, istasyonda onunla karşılaşmayalım diye dua ederek geçirdiğim hâlde neden böyle göz göze gelip durduğumuzu hiç anlayamıyordum. Bakışlarımı notlarıma indirdim.

"Sabah programımız, gün ortası programımız ve akşam programımız var," dedi Kent. "Ve dinleyenlerden aldığımız geri bildirimlere göre hepsi birbirine fazla benziyor." Bir düğmeye basınca projeksiyonda renkli dilimlerin olduğu tablolar belirdi. "Sunucularıyla eskiden olduğu gibi bir bağ kurmuyorlar; ulusal anlamda ya da bazı popüler podcast'lerde olduğu gibi değil."

"Affedersin," dedi Paloma kibirli bir sesle, "*Puget Sesleri*, asla *Şu Anda* ile aynı kefeye koyulamaz."

"Ve sabah programlarını sunması için bir komedyen de getiremeyiz," dedi Isabel.

Ama Kent haksız sayılmazdı. PUR üyesi bir istasyon olarak programlarımızdan biz sorumluyduk ve ulusal programları yayınlama hakkına da sahiptik. Doğal olarak o programlar, bizim yerel programlarımızdan daha fazla ilgi çekiyordu. O alandaki isimler daha iyi tanınıyordu ve Dominic'e de sürekli anlatmaya çalıştığım üzere, insanların yerel haberlere de ilgi duymasını sağlamak oldukça zorlu bir mücadele gerektiriyordu.

“Bu yeni program, iyi programlarımızdan birinden vazgeçeceğimiz anlamına geliyor mu?”

Kent başını iki yana salladı. “Kimsenin anlamadan birtakım yargılara varmasını istemiyorum. Bu yalnızca yeni fikirler üretmenin amaçlandığı bir toplantı.”

Yapımcıların, sunucuların ve muhabirlerin katıldığı beyin fırtınası toplantıları genelde böyle olurdu: Sunucular ve muhabirler hızla kontrolü eline alırdı. Yapımcılar sessiz kalırdı. İş konuşmak olan insanlarla dolu bir odada sesini yükseltip bir şeyler anlatmak kolay bir şey değildi.

“Bir yuvarlak masa haberlerine ne dersiniz?” diye sordu Dominic. “Her hafta kendi işkollarındaki güncel gelişmeleri paylaşmaları için yerel politikacıları ya da diğer liderleri davet ederiz.”

Sessizlik.

Isabel, Tanrı onu kutsasın, araya girip onu susturdu ve bunu notlarımda vurgulamadan edemedim. “Onu on beş yıl önce denedik. Ne kadar sürmüştü... birkaç ay mı?”

“On beş yıl öncekinden daha farklı bir piyasa var ortada,” dedi Dominic.

“Kesinlikle. O zaman her şey daha kolaydı.” Isabel kolunu ekrana ve *Puget Sesleri*’nin dinleyici sayısının yıllar içerisinde ne kadar düştüğünü gösteren tabloya doğru salladı. Hiç de iyi bir tablo değildi doğrusu – lider programlar içerisinde dinleyicilerini en çok kaybeden program *Puget Sesleri*’ydi. “Artık yediden yetmişe herkesin kendi podcast’leri var. Ortada çok fazla şey var. İçlerinden sıyrılmak imkânsız.”

“Çevreciliğe odaklanan bir program belki,” diye önerdi Marlene. “Northwest’teki herkes çevreye önem veriyor. Her program, insanların karbon ayak izlerini azaltmak için yapabilecekleri küçük şeylere odaklanabilir. Sürdürülebilir tarımla ilgili bir sürü kaydım var zaten.”

“Yeterince büyük düşünmüyoruz,” dedi Kent. “Daha şimdiden yerel düşüncelere fazla saplanmış durumdayız.”

Mike bir yemek programını ortaya attı, Paul da hikâye anlatıcılığı programı önerdi ki bu fikre bayılmıştım. Ama bunun sebebi, Kent'in de söylediği gibi *The Moth*'a^{*} benziyor olmasıydı büyük ihtimalle. Dominic de kulağa bir şekilde ilk önerisinden daha da az ilgi çekici gelen, haber programlarıyla ilgili birkaç fikir daha ortaya attı. Ne zafer ama.

"Bir flört programına ne dersiniz?" diye mırıldandım ama kimsenin odadaki en düşük kıdemli yapımcıya kulak asmayacağını düşünerek daha çok fitilli eteğimin düğmesine konuşur gibi söylemiştim bunu. Henüz kimsenin konuşmadığı bir konuydu; annemin nişanından ve telefonumun ne kadar bekâr olduğumu hatırlatıp durmasından sonra aklımda gezinen bir fikirdi.

Ama Marlene beni duymuştu. "Ulusal radyo o işlere girmez. Ve iyi bir sebebi de var: FCC"^{**} kuralları. Dinlenecek kadar cazip olan her şey kurallara takılacaktır."

"FCC'yi kızdırmadan da bir şeyler yapmak kesinlikle mümkün," dedi Paloma ve arkamda durmasından ötürü içimin gururla dolduğunu hissettim. "Geçen sene, üreme sağlığı ve liselerdeki seks eğitimi konusunda birer bölüm yapmıştık."

"Evet!" dedi Isabel. "Ama daha yeni bir şey lazım. Daha taze bir konu."

Masanın karşısındaki Dominic gözlerini öyle bir devirdi ki görüşünü kaybetmesinden endişelendim. Tabii ki bir flört programı, onun ulusal radyonun nasıl olması gerektiğine dair yüksek lisans diplomalı anlayışına hiç uymuyordu.

"Sevgililerin sunduğu bir programa ne dersiniz?" dedi Paloma.

"Daha önce yapıldı," dedi Kent. "Onlarca podcast'te, onlarca farklı şekilde."

"Eski sevgililerin sunduğu bir program," dedim, şakayla karışık.

* 1997 yılında New York'ta kurulan ve hikâye anlatma sanatıyla ilgilenen kâr amacı gütmeyen bir kurum. -çn

** Federal Communications Commission: Federal İletişim Kurulu. -çn

Oda bir anda sessizleşti.

“Devam et,” dedi Paloma. “Eski sevgililerin sunduğu bir program mı?”

Kulağa bu kadar heyecan verici gelmesini amalamamıştım, sadece flört programlarına olası bir yeni yaklaşımdı. Ama belki de o kadar kötü bir fikir değildi.

“şey,” dedim, ne zaman ilgi odağı olsam olduğu gibi yine yüzümün yandığını hissedebiliyordum. Uzun zamandır tanıdığım insanlarla –ki hepsi de inanılmaz seslere sahipti– dolu bir odada bile, kendi sesimin kulağa nasıl geldiğinin hiç olmadığı kadar bilincindeydim. Daha tiz, her zaman olduğundan daha genizden çıkıyordu. Bu insanlar asla *hımm*lamaz ya da *şey* demezdi. Kelimelerini gevelemezlerdi.

Dominic beni kablolu yayındaki *prompter* mışım gibi dikkatle izliyordu. Otururken bile duruşu öylesine kaskatı, omuzları o kadar gergin görünüyordu ki günün sonunda evine gittiğinde her yerinin ağrıdığından şüphem yoktu. Bu toplantıda keşke tam karşımda oturmasaydı diye düşündüm bilmem kaçınıcı sefer.

“Pekâlâ.” Ne iyi bir giriş ama. Boğazımı temizledim. Bunun ekibimle yaptığımız haftalık yeni bölüm fikirleri toplantısından bir farkı yoktu. Bunu yapabilirdim. Konuşmamı daha önce defalarca duymuşlardı. Beni sesimle yargılayacak hâlleri yoktu ki öyle olsa da küçümseyici yorum yapmazlardı. “Eski sevgililerin sunduğu bir program. Aslında... tam da ismi gibi. Dinleyicilerin ilişkilerinden, nasıl bir araya geldiklerinden ve sonra da nasıl ayrıldıklarından bahsetmelerini isteriz. Sunucular da arkadaş olarak, ortak sunucular olarak ya da ayrıldıktan sonra aralarındaki ilişki her neyse dinleyicilerle deneyimlerini paylaşıp onlarla bağ kurarlar. Hem hikâye anlatıcılığının hem de bilgilendirmenin olduğu bir program olur. Her bölümde geçmişlerini daha çok ortaya dökerler ve aynı zamanda yeni flört trendlerine dair keşiflerini paylaşırlar, flört uzmanlarıyla röportajlar yaparlar ve hatta aralarında ters giden şeyi çözmek için canlı yayında uzmanlara danışırlar.”

Bu konuda konuştuğumu duymak ve bunun bayıla bayıla dinleyeceğim bir şey olduğunu keşfetmek beni fazlasıyla şaşırtmıştı. Ulusal radyo bazen fazla sıkıcı olabiliyordu ama böyle bir format... babam olsa çok zevk alırdı. *Amerikan Yaşantısı* ile *Modern Aşk*'in mükemmel bir birleşimi olurdu. Bir Tinder buluşmasının taraflarını takip eden ya da flörtünü tamamen görmezden gelen kişinin peşine düşen bölümler yapabiliirdik.

Tam bu noktada kendimi durdurmam gerektiğini fark ettim. Kafamda *biz* diye düşünüyordum, sanki bu programın yapımcısı olmuşum gibi. Şovu çoktan almışım gibi.

"Kent'in de söylediği gibi, yayınlanan tonlarca ilişki programı var ve birçoğu da çiftler tarafından sunuluyor," dedim, kendime olan güvenimi biraz daha kazanırken. Çalışma arkadaşlarım, kıdemli çalışanlar ve Dominic hâlâ beni dinliyordu. "Ama... ya eski sevgililerin sorunları üzerinde konuşmalarını sağlayarak ilişkilerde gerçekten neyin ters gittiğini bulmaya çalışırsak? Çünkü insanların asıl öğrenmek istedikleri bu, değil mi? Neyi yanlış yaptıkları."

Bu, benim de kendime birçok kez sorduğum bir soruydu. Bir sırtıtışın yüzüme yayılmasına izin verdim ve oturduğum yerde rahatlayarak geri yaslandım.

"Bu fikri sevdim," dedi muhabir Jacqueline Guillaumont, odadaki konuşmalar durulunca. "Öyle bir programı dinlerdim."

"Alışılmadık," dedi Mike, "ama Shay'in düşünme şeklini sevdiğimi söylemek zorundayım. Belki de ihtiyacımız olan da alışılmışın dışına çıkmaktır."

"Programı sunacak eski sevgililere ihtiyacımız var," dedi Isabel. "Ama sanırım o kısmını kolayca halledebiliriz?"

Paloma uzanıp not defterime *Harika bir iş çıkardım*, yazınca mutlulukla aydınlandığımı hisseder gibi oldum.

"Üzgünüm ama bunun üzerinden nasıl ilerleyebileceğimizi anlamadım," dedi Dominic ve gurur balonumu patlattı. Kaşlarının arasında minik bir kırışıklık belirdi.

"Neden olmasın?" Ona, başparmağımı o kaşların arasına

sertçe bastırmaya yönelik ani isteğe o kadar odaklanmıştım ki Paloma'nın yanında yoğurt kabının dibini sıyındığını zar zor duyabiliyordum. Böyle bir toplantıda –onun en başta asla bulunmaması gereken bir toplantıda– konuşma cesaretini gösteriyordum ve o fikrimi yere çalıyordu.

“Çığır açan bir habercilik örneği olduğu söylenemez.”

“Ne zamandan beri öyle olmak zorunda ki? İnsanları konuşturacak ve her zamanki dinleyici kitlemizi genişletmemizi sağlayacak. Belki de istasyona olan katkıların bile artmasını sağlayabilir.” Son cümleyi söylerken doğrudan Kent'e bakmıştım. “Her gün belediye başkanlarının ayağını kaydıramayız ya.”

“Hayır, ama en azından bir nebze olsun saygınlığımızı korumalıyız,” dedi Dominic, masanın kenarlarını kavrayarak ileri uzanırken son kelimeleri neredeyse tükürür gibi söylemişti. “Eski sevgililerin ayrılma sebepleri hakkında didişmelerini dinlemek mi? İlişki tavsiyeleri vermek mi?” Alaycı bir şekilde güldü. “Bu daha çok uydu radyolarının, hatta Tanrı korusun, özel radyoların yapacağı bir şey. Kulağa çok... *bayuğu* geliyor.”

“Ama belediye başkanının özel hayatını ortaya sermek öyle değil, öyle mi?”

“Haberlerde verildiğinde hayır.”

Odadaki diğer herkes tuhaf bir şekilde hipnotize olmuş gibiydi. Kent not defterine bir şeyler karalıyor, hiç alışlagelmemiş bir şekilde sessizce oturuyordu. Daha önce kimsenin bir toplantıda böyle tartıştığını görmemiştım ve birazdan ikimizi de haşlayacağından emindim. Ama öyle yapmayınca ben de devam ettim.

“Sen ulusal radyonun sadece tek bir şeyden ibaret olduğunu düşünüyorsun ama öyle değil,” dedim, elimdeki kalemi mümkün olduğunca sıkı bir şekilde kavrarken. Kalemın kapağının fırladığını, tüm göğsüne siyah mürekkep sıçradığını ve sabah büyük özen göstererek seçtiği gömleğinin mahvolduğunu canlandırıyordum kafamda. O mavi çizgilerden aşağı kot pantolonuna yavaşça akıyordu. “Ve güzel yanı da bu aslında. Eğitilebilir ama aynı zamanda kalp kırıcı da olabilir, heyecan verici

ya da eğlenceli. Biz sadece gerçekleri iletmekle kalmıyoruz, aynı zamanda hikâyeler de anlatıyoruz. Sadece dört aydır burada çalışıyorsun ve tüm sektörü çözdüğünü falan mı sanıyorsun?”

“Eh, gazetecilik üzerine yüksek lisansım var. Northwestern’den.” Okulunun ismini son derece sıradanmış, sanki girmek çok zor değilmiş ve en az altmış bine patlamıyormuş gibi söylemişti. “O yüzden masamın yanında asılı olan diplomanın, gazetecilik üzerine konuşabilecek kadar nitelikli olduğumu gösterdiğini düşünüyorum.”

En sonunda Kent bir elini kaldırıp sakinleşmemiz gerektiğini belirtti.

“Düşünülecek çok şey çıktı,” dedi ve bu kelimelerle tüm ümitlerimin solmasına neden oldu. “Başka fikri olan?”

Yirmi dakikanın ardından Kent toplantıyı bitirdi ve hepimize istasyonun geleceği hakkında güvence vermeye çalıştı.

“Bunlar ilk aşamalar,” dedi. “Henüz program akışımızda bir değişiklik yapmayacağız.”

Ama ellerinde soğumuş kahve fincanlarıyla odadan ayrılan çalışma arkadaşlarımin yüzlerindeki belli belirsiz endişeyi görmezden gelmek imkânsızdı. Dominic’ten kaçınmayı umarak odadan son çıkan olmak için oyalandım. Ne yazık ki koridorda, üzerime atılmaya hazır bir hâlde beni bekliyordu.

“Yüce Tanrım,” dedim ödümü koparınca ve not defterimi deli gibi atan kalbime götürdüm. “Ne var, yoksa on yıldır yaptığım iş konusunda beni eğitmeyi bitirmemiş miydin?”

Kaşlarının arasındaki o kırıksıklık yeniden belirdi ama şimdi toplantıda olduğundan çok daha yumuşak görünüyordu. “Shay, ben...”

“Dom! Shay!” Kent’in bağırarak araya girmesine biraz sinir olmuştum çünkü Dominic benden özür dilemek üzereymiş gibi görünüyordu.

Ama öyle bir şey yapması, Terry Gross’un *Fresh Air* programının sunuculuğundan çekilmesi kadar olağandışı olurdu.

“Kent,” dedim, özrümü dile getirmeye hazır bir şekilde.
“Orada olanlar için özür dilerim. Farkına varmadan kontrolüm
den çıktı.”

Tek söylediği, “Katılmam gereken bir toplantım var ama gün
sonunda ikinizi de görmek istiyorum. Beş buçukta ofisimde gö-
rüşebilir miyiz? Harika,” oldu. Hemen ardından arkasını dönüp
koridorda uzaklaştı ve Dominic’le beni yalnız bıraktı.

“Benim de kaydetmem gereken bir röportajım var.” Şeytani
yanı yeniden ortaya çıkmadan önce hafifçe gülümsedi ve ekledi:
“Kabin A’da. Merak ediyorsan söyleyeyim dedim.”

Kent'in ofisi, tam bir ulusal radyo tapınağıydı doğrusu. İçerisi bir sürü ünlü PUR ismiyle el sıkıştığı fotoğraflarla, çerçevelenmiş ödüllerin bulunduğu raflarla ve antika ses kayıt cihazlarıyla doluydu.

Tüm günü kafam darmadağın şekilde geçirmiştim. En sonunda Ruthie öğle yemeğinden önce beni ses kabinlerinden birine çekivermişti, tüm sabah ortalıkta dolanan söylentilerden dolayı resmen dedikoduya susamıştı. Dominic'le yaşadığımız tartışmadan ötürü ona sabahki acil durum toplantısını ve fikrimi biraz istemeye istemeye anlattım.

Şeffaf çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözleri kocaman açıldı. "Böyle bir programa akılda kalıcı bir isim bulmak lazım. Şey gibi... Eski Sevgili İkilisi ya da Eski Sevgili Mevzuları."

Alayla homurdandım ama daha duyar duymaz bu ismi sevmiştim. "Seks Mevzuları gibi mi?"

"Kesinlikle. PUR'un gözüne batar mı?"

"Belki," dedim ama doğrusunu söylemek gerekirse emin değildim. Hem bu sadece beyin fırtınası toplantısında öylesine ortaya attığım bir fikirdi, gerçekleşme ihtimali düşüktü. Ulusal radyo yenilikler söz konusu olduğunda işleri çok ağırdan alabiliyordu.

Biz Kent'in masasının karşısındaki sandalyelere geçerken, da yeni bir demlik çay yapmak için müsaade istedi. Dominic hemen kalkıp odanın içinde dolanmaya başladı.

"Başımı döndürüyorsun," dedim ona.

"Beni izlemek zorunda değilsin." Ama çok genç bir Kent'in *Araba Sohbetleri* programının sunucuları Tom ve Ray Magliozzi'nin arasında poz verdiği bir fotoğrafın altında durdu. Orada dikilirken tabii ki olduğu yerde iyice doğruldu. Anladık be adam, uzunsun işte. "Gergin misin?"

Omuzlarımı silktim, bu toplantının beni ne kadar huzursuz ettiğini bilmesini istemiyordum. Söz konusu Kent olduğunda ne ummam gerektiğini asla kestiremiyordum. Eskiden gözümü korkuturdu, şimdilerde de arkadaş olduğumuz söylenemezdi ama aramız her zaman iyi olmuştu. Ya da en azından benden istediği her şeyi harfiyen yaptığım için hiçbir zaman sürtüşmeli bir duruma düşmemiştik. İsteği üzerine, bağış toplama yayınlarımızda fazladan mesai yapmış ve geç saatlere kadar çalıştığım için hakkım olsa bile ekstra mesai ücreti talep etmemiştim. Şimdi ise geç saatlere kadar çalışmak kurtulamadığım bir alışkanlığa dönüşmüştü.

"Neredeyse on yıldır buradayım. Artık hiçbir durumda gerilmiyorum."

"On yıl ve hâlâ aynı şeyi yapıyorsun," dedi. "Bundan hiç sıkılmıyor musun?"

"Neyse ki ortalığı hareketlendirme işini sen hallediyorsun. Aylar önce ayarladığımız bir konuğu son dakika iptal ettikten ve sonuç olarak kendi işini kaçırmasına neden olduktan sonra onunla yeni bir tarih için anlaşmaya çalışmak hiç de sıkıcı değil-di doğrusu."

"Ah," dedi, sanki bu durum aklının ucundan hiç geçmemiş gibi. "Öyle olduğunu fark etmemiştim. Lanet olsun. Çok üzgünüm bunun için. Çok kızdı mı?"

"İşleri tatlıya bağlamayı başardım," dedim, söylediklerine şaşırmış hâlde. Daha önce de mi özür dilemek üzereydi yoksa?

“Telafi etmek için önümüzdeki ay bir programın tamamını hayvan davranışlarına ayıracağız. Ve sen söylemeden ben söyleyeyim, evet, bunun haber olmadığını biliyorum ama o programlar gerçekten ilgi görüyor. Özellikle de bağış toplama yayınları sırasında.”

Bir elini kaldırıp beni durdurdu. “Aslında hiçbir şey demeyecektim. Yüksek lisans eğitimim sırasında, bir haber kaynağını kızdırdıysan nasıl yaltaklanacağını öğrettikleri bir dersimiz vardı.”

Öylece kalakaldım. “Bekle bir dakika, sen ciddi misin?”

Ardından maskesi çatladı ve bir kahkaha patlattı. Bir mikrofonun karşısında olsa sesi bozacak keskin, hırıltılı bir *ha* sesi idi. Son dört ayda Dominic’in güldüğünü kaç kez duymuştum? Ondan daha az olmalıydı. Görünüşe göre haberler asla komik değildi.

“Hayır, ama bir anlığına bana inandın.”

Hah. Tuhaf bir öz farkındalık ânıydı doğrusu. Her fırsatta yüksek lisansından bahsettiğinin farkında mıydı?

Kent elinde dumanı tüten bir fincan çayla içeri girdi. “Shay, Dom,” dedi, başıyla her ikimize de selam vererek.

Dominic yeniden yanıma otururken sandalyelerimizin biraz fazla yakın olduğunu fark ettim. Aramızda sadece bir ayaklık mesafe vardı. Bacakları o kadar uzundu ki dizleri Kent’in masasına çarptı ve parfümünün kokusu burnuma geldi. Deniz tuzu ve bir şey daha... belki adaçayı?

Sandalyemi biraz geriye çekmem tuhaf kaçabilirdi. Sessizlik içinde ıstırap çekmekten başka çarem yoktu.

Kent yavaşça çayından bir yudum aldı ve tadına varmak istiyormuş gibi bir anlığına gözlerini kapadı. Gözlerini yeniden açtığında yüzünde beliren sırıtmayla birlikte kafam daha da karıştı.

“Çok bariz,” dedi. “Tam da gözümüzün önünde duruyor.” Çayından bir yudum daha alıp dudaklarını birbirine bastırdı. “Hatta son derece basit bile denebilir.”

“Neymiş o?” diye sordu Dominic, sesinde hafif bir rahatsızlıkla. Çok belli belirsizdi ama oradaydı işte.

"İkiniz Shay'ın flört programını ilkiniz sunacaksınız."

Bir anlık sessizliğin ardından ikimiz de kahkahalara boğulduk. Kent'in ağzından çıkan şeyin akıl alır hiçbir yanı yoktu ama yine de son derece kayıtsız bir tavırla söylemişti. *Sunmak* kelimesi karşısında yüreğim pır pır etmişti ama bu bir şaka olmıyordu. *Yapımcılığını* üstlenmekten bahsediyor olmalıydı.

Dominic'e bir bakış atınca yüzünde gerçek anlamda ilk defa keyifli bir ifade olduğunu gördüm. Normalde çok ciddi ve ifadesiz olur, objektif bir muhabirin kelime anlamı gibi davranırdı. Bu yeni ifadesinde ise bir açıklık vardı.

"Nereden başlasam bilmiyorum," dedi Dominic, artık abartıma sınırına yaklaşan kahkahaları arasında. Program fikri konusunda bu kadar şiddetli gülmesine gerek yoktu, değil mi? "Bu bir şaka mı?"

"Hayır, şaka değil," dedi Kent ve belki de üçümüz de aklımızı kaçırmıştık. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Shay'ın daha önce sunuculuk yapmadığı gerçeğini bir kenara koyarsak... biz hiç çıkmadık ki," dedi Dominic ve her ne kadar söylediğine biraz alınsam da haksız değildi. Kent'in önerisinde mantıksız olan yüzlerce nokta vardı ama programın içeriğine rağmen ben bir sunucu değildim. Ne bununla ilgili eğitimim, ne deneyimim ne de uygun *sesim* vardı.

"Sen de daha önce program sunmadın ki," diye belirttim.

"Ama canlı yayına çıktım."

Kent'in önünde Dominic'le ağız dalaşına girmek istemiyordum ama bu ukala tavırlarına da katlanamıyordum. "İlk defa dün canlı yayına çıktın." Abartılı hareketlerle onu alkışladım. "Anladığım kadarıyla, gazetecilikle ilgili her şeyi bir senelik yüksek lisansında ve radyo yayıncılığıyla ilgili her şeyi de bir saatlik programda kapmayı başardın. Evet, çok mantıklı."

Kent'in sırtışı resmen kanımı donduruyordu. "Gördünüz mü? İşte bu. Bundan bahsediyordum. Bu... aranızdaki bu şey. Çok etkileyici. Haber odasında da nasıl olduğunuzu gördüm. Bu ofiste çok fazla zaman geçirdiğimi biliyorum ama algılarım

kuvvetlidir. Aranızda mükemmel bir uyum, doğal bir çekişme var. Dominic'in tek odak noktası haberler ve kanıtlanabilir gerçekler; Shay, sense daha yumuşak, daha insan odaklı olaylardan hoşlanıyorsun."

Hoşlandığım şeyin daha kadınsı olduğunu ima edercesine yumuşak demesini hiç sevmemiştim.

"Dinleyiciler iki taraftan birini seçecek," diye devam etti Kent. "Dom Takımı ya da Shay Takımı. Sosyal medyada büyük ilgi çekmek için etiket işine de girebiliriz."

"Ama ben muhabirim," dedi Dominic. "Son birkaç günde olanlara bakılırsa, oldukça iyi bir muhabirim hem de."

"Ve ben de senin daha kişisel ve insani işleri de becerebileceğini biliyorum," dedi Kent. "Üniversiteyken kişisel tecrübelerine dayanarak yazdığın şu yazı var ya? Buraya başvurduğunda hepimiz o yazıyı okuduk. Oldukça merak uyandırıcı ve güzeldi."

Dominic'in büyükanne ve babasıyla ilk kez tanışmak üzere Güney Kore'ye gidişini anlattığı, en çok ses getiren yazısından bahsediyor olmalıydı. Haber odasındaki diğer herkesin aksine ben yazıyı okurken ağlamamıştım ama yine de yanımda bir kutu mendili hazır tutmayı da ihmal etmemiştim. Ne olur ne olmaz diye.

"Bence en büyük sorunu gözden kaçırıyoruz," dedim, patronumla yaptığım bir konuşma olduğu düşünülürse fazla ters bir tonla ama bir yandan da daha önce hiçbir üstümle flört (ya da flörtsüzlük) hayatımı konuşmamıştım. Tüm bunlar fazla gerçekdışı geliyordu. "Dominic'le biz eski sevgili değiliz. Daha önce hiçbir türde ilişkimiz olmadı."

Kent elini şöyle bir sallayıverdi. "İkiniz de işyerinde özel hayatınız konusunda son derece ketum davranıyorsunuz ki bunu takdir ediyorum. Tabii insan kaynakları da. Ama yanınızda azıcık vakit geçiren biri, sizin ayrılık sonrası meseleleriyle boğuştuğunuzu duysa hiç şaşırmas. Özellikle de konferans odasında olanları gördükten sonra."

"Ne söylemeye çalıştığını anladığımdan emin değilim."

“Bir ilişki yaratacağız,” dedi Kent, sanki çok basit bir şeymiş gibi. “Sonra bir ayrılık yaratacağız. Ve son olarak da bir program yaratacağız.”

Sessizlik. Yine.

Aklım bunu almıyordu. Gerekli parçalar önümdeydi ama her biri başka bir yapboza aitmiş gibi geliyordu. Kent birlikteymiş gibi... hayır, *bir zamanlar* birlikteymişiz gibi yapmamızı istiyordu. Patronum, Seattle radyoculuk tarihinin efsanesi Kent O’Grady bir zamanlar bir ilişkimiz varmış gibi davranmamızı ve ulusal radyoda ilişkiler üzerine konuşmamızı istiyordu.

Bir radyo programında olmamı isteyen biri vardı.

“Yalan söyleyeceğiz yani.” Dominic kollarını göğsünde kavuşturdu. Gömleğinin kollarını yine yukarı sıvamış ve kaslı önkollarını ortaya çıkarmıştı ve başıyla Kent’in ödüllерinin durduğu duvara işaret etti. “Tüm bunlardan sonra bizden yalan söylememizi istiyorsun.”

“Bu istasyonu ayakta tutmam gerek,” dedi Kent. “Popüler bir programa ihtiyacımız var, hem de hemen. Artık kimse yıllardır bu işi yapan sunucuları dinlemek istemiyor. Bize taze kan gerekli ve aradığımız şey de siz olabilirsiniz.” Masada aramıza vurdu. “İki yeni insanı eğitecek ya da birinin eski sevgilisini buraya sürükleyecek ne zamanımız ne de bütçemiz var. İkiniz arasındaki kimyayı görebiliyorum. Hepimiz hikâye anlatıcısı değil miyiz? O yüzden en iyi ayrılık hikâyesini anlatacağız. Yalan söylemiyoruz, sadece gerçeği azıcık çarpıtıyoruz.”

Hikâye anlatıcılığı. Yalancılık. İkinin arasındaki çizgi oldukça bulanıktı doğrusu.

“Bir hayal edin: Haftada bir saatlik bir program. Bir podcast. Bir konu etiketi. Hatta markalı promosyon ürünleri. Bu işi çok büyük bir şeye dönüştürebiliriz.” Kent bir pazarlamacıya dönüşmüştü. “Adı KPPR ile anılacak ulusal çapta ilgi gören bir program inanılmaz olmaz mıydı? WHYY’ın *Temiz Hava*’sı var, WBEZ’in *Amerikan Yaşantısı*... Biz de artık bundan ortaya ne çıkaracaksa ona sahip olabiliriz.”

Bir anlığına bunu hayal etmek için kendime izin verdim: Önümde mikrofon, hatta bekleyen dinleyicilerle büyük stüdyoda oturuyorum.

“Eski Sevgili Mevzuları,” dedim sessizce.

“Ne dedin?” diye sordu Kent.

Bu sefer daha kararlı bir sesle tekrar ettim.

“Eski Sevgili Mevzuları... evet. Evet. Bu çok hoşuma gitti.”

Bundan, birkaç saat önce sadece bir fikir olan bu programdan böyle bahsetmesi neredeyse gerçek geliyordu, sanki azıcık uzansam dokunabileceğim bir şeymiş gibi. Tüm günü bu programı nasıl hayata geçirebileceğimizi düşünerek geçirdiği belliydi. Belki bir program yöneticisinin kafası böyle işliyordu ya da belki de yeni bir şeyler bulmaktan başka çaresi gerçekten yoktu.

Kent yalan söylememi istiyordu.

Kent bir radyo programını sunmamı istiyordu.

“Sesim,” dedim. Sanki sesimle ilgili sorunun ne olduğunu çok iyi biliyorlarmış ama ben açık etmedikçe bunu asla itiraf etmeyeceklermiş gibi görünen iki adam bana döndü. Sanki insan ilk kendine hakaret ederse, başkalarının da hakaret etmesinde bir sakınca yokmuş gibi. “Ne? İkiniz de sesimin nasıl olduğunu biliyorsunuz. Benim canlı yayına çıkmam felaket olur.”

“Kendine fazla yükleniyorsun,” dedi Kent. “Ulusal radyo özgün sesleri sever. Sarah Vowell, Starlee Kine. Şoke edici belki ama Ira Glass’ın sesini sevmeyenler bile var. Ve sen de yayına çıkmak istiyorsun.” Bunu, *Puget Sesleri* sırasında Paloma’ya nasıl hasretle baktığımı görmüş gibi söylemişti.

“Yani... evet,” dedim. “Ama istediğim şey tam olarak bu değil.” Yoksa öyle miydi? Artık o kadar da emin değildim.

Bu konuşma gerçek olmazdı. Canlı yayına çıkmamdan, hem de onca insan arasından Dominic’le birlikte, aslında gerçek olmayan bir ilişki üzerine bir program yapmamızdan bahsediyor olamazdık. Dün bir paralel evrene falan geçiş yapmış olmalıydım: Ameena’nın olumlu sonuçlanmayacağından emin olduğu iş görüşmesi, annemin nişanlanması ve PHR’nin en yeni yıldız

muhabiriyle sahte ilişkim ve sahte ayrılığım. Carl Kasell her an mezarından fırlayıp gelebilir ve telesekreter mesajımı kendi sesiyle kaydedebilirdi.

“Üzgünüm ama anlamıyorum,” dedi Dominic ve o kadar kızgın, o kadar şaşkın görünüyordu ki onun için üzülmeyi edemedim. Ama üzüntüm Paloma’nın chia tohumlarının boyutundaydı doğrusu. “Belediye başkanı istifa etti. Elimizde kocaman bir hikâye var ve sen... sen beni haberlerden alıp bu sabun köpüğü programa mı geçirmek istiyorsun?”

“O haber konusunda harika bir iş çıkardın,” dedi Kent çayından bir yudum daha aldıktan sonra. “Ama o sadece bir haberdirdi ve tek bir haberle tüm kariyerini yürütemezsin. Muhabir olmak büyük bir baskı altında çalışmak demektir. O araştırmaları yapmak çok yorucu bir iştir. Ardı ardına o tarz haberlerle gelebileceğini düşünüyor musun?”

Dominic dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini doğrudan yere dikerken yanaklarının kızardığını ve yepyeni bir duygunun daha su yüzüne çıktığını fark ettim: Utanç. Bu işe başladığı zamandan beri alıştığı üzere Kent’in ona inanmasını istiyordu. Tam o anda onun ne kadar da genç olduğu kafama dank etti. Yüksek lisansı sadece bir yıl sürmüştü – yirmi üç yaşında falan olmalıydı.

Kent anlayışlı bir gülümsemeyle ona baktı. “İnsanlar dün seni çok sevdi, Dominic.” Kent’i başarılı bir yönetici yapan şey de buydu: Bir şey istediğinde bizi nasıl pohpohlayacağını iyi biliyordu, ilk önce özgüvensizliklerimizi tetiklemek zorunda kalırsa da. “Ve insanlar seni de çok sevecek, Shay. Sadece önce seni tanımaları gerek. Bunu tüm çalışanlara söylemek istemedim, en azından henüz ama...” Yavaş, ölçülü bir nefes bıraktı. “Birkaç işten çıkarma olacak. Bunu söylemek beni çok üzüyor ama ne yazık ki durum bu.”

İşten çıkarmalar. Bu iki kelimenin yoğun gücü sandalyeme çakılmama neden oldu. Planlanan işten çıkarmalar söz konusuysa yeni bir programdan mı bahsediyordu?

“Siktir,” dedi Dominic ve ben de gözlerimi kısarak Kent’e baktım.

“Yani o toplantı... ne yani, işlerimiz için savaştığımız bir cephe miydi?” dedim. “Biz farkında bile değilken.”

“Şanslısın ki sen işini sağlamlaştırmış olabilirsin.”

“Şanslı,” dedi Dominic sessizce. “Tabii ya.”

“Peki ya benim programım?” diye sordum. Toplantıda gösterilen tablolar gözümün önüne geldi. Ne söyleyeceğini çoktan biliyordum ve bu durum, masasını doğrudan göğsüme itirmiş gibi hissetmeme neden oluyordu. Bu yeni programın Paloma’nın işinden olmasına neden olacağını hiç düşünmemiştim.

“Çok üzgünüm, Shay. Rakamlar yalan söylemez. Başarısı en düşük programımız o ve maalesef sonlandırmamız gerekecek. Bunu yapmak zorunda olmasaydım keşke. Kurul bunu aylardır tartışıyordu ve benim de elim kolum bağlı. Sana ve Paloma’ya yarın söylemeyi planlıyordum.”

“Peki, ona ne olacak?”

“Ona çok cömert bir kıdem tazminatı teklif edilecek,” dedi Kent. “Bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. İşten çıkarmalardan nefret ediyorum. Kesinlikle nefret ediyorum – işimin en kötü kısmı bu. Ama ne yazık ki elden bir şey gelmez.” Yüzü yeniden aydınlanıverdi. “İkiniz bu yeni program fikrine sıcak bakarsanız, sizi mutlu etmek için elimden geleni yaparım. Hatta yapımcınızı da kendiniz seçebilirsiniz.”

“Ruthie,” dedim hemen. “İsmi bulan oydu.”

“Harika. Gönlüm onun gitmesinden hiç razı değildi, o iyi bir çalışan. Ruthie’yi istiyorsan senindir.”

Dominic ayağa kalkıp tüm endamıyla önümüzde dikildi. “Kurul buna onay vermeyecektir.”

“O kısmı bırak da ben halledeyim,” dedi Kent. “Önümüzdeki cuma. O zamana kadar cevaplarınızı almam gerek, yoksa ikinize de harika tavsiye mektupları veririm ve siz de özgeçmişleriniz üzerinde çalışmaya başlarsınız.” Dominic’e döndü. “Çünkü muhabirler arasından da işten çıkarmalar olacak.”

Dominic midesine yumruk yemiş gibi keskin bir nefes verdi. Onun için zlmek istiyordum. Paloma için zlmek istiyordum ve de işini kaybedecek herkes için. Ve gerçekten üzülüyordum da ama...

İnsanlar seni de çok sevecek, Shay, demişti Kent.

Beni dinleyeceklerini söylemişti.

Beni.

"Unutun gitsin," dedi Dominic, kaskatı kesilmiş omuzlarla kapıya doğru giderken. "Ben bu işte yokum."

Fırçamı tuvalin üzerinde gezdirip gözlerimi kısarak bir elma bağının fotoğrafına, bir de kendi yorumlamama baktım. Birkaç kırmızı yuvarlak, birkaç yeşil yuvarlak. Bir şaheser ortaya çıkardığım söylenemezdi.

“Ve sonra da programı yapmazsan işini kaybedeceğini mi ima etti?” diye sordu Ameena, fırçasını orman yeşiline daldırırken.

“Evet. Çok acımasızca, değil mi?”

Alçak sesli bir ıslık öttürdü. “Daha çok kanunlara aykırı olmaya yakın diyelim. Bununla ilgili insan kaynaklarındaki arkadaşlarımla konuşmalıyım.”

Her ay yapılan resim gecesi için Blush’n Brush’taydık. Bir süredir stres atmak için işten sonra buraya geliyorduk ama Ameena’nın bu konuda benden çok daha iyi olduğu ortadaydı. Ve bu da stresimi artırıyor olabilirdi. Bu gecelerin sonucunda misafir odamda birçok vasat ağaç tablosu vardı. Beni kim ziyarete geliyordu? Neden bir misafir odam vardı ki? Tanıdığım herkes Seattle’da yaşıyordu ama evimdeki üçüncü yatak odasını başka nasıl kullanabileceğimi bir türlü bulamamıştım.

“Öyle değil,” diye ısrar ettim. “Sadece istasyonu gerçekten

önemsiyor. Ama bunun bir önemi yok çünkü Dominic programı yapmayacağını söyledi." Ki önümüzdeki on gün içerisinde fikrini değiştirmesse bu ikimizin de işsiz kalacağı anlamına geliyordu.

"Siktir. Çok üzgünüm."

İşten çıkarmaların acısı henüz içime işlememişti. Kent'le yaptığımız toplantının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ve sanırım bir cankurtaran simidi gibi *Eski Sevgili Mevzuları*'na tutunmuş durumdaydım. Canlı yayına çıkma, yeni, heyecan verici ve farklı bir şeyi keşfetme şansım, benden pek de hazzetmediğini net bir şekilde belirten birinin ellerindeydi. Tamam, benim de ondan hazzettiğim söylenemezdi ama kendi programımı sunmam söz konusuysa ona katlanabileceğimi düşünüyordum.

"Seni tanıyorum," dedi Ameena. "Bunu gerçekten istiyorsun, değil mi?"

"Gerçekten ama gerçekten istiyorum." Derin bir iç çekip fırçamı açık maviye sürmeden önce suyun içine daldırdım. En azından gökyüzünü o kadar kötü bir şekilde batırmamayı başarabilirdim. Rengi tuvalin üzerinde gördüğümde Dominic'in bugün giydiği gömlekle aynı tonda olduğunu fark ettim. "Çok aptalca, biliyorum. Çoktan tek kişilik program önerileri buldum ve buraya gelirken de bir logo bulmak için kafa patlattım... ama hiçbirinin bir anlamı yok."

"Hey. Aptalca değil." Altdudağını hafifçe kemirdi. "Ama teorik olarak düşünürsek yalan söylüyor olacaksın, değil mi? Bu da... gazeteciliğe aykırı olmaz mı?"

Kent'in mantığını öne sürdüm: "Hikâye anlatıcılığı sayılır bu. Bir anlamda rol yapıyor olacağız. Çoğu sunucu yayında farklı bir kişilik takınır zaten. Kimse gerçek hayatında radyoda olduğu gibi değildir - büyük bir kısmı şovdan ibarettir. İnsanların seninle daha rahatça bağ kurabilmesi için bir kişilik yaratırsın."

"Böyle söyleyince kulağa mantıklı geliyor sanırım," dedi ama çok da ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Pekâlâ. Dominic. En azından onu ikna etmeye çalışacaksın, değil mi?"

"Nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama evet."

“Ondan bu kadar hoşlanmamana neden olan şey nedir?”

Hem sorusuna hem de gökyüzümü nasıl böyle çamur gibi bir kahverengiye dönüştürebildiğime inanamayarak inledim. “Radyoculukla ilgili her şeyi bildiğini sanıyor, sanki gazetecilikte onu yetki sahibi biri yapıyormuş gibi durmadan yüksek lisansından bahsediyor ve onunla birlikte bir program sunma, eşit şartlarda olma fikri... Eh, onun seviyesinin altında olduğumu düşünmesinden daha iyidir.”

“Tatlı mı peki?”

“Ne?” Şarabım boğazıma kaçtı. “Konuyla ne alakası var bunun?”

Ameena omuz silkip başını çevirdi, yalandan ilgilenmiyormuş gibi yapıyordu. “Yok aslında. Sadece merak ettim.”

“Yani objektif bir gözle bakarsak hoş görünmediği söylene-
mez,” diye ağızından çıkarmayı başardım sonunda, önkollarını ya da boyunu değil de bana tepeden bakmak için boynunu uzatmasının kendime nasıl hissettirdiğini düşünmeye çalışarak. Haftada beş gün bunu çekebilir miydim gerçekten?

Roze şarabından bir yudum alırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Kes sesini,” dedim ona.

“Tek kelime etmedim ki.”

O sırada hocamız bizim sıramıza doğru yaklaştı ve Ameena’nın tablosuna övgüler yağdırdı.

“Her zamanki gibi harika bir iş çıkarmışsın, Ameena,” dedi. Ardından benimkine dönünce gülümsemesi gergin bir hâl aldı. “Olacak. Gerçekten ilerleme kaydediyorsun.”

Ameena sırtıtarak ona baktı. Bense gözlerimi devirdim.

“Bana en tuhaf gelen kısım şu,” dedi Ameena. “Radyoda eski ilişkilerinle ilgili konuşmak konusunda gerçekten emin misin? Tüm o kirli çamaşırları ortalığa sermekten?”

Bir anlığına, söylediğini düşündüm. “Sanırım emin olmam gerekecek. Ayrıca benim çamaşırlarım o kadar da kirli sayılmaz. Trent’ten beri ciddi hiçbir şey yaşamadım.”

Trent: Geçen senenin başında üç ay boyunca çıktığım, nazik bakan gözleri ve zamanından önce kırılan saçları olan yazılım geliştirici. Bağış toplama yayınlarımızın devamlı destekçisi olması onu sağa kaydırmamı sağlamıştı. İlk buluşmamızda bana bir ailenin özlemiyle yanıp tutuştuğunu anlatmıştı. Sonrasında tüm hafta sonlarını birlikte geçirmeye başlamıştık ve ona hızlıca bağlanmıştım. Çiftçi pazarlarına, şehir parklarına ve çok ciddi tiyatro oyunlarına gitmiştik. Bana yatakta sarılışını, yüzünü boyuma gömmesini ve yanımda uyanmaktan ne kadar hoşlandığını söylemesini çok seviyordum. Aşkın, hoşlanmanın ardından gelen bir adım olduğunu düşünmüştüm ama bir pazar günü birlikte brunch için anneme giderken bunu birden dile getiriverince arabayı neredeyse yoldan çıkaracaktı.

“Henüz o evreye geldim mi bilmiyorum,” demişti.

O sırada *Bekle Bekle... Söyleme!* programını dinliyor, katılımcılardan önce vermeyi başardığımız her cevap için hanemize puan yazarak kendi yarışmamızı yapıyorduk. Ama bundan sonra radyoyu hemen kapamıştım çünkü bu deneyimin programa olan sevgimi mahvetmesini istemiyordum.

Yine de güzel vakit geçirebileceğimizde ısrar etmişti. Onu sevdiğimi ama onun beni sevmediğini bilmenin hiçbir şeyi tuhaflaştırmayacağını. Ama hayatımın en tuhaf *eggs Benedict** deneyiminden sonra o gece her şeyi bitirmişti.

Kendimi bildim bileli brunch sevmeyen biri idim ve Trent de bu düşüncemi daha da güçlendirmişti.

İnsanlar ciddi bir şey aradıklarını söylüyor ama iş o noktaya gelir gelmez kaçmanın bir yolunu arıyorlardı. Ya en başta yalan söylüyorlar ya da o ciddi noktaya *benimle* gelmek istemediklerini fark ediyor olmalıydılar. Bu yüzden yalnızdım. Ama bu durum, bir gün evlenme isteğimi kaybetmeme neden olmamıştı. Sadece, yirmi dört yaşındayken o “bir gün” yirmi dokuz yaşında olduğundan daha uzak geliyordu kulağa.

* Her biri Kanada pastırması, haşlanmış yumurta ve hollandez sosuyla doldurulmuş iki yarım İngiliz çöreğinden oluşan bir Amerikan kahvaltısı. -çn

“TJ’i klonlamayı teklif ettim ben,” dedi Ameena omzunu silerek. “Teknolojinin henüz o noktaya gelmemiş olması benim suçum değil.”

Ağacıma biraz daha kırmızı ekledim. Gövdesine ağır yaralar almış gibi görünüyordu, ıyy. Bu tabloyu evdeki bir duvara asarsam kâbus görecekimden hiç şüphem yoktu. “Açıkçası Dominic’ten ya da içerikten çok endişelenmeme neden olan şey sesim.”

“Shay,” dedi Ameena nazikçe, çünkü bu konuda neler yaşadığını biliyordu. Önemli telefon konuşmalarını benim yerime yapması için yalvardığım bile olmuştu.

“Hadi ama, Ameena. Emily Blunt varken kim gidip de Kristen Schaal’ı tercih eder ki?”

“Ben özgün seslerden hoşlanıyorum. PUR’daki beyaz morukların hepsinin sesi bana aynı geliyor. Ben de kendi sesimden nefret ediyorum. Sesli mesajlar da en beteri.”

“Sadece sesli mesaj değil ki. Her hafta bir saatlik bir program. Bir de podcast var.”

“Vasat, beyaz bir erkek bu durumda ne yapardı?” diye sordu.

Yıllar önce Ameena işyerinde çeşitlilik üzerine verilen bir seminere katıldıktan sonra birbirimize bunu demeye başlamıştık. Ameena Hint’ti ve kadınların, özellikle de beyaz olmayanların, erkeklerin üzerine ikinci kez düşünmediği şeyleri isteme ihtimallerinin istatistiksel olarak daha düşük olduğunu düşünüyordu. İçimizden kimin desteğe ihtiyacı olursa ona VBBEBDNY diye mesaj atıyorduk.

“Vasat, beyaz erkeğin büyük ihtimalle radyoya çok uygun harika bir sesi olurdu,” dedim. “Benden bahsettiğimiz yeter. Doğayı koruma işinden haber var mı?”

Ameena soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. “Bir sonraki adıma geçirdiler. Önümüzdeki hafta ikinci bir telefon mülakatına gireceğim.”

Tiz sesli bir çığlık bastım. “Tebrikler!”

“Teşekkürler,” dedi zoraki bir kahkahayla. “Hâlâ ağzıma bal

çaldıklarını düşünüyorum ama itiraf etmem gerek, egomu fena hâlde şişirdi.”

“Gerçekten Seattle’dan ayrılabilceğini düşünüyor musun?”

“Seattle’ı seviyorum,” dedi anlık bir tereddütten sonra, “ama bir değişikliğe de hazırım sanki.”

Değişikliğe hazır olmak. Ameena bu işi alabilirdi, annem yeniden evleniyordu ve radyo programım bir sonraki hafta tarihe karışmış olacaktı. PHR’den ayrılmak kadar dramatik bir değişikliğe... sanırım henüz ben hazır değildim.

“Görünüşe göre annem de değişikliğe hazır.”

“O konuda... nasıl hissediyorsun?”

Üzerinden sadece yirmi dört saat geçmesine rağmen şimdiden bir tarih belirlemişlerdi: 14 Temmuz. Çoğunlukla aile arasında yapılacaktı ki annemin ailesi benden, Ameena’dan ve TJ’den ibaretken Phil’in çocukları, onların eşleri ve de kendi çocukları vardı. Sanırım çok yakında onlar da benim ailem sayılacaktı.

“Bu harika bir soru,” dedim. “Çok ani oldu sanırım.”

“Belki ama onlar da ellili yaşlarının sonundalar. Beklemelerinin bir mânâsı yok.”

“Orada benimle birlikte olacaksın, değil mi? Hatta” –sesim çatladı– “Virginia’dan gelmen gerekse bile?”

Ameena fırçasının ucuyla burnuma dokundu. “Tabii ki. Hayatta kaçırmam bunu.”

Ev: Işıklar açıktı ve yüksek sesle podcast çalışıyordu. Her odayı kontrol edip yalnız olduğumdan emin oldum. Birinin içeri gizlice girip kapının arkasında saklandığını ve beni öldürmek için pusuya yattığını düşündüğümünden değildi tabii, sadece... eh, temkinli olmaktan zarar gelmezdi.

Normal olan buydu. Yalnız yaşayan herkesin bunu yapması gerekirdi.

Evde bir katil olmadığından emin olduktan sonra gecenin devamı için yerleşmeye başladım: pijamalar, dizüstü bilgisayar ve koltuk. Evde de bir ofisim vardı ama ben oturma odasını ter-

cih ediyordum. Açık olmasa bile televizyonun varlığı odadaki yalnızlığı bir nebze olsun dağıtıyordu. Sırf Ameena'yla yaptığımız konuşma bana seks yapmayalı neredeyse bir yıl olduğunu hatırlattığı için daha sonra en son aldığım vibratörle biraz vakit geçirmem de olasıydı. Tek tabanca takılmak aynı şey değildi ama benim de bir rutinim vardı. Tanrı biliyor ya, o rutini mükemmel hâle getirecek bolca zamanım olmuştu.

Dizüstü bilgisayarımın çantasının fermuarını açtığım sırada gerçek kafama dank etti: Önümüzdeki haftanın sonlarına doğru fazla mesai yapabileceğim bir işim bile olmayabilirdi.

İş e-postamı açmak yerine banka hesabıma girmeye karar verdim. Beni birkaç ay idare edecek kadar birikimim vardı ve işsizlik maaşını da alabileceğimi düşünüyordum. Gerçi bunun nasıl işlediğini tam bilmiyordum. Aslında bu bilmem gereken bir şey gibi geliyordu ama şimdiye kadar sadece tek bir işim olmuştu. Devlet sana öylece... para mı veriyordu? Tanrım, berbat bir Y kuşağıydım. Bu konuyla ilgili bir bölüm yaptığımızdan emin bir şekilde *Puget Sesleri* arşivini açtım ama arama motorumuz o kadar eskiydi ki sonunda aradığım cevabı bulamadan sinirlenip bu konuyu bir kenara bıraktım.

Bir sonraki durağım PHR'deki iş arkadaşlarımın önceden bahsettiği ulusal medya iş ilanları sitesi oldu. Alaska'da bir yapımcı pozisyonu vardı. Colorado'da bir muhabir pozisyonu. St. Louis'de şef editör pozisyonu.

Ama koca Washington'da tek bir iş ilanı yoktu.

Ulusal radyoda bir pozisyon yakalamanın kolay olmadığını biliyordum ama durumun bu kadar vahim olduğundan da haberim yoktu. Giderek hızlanan panik dolu nefeslerimi sakinleştirmeye çalışarak bir elimi göğsüme bastırdım. Ulusal radyoda çalışmayacaksam başka ne yapabileceğimi bilemiyordum. Bildiğim, şimdiye kadar yaptığım tek şey buydu. Ve tabii ki, bazı becerilerin başka sektörler için de kullanılabileceğini biliyordum ama henüz bu alanı bırakmaya hazır değildim. Radyoculuğu vazgeçemeyeceğim kadar çok seviyordum.

Dominic'i bu programı benimle yapmaya ikna etmem gerekiyordu. Ve onu ikna edebilmek için onu tanımam gerekiyordu ki konu da tam bu noktada tıkanıyordu. Neyse ki program yapımcısı olmak beni sosyal medyada harika iz süren biri hâline getirmişti.

Facebook profili herkese açıktı. Bu jenerasyona ve kişisel sınırlarımızın eksikliğine şükürler olsun. Bir dakika... siktir, ben Dominic'ten başka bir jenerasyonda mıydım yoksa? Profilinde doğum yılı yazmıyordu ama lisans eğitiminden doğruca yüksek lisansa geçiş yapmıştı. Bu da yirmi üç ya da yirmi dört yaşında olabileceği anlamına geliyordu. Ben net bir şekilde Y kuşağıydım ama o iki jenerasyonun arasında kalıyordu: benimki ve Z kuşağı.

Tuhaf bir şekilde hiç ortak arkadaşımız yoktu ve bu da istasyondan henüz kimseyi eklemediği anlamına geliyordu. Fotoğraflarına girdim. İşte olası eski sevgilim talihsiz saç kesimleriyle, ergenlik sivilceleriyle ve ailesiyle verdiği tuhaf pozlarla karşımdaydı. Bu fotoğraflarda yüzü o keskin çene yapısına rağmen daha yumuşak görünüyordu. Ona sinir olmaya o kadar odaklanmışım ki aslında tatlı göründüğünü gözden kaçırmıştım. Özellikle de talihsiz saç kesimi evresini atlattıktan sonraki hâli. Bir yerlerde bir berber kesinlikle kovulmalıydı.

Sınıf karşısında bir sunum yaptığı, kollarını bahsettiği şeyi vurgulamak için öne uzattığı bir fotoğrafında oyalanırken böyle bir adamla çıkabilirdim, diye geçirdim içimden. Fotoğraf başka biri tarafından, *Tipik Dominic Yun sunumu: Lütfen ellerinizi ve kollarınızı aracın içinde tutunuz*, açıklamasıyla paylaşılmıştı. Bunu görünce gülümsedim. Kendi aralarında bir espri olmalıydı.

Daha önce benden daha küçük biriyle birlikte olmamıştım hiç; tüm erkek arkadaşlarım ya benim yaşlarımda ya da benden birkaç yaş büyüktü. Gerçekte çıkmayacak olsak da, jenerasyon endişesinin altında bir yerlerde gömülü minik bir heyecan olduğunu inkâr edemezdim.

Aşağı inmeye devam ettim ve yanında kızıl saçlı bir kızın bulunduğu fotoğraflara –birçok fotoğrafa– denk geldim, kimisinin

tarihi geçtiğimiz temmuzdaki Northwestern mezuniyetini kadar yeniydi. Fotoğraf etiketine göre ismi *Mia Dabrowski*'ydi. Parlak renklere tutkulu, burnunun üstünde illeri olan çok şirin bir kızıdı. Gerilere gittikçe Dominic'le ikisinin kklklerine tanık olmaya başladım. Bir partide, plajda, birilerinin teknesinde birlikteydiler. Çoğu zaman etrafları arkadaşları tarafından çevrelenmişti ama kimi fotoğraflarda baş başaydılar, yanak yanağa vermiş kameraya komik mimikler yapıyorlardı. Sonra uyumlu kıyafetleriyle lisans mezuniyetlerinden bir fotoğraf vardı. Birlikte çok tatlı görünüyorlardı. Onun profiline tıkladım ama ne yazık ki onunki gizliydi.

Dominic'in ilişki durumu bekâr olduğunu söylüyordu, o yüzden yakın zamanlarda bir ayrılık yaşanmış olabileceği sonucuna vardım. Bunun Dominic'in programı yapmak istememesiyle ya da Seattle'a taşınmasıyla bir bağlantısı olup olmadığını merak ettim. Bu adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve hiç aşına olmadığım bir sızı üzerime çullandı: Onu tanımak *istiyordum*. Illinois'de koca bir hayatı olan, her fotoğrafında tebessüm etmekten çok gülümsemesiyle ışık saçan, henüz iş arkadaşlarından hiçbirini Facebook'ta arkadaş olarak eklememiş olan bu adamı tanımak istiyordum.

PHR'de hiç arkadaşı var mıydı? İşten sonra kimseyle birkaç kadeh bir şeyler içmek için dışarı çıktığını görmemiştim. İstasyonda olduğu ilk haftalarda Jason'la bir kez öğlen yemeğine çıkmışlardı ama sonra öğlen saatlerinde çalışması gerekmişti. Dominic'in istasyondan tek bir şekilde çıktığını görmüştüm hep: Tek başına.

Fotoğraflarının en başına doğru ilerlediğim sırada korkunç bir şey oldu.

Elim bilgisayarımın üzerinde kaydı ve yanlışlıkla beğen tuşuna bastım. Eski kız arkadaşıyla olduğu çok eski bir fotoğrafıydı.

Bu noktadan sonra yapılabilecek tek mantıklı şey kendimi ve bilgisayarımı ateşe vermektir.

"Siktir," diye bağırıp bilgisayarımı koltuğun minderinin üzerine attım. "Siktir, siktir, siktir!"

Ayağa fırlayıp hain ellerimi sallamaya başladım. Onu stalkladığımı anlayacaktı. İçinde eski sevgilisiyle ilgili tuhaf hisler uyanabilir, sonra da benimle asla program sunmak istemediğini düşünebilirdi ve siktir, siktir, nasıl bu kadar aptal olabilirdim?

Derin nefesler. Beğenimi geri alabilirdim. O zaman bildirimi almazdı. Bilgisayarımı yeniden kucağıma alınca panikle pencereyi kapadığımı fark ettim. O yüzden sayfayı yeniden bulmalı, fotoğraflarında aşağılara inmeliydim ama o lanet fotoğrafın ne kadar gerilerde olduğunu kestiremiyordum ve...

O sırada köşede yeni bir bildirim görüldü:

1 yeni arkadaşlık isteği: **Dominic Yun**

Bir sonraki hafta masalar yavaş yavaş boşalmaya başladı. Dominic'ten hemen önce işe alınan sanat muhabiri Jess Jorgensen perşembe günü ayrıldı ve hafta sonu sunucusu Bryan Finch onu takip etti. Kent kötü haberleri pazartesi günü Paloma'ya, Ruthie'ye ve Griffin'e iletirken ilk kez duymuşum gibi davranmak zorunda kalmıştım.

Haber odası normalde goygoyun bol olduğu bir yerdi ama işten çıkarmalar hepimizi sessizleştirmişti. Kimse kaç kişinin işten çıkarılacağını bilmiyordu ve hepimiz diken üstündeydik. İstasyonu hiç böyle görmemiştim. Ve hoşuma gitmiyordu.

Kent'in bizim için koyduğu süre de giderek daralıyordu. Ne zaman Dominic'i yakalamaya çalışsam ya ses kabinlerinden birine gidiyordu ya da kayıt cihazının çantasını çapraz asmış, bir kaynakla görüşmek üzere dışarı çıkıyordu. İşyerinden her zaman ama her zaman yalnız ayrıldığının daha bir farkındaydım artık. Kimseyle yemeğe çıkmıyordu. İş çıkışı içki kaçamaklarına katılmıyordu. Muhabir arkadaşlarından aldığı övgüye rağmen yalnız kurt olarak takılmaya devam ediyordu ama bunun bir tercih meselesi olup olmadığından emin değildim. İstasyonda çalışanların yaş ortalaması yüksekti ve o kadar uzun bir zaman bo-

yunca en geç çalışan olmuştum ki en sonunda benim boyumda çocukları olan insanlarla arkadaşlık kurmak zorunda kalmıştım. Ruthie işe başladığında ondan daha büyük olduğuma inanamamıştım.

arşamba günü geldiğinde artık streten avuç dolusu chia tohumu yemeye başlamıştım ve o zimbirtılar hiç de ucuz değildi. İşimi kaybedemezdim. Canlı yayına çıkmaya bu kadar yaklaşmışken olamazdı.

O gün, Paloma'nın bir niversite profesryle rüya psikolojisi üzerine bir röportaj gerçekleştirdiği programdan sonra Dominic'i kıstırmayı başardım. İnsanların rüyalarını analiz ettirmek için bağlandığı başka bir popüler blmmzdi. Gerçi bizi yayında tutmaya yetecek kadar popüler değildi belli ki. Hafta başında tüm dinleyicilerimize yakında yayınınızın sona ereceğini duyurmasına rağmen sakın kalabilmesi de Paloma'nın profesyonelliğinin bir göstergesiydi. İnsanlardan iğ gibi bir destek gelmesini ve yayında kalmamız için yalvaran e-postalar yağmasını bekliyordum.

Ama tek bir e-posta almıştık. Ve onda da Paloma'nın adını yanlış yazmışlardı.

"Konuşmamız gerekiyor," dedim Dominic'e, mola odasında mikrodalgaya dondurulmuş pizzalardan koyduğu sırada. Üniversite yıllarından gelen yeme alışkanlığı kolay kolay lmyordu sanırım.

"Benden ayrılıyor musun yoksa?"

"Ha ha," dedim. "Sokağın sonundaki Kore restoranına ne dersin?" Geçen ay Kent'le oraya yemeğe gittiklerini görmüştüm. O zaman içimde bir kıskançlık dalgası esmişti. Benim baş başa yemek daveti almam için yıllar geçmişti. Tamam, bu konuda hâlâ kıskançlık duyuyordum.

Mikrodalga bipleynce kapağını açtı. "Tavsiye ederim. Umarım beğenirsin."

"Benimle yemeğe çıkar mısınız?" diye yalvardım, ona çıkma teklifi ediyormuşum gibi göründüğünün farkındaydım. "Ben ı-

marlıyorum. Şu an hiçbir şeyi onaylamak zorunda da değilsin. Sadece konuşmak istiyorum.”

Her ne kadar ona yalvarmak bana acı verse de gerekirse dizlerimin üzerine bile çökerdim. Ama Kent haksız değildi: İkimizin yayın yapması ortaya mükemmel bir radyo işi çıkarırdı. Benim yapımcı, onun muhabir geçmişiyle ve Ruthie'nin de arka planda oynayacağı rolle *Pugel Sesleri*'nin hiç ulaşamadığı bir başarı elde edebilirdik.

O başarı benim olabilirdi.

Yüzünden bir duygu seli geçer gibi oldu, sanki zihinsel bir mücadele veriyordu. “Altı çeyrek. İşten hemen sonra,” dedi sonunda.

“Teşekkürler, teşekkürler,” dedim, yerlerde sürünmek zorunda kalmayacağım için içim rahatlamıştı. “Teşekkürler.”

Kaba bir şekilde kafasını sallayıp pizzasını bir tabağa aldı ve odadan çıkmak için hamle yaptı. İlk defa yolu tıkayan kişi ben olmuştum – her ne kadar köprücük kemiğinin hizasında olsam da. İstese beni bir hamlede devirebilir, kalçasının bir hareketiyle beni yoldan çekebilirdi. Ya da beni bir kenara itebilirdi. Beni duvara yapıştırabilirdi.

Derin bir nefes alınca yeniden o okyanus ve adaçayı karışımı koku burnuma geldi.

“Müsaade edersen,” dedi, “bunu alıp masama gideceğim ve hikâyemi tamamlamaya çalışacağım. Buradaki son işim olabilir.”

Dominic oraya benden önce varmıştı çünkü aramızdaki tuhaf havayı asansöre birlikte binerek daha da artırmamak için bizim kattaki banyoda oyalanmıştım. Rujumu tazeledim ve parmaklarımı gür kâküllerimin arasından geçirdim. Kasten en sevdiğim kombinimi giymiştim: bilekte biten taba rengi botlar, siyah kot pantolon, kazayağı desenli vintage ceketim. Normalde bu kadar cesur bir kırmızı tonunda ruj kullanmazdım ama denize düşen yılan sarılır misali bir durum vardı artık.

Tatil partisi hariç onu iş dışında görmemiştim hiç. Adına tatil

partisi deseler de aslında tamamen kırmızı ve yeşil süslemelerin, bir çam ağacının ve hediye çekilişinin olduğu bir Noel partisinin ibaretti aslında. Bense kendi adımı çekmiş, kimseye söylememiş ve kendime elektrikli bir dokuz kollu şamdan almıştım. Dominic o gün siyah pantolonu ve asker yeşili süveteriyle normalde olduğundan biraz daha rahat görünüyordu. Ne giydiğini hatırlamamın tek sebebi de açık büfe sırasında önümde dururken ne kadar yumuşak olduğunu öğrenmek için uzanıp süveterine dokunmak gibi garip bir istek duymamdı.

Bugün de kareli bir gömleğin üzerine aynı süveteri giymişti ve yine gözüme son derece yumuşak görünüyordu.

Restoran eski bir binanın bodrum katında, küçücük bir yerdi. Bulmaya çalışırken yanlışlıkla girişin iki kez önünden geçmiş ve görememiştım.

"Hadi şu işi halledelim," dedi ben karşısına otururken. "Seni dinliyorum."

"Tanrım, en azından önce sipariş versek?" Menüü açtım. "Buranın nesi iyidir?"

"Her şeyi."

Küçük bir restorandı ve dolu olan tek masada iki iş insanı garsonla Korece konuşuyordu. Mutfak sadece birkaç metre ötedeydi ve içeriden inanılmaz iyi kokular geliyordu.

"Daha önce hiç Kore yemeği yemedim," diye itiraf ettim.

"Kaç yıldır Seattle'da yaşıyorsun?"

"Tüm hayatım burada geçti."

Kaşları "tüm hayatım" derken tam olarak kaç yıldan bahsettiğimi netleştirmemi bekliyormuş gibi havalandı.

"Yirmi dokuz yaşındayım," dedim gözlerimi devirerek. "Bu işi yapmayı düşünüyorsak birbirimiz hakkında daha çok şey bilmek fena olmaz."

"Hiçbir şey yapacağımız yok."

"O zaman neden buradasın?"

Beleş yemek, diyebilirdi. Ama demedi. Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Yirmi dört," dedi.

Küçük bir zafer kazanmıştım bile.

O da önündeki menüü açtı. "Bulgogi, Barbeküde pişmiş Kore bifteği," dedi, menüdeki bir sırayı göstererek. "Beyazlar genelde onu çok sever. Yanlış anlama."

"Neden yanlış anlayayım ki? Beyazım."

"Bazı beyaz insanlar nedense beyaz oldukları söylendiğinde tuhaflaşıyorlar. Kendi ırklarından bahsetmek sanki onları rahatsız ediyor."

"Sanırım birçoğumuz beyaz olmak üzerine düşünmüyoruz?"

Alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Kesinlikle öyle."

Ah. "Pekâlâ. Onu öneriyorsan beyazların yediğinden yemek-te bir tuhaflık görmüyorum."

Sonunda öyle yaptım ve o da *bibimbap*'ından' tadabileceğimi söyledi. Bunu teklif etmesi tuhaftı ama daha da tuhafı Dominic Yun'la yemek yiyor olmamdı. Radyo dışında yaptığımız en uzun sohbet buydu. Güya çok sevdiğimiz işlerimizden ziyade ırklar üzerine daha rahat konuşabilmemiz ikimiz hakkında ne söylüyordu bilemiyordum.

Garson siparişlerimizi alıp yanımızdan ayrıldığında ikimiz de sessizliğe gömüldük ve elimdeki peçeteyi parçalara ayırmaya başladım. Etrafta ekranlar ya da mikrofonlar olmadan ona bu kadar yakın oturmak beni bir miktar geriyordu. Ameena'ya itiraf ettiğim gibi hoş bir adamdı. Tabii ki daha önce de işte çekici erkeklerle karşı karşıya gelmiştim.

Ama Dominic Yun'un çekiciliği insanın gözünü biraz korkutacak seviyedeydi. Başka şartlar altında olsak onu kesinlikle sağa kaydırır ve o beni hazırlıksız yakalayıp terk ettiği sırada ona abayı yakmış olurum. Belki de bu yüzden onunla tartışmak bu kadar kolaydı. Benden hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda endişelenmeme gerek yoktu çünkü hoşlanmadığını çoktan biliyordum.

Şükürler olsun ki önkolları bugün kapalıydı.

"Fark ettim ki," dedim, peçetemden tatmin edici büyüklük-

* Beyaz pirinç üzerinde yumurta ve çeşitli sebzelerle servis edilen bir Kore yemeği. -çn.

te bir parçayı koparıırken, "senin için haberdan başka bir şey ol-
madığı yanlışsındasın. Hadi ama. Sağlam gerçeklerin ötesinde
radyonun eğlenceli taraflarını da keşfetmen lazım. Podcast din-
liyorsundur, değil mi? Çünkü etrafta onlardan beş milyon tane
talan var."

"Beni buraya podcast hakkında eğitmek için mi çağırdın?"

"Eminim ki ilgini çeken bir tane bulabilirsin. *Yüksek Lisans
Sonrası Hayat*, belki de? Ya da dengeli beslenme anlayışı dondu-
rulmuş pizza olan insanlar için başka şeyler de vardır herhalde?"

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gamzesi belirir
gibi olmuştu. "Benim hakkımda gerçekten hiçbir şey bilmiyor-
sun. Bu da beni Facebook'ta staklamayı açıklar tabii."

"O sadece... araştırmaydı," dedim.

"Ben de podcast dinliyorum," dedi sonunda. "Çok sevdiğim
bir tane var, Amerika'da yargı sisteminin..."

Acıyla inledim. "Dominic. Beni öldürüyorsun."

Artık tamamen sırtıyordu. "Bunu fena hâlde kolaylaştırıyor-
sun." Masanın altında uzun bacaklarını esnetirken bunun her
zaman bir sorun olup olmadığını merak ettim: Ona yetmeyecek
kadar küçük masalar.

Her yerdeki vasat beyaz erkek gücünü kendime çekerek,
VBBEBDNY, diye düşündüm.

"Bunu istiyorum," dedim. "Bak, ben de böyle olmasını iste-
mezdim tabii. PUR'un varlığını kavradığımdan beri radyoda ol-
mak istiyorum. Ve *Eski Sevgili Mevzuları* belki de senin için ideal
bir format olmayabilir. Ama bizim için birçok kapının açılması-
nı sağlayabilir. Çok geçmeden ulusal radyoda çığır açacağız ve
inan bana, ulusal radyoda çığır açmak her gün olan bir şey değil-
dir. Bu inanılmaz bir fırsat."

"Sadece işini kurtarmaya çalışmadığından nasıl emin olaca-
ğım?"

"Çünkü çok yakında sen de benim gibi işinden olacaksın."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Belki de başka teklifler al-
mışındır bile."

Gözlerimi kısarak dik dik ona baktım. "Aldın mı?"

Bir anlığına gözlerimiz birbirine kitlenmiş hâlde öylece durduk, ardından pes edip derin bir nefes verdi. "Hayır. Ulusal radyoda çalışabilmek için buraya taşındım. Ya da geri taşındım desek daha doğru olur. Burada, Bellevue'de büyüdüm ben."

"Bunu bilmiyordum," dedim. "Ben de burada büyüdüm ama şehir çocuğuydum."

"O zaman olsa seni fena hâlde kıskanırdım," dedi. "On sekiz yaşına girene kadar otoyolda sürmeme bile izin vermediler."

Alaycı bir homurtu çıkardım. "Seni zavallı banliyö çocuğu." Ama bir yandan da sohbetimizin bu kadar kolay akıyor olmasından dolayı şaşkındım.

"Yer aldığım programdaki herkes ya dijital gazeteciliğe yöneldi ya da birkaç yıla kalmadan ortadan kaybolacak yerel gazetelere girdi," dedi Dominic. "Ben buraya tesadüf eseri gelmedim. Yüksek lisansa başvurdum çünkü şey..." Sanki söylemek üzere olduğu şeyden utanıyormuş gibi bir anlığına susup ensesini kaşıdı. "Bunun çok saçma olduğunu düşüneceksin ama her zaman ne yapmak istedim, biliyor musun?"

"Dondurulmuş pizza satış temsilcisi olmak eminim ki nadir bulunan bir pozisyonudur ama bunun seni vazgeçirmesine izin verme."

Peçete parçalarından birini alıp bana attı. "Gazeteciliği boktan şeyleri düzeltmek için kullanabilmeyi istiyorum. Bu yüzden araştırmalara dahil olmayı istiyorum. İnsanların hayatlarının içine eden kurumları yerle bir etmek, gücü elinde tutan yobazların ipini çekmek istiyorum."

"Bunlar hiç de saçma değil," dedim ciddileşerek. Bu kadar asil bir amaçtan neden utandığını anlamıyordum.

"Dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmek istiyorum demekle aynı şey gibi."

"Hepimiz bunu istemiyor muyuz? Sadece bunu yaparken hepimizin kullandığı yol farklı," dedim. "Ama neden radyo?"

“Doğruca insanlara konuşabiliyor olma fikrini seviyorum. Görsellerle desteklenmediğinde kelimelerin bambaşka bir gücü oluyor. Daha kişisel bir hâl alıyor. Kulağa nasıl geldiğinin kontrolü tamamen sende oluyor ve hikâyeni tek bir insana anlatıyor gibi oluyorsun neredeyse.”

“Hem de yüzlerce ya da binlerce insan dinlediği hâlde,” dedim sessizce. “Evet. Bunu anlayabiliyorum. Gerçekten anlıyorum. Sanırım bu iş konusunda şansın yaver gitti diye farz etmiştim.”

Gamzesi yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor gibiydi. “Aslında öyle oldu. Ama aynı zamanda yaptığım işte de fena hâlde iyiyim.”

Paloma’yla yayına çıktığı zamanı, üniversitedeyken yazdığı yazıyı düşündüm. İnternet sitemizdeki insanların bayıldığı tüm hikâyelerini.

Gerçekten de iyiydi.

Belki de en çok nefret ettiğim kısım da buydu.

“Senin de yayında olmak istediğini fark etmemiştim,” diye devam etti. “İşinden memnun olduğunu düşünmüştüm, bilirsin. Yapımcılıktan. Şimdiye kadar yaptığın tek şey buydu, değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım. Daha kişisel kısımlara girme zamanı gelmişti. Bunun er geç yaşanacağını, radyo geçmişimi onunla paylaşacağımı başından beri hissediyordum ama bu yine de işleri hiç kolaylaştırmıyordu. Hiçbir zaman kolaylaşacağı da yoktu zaten. “Büyürken babamla birlikte sürekli PUR’u dinledik. Radyodaymışız gibi davranırdık ve dürüst olmak gerekirse onlar çocukluğumun en güzel zamanlarıydı. Radyonun öylesine bütün ve yoğun hikâyeler aktarabilmesine bayılırdım. Radyo-culuk rekabetin yoğun olduğu bir alan ama şansım PHR’de staj yapabilecek kadar yaver gitti ve o staj da sonra tam zamanlı bir işe dönüştü ve... işte şimdi buradayım.”

“Yani babanın seni radyoda dinlemesini istiyorsun?”

“Aslında... dinleyemez,” dedim uzun bir duraksamadan sonra, gözlerinin içine bakamayarak.

"Ah." O da bakışlarını masaya indirdi. "Siktir. Çok üzgünüm. Bilmiyordum."

"Üzerinden on yıl geçti," dedim ama aradan geçen süre her gün onu, tamir ettiği cihazları çocukken beni güldürmek için nasıl karakterize ettiğini ve bundan genç bir kız olduğum yıllarda bile hiç sıkılmadığımı düşünmediğim anlamına gelmiyordu. *Riskli bir ameliyat olacak, derdi eski bir iPhone için. Bu geceyi sağ atlatamayabilir.*

Cızırdayan, dumanı üstünde tüten ve leziz görünen yemeklerimiz geldiği için minnettardım. Dominic garsona Korece teşekkür etti ve o da başını eğip yanımızdan ayrıldı.

"Bir peçete daha getirmesini rica ettim," dedi, peçetemden geriye kalan konfeti parçalarını işaret ederek.

"Tanrım, çok iyiymiş," dedim ilk yudumu aldıktan sonra.

"Bundan da biraz dene." Dominic, pirinç yemeğinden bir kaşık alıp benim tabağıma koydu.

Minnettar bir sessizlik içinde birkaç dakikalığına yemeklerimize gömüldük.

"Pekâlâ. *Eski Sevgili Mevzuları*," dedim, burada bulunmamızın sebebine girmeye cesaret ederek. "Çekinmene neden olan şey ne? Sebebi... ben miyim? Benimle çıkma düşüncesi mi?"

Bir anlığına gözleri kocaman açıldı ve kaşığını indirdi. "Hayır. Hiç de değil. Ah, Tanrım... seninle çıkmış olabileceğimiz düşüncesinden *hoşlanmadığım* falan yok. Bir miktar şoke olmuş durumdayım, evet ama hoşlanmamak gibi bir şey değil. Sen..." Tam bu noktada gözleri yüzümde şöyle bir dolaştı ve ardından vücuduma doğru indi. Yanakları kızarmıştı. Bariz bir şekilde beni değerlendiriyor olması heyecanlanmama neden olmuştu.

Çok çekicisin. On numarasın. Şimdiye kadar beni yerden yere vurmaktan başka bir şey yapmamış bu adamdan bana iltifat etmesini bekliyordum resmen.

Boğazını temizledi. "İyisin," dedi en sonunda.

Bırakın da kendimi trafiğin ortasına atıvereyim. *İyi*, iltifatla-

rın Kevin Jonas'ı sayılırdı.* En sevdiğiniz rengin bej olduğunu söylemekten farksızdı.

“Peki ya sen?” diye sordu. “Bu alternatif gerçeklikte çıkmış olduğumuz düşüncesinden korkmuyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Ve şu anda biriyle birlikte de değilsin.”

“Buraya taşındığımdan beri değilim. Gece geç saatlerde yaptığın stalklamanın sonucunda bunu bildiğini tahmin ediyorum.”

Ellerimle yüzümü örttüm. “Gözlüğümü bilgisayarımın üzerine düşürdüğümü ve yanlışlıkla beğene tıkladığımı söylersem bana inanır mısınız?”

“Zerre inanmam.”

“O zaman mesele şovun haberlerle alakalı olmaması.”

Başını salladı. “Ben gazetecilik okudum...”

“Bekle bir dakika, gerçekten mi?” diye abartılı bir şekilde sorunca gözlerini devirerek bana baktı.

“...ve yapmak istediğim şey de bu. Belediye başkanının hikâyesinin unutulacak olması ve daha fazlası için araştırma yapamayacak olmak beni mahvediyor.” Yemeğinin son parçasını da ağzına attı. “Bu programın nasıl olacağını kestiremiyor olmamdan bahsetmiyorum bile. Nereden başlayacağımı bile bilemem. Senin de söylediğin gibi, benim dinlediğim podcastlerin çoğu...”

“Sıkıcı mı?” diye yardımcı oldum. “Şanslısın ki eğlenceli podcastler konusunda ben bir uzmanım. Sana bir liste e-postalarım.” Kafamda çoktan o listeyi oluşturmaya başlamıştım bile. Başlangıç olarak *Bir Star Wars Podcastinden Daha Fazlası, Kültür Çarpışması ve Feminin*’i dinletebilirdim. Hepsinin sunucularının inanılmaz keyifli sohbetleri vardı.

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Belki de bu, ulusal radyoda dinlemeye alışkın olduğumuz programlar gibi değil,” diye devam ettim. “Ama ihtiyaç duydu-

* Jonas Brothers grubunun diğer üyelerine oranla daha az tanınan üyesi olmasına gönderme yapılıyor. -çn

ğumuz çıkış bu. Eğer bu programda iyi bir iş çıkarırsak sonrasında radyoda istediğini yapabilirsin. Sunucular besin zincirinin en üstünde yer alıyor. Kent'in bu işi sana teklif etmesi azımsanacak bir şey değil. Çok büyük bir olay bu."

"Sence de biraz... manipülatif davranmadı mı?"

Ameena da aşağı yukarı aynı şeyi söylemişti.

"Kent bu işte. İsteddiği şeyi çok iyi biliyor. Ve seni de çok sevdiği ortada." Sesimdeki kıskançlık tınısını yakalamayacağını umuyordum. "Bu, ulusal radyonun şimdiye kadar yaptıklarından çok farklı. Tabii ki ulusal masa da flörtler ve ilişkiler üzerine hikâyeler işliyor ve hatta arada bir seriler yapıyor. Diğer üye istasyonlar da öyle. Ama tamamen buna odaklı bir program daha önce yapılmadı. Bunun bir parçası olabileceğini bilmek seni heyecanlandırmıyor mu?" Omuzlarını silktiğini görünce devam ettim. "O kadar uzun bir süre perde arkasında çalıştım ki, sanırım bundan daha fazlası olup olamayacağımı görmek istiyorum artık."

İtirafım bir külçe gibi aramıza düştü.

"Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum," dedi sessizce.

"Çok sıklıkla dile getirdiğim bir şey değil." İki numaralı peçeteyi de parçalamaya başladım. "Ama bunu yapabileceğini düşünmüyorsan..."

Gözleri tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla parıldarken masada öne doğru eğildi. "Ah, yapabileceğime hiç şüphe yok."

Ben de aynı yoğun bakışlarla ona bakmak için kendimi zorladım. Bir düellonun içindeymişiz gibi hissediyordum ve geri çekildiğimi düşünmesini istemiyordum. Çeneme ruj falan bulaşmadığını umuyordum. Onun için, en azından varsayımsal olarak, fazla yaşlı olduğumu düşünmediğini umuyordum. Bunu ne kadar çok istediğimi anladığını umuyordum.

Ve bu, onu da istediğim anlamına geliyordu.

"Üç ay," dedi en sonunda.

"Altı."

"Shay..."

Onu susturmak için bir elimi kaldırırken, adımını söyleyişinin ne kadar hoşuma gittiğini görmezden gelmeye çalıştım. Boğazından bir gürlleme hâlinde kopmuş ve ayak parmaklarımdan vücudumun uzun zamandır pek ilgi görmeyen bölgelerine doğru resmen bir elektrik dalgası yollamıştı. Yatakta da bir kadının ismini böyle mi söylüyor, diye merak ettim. Hırıltıyla. Bir yalvarış gibi.

Tanrı aşkına, Dominic'i yatakta biriyle birlikte düşünüyordum. Ben hiç de iyi değildim. Sırf sesini duyduğumda bile bu kadar tahrik oluyorsam ileride ciddi sorunlar yaşayacağız demektir.

"Üç ay sadık bir dinleyici kitlesi yaratmak için yeterli bir süre değil," dedim. "Altı ay, ihtiyaç duyduğum sunuculuk deneyimini edinmem ve senin de bu iş bittiğinde ismini istediğini yapacağın noktaya taşıman için yeterli olacaktır."

"Peki ya yakalanırsak?"

"Kimseye gammazlamam. Ya sen?"

Çenesinin gerildiğini gördüğümde bunu düşündüğünü anladım. "Pekâlâ," dedi, her ne kadar bu kelime kalbimin havalara uçmasını sağlasa da asıl istediğim şey yeniden adımını söylediğini duymaktı.

"Teşekkür ederim!" deyip masadan fırladım ama ancak ayağa kalktığımda tam olarak ne yapmayı planladığımı bilmediğimi fark ettim. Onu kucaklamayı mı düşünmüştüm? "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Pişman olmayacaksınız. Söz veriyorum. Bu program dehşet inanılmaz olacak."

Yüzünde bariz bir keyifle beni izliyordu. Onu kucaklamak yerine elimi uzattım.

"Sözünü tutmanı sağlayacağım." Kocaman eli, uzun parmakları benimkileri sarmalıyor ve tenimi ısıtıyordu. "Senden ayrılmak bir zevkti."

Sıranın en sonundaki kafese yaklaştığımız sırada, “İsmi Steve,” dedi Seattle İyilikseverler Topluluğu’nda çalışan gönüllü. “Ama sizin için iyi bir seçim olur mu, emin değilim.”

“Neden olmasın?” Kafesin uzak köşesinde gri bir polar battaniyenin üzerinde oturmuş, beni iri kahverengi gözleriyle izleyen açık kahverengi bir Chihuahua kırması vardı. Kocaman kulakları, siyah minik bir burnu ve çıkık bir çenesi vardı. Gördüğüm en tatlı şeydi.

Ameena bir köpek almamı önerdiğinde başlangıçta bunu pek de düşünmemiştim. Ama son günlerde evim daha da ürkütücü gelmeye başlamıştı ve günün sonunda evde beni bekleyen küçük bir hayvan belki de tam ihtiyacım olan şeydi. Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra Ameena’yla aldığımız ginepigler dışında hiç evcil hayvanım olmamıştı. Çocukken Prens adında bir köpeğimiz vardı ama onu pek hatırlamıyordum. Annemle babam onu ben doğmadan önce almıştı ve ben dokuz yaşındayken de vefat etmişti. Gerçi insanlara yılmadan, “Köpeğinizi sevebilir miyim?” diye sorardım hep.

Gönüllü çalışan Flora sessizce humladı. “Çok fazla... olayı var. Dört yaşında olduğunu düşünüyoruz ama tam olarak emin

değiliz. Kuzey Kaliforniya sokaklarında bulundu ve sahiplenilme şansı daha yüksek olsun diye buraya getirildi. Aslında geçtiğimiz yılın sonlarında sahiplenildi ama aile için pek de uygun değildi. Ailenin üç küçük çocuğu vardı, Steve de agresif değildir aslında ama kimi zaman kendi alanına düşkün olabiliyor.”

“Hepimiz öyle değil miyiz?” diye sordum zoraki bir gülüşle.

Flora gülüşüme karşılık vermedi. “Yaklaşık üç aydır burada bizimle birlikte ve onu yerleştirecek bir yer bulmakta oldukça zorlanıyoruz. Tecrübeli bir hayvan sahibiyle daha iyi olacağını düşünüyoruz. Ve çocuksuz biriyle.”

Üç ay. Havlamalarla ve kucaklayacak kimsesi olmadan geçen üç ay. Tüm gönüllüler eve gittikten sonra buranın geceleri karanlıkta nasıl olduğunu zihnimde canlandıramıyordum.

“Evcil hayvanım ya da çocuğum yok,” dedim.

“Ama daha önce hiç köpeğiniz olmadı, değil mi?”

Buraya geldiğimde bundan bahsetmiştim. Ama kafes sıraları boyunca gezindikten sonra Steve dışında hiçbir köpeği evime götürebileceğimi düşünmüyordum.

“Çocukluk yıllarımda vardı,” dedim, biraz daha dik durup Steve gibi güya “sorunlu” bir hayvanla baş edebilecek, sorumlu bir köpek sahibi gibi görünmeye çalışarak. Beş kilodan fazla olmazdı. “Köpek eğitmeni bir arkadaşım da var.” Sayılırdı yani. Mary Beth Barkley, *Puget Sesleri*’nin sona erecek olmasından dolayı çok üzülmüştü ama onun başka bir programda yer almasını sağlamak için elimden geleni yapacağıma söz vermiştim.

“Pekâlâ madem,” dedi Flora, “bir araya gelince ne tepki verecek bir bakalım.”

Kafesin kapısını açtı ve Steve’i çıkarmak için öne doğru eğildi ama hayvan hemen köşeye kaçtı. Flora onu çıkarmak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmek zorunda kalmıştı ve çıktığında ise Steve resmen titriyordu. Bu kadar küçücük bir hayvanın problemlili olduğunu düşünemiyordum bile.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen şuradayım,” dedi Flora, bizi ödül mamaları ve oyuncaklarla dolu bir odaya yönlendir-

dihten sonra. Ardından kapıyı arkasından kapatıp Steve'le beceri salonu bıraktı.

Yere çönmektim. Steve tereddütlü bir şekilde havayı kokluyordu.

"Hey, küçük dostum," dedim, tehlikeli olmadığımı göstermeye çalışarak elimi ona uzattım. "Sorun yok."

Vücudu titremeye devam ederken bana biraz daha yaklaştı. Ut çenesinden daha çıkık olan alt çenesi tüm hareketlerimin biraz tereddütlü görünmesine neden oluyordu. İyice yaklaştıktan sonra pembe dili dışarı çıktı ve parmağımın üzerinde şöyle bir gezindi.

"Gördün mü, o kadar da kötü değilim, değil mi?"

Biraz daha yaklaşıp sırtını okşamama izin verdi. Göründüğünden çok daha yumuşaktı ve patileri, minik botlar giymiş gibi bembeyazdı. Kulacağının arkasını kaşıyınca bir gözu hafifçe kapandı ve hayatında hissettiği en iyi şeymiş gibi başını dizime vaslayıverdi.

Görünülşe göre köpeklerle de kendimi çabuk kaptırma gibi bir huyum vardı çünkü ona çoktan âşık olmuşum.

Steve kucagımda dururken gerekli evrakları imzaladım. Tam isminin Steve Rogers olması gerektiğine karar vermiştim. Steve Rogers Goldstein. Geleneksel bir Yahudi ismi. Flora bana boyunluğ u ve tasmaıyla beraber yerel veterinerlerle itaat dersleri hakkında bilgi verdi. Onu hiç kucagımdan indirmek istemiyordum, iki yüz dolarlık sahiplenme ücretini ödemek için cüzdanımı çıkarmak zorunda kaldığım sırada bile.

Flora'nın ağzı kulaklarındaydı ama biraz tereddütlü olduğunu da görebiliyordum. "Barınaktayken köpekler genelde daha utangaçtır," dedi. "Eve gittiğinizde davranışları biraz değişirse paşırmayın."

"Çıkık çenesiyle ilgili bilmem gereken bir sorun var mı?"

"Sağlığı gayet yerinde. Çenesi biraz acayip görünüyor sadece."

“Ben bayıldım,” dedim Steve’e dönerek. “Seni ve çikik çeneri çok sevdim.”

İşler yolunda gitmezse onu geri getirmem ve paramın tamamını geri almam için iki haftam olduğunu söylediler. Paramın tamamının iadesi. Bir hayvan için. Bu çok acımasızcaydı, sanki onu gerçekten geri getirmemi bekliyorlarmış gibi.

Eve dönüş yolunda Steve araba taşıma kutusuna kustu. Eve girdiğimizde de hiçbir zaman hoşlanmadığım bir kilimin üstüne yeniden kustu, sehpa üzerine işedi ve salondaki halımın üzerine kakasını yaptı. Daha önce evim boş geliyorduydu, şimdi kaotik enerjiyle dolup taşıyordu. Yatağını odama koydum ve üzerinde rahat bir kırk beş dakika tepindikten sonra dört beş kez olduğu yerde daire çizip ardından içine kıvrılıp yattı. Ona yaklaşmaya çalıştığımda hırladı ve alt çenesini daha da öne çıkardı.

Görünüşe göre Steve tam bir karmaşaydı.

“Seni geri götürmeyeceğim,” dedim kararlı bir şekilde ama ondan çok kendime söylediğim de farkındaydım. “Bu işin yürümesini sağlayacağız.”

Evi temizledim ve arkasından on beş dakika koşturduktan sonra tasmağını takmayı başardım. Ama onu dışarı çıkardığımda, sanki dış dünyayı ilk kez görmüş gibi araba yolunda dondu kaldı.

Bahçemde bir düzine tur attığında ve yorgunluktan pestili çıkıp nihayet yatağına döndüğünde saat altı olmak üzereydi. O yatağın ona ait olduğunu benimsemiş olmasının bir zafer olduğuna karar verdim. Uykuya daldığından emin olduğumda bir fotoğrafını çekip Ameena’ya gönderdim. Uyuduğu sırada çıkarıldığı hafif hülyalı sesleri dinlerken bu kadar tatlı olmasından dolayı ölecekmiş gibi hissediyordum.

Tüm akşamı köpeğime bakarak geçiremeyeceğimden en sonunda kendime yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağına gittim. Aynı zamanda, birkaç gün önce Dominic’le birlikte programı yapmayı kabul ettiğimizden beri ertelediğim üzere annemi aramak istiyordum. Belki de küçük bir aileye sahip olmanın tek

faydası buydu: Sahte eski erkek arkadaşım ile ilgili tuhaf yalanlar uydurmam gereken tek bir kişi vardı.

Her ne kadar ona karşı dürüst olmak istesem de babamın radyoda gerçeklerin yer almasına ne kadar kıymet verdiğini ikimiz de biliyorduk. Annemin bunu yüzüme vurması, babamın öğrense hayal kırıklığına uğrayacağını söylemesi... Henüz o yola giremezdim. Araba hoparlörlerinden sesimi duysa onu hiç görmediğim kadar mutlu olacağını düşünmek zorundaydım. Bu da annemden gerçeği saklamam gerektiği anlamına geliyordu.

Ve müstakbel dinleyicilerime yalan söyleyeceğimi öğrenirse beni yargılayacak olmasına da dayanabileceğimden emin değildim. Hayır – yalan söylemek değil. Gerçeği biraz çarpıtmak. Kent böyle söylemişti.

Ayrıca bu programla kendimi kanıtlayabilirsem, bir gün gerçeği çarpıtmayan bir şeylerin parçası olabileceğimi düşünmeden de edemiyordum. Bu sunuculuk deneyiminden sonra, istediğim kariyer uzanma mesafesinde olacak gibi geliyordu. Söz konusu radyo olduğu için duyma mesafesinde olacağını da söyleyebilirdik.

Annem işin nasıl gittiğini sorunca, “Çıktığım bir adam vardı ama yürümedi ve şimdi de bununla ilgili birlikte bir radyo programı yapacağız,” dedim tek nefeste.

Bunun üzerine hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. “Tam olarak neyle ilgili... bir radyo programı bu?”

Haftanın yemek paketlerinden birini açarken Bluetooth üzerinden ona *Eski Sevgili Mevzuları*’nı açıklamaya başladım. Kuskus yatağında çili soslu kuru fasulye ve tatlı patates yemeği vardı. Bu paketleri açmak, haftamın en heyecanlı kısmı hâline gelmişti. Bekâr olmayı seviyordum. Bekâr olmaya bayılıyordum.

“Ondan hiç bahsetmemiştin,” dedi annem. “Adının Dominic olduğunu mu söyledin? Bu sürekli şikâyet ettiğin adam değil mi?”

“Aslında şikâyetlerim, şey, ayrılığımızın sonuçları olabilir.” Yalan ağzımdan öylesine kolay çıkmıştı ki annem kolayca kandı.

"Çok üzüldüm, Shay. Ama onunla bir program yapmayı kabul ettiğine göre işler yolunda olmalı, değil mi? Kulağa çok eğlenceli olabiliymiş gibi geliyor."

"Doğru," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından, bir yandan da sarımsak, zencefil ve acı biber doğruyordum. Bu yalan söyleme işi giderek daha kolaylaşacaktı, değil mi? Kolaylaşmalıydı. *Hepsi kariyerim için,* diye geçirdim içimden. Sonsuza kadar sürmeyecekti ya.

Sonra konuyu değiştirip düğün planlama işlerinin nasıl gittiğini sordum.

"Gelinlik almak için benimle geleceksin," dedi, bir soru soruyormuş gibi yapmaya bile tenezzül etmeden.

"Gelmemi ister misin ki?"

"Tabii ki isterim! Biraz alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum, yani annen için gelinlik almak ama sen yanımda olmazsan bu hiç doğru bir şeymiş gibi gelmez."

Ki bu da gerçeği çarpıttığım için kendimi daha da kötü hissetmememe neden oluyordu.

"Seni radyoda dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi ama ardından düşündüğümüzden emin olduğum şeyi ikimiz de söylemedik: Babam mutluluktan kendinden geçmişti.

"Ah, bu arada," dedim telefonu kapamadan. "Bir köpek aldım."

Yemekten kalanları öğle molası için işyerine götürmek üzere ayırdıktan sonra yatak odama gittim ve Steve'i yatağıma kıvrılmış hâlde buldum.

"Steve, hayır."

Yatağıma beş kiloluk köpeğe kurban verecek değildim. *VBBEBDNY*, diye düşündüm ama bu mantığın anksiyeteli Chihuahua köpeklerine işlemeyeceğinden emindim.

Yatağıma birkaç adım yaklaşınca bana hırlamaya başladı.

Bu yüzden pijamalarımı giydikten sonra koridorda misafir odasına ilerlemeye başladım ama yatabilmek için önce yataktan Blush'n Brush tablolarını kaldırmam gerekiyordu. Çarşaflar te-

nimi kaşındırıyor ve lamba da duvarlara acayip gölgeler düşürüyor, bana kendimi kendi evimde bir misafir gibi hissettiriyordu.

Buradan bir metafor çıkacağına hiç şüphem yoktu.

Steve beni ertesi sabah saat beşte yatağı tırmalayarak uyandırdı. Belki de “misafirlerimin” yataklarına daha fazla yatırım yapmış olmam gerekiyordu. Boynum sızlıyordu ve sırtım kitlenip kalmıştı. Daha önce yaşlanmanın etkilerinin sinsice yaklaştığını hiç böylesine hissetmemiştim. Steve yatağıma birkaç hediye bırakmıştı, o yüzden her şeyi kaldırıp çamaşır makinesine atmam gerekti. Dışarı çıktığımızda tasmaına daha iyi uyum sağlamış gibi görünüyordu ama sonra da içeri girmek istemedi. Kendimi duşa atmayı başarabildiğimde saçlarımı kurutmak için sadece birkaç dakikam kalmıştı.

“Seni yürüyüşe çıkarmak için öğle yemeğine doğru dön-
rim,” dedim Steve’e, kapıyı kapamadan önce. “Lütfen uslu dur.”

Son programımız için istasyona gittiğimde keyfim yerindeydi açıkçası.

Çantamı masamın altına bıraktığım sırada Ruthie, “Saçındaki kahvaltılık gevrek parçası mı?” diye sordu.

Saçımdakini alıp çöpe atmadan önce ne olduğuna bir baktım. “Köpek maması. Çok tatlı. Ben, şey, dün bir köpek sahiplendim.”

Gözleri parlayıverdi. “Öyle mi? Köpeklerimizin oynaması için bir gün buluşalım o zaman! Joan Jett yeni arkadaşlara bayılır.” Ruthie’nin masasının üstünü Goldendoodle cinsindeki köpeği Joan Jett’in fotoğrafları süslüyordu.

Steve’in ruh hâli düşünüldüğünde, oyun buluşmalarına hazır olmasının biraz zaman alabileceğini söyledim.

“Merhaba ekip,” dedi Paloma, sabah toplantımızda. Özel bir radyoda caz programı sunma teklifi almıştı ve kariyerinin aldığı bu yeni yön için heyecanlı olduğunu söylüyordu. Ona inanmak istiyordum. “Pekâlâ. O gün geldi. Uzun süre başarılı bir program yaptık. On bir yıl mı oldu? Çoğu program bunun yakınına bile yaklaşmıyor.”

“Sen olağanüstüydün,” dedi Ruthie. “Senden bunca şey öğrenebildiğimiz için çok şanslıyız.”

Paloma gülümsedi ama ardında bir miktar acı olduğunu görebiliyordum. “Teşekkür ederim, Ruthie. Buraya uzun bir konuşma yapmaya hazır gelmiştim ama bu noktada sanırım yapabileceğim tek şey, çalışması bu kadar harika insanlar olduğunuz için sizlere teşekkür etmek. Benim kadar sizler de bu programın bir parçasıydınız.” Hemen ardından, gözyaşlarını zor tutuyormuş gibi burnunu çekti. “Son rodeomuz için hazır mısınız?”

Paloma ve Ruthie’yle birlikte bu bölümü geçmişî anmaya yönelik bir şekilde planlamıştık. Paloma’nın en iyi bölümlerini, en komik ve can alıcı anlarını bulmak için saatler harcamıştık. Hikâyenin sonunu duymadan dinleyicilerin radyoyu kapatıp da arabadan inemedikleri bölümleri.

Pazartesi günü Dominic’le *Eski Sevgili Mevzuları*’nın planlamaları için gerekli adımları atacaktık. Gerçek iş o zaman başlayacaktı. Ama bugün hâlâ yapımcıydım ve bu da benim programımdı.

Daha önce bir saatlik programın bu kadar hızlı aktığını hiç hatırlamıyordum. Programın sonuna doğru diğer çalışma arkadaşlarımız yanlarında şampanyayla stüdyoya geldi. On dakika kalmıştı, sonra da beş dakika ve ardından Paloma vedasını etmek üzere mikrofonun başına geçti.

“Başından beri bizimle olan ya da çok yakın zamanda bizi keşfetmiş dinleyicilerimiz, bunca zamandır gösterdiğiniz destek için çok teşekkür ederiz. Önümüzdeki haftadan itibaren beni 610 Zıpır Caz radyosunda dinleyebilirsiniz. Ve kıdemli yapımcımız Shay Goldstein’in yeni bir programı gelecek, bu yüzden kulak kesilmenizi tavsiye ederim.” Cam panelin ardından bana baktı ve elimi kalbimin üzerine götürerek ona sessizce teşekkür ettim.

Ardından program sonu işareti geldi:

“Ve *Puget Sesleri*’nden bu kadar. Ben Paloma Powers, Pasifik Halk Radyosu’nu dinliyorsunuz.”

Hava durumu için Jason’a bağlandıktan sonra resmî olarak yayınıımızı tamamlamıştık.

Stüdyoda bir alkış tufanı koptu ve camın diğer tarafında Paloma bir danıla gözyaşını sil-di.

Bitmişti. *Puget Sesleri* radyo kariyerimin tamamını oluştuyordu ve şimdi sona ermişti.

Bir bitiş ve çok yakında da yeni bir başlangıç yaşanacaktı.

Çalışma arkadaşlarımız elbette onu kucaklamak ve eski günleri yâd etmek için yanına koşuşturuyordu. Ama ben hiçbirini duyamıyordum ve bunun bir parçası olmam gerekiyor mu, emin de değildim. Paloma istasyondan ayrılıyordu. Ben kalıyordum. Birkaç güne daha iyi olacaktım belki ama şimdilik içimde buruk bir his vardı.

Dominic koridorda, mola odasının kapısına yaslanmış beni bekliyordu. Kafam o kadar tuhaf bir hâldeydi ki bugün önkollarını bile gerektiği gibi takdir edemedim. Masama döndüğüm sırada kahve termosunu bana doğru kaldırdı.

“Güzel programdı,” dedi ve bunu öyle içten söylemişti ki hasta falan olduğunu düşündüm.

Dominic'le hem ilişkimizi hem de ayrılığımızı kurgulamak için ertesi hafta çarşamba günü işten sonra bir araya geldik.

Bu akşam için birçok "Sevgilini ne kadar iyi tanıyorsun?" testi bastırmış ve Ameena ile TJ'den çiftler için bir masa oyunu ödünç almıştım. Aralarda verilen hava durumu akışıyla PUR içeriklerini yayınlayan akşam sunucusu dışında herkes ofisten ayrılmıştı. (Parçalı bulutlu. Zaten hava her zaman parçalı bulutluydu.) Haber odasında sadece bizim üzerimizdeki ışıklar yanıyordu ve hava da çoktan kararmıştı.

Dominic'le pazartesiye ve salının da büyük bir bölümünü Kent'le ve istasyonun yönetim kuruluyla geçirmiştik. Her ulusal radyonun etik değerler ve finans kısımlarını düzenleyen bir yönetim kurulu olurdu, aynı zamanda istasyonun lisansı da onlara aitti. Onlara kalırsa bizim ilişkimiz gerçektir – hakikati bilen tek kişi Kent'ti. Bugünün erken saatlerinde Kent programı istasyondaki diğerlerine de duyurmuştu. Ve tam da tahmin ettiği gibi programın formatına bayılmışlardı.

"Ben de aralarında bir şey olduğunu düşünmüştüm zaten!" dedi Marlene Harrison-Yates. "Ya hiç durmadan didişiyorlar ya da birbirilerini tamamen görmezden geliyorlardı."

“Dominic’in beyin fırtınası toplantısında bu programa bu kadar karşı çıkmasına şaşmamak gerek,” dedi Isabel Fernandez bilmiş bir gülümsemeyle. Ben de ona gülmek için kendimi zorladım.

Hâlâ *Puget Sesleri*’nin yasını tutuyordum ama bu düşünceye takılı kalamayacağımı da biliyordum. *Eski Sevgili Mevzuları* mart ayının sonundan itibaren her hafta perşembe günü yayınlanacaktı ve bu da, içerik üretmek ve geçmiş hikâyemizi güçlendirmek için birkaç haftamız olduğu anlamına geliyordu. Yalanımızın kimseye zararı yoktu. Kendime durmadan bunu hatırlatıyordum.

“En basit şeylerle başlayalım,” dedim, defterimde bir sayfa açıp sandalyemde ona doğru dönerken. “Nasıl çıkmaya başladık?”

Dominic masada karşımda oturduğu yerden öne uzandı ve lastik bir topu havaya attı. Haber odasındaki düzen değişmişti, şimdi masalarımız yan yana duruyordu. Benim masama tamamen düzenine alışkın olduğum bir kaos hâkimken onununki bir kenarda duran kulaklıkları haricinde bal dök yalaydı. Daha önce hiç bu kadar temiz bir masa görmemiştim.

“Radyoda karşı konulamaz sesimi duydun,” dedi muzır bir ifadeyle, topunu havaya atıp yakalarken. Mesai sonrası Dominic, sekizden beşe Dominic’e göre azıcık daha rahattı. Koyu mavi bir kot pantolonla, bir buçuk düğmesini açtığı gri ekoseli bir gömlek giymişti. O buçukluk düğme tüm gücüyle ilikli kalmaya çalışıyordu ama Dominic ne zaman hareket etse biraz daha kayıyordu.

“Bunu her seferinde yapacak mısın?” diye sordum, lastik topunu işaret ederek.

Topu yeniden havaya atıp tuttu. “Sakinleşmemi sağlıyor.”

“Peki, not almayacak mısın?”

“Mükemmel bir hafızam vardır.”

Ona sertçe baktım. Bunun üzerine gözlerini devirip topunu masaya bıraktı ve bilgisayarında bir Word dosyası açtı.

“Teşekkür ederim.”

"Bu arada önerdiğin podcastleri dinledim," dedi. "*Kültür Çarpışması*'nı beğendim."

"Öyle mi?" Belki de ona haksızlık ediyordum. O listedeki podcastleri dinleyeceğini düşünmemiştim ama görünüşe göre araştırma kısmına önem veriyordu. "Hangi bölümü dinledin?"

Dönüp bana baktı. "Hepsini."

"Sen... ne yaptın?" Bunu duymayı beklemiyordum işte "*Hepsini* mi? Ama en az elli bölüm olmalı!"

"Elli yedi." Yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Biraz boş zamanım vardı da."

"Hımm. Öyle olduğu belli."

İçimde tuhaf bir duygu belirirken onu dikkatlice incelemeye başladım. Hissettiğim şeyin kibir olduğu söylenemezdi ama Dominic'in de *Kültür Çarpışması*'nın iyi olduğunu düşünmesi güzeldi. Sanırım bu durumdan etkilenmiştim.

Dominic bilgisayarının ekranını işaret etti. "En azından bunun ne kadar saçma olduğunu kabul edebilir miyiz?"

"Kabul edildi. O hâlde -şey, bunun korkunç olduğunu biliyorum ama- burada çalıştığın ilk zamanlarda flörtleşmeye başladığımızı, senin ikinci ya da üçüncü haftanda ilişkimizi resmîleştirdiğimizi ve tabii ki bunu istasyondaki herkesten sakladığımızı söylememiz gerekiyor. Aynı anda yeni bir şehir, yeni bir iş ve yeni bir ilişki. Bunun altından kalkabileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım zorundayım," dedi. "Peki, şu flörtleşme kısmında tam olarak neler oldu?"

"Ben... bilmiyorum," dedim, sorusuna biraz hazırlıksız yakalanmışım. "Normalde nasıl... flörtleşiyorsun?"

İşaret ve ortaparmağını çenesine dayadı. "Hımm. Sanırım her zaman bilinçli yaptığın bir şey olmuyor, değil mi? İşyerinden biriyse masasına gitmek, onunla konuşmak için mazeret yaratırdım. Espri yaparak onu güldürmeye çalışırdım. Belki ona hafifçe dokunurdum, tabii bundan hoşlanacağından kesinlikle eminsem, yoksa hemen dururdum."

Bu tarif ettiklerini gözümün önüne getirmeye çalıştım. Dominic'in birine sadece kaçamak bakışlar atmakla kalmadığını, aynı zamanda elinin tersiyle bir kadının koluna hafifçe dokunduğunu ve daha sonra utangaç bir gülümsemeyle yanlışlıkla olmuş gibi davrandığını. Dominic'in bir elini kadının omzuna koyduğunu, programını ya da hikâyesini ne kadar beğendiğini söylediğini. Dominic'in birini güldürmeye çalıştığını. Neredeyse bana da bir espri yapmasını isteyecektim.

Varsayımsal bir çalışma arkadaşıyla flört eden Dominic Yun, ekim ayından beri tanıdığım Dominic Yun değildi kesinlikle.

"Peki," dedim. "Ve... tüm bunlar çok hoşuma giderdi tabii." Boğazımı temizledim. "İlişkimiz ne kadar sürdü?"

"Üç ay." Bunu duygusuz bir şekilde, sanki daha önce bunun üzerine düşünmüş gibi söyledi.

"Neden üç?"

"Yeterince ciddi görülmeyecek kadar kısa değil ve daha fazlası olsa Seattle'a henüz dönmemiş olurdum. İlişki ne kadar uzun sürdüyse, o kadar ciddiyiz demektir ve insanların inanma ihtimali azalır."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Etkilendim."

"Söylediğin gibi. Bu işi kotarabilirsek daha sonra istediğimiz her şeye ulaşabiliriz."

Daha sonra pizza sipariş ettik ve geçmiş hikâyemizi kurgulamaya devam ettik. İlk buluşmamız: Dominic'in en sevdiği Kore restoranı; bu kolay olmuştu çünkü zaten oraya gitmiştim. İkinci buluşmamız: Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta sonu balkabağıyla süslü bir mısır labirentinde kaybolduk. Birlikte geçirdiğimiz bu ilk tatilde kostüm işine girmeden benim evimde çocuklara kapıdan şeker dağıttık. Aynı zamanda o gece ilişkimizi resmiyete döktük ve bariz sebeplerden dolayı çalışma arkadaşlarımızdan gizlemeye karar verdik. Küçük bir radyo istasyonunda çalışıyorduk ve kimseyi rahatsız hissettirmek istemiyorduk.

Yıl dönümlerimizi Cadılar Bayramı'nda kutlama fikri hoş-

muza gitmişti çünkü her ilişki biraz korkutucu sayılmaz mıydı zaten?

“Sana Dom diyor muydum?” diye sordum.

Yüzü bozuluverdi. “Hayır. Asla Dom demedin.”

“Ama Kent’i hiç düzeltmiyorsun.”

“Ama maaş çeklerim senin elinde değil.”

Haklı sayılırdı.

Pizzanın yemediğim köşelerini tabağımın bir kenarına koydum ve kalemimi yeniden elime alıp not defterime birkaç kez vurdum. “Bunun tam olarak ilişki kısmıyla alakası yok tabii ama ses konusunda şan dersi alsam nasıl olur sence?”

Dominic dudaklarını bir tarafa doğru büzdü. “Sesin gayet iyi. Belki diğer insanlarınkine göre tiz kalıyor olabilir ama yine de bu senin sesin. Bu, değiştirmek zorunda kalmaman gereken bir şey.”

Tabii ki yanıliyordu. Hayatım boyunca herkes sesimin ne kadar kulak tırmalayıcı olduğunu altını çizerek belirtmişti. O da çok yakında bunun farkına varacaktı kesin – önyargılı bir sürü dinleyicinin bizi e-posta yağmuruna tutacağından emindim.

“Benim daha çok endişelendiğim konu, bunu herkesten saklama kısmı,” diye devam etti. “Sosyal medyada ilişkimizle alakalı hiçbir bilgi yok.”

“Olmaması çok da mantıksız sayılmaz,” dedim, “özellikle de çalışma arkadaşlarımıza söylemediğimizi düşünürsen. Bundan kimseye bahsettin mi? Yaptığımız şeyden?”

Başını hayır anlamında salladı. “Gerçeği değil, hayır. Aileme güvenmediğimden falan değil ama arkadaşlar arasındayken bazen fazlaca geveze olabiliyorlar. Peki ya sen?”

“Sadece en yakın arkadaşıma ama ona güvenim tam. Anaokulundan beri birbirimizi tanıyoruz.” Anneme söylemektense Ameena’ya söylemenin daha kolay olduğunu ona açıklayabilmemin bir yolu yoktu sanırım.

Notlarıma geri döndüm. Saat dokuz olmak üzereydi. Öğlen bir koşu eve gidip Steve’i beslemiş ve sonra da istasyona geri

dönmüştüm ama bu, yine de bu işi olabildiğince çabuk bitirmek istemediğim anlamına gelmiyordu. "Pekâlâ. Devam edelim. Ayırılma nedenimiz... arkadaş kalmamıza olanak sağlayacak bir şey olmalı. Ya da en azından birlikte bir program sunabileceğimiz kadar arkadaşça bir neden olmalı. İkimizin üzerine de gölge düşürecek bir şey olmasını istemem."

"Hımm," dedi, "beni kötü adam yapmanı bekliyordum."

"Sanırım sürprizlerle dolu biriyim," dedim. "Neden ilişkimizin bittiğini düşünelim hadi. Geçen yılın başlarından beri kimseyle ciddi bir şey yaşamadım."

"Ne oldu?"

"Ben... ondan daha fazla bağlanmıştım," dedim, kendimi çok da rezil etmek istemeden. "Peki ya sen?"

"Bir sonraki soru lütfen."

"Hadi ama. Onu Facebook'ta gördüğümü biliyorsun. Benden önce onunla birlikteydin. Onun hakkında daha fazla şey bilmem lazım."

Dominic'le şirin kızıl Mia Dabrowski'yi yan yana hayal etmeye çalıştım. Bu konuda konuşmaktan hâlâ bu kadar rahatsız oluyorsa kalbini gerçekten kırmış olmalıydı.

Masasının altındaki çekmecedен anahtarlarını aldı. "Buna devam edeceksek alkol almam gerekiyor. Bir şey istiyor musun?"

Dominic Yun'la ofiste sarhoş olmuştuk ve yakalamaca oynuyorduk.

Karanlık Seattle sokaklarına bakan bir pencereye doğru geri giderken birinin masasına çarptığında güldü. Ardından toparlanıp lastik topu bana attı. Masamızda ikişer tane boş bira şişesi duruyordu. Saç tokamın nereye gittiğini hiç bilmiyordum - ona atmaya çalıştıktan ve kayda değer bir mesafeyle kaçırdıktan sonra büyük ihtimalle haber odasının diğer tarafında bir yerlerdeydi. Gömleğinin ikinci düğmesi savaşı uzun zaman önce kaybetmişti ve saçları da darmadağındı. Sadece tek ayakkabısı duruyordu ve diğer ayağında puantiyeli çoraplarını görebiliyor-

dum. Dominic'in bu versiyonunu göreceğimi hiç düşünemezdim ama açık olmak gerekirse nefret etmemiştim.

Alkol çok iyi bir fikirdi.

"Asıl ihtiyacımız olan," dedim elimdeki topa oynarken, "dikkat çekici bir slogan."

"Slogan mı? Şey gibi mi... N'AAABERSİNİZ?" Bunu en iyi AM radyo* sunucusu sesiyle söylemişti.

Gülerek homurdanırken bira boğazımdan yukarı çıkarak genzimi biraz yaktı. "Hayır hayır hayır. Slogan değil. Ne deniyordu ona? Dikkat çekici bir giriş. Şey gibi" –1950'lerin Beyaz Erkek Radyo Sesi'ni takındım– "'Merhaba, ben Shay ve bu da Dominic ve kesinlikle bir dönem çıkıyorduk.' Ama bilirsin. Daha akılda kalıcı bir şey."

"Bilmiyorum, ben 'n'abersiniz'i sevdim."

Elimdeki topu olabildiğince sert bir şekilde ona attım ama nasıl olduysa yakalamayı başardı. Sonra bacaklarımı altıma alıp sandalyede öyle oturmaya başladım, botlarımdan kurtulalı uzun zaman olmuştu. Eteğimin altına külotlu çorap giymiştim ve bu pozisyonda otururken fazla frikik vermediğimi umuyordum.

Çenesinde hafifçe belirginleşmiş kirli sakalına bakarken elimi orada gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak etmeye başladım. Acaba zımpara kâğıdı gibi mi hissettirirdi? Normalde hep sinekkaydı görüyordum onu. Hangi görünüşünün daha iyi olduğuna karar veremiyordum ve Dominic'in kirli sakallı mı sakalsız mı daha iyi görüldüğüne dair zihnimde bir tartışma dönmesi endişe verici olsa da estetik açıdan hoş görünen bir insan olduğunu kabul etmekte bir sakınca yoktu.

Çekici bir iş arkadaşısıyla sahte bir ilişki –daha doğrusu sahte bir ayrılık– yaşayabileceğimden son derece emindim. Ben bir profesyoneldim.

Masalarımızın yanına geri döndü ve kendisini sandalyesine bıraktı. "*Puget Sesleri* için çok üzgünüm," dedi, uzun bacaklarını

* Radyo yayınları yapmak için geliştirilen ilk yöntem. –çn

sandalıyeme değene kadar esnetirken. Ayağının ucuyla sandalıyeme dokununca diğer tarafa doğru birkaç santim dönmeme neden oldu. "Son bölüm gerçekten çok iyiydi."

"Teşekkürler. Bittiğini kabullenmek... zordu."

"Anlıyorum. Sadece o programda çalıştın," dedi ve ben de başımı salladım. "Bak. Neden benden hoşlanmadığını biliyorum."

"Ne? Senden... hoşlanmadığım falan yok," dedim, cümlemi ikili olumsuzla kurduğumun farkında olarak.

"Shay, Shay, Shay," dedi, ismimi ağzında yuvarlayarak. "Hadi ama. Yüksek lisans eğitimim sırasında sözsüz iletişim üzerine bir ders aldım ve almamış olsam bile aptal değilim. Artık radyonun en genç ve yetenekli çalışanı olmamak seni çıldırtıyor, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İstasyon tarihinin herkesten daha hızlı bir şekilde kıdemli çalışan olmayı başarmış stajyeri. Sen onur öğrencisiydin, şimdiyse..."

"Yaşlı mıyım?"

Gözleri kocaman açıldı ve bir ayağı sert bir şekilde yere indi. "Hayır! Siktir, hayır, öyle demek istemedim."

"Aramızda sadece beş yaş var. Sen de teknik olarak Y kuşağı sayılırsın." Çok genç bir Y kuşağı tabii.

"Biliyorum. Biliyorum. Bekle de bunu nasıl söyleyebileceğimi bir bulayım. İstedığın insanları etkileyemeyecekmişsin gibi hissetmek zor."

"Sen o konuda ne bilirsin ki?" Bu akşam uydurduğumuz ilişkiye rağmen kendime onun beni tanımadığını hatırlatmam gerekiyordu, her ne kadar bu konuşma tersini ima etse de.

"Beş çocuktan en küçüğüyüm," dedi. "Yaptığım her şeyi zaten büyük kardeşlerimden biri daha önceden, hem de daha iyi bir şekilde yapmış."

Mia Dabrowski ile neden ayrıldığıyla ilgili hâlâ ketum davranırsa da, bu akşam söylediği her şeyden daha gerçek geldi bu. İçmeye başladıktan kısa bir süre sonra bana meselenin mesafe

olduğunu söylemişti. Dominic Illinois'dan ayrılırken o kalmak istemişti. Ama hikâyenin daha duymadığımı pek çok yönü oldu. Şu hisssinden bir türlü kurtulamıyordum.

"Ben de... sana çok kibar davranmadım. Ve özür dilerim. Sanırım birazcık kıskanmış olmam mümkün." Ne kadar kıskandığımı başparmağımla işaret parmağımla birbirine yaklaştırarak gösterdim.

"Ashnda şu kadar..." Uzandı ve parmaklarını birbirinden uzaklaştırdı. Elinin kocaman olmasına rağmen dokunuşu nazikti. "Ama ben de geçinmesi kolay biri değildim açıkçası. Sen yaptığın işte çok iyisin. Buraya başladığımdan beri öyle düşünüyorum."

İltifat, alkolle uyuşmuş beynimi ele geçirdi ve başka bir korkumun daha ortaya çıkmasına neden oldu.

"Ya bu iş yürümezse?" diye sordum sessizce.

Sandalyesini, tam karşıma gelene kadar yaklaştırdı. Her zamanki okyanus ve adaçayı kokusu yoktu. Bu akşamın kokusu daha ormansıydı. Topraksı. Ve belki de... daha iyi?

Acilen bir sağlık çalışanına ihtiyacım vardı.

Ellerini sandalyemin kolçaklarına koyunca önkollarına çok yakından bakma şansı buldum. Kolçakları kavrarken kollarındaki kasların nasıl gerildiğini gördüm ve gözlerimi bu manzardan resmen söküp almak zorunda kaldım. Bakışlarımı yüzüne çevirdim ama bu belki daha bile tehlikeliydi.

Daha önceleri çarpık gülümsemesini ve sol yanağındaki gamzeyi görmüş olsam da ne kadar güzel bir ağzı olduğuna, altdudağının üstten azıcık daha dolgun olduğuna hiç dikkat etmemiştim.

Sen yaptığın işte çok iyisin.

"Yürüyecek," dedi, benimki gibi yumuşak bir ses tonunda. "Ortaokulda *Oklohoma!* oyununda boşu boşuna Curly McLain olmadım ben."

"Tiyatro seven bir çocuk olduğunu söylememiştin." Onu kovboy şapkası takarken hayal etmeye çalıştım ama bunların hepsi, ağzının tadının nasıl olduğunu merak etmekten kendimi

alıkoymak için uydurduğum bahanelerdi. Dizleri sandalyemin iki kenarına değiyordu. Bacaklarım altımda olmasaydı kucağında olacaktım.

“Hayır, tiyatrodaki diğer çocuklar benden nefret ederdi. Seçmelerde çok başarılıyım ama korkunç bir sahne korkum vardı. Her akşam sahneye çıkmadan önce panik atak geçiriyordum.”

Bu adamla birlikte bir radyo programı yapmayı kabul etmeden önce bunu öğrenmiş olmam işime yarayabilirdi doğrusu. Ama bir yandan da anlayamıyordum. *Puget Sesleri*’ne çıktığında donup kalması dışında işyerinde her zaman özgüvenli görünüyordu.

“Korkunç bir sahne korkun var,” diye tekrarladım, midemdeki biranın çalkalandığını hissederek. “Ama radyo programı sunmayı kabul ediyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Onda sorun yok. İzleyici yok, en azından görebildiğin kadarıyla. Küçük gruplarla da sorun yaşamıyorum ama ne zaman bir düzineden fazla insan görsem birden ciğerlerim nasıl çalışması gerektiğini unutuyor. Paloma’ylayken dengemi kurduktan sonra, sanki sadece onunla konuşuyordum gibi hissettim.” Bacaklarıyla sandalyemi itip aramıza birkaç adımlık mesafe koydu. Titrek bir nefes verdim. *Mesafe. Evet. Böyleleri daha iyiydi.* “Gerçekten hafifsıklet olmalısın. Yüzün kıpkırmızı kesildi.”

Yüzümü ellerimle kapayıverdim. “Oooooof, biraz su alacağım. Her seferinde böyle oluyor. Bir doksan olmamanın dezavantajları işte.”

“Bir doksan iki.”

“Tanrım.”

Mola odasına giderken arkamdan geldiğini gördüğümde şaşırdım. İçeri girince dört ışıktan birini açtım.

En üst raftaki bardaklara uzanamayınca bir doksan ikilik boyunun havasını atar gibi kolaylıkla içlerinden birini alıp bana uzattı. Bardağı buzdolabındaki su haznesine koyarken teşekkürler diye mırıldandım.

"Hâlâ neden ayrıldığımızı bulmadık," dedi buzdolabının karşısındaki tezgâha yaslanırken.

"Belki de bu işi basit tutmalısınız. Hem birlikte olmak hem de birlikte çalışmak bize fazla gelmiş olabilir?"

"Hiç de heyecan verici bir sebep değil," dedi. Anlaşamamamız ne kadar da duruma uygundu. "Belki de benim saf cinsel enerjim gözünü korkuttu."

Suyumu içeyim derken neredeyse boğuluyordum çünkü ondan böyle bir şey gelmesini hiç ama hiç beklemiyordum.

Ama hey, bu oyunu ben de oynayabilirdim, değil mi? Özellikle de alkol dudaklarımın kontrolünü büyük oranda ele geçirmişken. "Ya da benim orgazm olmamı sağlayamıyordun."

"Bu konuda daha önce hiç sorun yaşamadım," dedi ânında.

Bu karanlık alanda baş başa dururken, mola odasının ne kadar küçük olduğunun daha bir farkına vardım. Peşimden buraya gelmemeliydi. Tezgâha tırmanıp kendi bardağımı alabilirdim çünkü kısa insanların en iyi yaptığı şeylerden biri tezgâh tırmanıcılığıydı tabii ki.

Ama o zaman da En Çileden Çıkaran On Duruş'undan biriyle karşımda durup gerçekten mükemmel kirpiklerinin arasından beni izliyor olmazdı.

Alkol kontrolü eline aldı. "O zaman... iyi bir seks hayatımız vardı yani?"

Dudaklarının bir kenarı muzırca yukarı kıvrıldı. "Belki de seks yapmamıştık?"

Sonra korkunç bir şey oldu: Homurdanma, kahkaha ve yutkunma arasında, hiç de insani olmayan bir ses boğazımdan kaçırıldı. Omuzlarım duvara yaslanana kadar geriye çekildim.

"Ne, benimle yatmanın o kadar kolay olacağını mı düşündün?" dedi. "Kurgusal benliğim gerçekten ne olup bittiğini anlamadan kendini yatakta mı buluyor?"

"Aman Tanrım, hayır hayır hayır," dedim. "Ben sadece... Üç aydır çıkıyor olsaydık, o zaman büyük ihtimalle... Yani, belki de yapmamış olurduk ama..."

Lafı abuk sabuk gevelemem onu eğlendiriyormuş gibi şimdi otuz iki diş gülümsemeye başlamıştı. Yüzümü arkasına saklamak için su bardağımı kaldırdım. Kazağım masamın üzerinde duruyordu ama ben incecik siyah tişörtümün içinde bile yandığımı hissediyordum. Bu adam bir doksan ikilik ısı lambasıydı resmen.

"Shay," dedi alçak bir sesle. Baştan çıkarıcı bir şekilde. Bana doğru bir adım daha yaklaşıp elimdeki bardağı aldı ve omzumun hizasında tuttu. "Doğrusu gururum okşandı."

Ardından soğuk bardağı kaldırıp yanağıma hafifçe değdirdi. Kalbimin şahlanmasına neden olan arkadaşıca bir dokunuştı sadece. Bardağı geri çektiğinde elimi kaldırıp parmaklarımı yanağımdaki soğuk noktaya bastırdım.

Bakışları o kadar yoğundu ki gözlerimi bir anlığına kapamaktan başka çarem yoktu. İçgüdülerim geri çekilmemi, aramıza biraz daha mesafe koymamı söylüyordu ama bunu denediğimde duvara yaslı olduğumu hatırladım. Nereye bakacağımı bilmiyordum. Normalde göğüs hizasına bakıyor olmalıydım ama şimdi hafifçe öne eğilmişti ve loş ışık omuzlarının kıvrımlarını yumuşatmıştı. Uzanıp dokunabileceğim bir mesafedeydi – tabii bunu yapmak istesem. Göğsünün inip kalkışını izlemeye başladım. Bu güvenliydi. En azından göz temasından daha güvenliydi.

Daha önce hiç böyle bir sorunum olmamıştı.

"Sevindim çünkü keşke yer yarılrsa da beni Hellmouth'a çekiverse diye düşünüyorum."

"Buffy hayranı mısın?"

"Ah, tabii ki. O diziyle büyüdüm ben. Sen?"

En azından mahcup görünecek nezakete sahipti. "Ben de Netflix'te izledim."

Tabii ki öyle yapmıştı. Yirmi dört yaşındaydı, diziyi canlı ve reklamlar tarafından delik deşik edilmiş hâliyle izleyemeyecek kadar gençti. "Onunla büyüdüm derken şey demek istedim,

* *Buffy the Vampire Slayer* – 1997-2003 yılları arasında yayınlanan fantastik, korku türündeki gençlik dizisi. –çn

bilirsin. ilk sezonlarında hâlâ çok küçüktüm ve çoğu zaman tam olarak ne olduğunu bile anlamıyordum..." Bir inlemeyle sustum ama konuşma seksten uzaklaştığı için de rahatlamıştım doğrusu. "Tanrım, kendimi nine gibi hissettirme."

Boğazından çıkan enfes bir kahkaha bacaklarımın tutmamasına neden oldu. O boğuk sesi, hissetmek istediğim son yerde hissetmiştim.

Çok endişe verici bir durumdu.

Bu akşam olanların içinde en hazırlıksız yakalandığım şey de buydu. Dominic'le sahte ilişkimiz üzerine bir program sunmaktan başka bir şey yapmakla ilgilenmiyordum. Vücudunun belli kısımları benim vücuduma yaslanmış hâldeyken o boğuk kahkahayı kulağımın hemen dibinde duyduğumu hayal etmek istemiyordum.

Ve o soğuk bardağı çıplak tenime bir kez daha değdirdiğini de kesinlikle hayal etmek istemiyordum.

Zorla yutkunup kafamdaki hayalleri bir kenara ittim. Ayık Shay, Dominic Yun tam karşısındayken onunla ilgili hayallere dalmıyor olacaktı. Hayal gücüm fazla canlıydı ve bir yıllık mahrumiyetim de hiç yardımcı olmuyordu.

Dominic bardağı bana geri verdi ve yeniden doğruldu. Ah. Tam o anda ellerimi yakalayıp başımın üstüne hapsedmesinin ve beni duvara bastırıp kulağıma gazeteciliğin nasıl dünyayı kuracağını fısıldamasının ne kadar da kolay olacağını fark ettim.

Tabii ki bunların hiçbirini yapmayıp bir adım geri çekildi. Ardından bir adım daha. Üç adım gerilediğinde odadaki ısı da hissedilir derecede düşmüştü. Dört adım gerideyken nihayet nefes alabiliyordum.

"Eğer bir önemi varsa," dedi neredeyse kapıya vardığı sırada. "bence de iyi olurdu."

Annem etrafında şöyle bir dönüp üç taraflı aynadaki yansımasına baktı.

“Mükemmel görünüyorsun,” dedim ona, krem rengi deri koltuktaki yerimden. Giydiği son beş gelinlik için de aynısı geçerliydi ve bu onunla ilgili teorimi kanıtlıyordu: Leanna Goldstein’in kötü görünmesi gibi bir ihtimal yoktu, cart yeşil taftaya bürünmüş olsa bile. Bu sırada, benim gözlerim *köpeğim yine ürkütücü misafir odasında yatmama neden oldu* halkalarıyla çevriliydi ve karanlık mola odası köşeleri aklımdan çıkmıyordu.

“Beyaz giymemem hata olmaz, değil mi?” Kestane rengi saçlarını boynuna savurdu ve elbisesinin derin sırt dekoltesini ortaya çıkardı. “Geleneksel olmayan bir şeyler yapmak istiyorum ama fazla yetişkin işi olsun da istemiyorum.”

Babamla da kaçıp Colorado Rocky Mountain Ulusal Parkı’nda evlenerek geleneksel olmayan bir yöntem izlemişlerdi. Dağların ve Douglas çamlarının önünde verdikleri pozlarla tüm fotoğrafları nefes kesiciydi. “Tüm arkadaşlarım yemeklere onca para harcamalarına rağmen yemeye bile fırsat bulamadıklarını anlattı,” derdi neden düğün yapmadıklarını sorduğum zamanlar-

da. Sonra o melodik kahkahalarından birini atardı. “Ve bundan daha trajik bir şey de düşünemiyorum.”

Gelinlik mağazasına girdiğimizde satış görevlisi ona, kızını evlendireceği için kim bilir ne kadar heyecanlı olduğunu söylemişti. Annem onu düzeltmek zorunda kalmıştı ve kadın da defalarca özür dilemişti.

Ama tuhaf hissetmeme neden olan şey burada benim için değil de annem için bulunmamız değildi. Tuhaf gelen şey, ikinci evlenişi olmasına rağmen bu sefer düğün istemesiydi.

“Bu günlerde çoğu kişi gelenekselin dışındaki gelinliklere yöneliyor,” dedi satış görevlisi, iğne yastığı ve mezurayla yanımızda dururken. “Bu yeşilin saçınızla uyumlu olmayacağını düşünmüştüm ama harika görünüyorsunuz.”

Annem hâlâ kaşlarını çatmış elbiseye bakıyordu. “İçime sinmeyen bir şey var ama. Elinizde, ne bileyim” –kabarık eteğinin katlarını kaldırdı– “daha az *elbise* gibi görünen başka bir şey var mı?”

“Kesinlikle. Birkaç kısa modelle geliyorum hemen.” Satış görevlisi ortadan kaybolunca ben de şampanyamın kalanını bir dikişte içtim.

Âna odaklanmak için elimden geleni yapıyordum ama bir yandan da kafam istasyondaydı. Perşembe sabahı Dominic önceki akşam aramızda hiçbir şey olmamış gibi istasyona gelmişti; lastik topunu havaya atıp tutarken bana attığı o ufak gülümsemeler dışında. Ve... aramızda hiçbir şey olmamıştı, değil mi? Mola odasındaki an bana yoğun gelmiş olabilirdi, evet ama belki de kadınlara her zaman o şekilde yaklaşıyor ve feromonlarıyla geniş omuzları akılları karıştırıyordu. Aklındakini hiç vakit kaybetmeden uygulamak için tutuştuğundan beni duvara yasladığı falan yoktu sonuçta. Ben duvara yaslanmıştım ve o da sadece önümde durmuştu. İkisi tamamen farklı şeylerdi.

Sarhoştuk, çok yorulmuştuk ve seksten bahsediyorduk. Beynim de bunun üzerine iyice kontrolden çıkmış ve ilkokuldaki öğretmenlerimin karneme not düştüğü o “aşırı faal hayal gücüm”

kendini göstermişti. Bunların hiçbirisi ondan etkilendiğim anlamına gelmezdi.

Satış görevlisi açık pembe, mint yeşili ve pudra rengi kucak dolusu elbiseyle geri döndü ve annem de ona teşekkür etti.

“İlk yayına iki hafta kaldı,” dedi annem, prova odasının diğer tarafından. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Tuhaf bir şekilde iyi,” dedim. “Gerçekten yayına çıkacağım kafama dank etmedi henüz.” Yüz kere söylesem de, diğer tarafında olmaya çok alıştığım o stüdyoya girene kadar buna tam olarak inanmayacaktım sanırım.

“Baban olsaydı söylemediği kimse kalmazdı,” dedi annem, yine o melodik kahkahalarından biriyle. “İnsanlar da onun gösterişçi herifin teki olduğunu düşünürlerdi.”

“Öyle düşünmüyorlar mıydı zaten?” dedim çünkü bu doğruyd.

Sevdiğiniz biri hayatını kaybettiğinde sadece ona dair iyi şeyleri hatırlamıyordunuz. Zor olan yanları da aklınızda kalıyordu; mesela babamın cevabını bilmediği bir soru sorduğumda yanıtlamak yerine soruyu tamamen duymazdan gelmesi gibi. Ya da bahçemize doğru sarkan ağaçlar hakkında komşularla ettiği bitmek bilmez kavgaları ve onlara misilleme olsun diye pasif agresif bir tavırla çimlerimizi aylarca sabahın köründe biçmesi gibi. Aramızdan ayrılanlar bir anda kusursuz kişilere dönüşmüyordu. Ki babamı öyle bir kalıba sokmaya çalışmak doğru olmazdı. Onu hataları ve her şeyiyle birlikte seviyorduk.

“Bazen,” dedi annem, soyunma kabininden üzerinde anvelop etekli pembe bir elbiseyle çıkarken. “Kariyerimde yeterince düşman edinmişimdir eminim ki. Hayır, hayır, bu hiç olmadı.”

Elimi atkuyruğumun içinden geçirdim ve omzuma geri bırakmadan önce ağzıma götürdüm. “Ben, bilmiyorum, bu sefer Phil’le ve bu düğünle, ne bileyim... bu sefer nihayet doğru şeyi yapmaya çalıştığımı düşünmüştüm.”

Kapı yeniden açıldı ve annem bu sefer ten rengi bir sutyen ve beline düşmüş lacivert bir elbiseyle göründü. Kolları ve karnı

tamamen çillerle kaplıydı. Daha genç olduğum yıllarda kırışıklıkları beni korkutabilirdi ama şimdi, gözüme annemin çok daha güçlü görünmesini sağlıyorlardı. "Shay. Hayır. Hiç öyle değil." Yarı giyinik olmasını belli ki umursamadan hızlıca yanıma geldi. "Bunun senin için tuhaf olduğunu biliyorum."

"Birazcık," dedim çünkü çok tuhaf olduğunu söylersem endişelenebilirdi. Rahat, açık fikirli kız rolünü oynamak istiyordum ama nasıl yapacağımı kestiremiyordum. Küçük bir aileye sahip olmaya çok alışmıştım.

Ama *Puget Sesleri*'ne de çok alışmıştım. İşteki rolüm değişiyordu ve mola odasında olanları istisna sayarsak buna rağmen iyiydim.

"Babanla tam da istediğimiz gibi bir düğün yapmıştık," dedi annem ve ben çocukken yaptığı gibi atkuyruğumu çözüp ellerini saçlarımın arasından geçirdi. "Ailelerimiz anlaşılamıyordu ve düğünlerle ilgili farklı fikirleri vardı. Benimkiler geleneksel bir Yahudi düğünü istiyordu, Dan'ın inançlı olmayan ailesi ise dini bir şey olmamasından yanaydı." Babamın anne babası Arizona'da yaşıyordu ama anneminkiler ben çok küçükken vefat etmişti. "Artık yaşımı başımı aldığımıza ve sadece ikimiz olduğumuza göre istediğimiz gibi yapabiliriz."

"Sanırım benim takıldığım kısım da bu," dedim, hissettiğimden daha güven dolu konuşmaya çalışarak. "Ben her zaman *biz* ikimizin olduğunu düşünürken aslında siz ikinizdiniz."

Söylediğim şey bir süreliğine öylece havada asılı kaldı ve annemin suratının ekşidiğini görünce söyledğim şeyden ânında pişman oldum.

"Siktir, ne kadar bencilce konuştum, özür dilerim. Çok özür dilerim. Evlilik teklifinden bihaber olduğumu düşündüm ve Aameena da bana bundan haberim olup olmadığını sordu ve..."

Ama annem başını iki yana sallarken gergin olduğunda yaptığı gibi boynunun altındaki oyuğu kaşımaya başladı. "Hayır. Çok haklısın. Son on yıldır bir ekiptik biz, değil mi? Önce seninle konuşmam gerekirdi. Bundan dolayı özür dilerim." Önce başı-

nı eğdi, sonra yeniden bana baktı ve bir anlığına sadece annemi değil, bir hata yapmış ve çaresizce affedilmek isteyen bir kadın gördüm. “Ama sen mutlusun, değil mi? Phil’i seviyorsun?”

“Aman Tanrım, anne, evet. *Evet*. Phil’i seviyorum.” Onun elini hafifçe sıktım. “Kızgın değilim. Hiç değilim. Yemin ederim. Ben sadece... bu duruma alışmaya çalışıyorum.”

“Sanırım bir süreliğine hepimiz buna alışmaya çalışacağız,” dedi. “Senin de nasıl istersen o şekilde buna dahil olmanı istiyorum, tamam mı?”

“Tamam ama cart yeşil bir elbise giymemi istersen nikâh memuru itirazı olan var mı dediğinde kesinlikle ortaya atlarım.”

Ciddi bir tavırla başıyla onayladı. “Öyle bir şey yaparsam hak etmişimdir zaten.” Ardından, yarı giyinik olduğunu hatırlamış gibi aynaya döndü. Doğruldu ve belindeki elbiseyi yukarı çekince aslında lacivert bir tulum giydiğini fark ettim. Drapeli göğsü ve temiz bir kesimi olan kolsuz bir tulumdu. Hem yaşına uygundu hem istediği gibi gelenekselleşmiş kıyafetlerden farklıydı; hem güçlü hem de ölçülüydü.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve ilk defa ikimizin de yüzünde aynı gülümseme olduğunu anladım.

Belki de bu gülümsemeyi ikimizde de yeterince görememiştim.

“Budur,” dedi.

Pazar günü öğleden sonra Mary Beth Barkley salonumda oturmuş, Steve’le bakışma yarışması yapıyordu.

“Ne kadar teşekkür etsem az,” dedim. “Kâbustan farksız. Ama çok tatlı bir kâbus.”

Mary Beth elini havada şöyle bir salladı. “Sen ne kadar da şirin bir şeysin,” demiş ve belindeki çantadan ona kocaman bir peynir parçası vermişti. “İhtiyacı olan şey sınırlar ve disiplin. İlk kez köpek sahibi olanlarda ve özellikle de köpeği sosyalleşmeyenlerde çok görüyorum bunu. Senin alfa olduğunu öğrenmeli.”

Mary Beth ona adıyla seslenmeye ve her karşılık verdiğinde

de mama vermeye başladı. Ardından birkaç busit komuta ve tas-
ma eğitimine geçtik.

"O seni yürüyüşe çıkarmış gibi reşmen," dedi Mary Beth, di-
şarı çıktığımız gibi Steve beni çışını yapmayı sevdiği ağaca doğ-
ru çekiştirirken. "Kaç kilo?"

"Şey. Üç buçuk kilo."

"Alfa sensin," diye tekrarlayınca bir süredir misafir odasında
uyuduğumu ona söylememem gerektiğini anladım. "Bunu bildi-
ğinden emin ol. Burada söz sahibinin sen olduğunu öğrenmeli.
Bu yürüyüş senin verebileceğin bir karar, onun değil. Yolu sen
gösteriyorsun, tersi söz konusu olamaz."

Bu durumda ben onun hayatının yapımcısı sayılabilirdim ve
bunun nasıl yapılacağını çok iyi biliyordum.

O sırada Steve tasmaşını çekiştirdi ama kararlı bir şekilde ol-
duğum yerde kaldım. Birkaç çekiştirmeden sonra yavaşça bana
doğru yaklaşmaya başladı ve diğer tarafa doğru ilerlediğimde
gerçekten de peşimden geldi.

"Aferin oğlumal" diye bağırınca ürkmesine neden oldum
ama minik bir ödül her şeyi düzeltti.

Bir saat sonra içeri girerken çok yorgundum ama bir zafer
elde ettiğimi hissediyordum.

Mary Beth uzanıp Steve'in kulaklarının arkasını kaşdı. "Sen
iyi bir çocuk olacaksın," dedi. "Sadece biraz yardıma ihtiyacın
var."

Mary Beth'e teşekkür ettim ama ödeme yapmak istediğimde
kabul etmedi.

"Senin programın sayesinde birçok yeni iş aldım," deyince
göğsüme buruk bir sıcaklık yayıldı. Önemli bir şey yapıyorduk.
Her ne kadar arada bir Dominic kendimden şüphe etmeme ne-
den olsa da her zaman bundan emin olmuştum. "Köpekleri içer-
miyor olsa da yeni programını dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Eğitimin günün geri kalanında hiçbir şey yapamayacak hâle
gelmemeye neden olması, *Eski Sevgili Mevzuları*'nın gerçekliğini
nihayet idrak edebildiğim için aslında iyi olmuştu. Steve bu se-

ter benimkinde değil, kendi yatağında uyukluyordu ve ben de yeni keşfettiğim birkaç flört podcastini dinlerken tembel tembel Ameena'yla mesajlaşıyordum.

Bilinmeyen bir numaradan mesajı aldığımda saat sekize çeyrek vardı. Banyoda tırnaklarımı griye boyuyordum ve mesaj beni öyle rktt ki neredeyse telefonu tuvalete dşrecekdim.

Ben Dominic. Telefonunu yönetimden aldım.

Aklıma bir fikir geldi. Ortak araba kullanımında tanışan insanlarla ilgili bir bölüm m yapsak? Yüksek lisansta Lyft* şoförüyle çıkan bir arkadaşım vardı.

Dominic Yun. Bana program için bir fikrini mesaj atıyordu. *Bizim programımız için.*

EVET! Bayıldım bu fikre. İtiraf et. Sen de bu program için heyecanlısın.

Oje şişesinin kapağını kaparken bana nereden mesaj attığını, hafta sonlarını nasıl geçirdiğini merak ettim. Belki ifti pazarlarına gidiyor ya da dışarıda arkadaşlarıyla yemek yiyordu. Belki tırmanışa, bisiklet sürmeye gidiyor ya da bir kafede tek başına dünya klasiklerini okuyordu. Seattle'ın neresinde oturduğunu, stüdyo dairede mi, birkaç arkadaşıyla mı yoksa ailesiyle mi yaşadığını bilmiyordum.

Tabii şu anda evinde bile olmayabilirdi. Ciddi bir ilişkide olmayabilirdi ama bu, birileriyle takılmadığı anlamına gelmezdi. Tabii pazar günleri takılmacalar için tercih edilmezdi ama bu yine de onu bir yabancının dairesinde, yatak odasının kapısına yaslanmış hâlde hayal etmemi engellemiyordu. Başka birini bu sefer gerçekten duvara yaslaması, ellerini kadının iki yanından

* ABD'nin birkaç eyaletinde, bireysel araç kullanıcıların kendi belirledikleri saatlerde taksi hizmeti verdikleri bir uygulama. -"

kavuşturması. Bu düşünceler midemin tuhaf, yabancı bir hisle düğümlenmesine neden oldu.

Evet. Sanırım öyleyim. Üzerimde sihrini konuşturdun.

O gece istasyondayken sohbetimiz çok rahat bir şekilde ak-
mıştı ama şimdi konuşmayı nasıl devam ettirebileceğimi bilemi-
yordum. Birden onu tanımak *istediğimi*; nerede yaşadığını, pazar
akşamları ne yaptığını ve ne tür kitaplar okumaktan hoşlandığı-
nı öğrenmeyi *istediğimi* fark ettim. Kesin tekdüze kapakları olan
ve küçücük fontlarla yazılmış kurgu dışı kitaplar okuyordu.

Ortak Facebook arkadaşımızın olmamasının sebebi ortadaydı.

Her zaman hikâyelere meraklı bir yapım olmuştu ama gaze-
teciliğimi kullanarak Dominic'in hayatına tanık olmayı başara-
mıyordum. Özellikle de ne cevap vereceğimi bilemediğimde.

Yine de gecenin kalanında telefonumun ışığının yanmaması
hayal kırıklığına uğramama neden olmuştu.

Sonraki birkaç hafta resmen bir tanıtım fırtınasının içine girdik. Basın bültenleri gönderiyor, internet sitesi için fotoğraflar çektiriyor, PHR'nin sabah programlarına konuk oluyorduk. İlk üç bölümümüz içerik ve konuklarla doluydu ama bu bile gece geç saate kadar çalışıp sabahın köründe yeniden işin başına dönmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Birkaç hafta önce her gün canlı yayınlanan bir programın yapımcılığını üstlendiğime inanmak zordu.

"P'lerini fazla patlatıyorsun. Yine."

Yirmi beş dakikadır Kabin C'de on beş saniyelik tanıtım kaydını almaya çalışıyorduk ve bu kabinlerin iki kişilik olmadığını giderek daha net görüyordum. Tabii iki sandalye ve iki mikrofon vardı. Ama Dominic'in cüssesi odanın yarı yarıya küçülmesine neden oluyordu. Bugün yanlış insanın üstünde korkunç görünebilecek bej bir pantolon giymişti. (O yanlış insan değildi.) Kahverengi Oxford ayakkabılar ve dirseklerinde yaması olan gri bir hırka giymişti. Artık bunun rahat kombinlerinden biri olduğunu biliyordum ve sadece sürekli birlikte çalıştığımız için bu ayrıntıları fark ediyordum.

Dominic **KAYIT** düğmesini kapadı. "Benimle dalga geçmek yerine yardım etsen ölür müsün?"

“Ah, yüksek lisans eğitiminde bununla ilgili de bir ders almışsındır diye düşünmüştüm.” Yanağımın içini ısırdım. “Özür dilerim. Bu söylediğim hiç yardımcı olmadı, değil mi?”

Uzun ve acılı bir iç çekişle cevap verdi. “İşe, bana patlayan P’nin ne olduğunu söyleyerek başlayabilirsin.”

İşte bunu yapabilirdim. Aklıma stajımın ilk haftaları, Paloma’dan birebir eğitim aldığım zamanlar gelmişti. O zamanlar bunun çok saçma olduğunu düşünmüştüm – hiçbir zaman canlı yayına çıkamayacaktım nasıl olsa. Yine de patlayan P’lerden, daha az rastlanan patlayan B’lerden ve tıslayan S’lerden kaçınmam gerektiğini öğrenmiştim.

“Patlayan telaffuz deniyor,” derken, deniz tuzu aromalı parfümünün biz ayrıldıktan sonra da ses kabininde kalıp kalmayacağını merak etmemeye çalışıyordum. “P sesini çıkarırken ağzından doğruca mikrofona hava üflüyorsun.” Aynısını yapmasını işaret ederek elimi ağzımın önüne götürdüm. “Pasifik Halk Radyosu. P kelimesinde ve r kelimesindeki farkı elinde hissedebiliyor musun? P’de daha fazla üflüyorsun, değil mi?”

“Pasifik Halk Radyosu. Pasifik Halk Radyosu.” Dominic bunu birkaç denedi ve başını salladı. Bu bir doksan ikilik devin benden talimat alması hem komikti hem de kendimi onaylanmış hissetmemi sağlıyordu.

“Ve o hissettiğin şey, kayıta bozuk çıkacaktır,” dedim. “Daha iyi kayıt teknolojileri var ama yakın gelecekte sahip olamayacağız, yani nefes kontrolü üzerine çalışsan iyi olur. Biraz zaman alacak ve başlarda sürekli bunun üzerine düşüneceksin ama bir süre sonra kolaylaşır.”

Kelimeleri birkaç kez daha eline doğru tekrarlarken giderek daha iyi bir iş çıkarıyordu. Nihayet kolunu indirdiği sırada hırkasının manşeti omzuma sürtündü. Yün mü pamuklu mu, yumuşak mı ya da sert mi, merak ediyordum. Belki de giyinme tarzından hiç de nefret etmiyordum.

“Teşekkürler,” dedi. “Bu gerçekten yardımcı oldu.”

Yeniden tanıtım kaydına geri döndük.

Ben Shay Goldstein...

Ve ben de Dominic Yun. Bu perşembe, saatlerinizi üçe kurun çünkü Pasifik Halk Radyosu'nda yeni programımız Eski Sevgili Mevzuları başlıyor. İlişkiler, ayrılıklar ve birliktelikleri sona erdikten sonra arkadaş kalmayı başarabilmiş iki insan hakkında her şeyi konuşuyoruz.

Hikâyemizi paylaşmak ve sizinkini de dinlemek için sabırsızlanıyoruz.

"Daha iyi," dedim. Ama kendi sesimi kafamdan bir türlü atamıyordum. Programın başlamasına bu kadar az zaman kalmışken takılmak istediğim son şey buydu. "*Kültür Çarpışması* bu hafta çok iyiydi."

"Anlatma! Henüz dinlemedim."

"Tamaaaam ama bir yer vardı ki..."

Abartılı bir hareketle kulaklarını kapadı. "Sana ne kadar korkunç biri olduğunu söyleyen oldu mu daha önce?"

"Çoğu kişi söyler," dedim, masum bir gülümsemeyele ona bakarak. "Bir de dinlemek istediğim yeni sayılan bir *Buffy* podcasti var."

"*Açık Seçik* mi? Harika bir podcast. İlk bölüm biraz zayıf kaldı ama üçüncü bölümde dengeyi yakaladılar."

"O hâlde demek her zaman haberleri dinlemiyorsun," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Yani ben de karmaşık ve çok katmanlı biri miyim?"

"Henüz karara varılmadı."

Sanki gülümsememek için kendini zor tutuyormuş gibi dudakları seğirdi. "İşte o iyi bir podcast."

Alayla homurdandım. Anayasa Mahkemesi'ni konu edinen şu podcastlerinden birine abone olduğumu bilmesine gerek yoktu: *Adalet Yerini Bulur*. Henüz hiçbir bölümünü dinlememiştim ama bir şans vermeyi düşünüyordum. O benimkileri dinlediği için benim de aynısını yapmam adil olurdu. Her şeyin karşılığının verilmesi gerektiğine inananlardandım.

Ardından tanıtım kaydının üzerinden birkaç kez daha geçtik. Nasıl oluyordu, bilmiyordum ama sesim her seferinde daha

kulak tırmalayıcı bir hâl alıyordu. En sonunda pes edip kendini kabindeki sandalyeme attım. Diyaframa daha az baskı uygulandığı için ayakta kayıt yapmak her zaman daha iyiydi.

“Sesimin iyi olduğuna emin misin?”

“Dokuz yüzüncü kez söylüyorum, evet.”

“Belli ki bu sebepten dolayı yüzüne gülünmemiş hiç.”

“Hayır ama bana Çin’e gitmemi söyleyen birçok isimsiz e-posta aldım,” dedi. “Çinli olmadığım düşünülürse bu durum özellikle komik oluyor.”

“Ah.” Siktir. Benim yaşadığım sorunlardan çok daha farklıydı bu. “Vay canına. Çok boktan bir durummuş. Özür dilerim.”

“Sorun değil.” Elini saçları arasından geçirip yanımdaki sandalyeye oturdu. “Çok sık yaşadığım için alıştığımı söylemek istirdim ama öyle olmuyor. Seni daha kamçılmasına izin veriyorsun. Dışarıda bir yerlerde çuvallamanı dört gözle bekleyen insanlar olduğunu bildiğin için işini daha da iyi yapmaya çalışıyorsun.”

Ardından, rahatlatıcı olmasını amaçladığı bir şekilde kahverengi Oxford ayakkabıları sandalyemin ayağına hafifçe vurdu.

Hımm. Galiba iyi anlaşıyorduk.

Arkadaşlığından nefret ettiğim söylenemezdi, en azından kısmen ve mola odasında olanları da büyük oranda unutmuştum. (Dün bir bardak su doldurduğunu görünce boğazımın kurduğunu hissetmiş olsam da. Bu fetiş gibi bir şeye dönüşürse çok öfkelenecektim.) Belki de ikimizin arkadaş olabilmesinin bir yolu vardı. Bu, Paloma’yla olduğu gibi en başından çok dengeli bir şekilde ilerleyen bir ilişki olmayacaktı. Ancak eşit olduğumuz bir düzen kurabilirdik. Ulusal radyo dünyasında gerçek bir yenilik olurdu bu.

Başımı parlak derisi ve düzgün bağcıkları olan ayakkabılarına indirdim. Hemen yanımda otururken gözüme biraz daha az göz korkutucu ama belki daha da gizemli geliyordu.

“Bir kez daha deneyelim mi öyleyse?” dedim ve o da **KAYIT** tuşuna bastı.

Dinleyicilerimiz beni görmeyecek olsa da program günü biraz giyinip süslenmeye karar verdim. Gri bir mini elbise, desenli külotlu çorap ve Ameena'yla geçtiğimiz yıl bir ikinci el satışında bulduğum Mary Jane topuklu ayakkabılarımı giydim. Kalın telli saçlarımı her zamanki gibi atkuyruğu yapmış ama kâküllerimi düzleştirip ipek gibi ve parlak görünmesini sağlamıştım. Lenslerimi taksam mı diye düşünsem de, aradan geçen uzun zamanı ve kemik çerçeveli gözlüğümle olan bağımı göz önünde bulundurarak görüşümde değişiklik yapma riskini almamaya karar verdim.

Tam radyoluk bir yüzün var, derdi babam sırtarak. Tam bir baba şakası. Tanrım, o şakaları hâlâ özlüyordum.

Sabah acı verici bir şekilde yavaş ilerliyordu. Kanal tedavisi yaptırdıktan hemen sonra smear testine girmek kadar acı vericiydi doğrusu. Öğle yemeğinde midem ilk kattan aldığım sandviçin sadece üçte birini kabul etti, bu sırada Ruthie de yanımda program akışının üzerinden geçiyordu. Ardından elbisemin eteğine hardal döktüm ve sonraki on beş dakikayı banyoda onu çıkarmaya çalışarak geçirdim.

Dominic'le girişimizi çalıştığımız sırada Kent yanımıza geldi.

"En sevdiğim çift," dedi, bizim şerefimize taktığı Eros desenli kravatını pek de gizli olmayan şekilde işaret ederek. "Ya da en sevdiğim eski çift diyelim. İyi iş çıkaracağınızdan hiç şüphem yok. Hepimiz bunun için çok heyecanlıyız."

Ama söylediklerinin ardındaki anlamı görebiliyordum.

Bu işi batırmayın.

Ruthie güncel programın çıktısını almıştı. İlk bölümde konuk olmayacaktı. Dominic'le sahte hikâyelerimizi anlatacak ve telefonların gelmesini bekleyecektik.

Tam koridordan stüdyoya ilerlediğimiz sırada halıya takılıp tökezledim.

"İyi misin?" dedi Dominic, dengemi sağlamam için dirseği-

mi tutarken. Elbisem kısa kolluydu ve tenimde parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Eh, artık değilim. “Tamamen,” diyebildim sadece.

Ruthie doğruca stüdyoya süzölüp ikimizin de önüne birer bardak su koydu. “En sevdiğim sunucularım için su,” dedi melodik bir şekilde.

“Teşekkürler. Ben kesin unutturdum.” Paloma için aynı şeyi birçok kez yapmış olsam da Ruthie’nin bize hizmet etmesi gerektiğini düşünmesini istemiyordum. “Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun? Yarım saat önce deodorant sürdüm ve yine de şıpır şıpır terliyorum.”

“Ben senin yapımcınım,” dedi. “Sakin kalmak benim işim.”

Ve haklıydı da – o da benim gibi paniklese her şey boka sarardı.

Aslında geçmişte ilişkimiz olmadığını öğrense ne kadar kötü olurdu diye merak etmeden duramıyordum.

Neyse ki o kadar gergindim ki vicdan yapacak durumda değildim. Bugün yapamazdım. Bir ömür boyu hayalini kurduğum şeye kavuşmama beş dakika kalmışken olmazdı. Ruthie bitişikteki stüdyoda gözden kayboldu ve Dominic’le su bardaklarımızın olduğu masada yan yana, dönen sandalyelerimize oturduk ve kulaklıklarımızı taktık.

KAYITTA ışığı yandı.

“Birazdan yeni programımız *Eski Sevgili Mevzuları*’nın ilk bölümü yayında olacak,” dedi Jason Burns. “Ama önce PUR’dan günün başlıklarını alıyoruz.”

Oluyordu işte. Gerçekten bunu yapmak üzereydik.

Kendi programım.

“Spor çantamda ter önleyici reçeteli bir deodorantım var,” dedi Dominic. “İstersen Ruthie’den getirmesini isteyebilirim.”

Ona dehşete düşmüş gözlerle baktım. Birlikte dar bir alanda oturuyorduk. Kötü koktuğumu düşünüyorsa ölürdüm. Koltuk altlarımda ter lekesi varsa kesin ölürdüm. “İhtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?”

"Ah, siktir. Hayır. *Hayır*. Kafana taktın gibi geldi, o yüzden önerdim. Normal kokuyorsun. Turunçgil kokusu alıyor gibiyim. Güzel kokuyor."

Güzel kokuyor. Sen güzel kokuyorsun değil. Arada büyük bir fark vardı.

"Teşekkürler," dedim bir tereddütle, Burt's Bees şampuanım adına iltifatı kabul ederek.

Bacağını masanın altında sallayıp duruyordu. Bugün koyu renk kot pantolon giymişti.

"Aşağıda neler oluyor?" diye sordum işaret ederek.

Sahne korkusu itirafı aklıma gelmişti. Karşısında bir izleyici olmadığı sürece, radyodayken bir sorun olmayacağını söylemişti. Tanrım, haklı olsa iyi olurdu.

"Ah. Ne kadar gergin olduğumu saklamaya çalışan hâlim bu. Nasıl gidiyorum?"

"Berbat," dedim. "İkimiz de öyle."

Dudaklarının kenarı seğirdi. Bunun sıklıkla yaptığı bir şey olduğunu fark etmeye başlamıştım. Sanki bir şeyi çok komik bulduğunu anlamamı istemiyor ya da gerçek bir gülümsemenin mağrur duruşunu bozacağını düşünüyor gibiydi.

"O zaman birlikte iyi yaptığımız bir şey var," dedi. Suyundan bir yudum aldı ve bu sefer de kalbim bambaşka bir nedenden dolayı daha hızlı atmaya başladı.

Odaklan. Önümdeki kâğıtlara göz atmaya başladım. Paloma bu işi nasıl o kadar kolay yapıyordu? Birlikte kaydettiğimiz girişimiz, kurguladığımız anekdotlarımız, sponsor molaları... Yine de her şeye hazırlıklı olmak imkânsız gibiydi. Biri notlarımda olmayan bir soruyla gelirse bir cevap verebilecek miydim?

VBEBDNY?

Kulaklığımdan Ruthie'nin sesini duydum. "Otuz saniye," dedi, biraz nefes nefese.

Önce bacak bacak üstüne attım, sonra vazgeçtim. Ardından hardal lekesini kurcaladım. Sonra suyumdan bir yudum almaya çalışırken çenemden aşağı damlattım.

"Hey," dedi Dominic, tam on saniyelik geri sayım başlama-
dan önce. En sonunda bacağını çılgınca sallamayı kesip diziyi
benimkine vurdu. "Shay. İkimiz sohbet ediyormuşuz gibi dü-
şün."

"Doğru. Doğru. Bunu yapabiliriz."

Bakışları bana kilitlendi. "Beni bunu yapmaya ikna ettiğin
için çok mutluyum."

Ardından Ruthie işareti verdi.

Yayındaydık.

Eski Sevgili Mevzuları, Bölüm 1: Neden Ayrıldık

YAYIN DÖKÜMÜ

<Arkada *Breaking Up Is Hard to Do** çalarken ses klipleri girer>

"Kendine özgür ruhlu, vahşi şey diyorsun ve birisi seni kafese kapatacak diye korkuyorsun. Bebeğim sen zaten o kafestesin (Tiffany'de Kahvaltı)

"Gideceğim yere peşimden gelemezsin. Yapacağım şeyin bir parçası olamazsın..." (Kasablanca)

"Açıkçası, tatlım, umurumda bile değil." (Rūzgâr Gibi Geçti)

"Senatör olmak istiyorsam bir Jackie'yle evlenmem gerekir, bir Marilyn'le değil..." (Bu Nasıl Sarışın)

"Bence biz ayrılmalıyız." (Scott Pilgrim Dünyaya Karşı)

<Klipler kesilir>

DOMINIC YUN: Soğuk bir aralık günüydü...

SHAY GOLDSTEIN: Aslında ocak ayının başı olduğundan epey eminim.

DOMINIC YUN: Kış zamanıydı işte. Senin üzerinde o mavi kazağın vardı...

SHAY GOLDSTEIN: Yeşil.

DOMINIC YUN: Ve ben de en sevdiğim gri beremi takıyordum.

SHAY GOLDSTEIN: O bereden gerçekten nefret ediyordum.

DOMINIC YUN: Ben de beremden nefret etmenden nefret ediyordum.

SHAY GOLDSTEIN: Tabii ki bu yüzden ayrılmadık ama zayıf iletişim ilişkilerin bitmesinin ana sebeplerinden biridir.

DOMINIC YUN: Ben Dominic Yun.

* (İng.) Ayrılmak Zordur -çn

SHAY GOLDSTEIN: Ve ben Shay Goldstein ve siz de Pasifik Halk Radyosu'nun en yeni programı *Eski Sevgili Mevzuları*'nı dinliyorsunuz. Bizimle olduğunuz için teşekkür ederiz. Seattle'dan canlı yayın yapıyoruz ama bizi podcast aracılığıyla dinliyorsanız yakın geçmişten de iletişime geçiyor olabiliriz. Mutlak dürüstlük adına: Bu sadece programımızın ilk bölümü olmakla kalmıyor, aynı zamanda ilk kez bu şekilde birlikte yayın yapıyoruz. Ben bu istasyonda on yıldır yapımcılık yapıyorum ve Dominic de ilişkimizin başladığı ekim ayından beri burada muhabir olarak çalışıyor. Ve bu yılın başlarında ayrıldık.

DOMINIC YUN: Ancak işyerinde her gün yüz yüze gelmemiz gerekiyor ve ben bunun arkadaş kalmamızı bir nebze kolaylaştırdığını düşünüyorum. Ya da en azından birbirine pasif agresif davranan arkadaşlar olarak kalmamızı.

SHAY GOLDSTEIN: Bu şekilde mikrofonun başına geçtiğimiz ve daha önce ulusal radyoda bütün bir program boyunca yer verilmeyen bir konuda konuşma fırsatı bulduğumuz için çok heyecanlıyız: flörtler ve ilişkiler. *Eski Sevgili Mevzuları* de bu türden hikâyeleri, sizin hikâyelerinizi paylaşmaya yönelik bir program olacak. Basmakalıp inançları, söz konusu ilişkiler olunca ortaya çıkan cinsiyetçi rolleri yıkmayı umut ediyoruz ve önümüzdeki haftalarda programımıza bu konuda bize yardımcı olacak uzmanlar da katılacak.

DOMINIC YUN: İlk bölümümüzde, neden ayrıldığımızı konuşacağız. Birazdan bizi arayan dinleyicilerimize de yer vereceğiz ancak öncesinde kendi hikâyemizle başlamak istiyoruz çünkü görünüşe göre bu, Shay'le benim üzerinde anlaşmaya varabildiğimiz bir şey

değil. Bugünlerde çiftlerin diğer ayrılık sebepleri de şunlar: kıskançlık, yerine getirilmemiş sözler, güvensizlik, sadakatsizlik...

SHAY GOLDSTEIN: Partnerinle çok yakın bir şekilde çalışıyor olmak

DOMINIC YUN: Ya da belki de sürekli onun sözünü kesmek.

SHAY GOLDSTEIN: Bunun arkadaşça bir sohbet olduğunu sanmıştım?

DOMINIC YUN: Öyle bir şey için arkadaşça davranman gerekir bence.

SHAY GOLDSTEIN: Ben arkadaşça davranıyorum! Ama sadece arkadaşlarıma!

DOMINIC YUN: Tamam, o zaman... Arkadaşın olarak sana bir soru sorabilir miyim?

SHAY GOLDSTEIN: Hı...

Kâğıt hışırdama sesleri.

DOMINIC YUN: Notlarımızda yok. Çünkü bu konuda senin dürüst cevabını duymak istiyorum.

SHAY GOLDSTEIN: Mükemmel. Yayınımızın daha üçüncü dakikasında doğaçlama yapmak istiyorsun demek.

DOMINIC YUN: Neyse, boş ver. Fazla anlam yüklüyorsun. Çok fazla gerginlik var.

SHAY GOLDSTEIN: Dominic Yun, yemin ederim ki şimdi şu stüdyodan çıkıp giderim...

Dominic güler.

DOMINIC YUN: Tamam, tamam. Mademki bunun hakkında konuşuyoruz, yani ilişkimiz hakkında, bilmek istediğim şey şu: Bir şansın olsaydı bende neyi değiştirmek isterdin? Kusursuz bir insan olmadığımı farz edersek.

- SHAY GOLDSTEIN:** Ah, bunun için kesinlikle notlarıma ihtiyaç yok. Pekâlâ. Öncelikle yüksek lisans eğitiminden bahsetme sayına bir sınırlama getirmek isterdim, ayda bir kez gibi. Bana kalsa hiç bahsetmemeni tercih ederim ama egon bunu kaldırabilir mi emin değilim.
- DOMINIC YUN:** Northwestern'de gazetecilik üzerine yaptığım yüksek lisans eğitimim mi?
- SHAY GOLDSTEIN:** Evet, o. Ayrıca... insanlarla konuşurken bir duvara yaslanıp boynunu uzatarak onlara bakıyorsun ve bu zaman zaman küçümseyici hissettirebiliyor. Sanki onlara baskın çıkmaya çalışıyormuşsun gibi.
- DOMINIC YUN:** Sen... bir elli falan olduğunun farkındasın, değil mi? Konuştuğumuz sırada sana bakmam normal değil mi?
- SHAY GOLDSTEIN:** Bir elli yediyim. O yedi santime saygı duy. Hayır, ama bu seninle ilgili istediğim şeyi değiştirebildiğim sihirli bir dünya. Mantıklı olması gerektiğini belirtmemiştin.
- DOMINIC YUN:** Beni daha kısa yapabilirdin.
- SHAY GOLDSTEIN:** Ama uzun olmanı seviyorum. Yani... tezgâha falan tırmanmak istemediğimde benim için yüksekteki bir şeyleri alabilirsin.
- DOMINIC YUN:** O hâlde en kötü yanlarımdan boyum ve ileri seviyedeki eğitimim olduğunu mu söylüyorsun? Çok sert oldu bu.
- SHAY GOLDSTEIN:** Bir de masanda, düşünürken sağa sola fırlattığın bir top var ve bunu yapman beni çılgına çeviriyor. O yüzden o topu yok ederdim. Şimdi de sen benimle ilgili neyi değiştirmek isteyeceğini söyle.
- DOMINIC YUN:** Gerçeği kaldırabileceksen söylerim.

SHAY GOLDSTEIN: İşyerinde duygularımı geride bıraktığımı biliyorsun.

Dominic alayla homurdanarak güler.

DOMINIC YUN: Pekâlâ, öncelikle boyunun uzaması gerekiyor. Bir yetişkinin senin kadar ufak tefek olması çok tuhaf.

SHAY GOLDSTEIN: Geçen hafta yetişkinler için olan bir filme girmeden önce kimliğimi sordular.

DOMINIC YUN: Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Tüm hafta seninle dalga geçebilirdim.

SHAY GOLDSTEIN: Konumuzdan sapıyoruz. Benimle ilgili sevmediğin şeylerden bahsedelim. Yolla bakalım, Dominic. Bu günlerde havalı çocuklar böyle diyor, değil mi?

DOMINIC YUN: Evet, 2016'daki havalı çocuklar öyle diyordu. Tamamdır, yolluyorum. Bir bakalım... Bazen bir şeyleri yapmanın sadece tek bir doğru yolu olduğunu düşünüyorsun, o yüzden daha esnek olmanı isterdim.

Shay öksürür.

DOMINIC YUN: Suyu ihtiyacın var mı? Ya da uzanman için yardıma?

Shay daha şiddetli bir şekilde öksürür.

SHAY GOLDSTEIN: Hayır, ben... iyiyim. Ben iyiyim.

DOMINIC YUN: O hâlde, benimle ilgili değiştirmek istediğin o şeyleri gerçekten değiştirme fırsatın olsaydı, sence o zaman ilişkimiz devam eder miydi?

SHAY GOLDSTEIN: Sanırım... hayır. Buradan nereye varmaya çalıştığını anladım sanırım. O şeyleri değiştirebilseydik bile yine de birbirimiz için doğru insanlar olmayacağımızı

söylemeye çalışıyorsun. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de doğru bir noktaya değindin. Partnerinin değışmesini istiyorsan, büyük ihtimalle doğru ilişkide değilsindir. Akıllıca.

DOMINIC YUN: Eh, sonuçta yüksek lisans diplomam var.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi yatağımın ucuna kıvrılmış hâlde buldum. Steve yatağın tam ortasına yayılmıştı ve küçük bıyıkları uykusunda seğiriyordu. Gelişme kaydediyorduk. Bu kadar küçük bir köpek nasıl bu kadar büyük bir yer kaplıyordu, aklım almıyordu.

Genelde beni alarmımdan önce uyandırıyor ve sosyal medyayı kontrol etmeye fırsat bulamadan yürüyüşe çıkıyorduk. Bu yüzden bedenimi onu rahatsız etmemeye çalışarak köpeğime yarı kaşık pozisyonunda sarılır hâle getirdim ve bugünkü fazladan birkaç dakikayı telefonumda değerlendirmeye karar verdim.

Ve... vay canına.

Twitter'da neredeyse bin takipçim vardı ama şimdi iki bini geçmişti. Bahsedilmeler kontrolden çıkmıştı ve radyoya çıkarılabileceğinden her zaman korktuğum şeyi bekleyerek aralarında dolandım.

Ama görünüşe göre olmamıştı.

Çünkü yorumlar *iyiydi*.

Tabii ki internetin olmazsa olmazı birkaç eleştiri vardı ama genele bakıldığında programı sevmişlerdi. *Sevmişlerdi*. Abarttı-

ğım falan da yoktu – iyi haber tüm sosyal medya platformlarına yayılmıştı.

Büyük bir rahatlamaıyla yatağı daha da gömölürken gülümsemeden edemedim. Haftalardır yeterince iyi bir iş çıkaramayacağımız, kimsenin bizi dinlemeyeceğı, canlı yayında her şeyi elimize yüzüme bulaştıracacağımız korkusuyla yaşamıştım. Ama bu... Bu çok güçlü bir duyguydu ve hayal ettiğimden daha da kuvvetliydi.

Yavaş başlamıştık. Dominic sakin, akıcı ve tamamen kaygısız bir şekilde konuşuyordu. Ya saklama konusunda çok iyiydi ya da sahne korkusu gerçekten de canlı yayına bağlandığımız an kayboluyordu. Ben başlarda biraz zayıftım, biraz fazla gülüyordum ama program ilerledikçe kendimi toparlamayı başarmıştım. O öyle dedi, ben şöyle dedim şeklindeki karşılıklı atışmalardan oluşan önceden belirli giriş senaryomuzla başlamıştık ama Dominic hiç vakit kaybetmeden raydan çıkarmıştı. Onunla doğaçlama sohbet etmek endişelendiğim kadar zor değildi ama tüm bu zaman boyunca, Dominic'in ilk Hanuka'sında menora'yı yakarken mumlardan birini düşürmesine ya da yiyebildiğinkadar-ye konseptinde salata ve galetalarla sınırlarımızı test ettiğimiz Olive Garden şubelerinden birinde herkesin içinde ilk kavgamıza dair anlattığımız hikâyelerin bizimle ilgili olmadığının farkındaydım. Onu hiçbir zaman fahri bir Yahudi olarak düşünmemiştim. Seattle Center'da buz pateni yaparken hoparlörlerden *The Time Warp* çalmaya başladığında ikimizin de dansını bildiğimize dair hikâyedeki kişi aslında Dominic değildi.

Ama birkaç dakikalığına gerçekten de öyle olabileceğini hissetmiştim.

Onunla daha ne kadar doğaçlama ilerleyebileceğimden emin olmadığım için dinleyici aramaları gelmeye başladığında bir nebze rahatlamıştım. Batı Seattle'dan Isaac gülerek, "Tam da benimle eski sevgilim gibisiniz," demişti. "Ama onunla bir radyo programı yapabilecek kadar sakin kalabileceğimi sanmıyorum."

Sonra Bellevue'den Kayla aramış ve fazla direkt olduğu ve ilk

hamleyi yaptığı için potansiyel adayları korkuttuğunu düşündüğünden bahsetmişti.

“Kadınlar olarak bizlere bu tip şeyleri başlatan kişi olmamamız gerektiği söylenir,” demiştim, bunun sağlam fikirlere sahip olduğum bir konu olduğunu fark ederek. “Erkeklerin bunu yapmasının daha romantik olduğu. Bunun ne kadar çağdışı ve heteronormatif olduğunu bir kenara koyarsak, bir ilişkide az da olsa eşitlik hissini başka nasıl elde edeceksin ki? Bizzat kendim de yapabilecekken birinin kontrolü eline almasını umut ederek beklemek istemem asla.”

“Kadınların ilk hamleyi yapmasını seviyorum. Aslında,” demişti Dominic, bana bir bakış atarak, “bana çıkma teklifi eden de Shay’di.”

“Doğru,” demiştim, ilk buluşmamızın notlarını aldığım sayfaya gitmeye gerek bile duymadan. “Mola odasında doğruca yanına gittim ve işten sonra yemeğe çıkmak ister mi diye sordum. Ve yakın zamanda annem de erkek arkadaşına evlenme teklifi etti.”

Kayla bu konuda daha fazla detay almak isteyince anneme olan hayranlığımı belli etmek ve her şeyi anlatmaktan mutlu olduğumu fark etmiştim. Sindirmek için kendime bir süre tanıdıktan sonra, bunun harika bir evlilik teklifi olduğunu itiraf edebilmeye başlamıştım.

Twitter’da gezinirken, Dominic eski sevgilisi olsaydı onun çekip gitmesine asla izin vermeyeceğini söyleyen birinin tweetine denk gelince güldüm. Neşeli gülüşüm Steve’i ürkütmüş olmalıydı ki hemen harekete geçip yüzümü yalamaya başladı ve ben de en sonunda teslim olup yataktan çıktım.

Yürüyüş sırasında da donmuş ellerimle telefonuma bakmaya devam ettim. Duştan sonra doğruca üzerine atlayıp tüm ekrana su damlattım. Ekmek kızartma makinesi çok tahıllı bagelimi ısıtırken durmadan konu etiketimizin bulunduğu sayfayı yeniliyordum.

İşe gitmek için çıkmaya hazır olduğumda saat sekiz kırk beş

olmuştı. Pasifik Halk Radyosu'ndaki tarihimde işe, saat sekiz elli beşten geç gittiğim hiç görülmemişti. Arkadaşlarım ya da ailemle olan yemeklere sürekli geç kalıyor olabiliyordum ama işe asla

Ameena'nın, işyerinde molaya çıkamadığı için dün gece podcasti dinleyip üzerine attığı mesaja cevap yazmaya fırsat bulamamıştım. Siktir! Sahte eski sevgilinle kulağa çok hoş geliyordunuz! Böylece trafiğin içinde beklerken Bluetooth'u bağlayıp onu aradım.

"Selam radyo yıldızı. Televizyona meydan okuyorsun demek?"

"Öyle söylemek için biraz erken," dedim. "Selam. Dün fazlasıyla baş döndürücüydü. Şöhret basamaklarını tırmanırken seni unuttuğumu düşünmeni istemedim."

Homurtuyla güldü. "İki bin Twitter takipçin var diye hemen kendini benden üstün görmeye mi başladın?"

"Aslında söylemeyecektim ama ziyadesiyle az ünlü olmam seni rahatsız falan ederse..."

"Cidden bu arada, harika bir iş çıkardınız," dedi. "Çok doğaldınız. Aslında birlikte olmadığınızı bir anlığına unuttum ve ayrıldığınız için sana lanet okumaya başladım."

"Hah," dedim. "Teşekkürler. Benim için de gerçek gibiydi. Dominic birlikte çalışması çok da korkunç biri değilmiş."

"TJ, ihtiyacın olursa benden herkesin içinde nasıl ayrıldığına dair bir hikâyeyle aramaya hazır olduğumu söylememi istemişti ama gerek kalmadı tabii. Hayal kırıklığına uğradı diyebilirim, o hikâyeyi uydurmak için çok uğraşmıştı."

"Ona yine de çok teşekkür ettiğimi söyle."

Hoparlöründen, telefonunun ahizesini eliyle kapamış gibi boğuk sesler geldi. "Hay lanet, bir toplantıya girmem gerekiyor," dedi. "Pazar günü brunch?"

"Brunchla ilgili ne düşündüğümü biliyorsun ama senin için yapmaya razıyım."

Geç kalmanın paniği, asansöre binip beşinci katın düğmesine bastığımda üzerime çöktü. Kapı açılır açılmaz Kent'in bas bas bağıracağından emindim ama öyle olmadı.

Önce resepsiyondaki Emma McCormick, "Programına bayıldım, Shay!" dedi. Ardından daha alçak bir sesle: "Bunu sormam lazım aslında ama iyi öpüşüyor muydu? Öyledir gibi görünüyor. Bununla ilgili konuşmak istemezsen sorun değil ama konuşmak istersen... beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ardından Isabel Fernandez: "İkiniz harikaydınız! Bunu çok uzun zaman önce yapmamız gerekirdi."

Kıdemli editör Paul Wagner bile önceki gece karısıyla yemek yerken podcasti dinlediklerini ve gülmekten yerlere yattıklarını söyledi.

Bunların hiçbiri gerçek gelmiyordu. Her an Kent'in bir yerden fırlayıp, *Kandırdım!* demesini falan bekliyordum. Ya da istasyondakilerden birinin Dominic'le olan ilişkimizle ilgili cevaplayamayacağım bir soru sormasını. İşte tam da bu çok tahıllı çörebilmenin her an midemden geri çıkıverecekmiş gibi hissettirmesine neden oluyordu.

Bu sadece başlangıç, diye ikna etmeye çalıştım kendimi. Bir hikâye anlatıyorduk. Radyo böyle bir şeydi. Bu program, anlattığımız hikâyenin ötesine geçecekti – öyle olmak zorundaydı. Ancak o zaman söylediğimiz yalanları sindirebilirdim.

Dominic'le konuşmalıydım, onun gazeteciliğin iyi ahlakına dair yaklaşımına ihtiyacım vardı. Neler hissettiğini, sosyal medyanın tepkisi karşısında bunalıp bunalmadığını ya da söyleyeceğini asla düşünmediği bir yalanın ağırlığı altında ezilip ezilmediğini öğrenmeliydim.

Ama öyle bir şansım olmadı. Çoktan masasının başına geçmiş, fena hâlde odaklanmış bir şekilde bilgisayar ekranına bakıyordu. Saçlarının uçları nemli görünüyordu ve ensesinde hafifçe kıvrılmıştı. Eğer saçları hâlâ ıslaksa, buraya benden çok da erken gelmemiş olmalıydı.

Çantamı masama koyar koymaz Kent ortaya çıkıverdi.

“Ofisime,” dedi, sesinde hiç vakit kaybetmeden onun peşinden gitmemizi sağlayan bir aciliyetle.

“Ruthie de burada olmalı,” dedim Dominic’le onun masasının karşısına oturduğumuzda.

“Buradayım!” Koşturarak odaya girdi ve elindeki iki kahve fincanını Dominic’le benim önüme koydu.

“Bunu yapmak zorunda değildin,” dedim ama beni geçiştirmek ister gibi elini salladı. Kupam resmen antikaydı. Üzerinde köşeli, mor harflerle 2003 KPPR SONBAHAR BAĞIŞ TOPLAMA YAYINI yazıyordu.

Aramızdaki yeni dinamiklerle ilgili nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Ama bu tarz bir sunucu olmak istemiyordum.

Odada sadece üç sandalye olduğu için Ruthie bir kenarda dikilmek zorunda kalınca kendimi daha da tuhaf hissetmeye başladım.

“Bir saniye.” Dominic kalkıp odadan çıktı. Birkaç dakika sonra içeri bir sandalyeyle girdi ve Ruthie de onu minnettar bir şekilde kabul etti.

“Shay, Ruthie, biriniz not alabilir misiniz?” diye sordu Kent. “Ya da sen Dominic,” demesini bekledim. Ama demedi.

“Ben hallederim,” dedi Ruthie.

“Teşekkürler.” Kent bilgisayarında birkaç şeye tıkladı. “Pekâlâ. Sosyal medyada programın patladığını görmüşsünüzdür.” Bilgisayarının ekranını bize çevirdi. Twitter’da bizim konu etiketimizin olduğu sayfa açıktı ve her saniye yeni sonuçlar belirliyordu. Ardından podcastimizin sayfasına tıkladı. “İndirmele-
rin sayısına bir bakın. Bu hafta yayınlanan programlarımızdan dört kat daha fazla. Yeni bir podcast için bu *çok büyük* bir olay.”

“Aman Tanrım,” dedim.

“Ayrıca dinleyici aramaları da hiç kesilmiyor,” diye araya girdi Ruthie. “İçlerinden seçim yapabileceğimiz çok fazla insan var. Bir yolculuğun ortasında arayıp erkek arkadaşından ayrılmak hakkında konuşan şu kız var ya? *Altın madeni*.”

“Şu kadarını söylemem gerek, bunun bu kadar hızlı gerçek-

leşmesini beklemiyordum ama çok heyecanlandım,” dedi Kent. “Gerçekten çok heyecanlandım. Bu rakamlar, bağış toplama yayınları sezonunda çok büyük bir fark yaratabilir. Bizi ulusal çapta üst sıralara taşıyabilir. İkiniz de harika bir iş çıkardınız.”

“Üçümüz,” dedim.

“Doğru. Tabii ki. Özür dilerim, Ruthie.” Kent ona özür diler bir bakış attı. “Normalde bilgilendirme toplantılarını kendin yapmak istersin, biliyorum ama programa gösterilen ilgiyi göz önünde bulundurursak benim de bu toplantılara katılmamın mantıklı olacağına katılırsın sanırım. Siz üçünüz için de sorun değilse, ilerlerken ben de bu toplantılarda bulunmak isterim, en azından bir süreliğine.”

Biraz alışılmışın dışındaydı ama... “Bence de mantıklı,” dedi Ruthie. “Shay ve Dominic için de uygunsa benim için sorun yok.”

Biz de başlarımızı sallayarak kabul ettik.

“Ben sadece... vay canına,” dedi Dominic, onu ne söyleyeceğini kestiremezken belki de ilk kez görüyordum. “Her şeyin bu kadar hızlı gelişeceğini düşünmemiştim.”

“Öyle olduğuna emin olabilirsin,” dedi Kent, “ve bunun keyfini çıkar. Ama şimdi duramayız. Bir sonraki bölüm için ne planladınız?”

“İlişkimizdeki sorunun ne olduğunu çözmek için canlı yayında çift terapisi yapacağız,” dedim. “Ve bir sonraki hafta da ilişkilere dair yakın zamanda yapılan araştırmaları paylaşmak üzere bir akademi üyesi ve bir psikolog çift gelecek.”

“Bayıldım. Başka ne var?”

“Pekâlâ...” diye başladı Ruthie. “Henüz tam netleştirmedim ama ırklar arası flörtleşme üzerine bir şey ilginç olabilir diye düşündüm.”

“Hadi şimdi netleştir o zaman,” dedi Kent.

Ruthie’nin yanaklarında pembe benekler belirdi. “Ne zaman Asyalı bir kadınla ya da erkekle çıksam, insanlar sanki beklenen buymuş gibi bakıyorlar bize... Ve ne zaman beyaz bir kadınla ya

da erkeklerle çıksam bakışları değişiyor. Sanki yanımdaki insanın sadece Asyalı kadınlara ilgi duyduğu için mi yanımda olduğunu merak ediyor gibiler. Hele ki ne Asyalı ne de beyaz olan biriyle çıkıyorsam kafaları daha da fena karışıyor.”

İlk kez bu kadar kişisel bir şey paylaştığını duyuyordum. Üç yıldır tanışıyorduk ama onu çok az tanıyordum.

Bu durumu değiştirmek için elimden geleni yapacağıma dair kendime söz verdim.

“Daha önce hiç Asyalı bir kadınla çıkmadım,” dedi Dominic.

Aklıma Facebook hesabı geldi. Mia Dabrowski. Daha önce kaç kadınla birlikte olmuştu acaba? Ne kadar zamandır birlikte olduklarını kestirmek zordu ama en az birkaç yıl olmalıydı.

“Bu konu hakkında konuşmak isterim,” deyip Dominice döndüm: “Senin için de uygunsa tabii?”

Başını salladı. “Ben de programa farklı ırklardan başka insanların da katılmasını isterim.”

“Harika, harika,” dedi Kent. “O hâlde içerik kısmında sağlamısınız. Ve tanıtım kısmına gelecek olursak...” Bilgisayarında bir şeylere tıkladı. “Stratejimizi oluşturmalıyız. Bugün öğleden sonra *Seattle Times*’la röportajınız var. Ve yine röportaj yapmak isteyen birkaç farklı yer daha var – BuzzFeed, Vulture, Slate, Hype Factory...”

“Hype Factory de ne?” dedi Dominic.

“Bir *clickbait* sitesi,” dedim. Çığır açıcı bir gazetecilik örneği oldukları söylenemezdi ama “*Adam Driver’a Benzeyen On Beş Kedi (8 Numara Sizi Kırıp Geçirecek)*” makalesi geçen hafta rahat iki dakika aralıksız gülmemi sağlamıştı.

“Hızlı hareket etmemiz lazım,” dedi Kent. “Şu anda çok eşsiz bir durumdayız. Podcast çok iyi bir açılış yaptı ve bunun için sizi alkışlıyorum. Ama henüz sadece bir bölüm var. Şimdilik kimse-
nenin büyük hayallere kapılmasını istemem. Yapmamız gereken şey bunu istikrarlı bir şekilde devam ettirmek ve insanların ilgi-sini canlı tutmaya çalışmak.

“Bugünlerde insanların dikkat süresi ne kadar biliyor musu-

nuz? Eh, pek de uzun değil. İnsanlar bir hafta boyunca *Stranger Things*'in yeni sezonuna üşüşüyor, sonra yeni bir Marvel filmi fragmanı çıkıyor, ardından herkes Disney'in yeni bir uyarlamasını konuşmaya başlıyor. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Ama biz elimizden geldiğince kalıcı olmak ve bu zamanın ruhuna ayak uydurmak istiyoruz."

Ruthie olduğu yerde titredi.

"O da neydi?" diye sordu Kent.

"Zamanın ruhu lafına içgüdüsel bir tepki veriyorum."

Bunu duyunca kahkahamı bastırmak zorunda kaldım ama Kent gülümsemedi bile.

"Ne demeye çalıştığını anladım." Dominic siyah kazağının kollarını sıyırdı. "Ama bunun hiçbir şekilde samimiyetsiz görünmesini istemiyorum."

Kent'in eli, Dominic'in ima ettiği şeyden dolayı hakarete uğramış gibi göğsüne gitti. "Hiçbirinizden kendiniz olmanız dışında bir şey istemiyorum," dedi, kaşlarını hafifçe kaldırarak.

O sırada fark ettiğim bir şey mideme asit gibi çöküp yanmasına neden oldu: Ruthie, Dominic'le gerçekten de çıktığımızı düşünüyordu. Hemen yanında oturmuş ona yalan söylerken, onu daha yakından tanımaya çalışma sözüm çok saçma geliyordu.

"O hâlde burada her şey yolundaysa gidip programı dinleyeceğim. Bir sonrakinde geliştirmek için neler yapabiliriz, ona bakacağım."

"Harika bir fikir," dedi Kent. "Ve gerçekten: Üçünüzü de tebrik ediyorum."

Ama ben daha önce söylediği şeye takılı kalmıştım.

Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez.

Özellikle de yalan söylüyorsanız muhtemelen çok daha kısa sürerdi.

Twitter

@amandaosullivan

Kimler benim gibi #EskiSevgiliMevzulari programına âşık oldu?
Dominic ve Shay'in bu kadar tatlı olmasına katlanamıyorum. Eski
sevgililerimden biri Dom gibi olsa, onu asla bırakmazdım!

@elttaes_amadeus

@EskiSevgiliMevzulari programındaki @goldsteinshayyy ve
@dominicyun ikilisine öylesine tutkunum ki ltfn tekrar birlikte olabilirler
mı? 🙏 #EskiSevgiliMevzulari #shayminic

@MsMollieRae17

PHR'de GERÇEK bir ses duymanın ne kadar iyi geldiğini söyleyebilir
miyim? #EskiSevgiliMevzulari

@most_dolphinately_

Dominic Yun kendini beğenmiş bir puşta benziyor
#EskiSevgiliMevzulari

@photography_by_shauna

Aman Tanrım az önce #EskiSevgiliMevzulari ilk bölümü bitirdim ve
derhal ikinci bölüme ihtiyacım var! benim gibi shay'le dominic'in
yeniden bir araya gelmesini isteyen var mı?

@StanleyPowellPhD

Bugünlerde PHR'de böyle programlar mı oluyor? Keşke bağış toplama
yayınlarındaki katkımızı geri alabilseydik. #EskiSevgiliMevzulari
#hayirtesekkurler

@itsmenikkimartinez

Dominic'in sesi çok seksi. Fotoğrafını GÖRDÜNÜZ mü? Hey
@BabesofPHR, şuna bir bak. #EskiSevgiliMevzulari #sesinevuruldu
#aclik

@_dontquotemeonthis

@itsmenikkimartinez @BabesofPHR @goldsteinshayyy'i de
eklemelisin 🙏🙏🙏

Eskiden Hamursuz Bayramı yemeklerini sakın bir şekilde geçirirdik. Anne babamın ve büyükannemlerin katıldığı küçük bir yemekle kutlardık, ta ki annemin ailesi vefat edene ve babamın-kiler de Seattle kasvetinden kaçmak için Arizona'ya taşınana kadar. Ardından yirmili yaşlarımin büyük bir kısmı boyunca, hep masadaki en küçük olduğum için annemin bana Dört Soru'yu^{*} sordurarak takılmasından ibaretti.

Şimdi ise Hamursuz Bayramı'nın ilk gecesi resmen bir partiye dönüşmüştü. Doğup büyüdüğüm evde, masamızda on dört kişiyle birlikteydik; buranın daha önce hiç bu kadar gürültülü olduğunu hatırlamıyordum. *Manischewitz* ve diğer içkiler su gibi akıyordu ve Phil'in torunları bir mendile sarılıp evde bir yere saklanmış bölünmüş bir matsa^{**} parçası olan afikoman'ı^{***} ele ge-

-
- * Hamursuz Bayramı seder'inde (o gün yenen özel yemek) çocuklara yemekteki özel sembollerin anlamlarıyla ilgili büyüklerine sorular sormaları beklenir. -çn
 - ** Yahudilikte Mısır köleliğinden kurtuluş anısına her yıl sekiz gün Hamursuz Bayramı'nda yenilen mayasız ekmek. -çn
 - *** Yunanca kökenli kelime "sonra gelen" anlamını taşır ve seder yemeğinden sonra paskalya kurbanını anmak adına tatlı niyetine yenir. -çn

çirmek için etrafta dolanıp duruyordu. Babam seder'in en çok bu kısmını severdi ve matsa'yı annemin kemanının içine, raflardaki kitapların arasına saklamaktan büyük keyif alırdı, hatta bir keresinde de bantla yapıştırarak masanın altına saklamıştı. Aklıma oraya bakmak bile gelmediği için masanın altındakini bulmam neredeyse bir saat sürmüştü. Ben ilk bayramları olan çocuklar için kolay bir yer seçmişim: Buzdolabının üstü. Ama bir sonraki yıl ben de acımasız davranacaktım.

Geleneklerimizi paylaşmayı ve o geleneklerle yeni tanışanlara alan tanımayı seviyordum.

"Programına bayıldık," dedi Phil'in oğlu Anthony ve küçük oğullarının ağzına sebze püresini sokuşturmaya çalışan kocası Raj da başını salladı.

"İkinci bölüm ilkinden bile iyiydi," dedi Raj. "Özellikle de o zavallı danışmanı afallattığın kısım."

"Teşekkürler," derken çok samimiydim. "Ben de eğlenerek yapıyorum."

İkinci bölümümüz birkaç gün önce yayınlanmıştı ve o zamandan beri saat başı sayfayı yenileyip yeni takipçilere bakıyordum. Yükselişimizin devam edeceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre indirilme sayılarımızda bir durulma yaşanıyordu. Ayda binlerce indirilme sayısına ulaşmadan bir sponsor anlaşması yapamazdık muhtemelen. Bir şey söylemek için çok erkendi –en azından kendimi bu şekilde teselli ediyordum– ama medyadaki ilginin bizi bir yerlere ulaştırmaya yeteceğini düşünüyordum. Aksi hâlde, Kent'in de söylediği gibi, ortada o kadar çok farklı iş vardı ki yeni bir podcaste duyulan heves bir tıslamadan ileri gitmeyebilirdi.

"Ve Dominic de kulağa çok sevimli geliyor," dedi Phil'in otuzlarının ortalarında olan diş hekimi kızı Diana. Hemen karşısında oturuyor ve inci gibi dişleriyle gülümsüyordu. "Ondan ayrıldığına inanamıyorum."

"Çok hoş bir sesi olan insan bile... koca bir hıyar olabilir," dedim, doğru kelimeyi bulmaya çalışıp başaramayarak. Phil'in

ailesine –aileme– yalan söylemek iştahımın kaçmasına neden olmuştu ve tabağımdaki göğüs etiyle öylece oynarken Diana’nın çocuklarının da aynı şeyi yaptığını fark ettim.

“Ama o koca hıyar doğru yerde çok işe yarayabilirdi.”

“Diana!” diye bağırdı Phil masanın diğer tarafından. “Baban burada oturuyor. Ayrıca masada çocuklar da var.”

“Baba. Doğrusunu istersen daha önce seks yaptım.” Çocuklarını işaret etti. “Tam olarak iki kez.”

Bunun üzerine tüm masa tekrar kahkahalara boğuldu.

Büyürken, özellikle de sakın bayram yemeklerimiz sırasında hep böyle bir ailem olsun isterdim. Afikoman için birileriyle yarışa girmek isterdim. Dört Soru’yu başkasının sormasını isterdim. Ama babamı kaybettikten sonra istediğim şeyin kocaman, gürültülü bir aile olmadığını anlamıştım. Tek istediğim oydu.

Seks konusunda bu kadar rahat bir şekilde konuşabilmeleri beni şaşırtmıştı. Ameena’yla da sıkça bundan bahsederdik ama annemle konuşacak rahatlığı hiçbir zaman bulamamıştım. Belki de sebebi, seks ile yası aynı zamanlarda keşfetmiş olmamdı. İlk deneyimlerim o sımsıkı örtülerin arasında, hüznle sarıp sarmalanmış hâldeydi. İki konuda da onunla nasıl konuşmam gerektiğini bilmiyordum.

“Peki, neler oldu?” diye sordu Diana. “İşyerinde anlatamadığın bir versiyon varsa bizimle paylaşabilirsin.”

“Öyle bir versiyon yok.” Soğukkanlı konuşmaya çalışıyordum. “Biz sadece... uyumlu değildik.”

“Ne demek istediğini anlayabiliyorum. Yirmili yaşlarımda başındaki her erkek öyleydi. Çoğu beceriksiz el uğraşlarından ibaretti.” Uzandı ve kocası Eric’in çenesini tuttu. “Neyse ki sen öğrenmeye hevesliydin.”

“Bu konuşmayı gerçekten çocuklarımızın önünde yapacak mıyız yanı?” dedi kocası. Ama görünüşe göre çocuklar bu konuşmaya hiç aldırılmıyor, afikoman’ı ilk bulan kişiyi tartışıyorlardı.

“Hadi ama, beni tanımıyor musun?” Diana gözlerini devirdi. Kocası da bir kahkaha atıp başını iki yana salladı.

Açıkçası Diana'yla böyle sohbetler yapabilmek çok hoşuma gidebiliyordu. Aslında öğle yemeği için sözleştiğimiz tek seferde çocuklarından biri hastalanmış ve bakıcı bulamayınca buluşmamıştık. Belki de yetişkinlerle arkadaş olma konusunda beceriksizdim.

"Bize düğünü anlatsanıza," dedi Phil'in kimya bölümünde yüksek lisans yapan en küçük oğlu James. "Şimdiye kadar neleri planladınız? Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Konu değiştiği için minnettardım. Nisanı yarılamıştık ve 14 Temmuz'a hiçbir şey kalmamış gibi geliyordu.

"Küçük bir düğün olacak," dedi Phil. "Kuzenin Hassana'nın İbadan'daki düğünü gibi bir şey olmayacak."

Anthony masaya vurup kahkahalara boğuldu. "Damadın helikopterle gelişini hatırlıyor musunuz? Ya da kaçak tavus kuşunu?"

Diana da ona katıldı. "Yemin ederim, o tavus kuşu kana susamıştı."

Annem de gülmeye başladı ama daha önce Phil'den bu hikâyeyi dinlemiş miydi yoksa sadece sohbetin bir parçası olmaya mı çalışıyordu, emin değildim. Tabii ki Phil'in ailesinin ortak deneyimleri olması normaldi. Ama tam o sırada artık ailemin benden ve annemden, bir de arada bir bize katılan Ameena ve TJ'den ibaret olmadığı kafama dank etti. Bu salon bir daha eskiden olduğu gibi kullanılmayacaktı ve bazı açılardan bu iyi bir şeydi. Birçok yalnız ve sessiz yemek boyunca bu masada oturmuş ve kaçabileceğim âna kadar dakikaları saymıştım.

Bazen babamın hayaletinin dadandığını hissettiğimi o yemekleri hiç sevmezdim. Artık bundan daha da emindim. Ondan bahsetmek zordu ama daha zor olanı ondan bahsetmemeye çalışmaktı. Kendimi sıklıkla, hatırlamanın acısı ve unutmanın korkusu arasında kapana sıkışmış hissediyordum.

Yemek sakince sona ermişti ve çocukları zamanında yatırabilmek için herkes evlerine dağıldığında saat neredeyse dokuz buçuk olmuştu. Annemle geçirdiğimiz hiçbir Hamursuz yemeğinin saat sekizi geçtiğini hatırlamıyordum.

Mutfakta anneme yardım ediyordum ki Phil gelip her şeyi halledeceğini söyleyerek bizi kışkırlamaya çalıştı. İyi bir adamdı, gerçekten ve annem mutlu olduğu için ben de çok mutluydum. Kaybetmek üzere olduklarımın ardından matem tutmak yerine bu değişimi tamamen olumlu bir şey olarak kabullenebilmemin daha kolay olmasını isterdim. Çünkü bu durum kendimi bencil bir pislik gibi hissetmeme neden oluyordu. Ama şöyle sağlam bir doz kendinden nefret etme duygusunu tatmadan bayram geçirmek de olmazdı.

En sonunda Phil, annemi biraz ara vermeye ikna etti. Annem müzik hakkındaki bir kitapla salona çekilince biz de Phil'le mutfakta yalnız kaldık. Bu kadar büyük bir aile olunca bulaşık yükü de ağır oluyordu tabii.

"Sen yıka, ben kurulayayım, ne dersin?" diye sordu Phil, birkaç dakika sessizce çalıştıktan sonra.

Süngerini, babaannemden kalma bir servis tabağının üzerinden geçirdim. "Bu akşam... çok güzeldi," dedim beceriksiz bir şekilde.

"Bir parçası olabildiğimiz için çok mutluyuz." Sessizce ovalamaya ve kurulamaya devam ettikten sonra, "Baban da radyoyu seviyordu, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Seviyordu."

"Seninle çok gurur duyardı." Phil tabakları, annemin yıllardır yaptığı gibi nazik bir şekilde kuruluyordu. "Onun yerini almaya çalışmıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Senin kötü üvey baba olmadığını biliyorum. O konuda endişelenmene gerek yok."

Sırttı. "Endişelenmiyorum ama yine de bir alışma dönemi-miz olacak. Tüm bu çılgınlığa" -yemek odasını işaret etti- "hemen alışmanı bekleyemeyiz."

Mahcup bir şekilde omuz silktim. "Orası doğru," dedim ve arkada sadece su sesi ve annemin yan odada açtığı klasik müzikle -Brahms- kısmi bir sessizlik içinde yeniden işimize döndük. Klasik müzik hiçbir zaman en sevdiğim tür olmamıştı; sebebi de büyük ihtimalle sözsüz müziğin beni, başkalarının zihinlerinden ziyade kendi zihnimin içindekilere odaklanmaya zorlamasıydı. Yine de bu müzik türüyle büyüdüğüm için tecrübe sahibiydim.

Bu kadarına razı olabilirdim. Ona yüzeysel cevaplar vermeye devam edebilir ya da müstakbel üvey babamı tanımak için daha ciddi adımlar atabilirdim. Çünkü ben bir şey söylesem de söylemesem de bu iş olacaktı. Bundan birkaç ay sonra, anneme ve bana her zaman büyük bir nezaketle yaklaşmış bu adam hayatımızın daha da kalıcı bir parçası hâline gelecekti.

Belki de bu evde her zaman bir hayalet olacaktı ama bu, benim de ortadan yok olmam gerektiği anlamına gelmezdi.

"Yemekte orkestrada yeni bir şef olduğunu söyledin, değil mi?"

"Alejandro Montano," dedi Phil, büyük bir hürmetle. "Yaşayan bir efsane. Kibar olmak gerekirse... biraz acayip ama yine de muhteşem biri."

"Nasıl acayip?"

"Eh, en başta, Mozart'tan *Figaro'nun Düğünü*'nün uvertüründen bazı kısımları sesli söylemeyi seviyor."

Şaşkınlıkla iç çektim. "Hayır."

"Evet," dedi Phil ve belki de onunla bir ilişki kurmak işte bu kadar kolaydı. "Ve..." Sanki efsanevi orkestra şefi Alejandro Montano bizi duyabilirmiş gibi şöyle bir etrafına bakındı. "Korkunç bir sesi var."

"Ve tabii ki kimse hiçbir şey söyleyemiyor." Annem vasıtasıyla, orkestra şeflerinin klasik müzik dünyasının diktatörleri kesilebildiğini öğrenmiştim.

"Tabii ki söyleyemiyorlar." Ona uzattığım diğer bir kâseyi de aldı. "Programda gerçekten harika bir iş çıkarıyorsun, Shay. Çok eğlenceli."

"Teşekkürler," dedim. "Babam her zaman radyonun tek bir şeyden daha fazlası olduğunu söylerdi. Bir an kahkahalara boğulmanı sağlayabilir ama hemen ardından kalbini kırabilir. Aslında..." Cümlemi tamamlamayıp yanağımın için ısırdım. Kafamda bir fikir belirliyordu ve Phil her ne kadar uyumlu biri olsa da yine de buna nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. "Daha ağır konuların işlendiği bölümler yapmayı çok isterim. Belki de... kederle ilgili bir bölüm."

Phil kâseyi kurularken duraksadı. "İlişkilerle bağlantılı olarak mı?"

Fikir kafamda daha etraflıca gelişirken başımı salladım. "Belki de yeniden aşkı bulmak üzerine olabilir, yani eşini ya da partnerini kaybettikten sonra."

Birkaç saniye sessiz kalınca yanlış bir şey söylediğimi düşünüp kendime lanet okudum. Bazı konularda Diana'yla, annemle bizim asla yapamayacağımız şekilde şakalaşıyor olabilirlerdi ama belki de bu konu sınırlarını aşıyordu. Belki fazla ileri gitmiştim.

"Biliyor musun," dedi sonunda, "öyle bir şeyi dinlemeyi çok isterim."

Omuzlarımın rahatlamayla gevşediğini hissettim. Dinleyicilerime yalan söylemeyi böyle telafi edebilirdim: Gerçek ve saf içerikler üreterek. Dominic'in söylemeye bayıldığı üzere gerçeği bularak.

"Peki ya ikiniz programa gelip bu konudan konuşsanız?"

"İkimiz mi? *Eski Sevgili Mevzuları*'nda mı?" Annem boğazını sıvazlayarak mutfığa geri girdi, kaşları neredeyse saç çizgisine kadar fırlamıştı. "Benim radyoya çıkmamı istemezsin. Söyleyecek ilginç bir şeyim olduğunu hiç sanmıyorum."

"Elbette var," diye ısrar ettim.

Phil ellerini kuruladı ve bir kolunu annemin omzuna attı. "Leanna yapmak istemezse, korkarım ki ben de yokum."

"Ama... ikinizin de harika olacağına eminim." Birden bu ikinci şanslar fikrine kanım kaynamıştı. Hayal edebiliyordum:

Yaşadıkları kayıplardan sonra yaralarını saran kemancıların müzik yardımıyla aşkı yeniden keşfetmesi. Kafamda benim şef programın orkestra olduğu, yaylı çalgıların ve seslerin iç içe geçtiği, dinleyicilerin her şeyi sindirebilmeleri için en doğru anlarda es verdiği bir sahne belirmişti.

“Bunu düşüneceğim,” dedi annem. “*Chag sameach.*”

Ben de, “Chag sameach,” dedim ve gitmeden önce ikisine de sarıldım.

Eve giderken yolda uzun zamandan sonra ilk defa podcast açmadım. Bu sefer hoparlörlerimden klasik müzik yayılıyor, notalar kalbimi sarıp sarmalıyor ve evimin yolunda bana rehberlik ediyordu.

• (İbr.) Mutlu bayramlar. -çn

***Eski Sevgili Mevzuları*, Bölüm 2: Konuşmamız Lazım**

YAYIN DÖKÜMÜ

SHAY GOLDSTEIN: *Eski Sevgili Mevzuları*'na hoş geldiniz! Ben sunucunuz Shay Goldstein.

DOMINIC YUN: Ve ben de diğer sunucunuz Dominic Yun.

SHAY GOLDSTEIN: Ve biz, bir zamanlar bir ilişki yaşamış, sonra ayrılmış ve şimdi bu konuda bir radyo programı yapan iki kişiyiz. Peki, her seferinde kendimizi böyle mi tanıtmalıyız? Bu konu üzerinde hâlâ çalışıyoruz.

DOMINIC YUN: Benim hoşuma gidiyor ama sen hiçbir zaman benim fikirlerimi dinlemek istemedin zaten.

SHAY GOLDSTEIN: Bunun sebebi çoğu zaman benim fikirlerimin daha iyi olması. İlk bölümümüzü dinleyen, hakkında paylaşımlarda bulunan ve arkadaşlarıyla paylaşan herkese teşekkür etmek isteriz. Kısa bir anlığına duygusallaşmama izin vererseniz, her zaman bir radyo programı sunmak istediğimi ve bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmediğimi belirtmek isterim. O yüzden içtenlikle teşekkür ederim.

DOMINIC YUN: Bugünkü bölümümüzde biraz korkutucu bir durumumuz var – daha doğrusu bizim için korkutucu. İdeal olarak, siz dinleyicilerimiz için çok eğlenceli olacaktır. Perşembe akşamınız ya da bu podcasti dinleyeceğiniz zaman boyunca size başkalarının acılarından zevk alma fırsatı sunuyoruz.

SHAY GOLDSTEIN: Stüdyomuzda Dr. Nina Flores'i ağırlamaktan dolayı çok heyecanlıyız. Kendisi tanınmış bir çift danışmanı ve bugün, ilişkimizde neyin yanlış gittiğini anlamamıza yardımcı olmaya çalışacak. Dr. Flores, çok teşekkür ederiz.

DR. NINA FLORES: Lütfen bana Nina deyin. Benim için de büyük bir zevk.

SHAY GOLDSTEIN: Nina, dinleyicilerimizden aramaları kabul etmen bizi çok mutlu eder ancak öncesinde bizim ilişkimiz hakkındaki görüşlerinizi almayı isteriz.

DOMINIC YUN: Belki de ilişkimizi kurtarabilirdin.

DR. NINA FLORES: Aslında Dominic, kurtarma kısmının benim işim olmadığını belirtmek isterim. Ben çiftlere, sorun yaşadıkları konuda açık konuşmaları, bir adım geri çekilip ilişkilerini analiz etmeleri ve şu soruyu sormaları için gerekli araçları sunarım: "Bu senaryoda yapmam ya da söylemem gereken en doğru şey bu mu?"

SHAY GOLDSTEIN: Yani sihirli değnek yok mu?

DR. NINA FLORES: Aynen öyle.

DOMINIC YUN: Diyelim ayrıldınız ama eski sevginizle birlikte çalışmaya devam etmeniz gerekiyor. Birçok dinleyicimizin de bu noktada kendisiyle bağlantı kurabileceğine eminim. Ve benim durumumda, eski sevgilim işimi elinden geldiğince zorlaştırmaya çalışıyordu. Bu senaryoda bana hangi araçları sunardın?

Nina güler.

DOMINIC YUN: Shay'ın gözlerini devirdiğini belirtmek isterim.

SHAY GOLDSTEIN: Öyle bir şey yapmadım! Gözlük camımda bir leke vardı.

DOMINIC YUN: Anladım. Yüzümü daha iyi görebilmek istedim yani.

SHAY GOLDSTEIN: Kusurlarını diyelim ona. Bu sabah tıraş olurken yarısında bırakıp bu kadar yeterli falan mı dedin?

DOMINIC YUN: Saat üç olmak üzere. Testosteron seviyem oldukça yüksek.

SHAY GOLDSTEIN: Onu duydunuz, millet, bugün stüdyoda kocaman güçlü bir ERKEĞİMİZ var. Kadınlar karşısında kendisini kaybetmeden nasıl durabilecek?

DOMINIC YUN: İğnelemelerini kendilerine saklamaları iyi bir başlangıç olabilir.

SHAY GOLDSTEIN: Hissetmeye başladım. Ben... ben güçten düşünüyorum. Senin varlığın karşısında daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Oda dönmeye başladı, fena hâlde ter bastı ve... ve...

DR. NINA FLORES: Biliyor musunuz... bunu söylediğim için beni affedin ancak madem her şeyi açıkça ortaya koymak niyetindeyiz, birçok çiftle çalıştım ve ikiniz arasında bir şey sezdiğimi belirtmem gerek. İkinizin üzerinde konuşmadığı bir şey. Aranızda asılı kalmış bir gerilim belki de?

SHAY GOLDSTEIN: Ne? Ah... hayır. Asılı kalmış bir gerilim yok.

DOMINIC YUN: Kesinlikle yok. Her şey açık bir şekilde ortada, Nina. Güven bana.

Yüksek lisans kavanozu üçüncü bölümde, Lydia adındaki bir dinleyici bize yüksek lisans eğitiminde tanıştığı eski sevgilisinden bahsettiği sırada başladı.

“Bundan bahsetmeyi sevmiyorum ama benim de yüksek lisans diplomam var,” dedi Dominic, çarpık bir gülümsemeyle bana bakarken. Şimdi bunu söyleyişinde birkaç ay öncesinde olmayan bir öz farkındalık vardı, ya da o zaman da varsa bile ben hiç fark etmemiştim. Artık dinleyicilerle de paylaştığı bir şaka olduğu için beni rahatsız etmeyecek kadar komik geliyordu. İlk bölümde söylediklerimi kapmışlar ve hatta üniversiteden eski makalelerini bulup Twitter’da paylaşmışlardı.

Lydia’nın kahkahası telefon hattı üzerinden boğuk bir şekilde yankılandı. “Sizin yüksek lisans kavanozu yapmanız lazım. Küfür kavanozu gibi ama bunda Dominic yüksek lisansından her bahsedişinde kavanoza beş dolar koyacak.”

Dominic’i sanki yıllardır tanıyormuş gibi konuşması çılğıncaydı. En sevdiğim podcastlerin kendi aralarında yıllar boyu kemikleşmiş esprileri vardı ve şimdiden buna benzer bir şeye sahip olduğumuza inanamıyordum. Sadece bize ve dinleyicilerimize hitap eden bir kelime haznesi.

“Bu harika,” dedim. “Dominic’i utandırmak için ne varsa yapabilirim.”

“Beş dolar mı?” dedi Dominic inanamıyormuş gibi. “Ne kadar kazandığımızı zannediyorsunuz?”

İşte böylece, masamdaki boş jelibon kutusunun üzerine keçeli kalemle DOMINIC YÜKSEK LİSANS KAVANÖZÜ yazıldı. Ruthie de onu Northwestern’ın rakibi Illinois Üniversitesi’nin renkleri olan mavi ve turuncu çıkartmalarla süsledi. Her ayın sonunda dinleyiciler toplanan parayı hangi hayır kurumuna bağışlayacağımıza karar verecekti. Haftanın sonuna geldiğimizde kavanozda yirmi beş dolar birikmişti bile.

İstasyondaki insanlar da onu tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Mike Russo kızının sonbaharda üniversite başvuruları yapacağını söylemiş ve Dominic’e Illinois’da iyi bir okul bilip bilmediğini sormuş; Jacqueline Guillaumont üzerinde çalıştığı, yüksek öğrenime fon sağlama makalesi hakkında bir fikri olup olmadığını sormuştu. Daha da komiği ise Dominic’in de bu şakaları çok iyi kaldırabiliyor olmasıydı; başını sallıyor, hafifçe gülümsüyor ve cüzdanından beş doların koparılmasına neden olacak her sorudan kaçveriyordu.

Dinleyiciler ilk bağışımızı oy çokluğuyla Illinois Üniversitesi mezunlar derneğine göndermemize karar vermişti. Ben de Dominic’in çeki yazarken gözyaşlarını tutamıyormuş gibi yaptığı bir video çekip sosyal medyada paylaştım.

Ertesi hafta Dominic’le soluğu, afrodizyaklarla ilgili bir bölümümüz için kayıt almak üzere şehir merkezindeki moda bir restoranda aldık. Oscura’da tamamen karanlıkta bırakılmıştık, hem gerçek hem de metaforik anlamda: Tüm ışıklar kapalıydı ve fiks menüdeki yemekler de şefin o günkü ruh hâline göre, ağırlıklı olarak afrodizyak kullanılarak hazırlanmıştı. Ruthie ilk açıldığı zaman buraya geldiğini ve ilginç bir deneyim olduğunu söylemişti. Bugün de restoran ikimize verilecek özel yemek için kapatılmıştı.

"Bu, maca kökleriyle hazırlanmış soğuk bir nar ve pancar çorbası," dedi Nathaniel, maître d' ve iki kâse önümüze konurken çıkan yumuşak çınlama sesini duydum. "Maca, Peruvian Viagra olarak da bilinen bir bitki."

Masada ortamızda bir kayıt cihazı duruyordu. Yeni bölümlerimizde deneysel ilerleyip önceden kaydedilmiş öğeleri de katmak istiyorduk. Ne yaptığımızı göremediğimizden radyo için harika bir içerik olacaktı ve içimdeki odyofil^{*} heyecandan deliriyordu. İlk yemek, hoş bir kokteyl sosunda servis edilen istiridyeydi. Seattle'da deniz ürünlerinden hoşlanmayan bir avuç insandan biri olduğum için yemeğin iyi olup olmadığına karar verememiştim. Ama Dominic'in ilk lokmasından sonra *vay canına* demesinden öyle olduklarını anladım. İkinci yemek antep fıstığıyla kaplı patates rulosu, üçüncüsüyse çemenotu tohumlarıyla tatlandırılmış köri soslu tavuktu ve şimdi de tatlıdan önceki son yemekteydik.

Karanlıkta koku alma duyum daha da gelişmiş gibiydi ve Viagra çorbası inanılmaz kokuyordu. Macanın verdiği hafif bir tatlılıkla, mayhoş ama ayrı zamanda topraksı bir kokuydu. Kaşığımı daldırıp ağzıma götürdüm. "Aman Tanrım. Bundan koca bir varil içebilirim."

"Bu işin arkasında bilim ne ölçüde rol oynuyor?" diye sordu Dominic. "Çünkü araştırmalarım göre istiridyenin afrodizyak etkisi yarattığı bilimsel olarak kanıtlanmamış ancak maca ve çemenotunu destekleyecek bazı veriler var."

"Bizim hedefimiz misafirlerimize eğlenceli ve özgün bir yemek yeme deneyimi sunabilmek," dedi Nathaniel. "Ancak şefimizin beslenme bilimi üzerine yüksek lisansı var. Yemeğin sonunda bir röportaj için onu getirebilirim."

"Çok seviniriz, teşekkürler," dedi Dominic. "Peki, sizin karanlığa alışmanız ne kadar sürdü?"

"Başlarda tökezlemeler çok oluyordu, çok fazla tabak kırıl-

* (Fr.) Şef garson. -çn

** Ses cihazları meraklısı. -çn

du." Onu göremesem de gülümsediğinden emindim. "Ancak birkaç hafta sonra alıştık."

"Yemeğin sonunda insanların birbirlerinin kıyafetlerini şehvete parçaladıkları oldu mu?" diye sordum. Ben Ciddi Sorular Soran Gazeteci'ydim.

Nathaniel güldü. "Pek sayılmaz," dedi, "ama parçaladırlarsa da farkına varmazdık."

Ardından mutfağa geri döndü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum Dominic'e. "Maca biraz güçlü değil miydi?"

"Bana azıp azmadığımı mı soruyorsun?"

Neredeyse çorbamı içerken boğulacaktım. "İğrenç, hayır, o kısmı bilmek istemem."

Aslına bakılırsa ben istasyonun mola odasında hissettiğime benzer *bir şeyler* hissediyor gibiydim. Tamamen psikolojik olabildi, karanlığın da alkol gibi aklımla oynuyor olması mümkündü. Masa da o kadar küçüktü ki dizlerimiz durmadan birbirine çarpıyordu. Ancak bacaklarını geri çekince son bir buçuk yemek-tir birbirimize dokunduğumuzu fark ettim.

"Hâlâ rakamlarla ilgili endişelisin," dedi Dominic.

"Nasıl anladın? Yüzümü bile görmüyorsun."

"Ses tonundan."

Birlikte, ses tonumdan ruh hâlimi çıkarabileceği kadar fazla zaman geçirdiğimizi fark etmemiştim ama görünüşe göre durum buydu.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bir gecede böylesine büyük bir başarı elde edeceğimizi düşünmemiştim ve dinleyicilerimiz gerçekten hankaydı. Sanırım sadece çaresizce onaylanmaya ihtiyaç duyuyorum," dedim şakayla karışık, kulağa kendimi yeri yormuşum gibi geldiğini umarak.

Dominic birkaç saniye boyunca sessiz kalınca içinde bulunduğumuz karanlığa lanet ettim. Ama yüz ifadesini de okuyabileceğimi sanmıyordum zaten. "Gerçekleşecek gibi olana kadar

bir şey söylemeyi düşünmüyordum ama..." Derin bir nefes aldı. "Yüksek lisanstan bir arkadaşım, Saffron Shaw ile PR işinde çalışıyor."

"Neden ismi bu kadar tanıdık geldi?"

"Şu CW dizisinde çalışıyor, *Oceanside* mıydı?"

"Duymuştum." Birkaç bölümünü izlemiştim. Pekâlâ, yedi bölüm izlemiştim tam olarak. "Şu yirmili yaşların ortalarındaki oyuncuların ergenleri oynadıkları dizilerden biri değil mi?"

"James Marsters, Buffy'ye başladığında otuzlu yaşlarının ortalarındaydı," dedi Dominic.

"Haklısın. Bekle, nasıl oldu da seninle Angel Takımı'nda mı yoksa Spike Takımı'nda mı olduğunu konuşmadık?"

"Riley Takımı."

"Kalk git bu masadan lütfen."

Güldü. "Sadece seni test ediyordum. Dibine kadar Angel Takımı. İçimdeki romantikğin işi sanırım."

Hımm. Kafamda onu asla romantik biri olarak sınıflandırmazdım. Ona aynı takımda olduğumuzu söyledim.

"Saffron'un aşırı fanatik bir hayran grubu var," dedi Dominic, "ve sosyal medyada her hafta takipçileri için bir dizi, kitap ya da onun gibi şeyler öneriyor. Arkadaşım da Saffron'un *Eski Sevgili Mevzuları*'yla ilgilenebileceğini düşündü, o yüzden ona ulaştırmaya çalışacaktı ama henüz bir haber almadım."

"Bu... Gerçekten çok harika düşünmüşsün," dedim. Programımızı önemsiyordu. Bunun beni bu kadar şoke etmemesi gerekirdi ama ediyordu işte. O da bunun en az benim kadar başarılı olmasını istiyordu. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Olursa sana sürpriz yapmak istiyordum," dedi ama ardından alaycı bir şekilde ekledi: "Bütün sürprizi bozduğun için teşekkürler."

Uzanıp koluna vurmak istiyordum ama hedefi şaşırp fuşya renginde olduğunu düşündüğüm sıvıyı kucağına dökmekten korktuğum için ellerimi olduğu yerde tuttum.

Nar çorbasını silip süpürdükten sonra Nathaniel son yemekle

döndü. "Bunlar el yapımı bitter çikolata-vişne trüfleri." Ardından duraksadı. "Bunu her zaman çiftlerin birbirine yedirmesini öneririz."

"Ah, ama biz çift değiliz," dedim.

"Ama deneyimi bir bütün hâlinde yaşamalısınız," diye ısrar etti.

"Adam ne diyorsa öyle yapmalıyız," dedi Dominic daha yüksek sesle, sanki mikrofonun bunu kaçırmadığından emin olmaya çalışıyormuş gibi: "Shay Goldstein'in ellerimi ağzının yakınında istemediği net bir şekilde kayda geçsin."

"Ellerinin ağzıma yakın olmasıyla bir sorunum yok. Oraya koyduğum en kötü şey olmayacaktır," dedim tatlı tatlı.

"Ulusal radyo için fazla müstehcen oldu," dedi Dominic çıkarak.

"Shay, hadi bakalım," dedi Nathaniel, sesinden kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğu anlaşılıyordu.

Trüflerden birini bulana kadar elim masada beceriksizce dolaşmıştı. Tek lokmalık bir şeydi ama ölümüne zengin bir tadı olduğuna emindim. "Uçak iniş için hazırlanıyor," dedim, Dominic'in ağzının olduğunu düşündüğüm yere doğru götürürken.

"Ah, evet, yemek seçen bir çocuğu beslediğini düşünmekten daha romantik bir şey olamaz herhalde," dedi ve çikolatayı yüzünün kenarına değdirmiş olmalıyım ki, "Pist biraz daha solda kalıyor," diye ekledi.

Çikolatayı kirli sakallarının üzerinden dikkatlice kaldırıp ağzına götürdüm. *İşte olmuştu*. Küçük bir ısırık almak için dudaklarını araladı ve dişleri parmaklarıma değdi. Ve *aman Tanrım*, daha önce bir yemek sırasında hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Dudakları, yanaklarının sertliğine karşı yumuşacıktı ve çikolatanın parmak uçlarımda eridiğini hissedebiliyordum.

Pürüzlü bir sesle, "Özür dilerim," deyince elim ağzının karşısında titredi ve kalbim de göğüs kafesimde buna benzer bir şey yaptı. "Tanrım, olağanüstü."

Yeniden çikolataya uzandı ve dili parmak uçlarımda gezindi.

Nefes al. Bunu yapabilirdim. Aklımı yitirmeden Dominic Yun'a bir trüf yedirmeyi başarabilirdim.

Ama ne zaman temas kursak, o duvara yaslı olduğum gün gibi onun bana daha da yaklaştığını ve bedenlerimiz arasında hiç mesafe kalmadığını hayal ediyordum. Ve diliyle dişlerini kullanarak, bu çikolataya yaptığı gibi bir kadının tadına nasıl varacağını.

Nathaniel'in bu yerin tehlikeli olduğunun farkında olduğunu umuyordum. İnsanların birbirinin üstüne atlamalarını sağlamaya çalışan karanlık bir restoranda olabilirdik ama bu bizim işimizdi. Söz konusu iş olunca bu tip hislere izin veremezdim.

Sonunda sıra onun beni –off– beslemesine geldi. Dişlerinin tenimdeki hissi kadar endişe verici olmayacağını düşünüyordum ama ben hazır olmadan ve neler olduğunu idrak etme fırsatı bulamadan kapalı ağzıma doğru uzandı. Parmağının nazik bir hareketiyle dudaklarımı araladı ve ağzıma daha önce hiç tatmadığım kadar edepsiz bir parça çikolatayı bıraktı.

“Güzel mi?” derken sanki masanın karşısında değil de daha yakınımdaydı.

Hayır. Bu trüf basbayağı edepsiz bir şeydi. Dişlerimin parmaklarına sürtmesi güzel değildi. Çikolatanın tatlılığı ve teninin tuzlu tadı güzel değildi. Uyluklarımı, orada biriken ve serbest kalmak için can atan heyecana hâkim olmak için birbirine bastırmam hiç güzel değildi.

Bu ön sevişme değildi ki. Bu *işti*.

Biz dinleyicilerimizi kandırıyor olabilirdik ama şimdi de karanlık ve bu kadar yakın olmak beni kandırıyor, ona olan sinirim, kaotik bir çekime dönüştürüyordu.

“Harika,” diyebilmeyi başardım sonunda ve o çikolatayı tüm hafta boyunca aşerecek olmam da hiç güzel değildi.

Twitter

Saffron Shaw (✓)@shaff_shaw

herkese mutlu cumalar aşklarım!!! Bugünkü #safftavsiye

@EskiSevgiliMevzulari adında bir podcast! 🎧

şimdilik yayınlanmış sadece birkaç bölümleri var ancak sunucuları büyüleyici ve dahası GERÇEK insanlar! Bize daha fazlasını verebilmeleri için onlara bir kulak verin derim, ha? 🙌

Yanıtlar: 247 RT: 9.2B Beğeniler: 16B

Apple En İyi 100 Podcast.

Saffron Shaw'ın tweetinin ardından cuma öğleden sonra listeye doksan yedinci sıradan çıkmış ve tüm hafta yükselmeye devam etmiştik. Vulture'ın, yani PUR'un popüler kültür podcastinin sunucusu Mary Sue'ya da aynı tweet ulaşmıştı. Takipçi sayım önce üç bine, ardından beş bine ve son olarak sekiz binlere dayanmıştı. Bildirimlerime yetişemez hâle gelmiştim ve bir noktada #shayminic gündem etiketlerinden biri hâline gelmişti.

Gerçekten çılgıncaydı.

Pazartesinin nasıl geçtiğini anlamamıştım bile. Kent saat dokuzda hepimize çörek getirmiş, on gibi bir şişe şampanya patlatmış, on bir otuz sularında da bizi öğle yemeğine çıkarmıştı. Ondan sonra da işle pek uğraşmamıştık.

Ama tüm bu süre boyunca beynim dönüp duruyordu. Aniden yakaladığımız şöhret ve bunu sürdürme baskısının da bunda bir payı vardı tabii ama hepsinin altında çok daha başka bir şey daha vardı. İstasyondaki herkes Dominic'e bir kahramanmış gibi davranıyordu ve normalde bu, gözlerimi devirmeme neden olurdu. Ama işlerin bu noktaya gelmesinde büyük bir katkısı olmuştu, bu konuda hakkını vermem gerekiyordu. İlk bölümü

yapmadan önce en gerileceğim noktanın sesim olacağını düşünüyordum. Ve her ne kadar kendimi dinlemeyi asla sevmeyecek olsam da, yalan söylememizin kolay olacağını sanmıştım. Sadece hikâye anlatıyorduk.

Ama dinleyicilerin tweetleri, sahte ilişkimizin ve akıllıca tezgâhlanmış ayrılığımızın her bir detayını yuttuklarını daha da netleştirdi, hayatta olsaydı babamın hangi tarafta olacağını merak etmeye başlamıştım. Kent bunu kurula nasıl sunmuş olursa olsun, insanlar kendilerini gerçek olmayan bu hikâyeye fazlaca kaptırmaya başlamıştı.

Gazetecilikte Gerçeğin Önemi'nin büyük savunucusu Dominic ise bu ilginin tadını çıkarıyor ve Kent'in ona bir bira daha ısmarlamasına izin veriyordu.

"Aşağı mı iniyorsun?"

Ben asansörü beklerken yanımda belirdi. Tuhaf bir şekilde, programa başladığımızdan beri bu yaşanmamıştı. Dominic hâlimden memnun bir şekilde geç saatlere kadar istasyonda kalırken ben Steve'i yürüyüşe çıkarmak için koştur koştur eve dönüyordum.

"Aslında altıncı kattaki YZ golf kulübü girişimine bir göz atmayı düşünüyordum," dedim. "Fena insanlar gibi görünmüyorlar."

"Seni golf oynayacak biri gibi düşünmemiştim hiç."

"Ben karmaşık ve çok katmanlı bir insanım."

Bunun üzerine sırtarak bana baktı. "Biliyor musun, bu olanlardan tahmin ettiğimden çok daha az nefret ediyorum."

"Yani neredeyse on bin takipçinin olmasından nefret etmiyor musun?"

"Sen dokuz binde kaldın diye çatlama."

"Dokuz bin beş yüz."

Ve çok yakında bir sürü sponsorluk teklifi alacağımızdan emindim. Ama yine de sürekli bahsedilmelerime bakmaktan vazgeçmem gerekiyordu çünkü bazı insanların özel hayatla iş hayatı arasındaki sınıra hiç saygısı yoktu. Tabii ki programımız o

sının bulanıklaştırıyordu ve bir dinleyicimizin, filmlerden ünlü ayrılık sahnelerine benim ve Dominic'in kafalarını photoshopla yerleştirdiği görseller çok eğlenceliydi. Evet, o gönderiyi retweetlemiştim.

Ama bazı yorumlar yaş kısıtlamasını biraz aşıyordu. Başlarda hoşuma gittiği olmuştu –tabii ki yabancıların beni çekici bulması egomu pohpohluyordu– ama biri bana Dominic'in sünneti olup olmadığını sorduğu an işin rengi değişmişti. Sonra bir Dominic'ten benim yataktaki performansımı puanlamasını istemişti. Hem de bunlar nispeten zararsız olanlardı.

İnternet durumu kötüleştirmeden de beynimde yeterince nahos düşünce dönüyordu zaten.

Asansör geldi ve ikimiz de P tuşuna basmak üzere uzandık ama ilk onun eli yetişti. Tanrım, bu küçücük yerde daha da uzun görünüyordu adam.

Beynim, Dominic'le kapalı alanlarda kaldığımda kötü şeyler yapıyordu ama bir yandan da onunla baş başa olduğumuz bu zamanı değerlendirmek, ona haber odasında soramayacağım şeyleri sormak istiyordum.

"Bazı insanların yeniden bir araya gelmemizi istemeleri tuhaf, değil mi?"

"Öyle görünüyor ki ikimiz de hem haklı hem haksızız ve hem daha iyisini hem de daha kötüsünü hak ediyoruz."

"O tweetleri okumayı bırakmalıyız bence." Asansörün diğer köşesine hiç de onunki kadar etkileyici olmayan bir şekilde yaslandım ve çantamın kayışıyla oynamaya başladım. "Sen de kendini... dürüst davranmıyormuş gibi hissetmiyor musun?"

Önce duraksadı, ardından, "Seninle bu programı yapmam için yalvardığın sırada bunu çok net bir şekilde belirtmiştin. Biz sadece bir hikâye anlatıyoruz," dedi.

"Haklısın." Gazetecilikle ilgili değerlerini yitirdiğini değil de Kent'in karşısında bir maske taktığını düşünmüştüm. Ama o gazetecilik değerleri belki en başından o kadar da güçlü değildi. Bu da onunla ilgili fikirlerimin minicik de olsa değişmesine neden

oluyordu. Sanırım bir konuda o kadar tutkulu olması hoşuma gidiyordu. Ne kadar kararlıydı.

“Ailen tüm bunlar hakkında ne diyor peki?” diye sordum. “Programı dinliyorlar mı?”

Dudakları o sinir bozucu yandan gülümsemeyle kıvrıldı. “Seni kaçtıracak kadar ne yaptığımı merak ediyorlar.”

“Sen de onlara, uykuya yargı sistemi podcasti ninnileriyle dalmadaki ısrarın yüzünden olduğunu mu söyledin?”

“Hâliyle. Üniversiteden arkadaşlarımdan birine söyleyecektim. Lisans döneminden birine,” diye ekledi hemen. “Ama hepimiz bir yerlere dağıldık ve eskisi kadar konuşmuyoruz. Bazen keşke üniversite için burada kalsaydım diyorum,” dedi ve sesinde duyduğum şey... geçmişe özlem miydi? “Ama o zaman da yüksek lisansımı yapamazdım.”

“Beş dolar alayım.”

“Mesai saatleri dışındayız,” dedi, masumane bir surat ifadesi takınarak. “Ama bu kadar kolay kurtulmama izin vermeyeceksin, değil mi?”

Elimi ona doğru uzatınca o da homurdanarak cebinden cüzdanını çıkardı.

Aramızdaki bu rahat hava çok yeni bir şeydi. Her ne kadar ona dair daha fazla şeyi –omuzlarının öne doğru eğikliği, elmacık kemiklerinin kıvrımları gibi– fark etmeme neden olsa da bu durumdan nefret ettiğim söylenemezdi. Onun beni sinir ettiği dönemlere dönemeyecek olmamız çok acımasızcaydı.

Bir zil sesi otopark katına geldiğimizi duyurdu.

“Bu asansör son zamanlarda çok yavaş çalışıyor,” dedim. “Eh. O zaman yarın görüşürüz.”

Her sabah çalışan kartlarımızı okuttuğumuz güvenlik kabini-ne doğru ilerliyordum ki Dominic, “Bekle,” dedi.

Ona döndüm.

“Gidip... bir şeyler içmek ister misin? Yandaki Mahoney’in Yeri’nin indirimli saatleri çok iyi oluyor. Her şey yarı fiyatına. İlk yüze girmemizin şerefine,” diye ekledi. “Bizim için büyük bir

dönüm noktası. Aslında... bütün günü bolca kutlamayla geçirdik ama fazla kutlama diye bir şey yoktur, değil mi?" Ardından yüzünde utangaç bir gülümsemeyle elini saçlarının arasına daldırdı. Yoksa... gergin miydi?

"Ah..." diye başladım ama hazırlıksız yakalanmıştım. İçmek. Hem de Dominic'le birlikte. Dominic birlikte bir şeyler içmeyi teklif etmişti. İş arkadaşlarının birlikte yuvarlayacağı birkaç kadeh işte. Bundan daha fazlası olmadığından emindim. Sadece tıpkı sahte ayrılığımızın yaşandığı alternatif evrende olduğu gibi arkadaş olabileceğimizi kanıtlamaya çalışıyordu. "Ben, şey, gelemem. Köpeğimi beslemem gerekiyor."

"Dur da tahmin edeyim, program notlarını da yemiştir, değil mi?"

Bir elimi ağzımın üzerine kapadım. "Aman Tanrım. Kulağa nasıl geldiğini şimdi fark ettim. Gerçekten de köpeğimi beslemem gerekiyor, yemin ederim."

"Onu yeni sahiplendin, değil mi?" Dominic'in yüz hatları yumuşamıştı ama ben kendimi daha rahatlamış hissetmiyordum. "Köpeklere bayılırım. Benim apartmanımda evcil hayvanlara izin vermiyorlar."

"Geçen ay sahiplendim. Hâlâ bir düzen oturtmaya çalışıyoruz. Kendisi biraz tuhaf ama sonuç olarak *benim* tuhafım." İşte şimdi konuyu saptırabilirdim. "Onu bu kadar seveceğimi hiç düşünmezdim ama seviyorum, hem de tüm o tuhaf huylarına rağmen. Ya da belki de onlar sayesinde."

Kısa bir anlığına onu köpeğimle tanışması için evime davet etmek isteyebileceğimi düşündüm.

Ama öyle bir şey çok saçma olurdu, değil mi? Dominic'in evimde olması ve Steve'le oynaması? Gözümün önüne bile getirmeyeceğim kadar tuhaf bir görüntüydü bu.

"Tamam, pekâlâ," dedi, kapıya bakarak başını sallarken. "Gidip tek başıma içeyim madem."

Hafifçe inledim. "Lütfen, bu kadar acıklı konuşma. Kendimi kötü hissedeceğim bak."

"Ama bunu sevdiğini çok iyi biliyorsun." Elini salladı ve o anavaşa uzaklaşırken gerçekten tek başına bara gidip yarı fırvanna içip içmeyeceğini merak ettim. birden bu düşünce bana canılmaz hüznü geldi. Sahte ilişkimiz hakkında üniversite arkadaşlarıyla konuşmayı düşündüğünü söylemişti ama Seattledaki hiçbir arkadaşından bahsetmemişti. Kendimi yeniden bir zamanlarını nasıl geçirdiğini merak ederken buldum. Son zamanlarda arkadaşlığa benzer bir bağ kurmuş olsak da bu, yine de rahatça sorabileceğim bir şeymiş gibi gelmiyordu.

Yine de bir yarım bunu başka bir zaman yapabileceğimize, köpeğimin yemeğinin acil olmadığı bir akşam bir şeyler içebilişimize dair bir şeyler söylemesini bekliyordu. Ama öyle bir şey dememişti ve otoparkın arabalardan oluşan labirentinde yolumu bulmaya çalışırken öyle bir şey söylemesini umduğumu fark ettim.

Küvetteki suya birkaç kapak dolusu lavantalı banyo köpüğü döküm ve saçlarımı tepede topuz yaptım. Steve banyomun ortasındaki kilimde uzanmış pelüş bir hipopotamı keyifle çiğnerken küvetin yanında bir kadeh roze şarabım duruyordu. Kendi evimde rahatlamayı pek beceremediğim için böyle keyifle bir banyo yapmayalı resmen asırlar olmuştu. Normalde dinlemek için bir podcast açardım ama bugün sessizlik iyi gelmişti. Bu akşam kafamdaki şalteri kapatıp sadece anın tadını çıkarabilirdim. (Ya da en azından deneyebilirdim.)

Programımız gayet iyi gidiyordu. (Şimdilik.)

Annem mutlu mesut düğününü planlıyordu. (Ve benim yaslı kanulu program önerim konusunda hâlâ ikilemdeymiş gibi görünüyordu ama onunla bu konuyu çözmeye çalışıyordum.)

Ameena boğazına kadar işe batmış durumdaydı ama bu hafta sonu için bir yemek planı yapmıştık. (Ve Virginia'daki iş mülahazalarında ilerlemeye devam ediyordu.)

Ve Dominic...

Hayır, bu kısıma girmeyecektim.

Tam küvete girmek üzereyken tezgâhın üzerindeki telefonum titredi. Aslında telefonu yatak odamda bırakmayı düşünmüştüm ama resmen evli olduğumuz için bu pek de mümkün değildi; üye olan dinleyici sayılarına ve Twitter akışıma bakmadan duramıyordum.

Dominic: Köpeğin gurme bir yemeği eminim ki tam zamanında midesine indirmiştir.

Mesajı görünce gülümsemeden edemedim. Sıcak suya girmeden önce cevap yazdım.

Shay: Gelişmiş bir damak tadı vardır. Sanırım kuru mamalarında bile gerçek tavuk eti var. Ya da yasal olarak o ibareyi paketlerin üstlerine koymaları gerekiyor.

Shay: Yalnız başına içme olayı nasıl geçti?

Dominic: Barın diğer ucundaki, seni kamyon şoförü partisine davet etmiş ya da etmemiş olabilecek yaşlı kamyon şoförüyle tuhaf bir sohbet ettiysen yine de yalnız içmiş olur musun?

Shay: Dominic. Kamyon şoförü partisinde misin yoksa? Yardıma ihtiyacın var mı?

Shay: Ayrıca: Kamyon şoförü partisi tam olarak nedir?

Cevabı o kadar hızlı geldi ki ekranın ışığı tekrar yandığında telefonumu kenara koymaya bile fırsatım olmadı.

Dominic: Evdeyim, ne yazık ki bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim.

Shay: Saat daha 20:30. Dışarı çık ve bugünlerde gençler neler yapıyorsa onu yap.

Dominic: Ama çoktan rahat pijamalarımı giydim.

Shay: Saat 20:30 olmasına rağmen rahat pijamalannı giydiysen artık yaşlı olduğum için benimle alay etmeye izin yok.

Dominic: Peki o zaman, senin üzerinde ne var?

Şarabımdan aldığım yudum o sırada o kadar yanlış bir yere gitti ki ölmediğimden emin olmak istermiş gibi Steve uzandığı yenden başını kaldırıp bana baktı. Tabii ki bunun sebebi beni önemsemesi değildi, sadece yemek kaynağının sağlam olduğundan emin olmak istiyordu. Hâlâ hayatta olduğumu görünce oyuncakını hırpalamaya geri döndü.

Dominic: ah

Dominic: ah Tanrım

Dominic: Kulağa geldiği şekilde kastetmemiştim

Dominic: 👤 👤 👤

Shay: Güzel, çünkü cevap her ikimiz için de tuhaf kaçabilirdi.

Flört etmiyordum, yemin ederim.

Dominic: Seksi bir kostüm falan mı?

Shay: Lanet olsun, ilk denemede doğru tahmin etmemen gerekirdi.

Bir süreliğine sessiz kalınca ben de adi bir Y kuşağı üyesi olarak şarabıma geri döndüm. Üç nokta görüldü, ardından kayboldu ve ardından yeniden belirdi. Üzerine fazlaca düşünüyor ve durumu fazla analiz ediyordum.

Dominic: Bak ne diyeceğim, beni ikna etmeyi başardın. Genç ve hayat doluyum. Dışarı çıkıyorum.

Shay: Rahat pijamalara elveda mı?

Dominic: Rahat pijamalara elveda, parti pantolonuna merhaba.

Shay: Hah. Keyfini çıkar.

Telefonumun ekranına bakarken cevabımın yeterince hevesli görünüp görünmediğini düşünüyordum. Onu dışarı çıkması için nasıl cesaretlendirdiğimi ve bu konuda ne kadar heves göstermem gerektiğini bilmiyordum açıkçası. Birkaç saniye düşünüp taşındıktan sonra bir parti şapkası emoji gönderdim. Böylesi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Aradan bir buçuk saat geçtikten, ben de ateşli bir aşk romanı ve yeni bir kadeh şarapla yatağa girmek üzereyken telefonum yeniden titredi.

Dominic: hiç pizzaların yuvarlak olmalarına rağmen neden kare kutularda geldiğini merak ettin mi

Cümleye büyük harfle başlamaması ve noktalama işaretinin olmaması her şeyi anlatıyordu. İçiyor olmalıydı.

Shay: ABONELİĞİ İPTAL ET

Dominic: işe yaramaz, senden para ya da bana oy vermeni istemiyorum

Shay: Pekâlâ. Sebebi kare kutuların yapımının daha kolay olmasıdır diye düşünüyorum. Ve kare kutu, pizzanın içinde bir o tarafa bir bu tarafa kaymasını engelliyordur.

Dominic: çok akıllıca

Onunla mesajlaşmanın neden en sevdiğim podcast sürpriz bir bölüm yayınlamış gibi sırtarak telefonuma bakmama sebep olduğunu açıklayabilmeyi çok isterdim. Ama büyük ihtimalle cevap pek de hoşuma gitmezdi. Şimdilik suçu çakırkeyif olma-
ma atacaktım.

Dominic: Shay Evelyn Goldstein

Dominic: çok sarhoşım. otomatik düzeltme için çok sarhoşum

Shay: Göbek adımı nereden biliyorsun?

Dominic: üç ay boyunca çıktık biz, tabii göbek adını bileceğim

Shay: Parti pantolonu ismine uygun bir şekilde gününü gün ediyor gibi görünüyor.

Dominic: ah kesinlikle. her şey fır fır dönüyor, kıpraşıyor ve çooooook güzel

Dominic: Nerede yaşadığımı bile unutmaya başladım 🤔

Bunu görünce yüzümdeki sırıtma soluverdi. Şaka olduğundan emindim ama yine de dışarı çıkmasını öneren bendim. İstasyonda içtiğimiz gün kendine hâkim gibi görünüyordu. Ne kadar sarhoş olduğuna bağlı olarak gerçekten de yardıma ihtiyacı olabiliirdi.

Shay: Şu anda neredesin?

Dominic: cap hill'deki nomad

Dominic: neden sordun, yoksa sen de parti pantolonunu mu giyceksin?? 🤔

Onun için böyle endişelenirken ne aşk romanının tadını çıkarabilir ne de uykuya dalabilirdim, lanet olsun.

Shay: Orada kal. Yoldayım, geliyorum.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” dedi Dominic, onu bara doğru eğilmiş, bunu kesinlikle yapmama gerek olduğunu kanıtlar hâlde bulduğumda. Barda hemen yanında birkaç boş shot bardağı duruyordu. Bir yanağını bara dayamıştı ve başını kaldırdığında yüzünün nasıl da yapış yapış olacağını düşünmek bile istemiyordum. Tanrım, onu böyle iş dışında bir yerde görmek, markette koca bir alışveriş arabası dolusu dondurulmuş yemekle gezinen ilkokul müdürüne denk gelmek gibi bir şeydi.

“Belki yoktu,” dedim, bir bira birikintisinin yanından dikkatle geçerken. “Ama sen eve gitmeye çalışırken bir çukura falan düşersen programı tek başıma sunamam, o yüzden buradayım.”

Hüznünü içki kadehlerinde boğmaya çalışıyorsa, bunu yapmak için daha kötü bir yer seçemezdi herhalde. Belki de sadece genç ve hayat dolu davranıyordu. Küçük, karanlık bir barda ve Nickelback’in bir şarkısı çalıyordu ki bu bile tek başına bu mekânın çoktan kapatılmış olması gerektiğini gösteriyordu. Ayrıca her yer rutubet kokuyordu.

“Shay.” Yüz ifadesi, yoğun şekilde odaklanmayla değişti. Bir eliyle, kulağının cinsel hastalık kapmasına neden olacak kadar

içli dışlı olduğu tezgâhı okşamaya başladı. “Shay. Şşşt. Sanırım okyanusun sesini duyabiliyorum.”

“Eminim ki duyabiliyorsundur, dostum.” Güven verici olmasını hedefleyerek sırtını yavaşça sıvazladım ama bu hareketimin biraz küçümseyici olduğunun farkındaydım. Dominic üzerinde bir güce sahip olduğumu sıkça hissetmiyordum ve bu durumdan bir miktar zevk almadığımı söylersem yalan olurdu. Ama gömleğinin altındaki omuzlarının esneyişini kaslarının nasıl sıkı olduğunu hissedebiliyordum. Teninin ne kadar sıcak olduğunu.

Hemen elimi çektim.

“Dikkatli ol. Bitlenmiş olabilirim.” Ardından sırtarak bana baktı.

Başım zonklamaya başlamıştı. İlk kadehin ardından benim de şarabı kesmem gerekirdi ama en azından onun kadar kötü değildim. Birlikte içme teklifini kabul etseydim, şimdi ikimiz de böyle zil zurna mı olacaktık?

“Onun kusuruna bakmayın,” dedim, iki kolu da dövmelerle dolu olan ve o kollarla iki Dominic’i indirip kaldırarak göğüs presi yapabilecekmiş gibi görünen barmen kadına. “Onu almaya gelirken altı yaşındaki bir çocukla karşılaşacağımı düşünmemiştim.”

“Takma kafana. Ondan beterlerini de gördüm.” Bir bardak su doldurup onun önüne koydu.

“İç,” diye buyurunca Dominic homurdanarak da olsa birkaç yudum içti. “Bir şeyler yedin mi bari?” Omuzlarını silkişinden cevabın hayır olduğu sonucuna vardım. “Yemek servisiniz var mı?” diye sordum barmene.

“Sadece patates kızartması ve kroket,” deyince ikisinden de söyledim.

Midesine bir şeyler girene kadar onu yalnız bırakmak istemediğimden yanındaki biraz fazlaca yüksek olan bar taburesine çektim kendimi. Yağdan ibaretmiş gibi görünen yemeklerle birlikte içinde, avucumla pat pat vurdukça müstehcen bir şey yapıyormuşum gibi görünmeme neden olacak kadar ketçap olan bir şişe geldi.

"Vay canına. Doğruca işe girişiyormuşsun gerçekleri," dedi Dominic.

Şişeye bir kez daha sağlam bir şekilde vurunca biraz ketchup döküldü.

Bar, mutfağından çıkan hiçbir şeye güvenilmeyecekmiş gibi görünse de yemekler çıtır çıtırdı ve tuz oranları mükemmeldi. Pazartesi akşamı eski can düşmanımıla izbe bir barda oturmuş patates kroket yiyordum. Artık hayatım bir anlam taşımıyordu.

Taburesinde sallanmasını engelleyecek kadar yemek yediğinden emin olduktan sonra artık bardan ayrılabileceğimize karar verdim. Arka cebindeki cüzdanını çıkarmakta zorlanınca ben hemen kendiminkini çıkardım. "Sana daha sonra öderim," dedi "Ah, ödeyeceğini biliyorum."

Barmen kredi kartımı geri uzatırken, "İkiniz güzel bir akşam geçirin," dedi.

İkiniz. Bu birlikte olduğumuzu ima etmiyordu, sadece bir bardan aynı anda çıkan iki insana söylenen bir sözdü.

Günlerden pazartesi olabilirdi ama bu, Capitol Hill'in gece hayatının yavaşlayacağı anlamına gelmiyordu. Hipsterlar barların dışında dolanıyor, serin nisan havası sigara ve ot dumanıyla sarmalanıyordu. Dominic'in üzerinde ceket yoktu, sadece gündüz de üzerinde olan ve şimdi pantolonundan dışarı çıkmış koyu gri gömleği vardı.

Bir kolunu omzuma atıp ağırlığını bana verdi, boy farkımız düşünüldüğünde dışarıdan bakanlar için çok komik görünüyor olmalıydık. Ben de bir an tereddüt etsem de sonra onu sabit tutmak için beline uzandım. Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştık, hatta bir ara gömleği yukarı kalkınca bir an için parmaklarım belinin sıcak tenine değdi.

Bunun üzerine kendimi o kadar ani bir şekilde geri çektim ki o da bir elli yedilik cüssemden çok kendi bacaklarına ağırlığını vererek toparlanmaya çalıştı. "Kusura bakma. Üzerine fazla yük bindirdim sanırım." Hafifçe omzuma vurdu. "Miniciksin sen."

“En azından, seni Nickelback ve Jägermeister’den kurtardık-
tan sonra bana hakaret etmemeyi başarabilirsin.”

“Hakaret değildi ki.” Tepeden bana bakarken, bakışlarını okuması her zamanki gibi imkânsızdı. Şimdi kendimi sadece minicik hissetmiyordum; aynı zamanda üzerimde sadece meme ucu püskülleri ve *Ira Bass* yazısının altında mikrofon tutan baklıkların olduğu en sevdiğim radyo çoraplarımla –o çoraplardan birçok çifte sahip olmasaydım ben Shay Goldstein olmazdım– kıdemli personel toplantısında sunum yapıyormuşum gibi hissediyordum. “Birlikte olduğun en uzun adamın boyu kaçtı?”

“Bunun konumuzla ne alakası olduğunu anlayamadım.” Yine de flört tarihimi düşünürken şarapla bulanmış aklıma, istasyonun mutfağında yaşadığımız an gelmişti. Üzerime eğilip beni hapsedişi. Su bardağını yanağıma bastırışı. Minicik ama yine de güvende hissedişim ve vücudumun hissetmesine asla izin vermediğim daha birçok duygu. Şu anda kesinlikle hissetmediğim duygular.

Onunla azıcık eğlenmenin bir zararı olmazdı bence. “Birkaç yıl önce bir seksen beş biriyle çıkmıştım.”

“Şapşal,” deyip bir parmağıyla hafifçe burnuma vurdu. Yarın bu hâliyle alay ederken kendini öldürmek isteyecekti. “Beni söylemen gerekiyordu. Araba nerede?”

“Mesaj attığında ben de şarap kadehini yarılamak üzereydim, o yüzden Lyft çağırdım.” Bir araba daha çağırmak için telefonumu çıkarırken bir yandan da onu sokağa bakan bir banka doğru ilerletmeye çalıştım. Dominic kendini bankta yanı başıma atıverdi ve başını da omzuma dayadı. Eline koluna hâkim olamayan bu hâliyle, bazı araba galerilerinin kapısının önünde havayla savrulan maskotlara benziyordu. Ama daha ağır bir hâliydi tabii. Biraz da alkol kokuyordu, gerçi o barda ne kadar zaman geçirdiği düşünülürse daha berbat kokmasını beklerdim. Biraz da terliydi ama onun dışında her zamanki *Dominic* gibi kokuyordu. Topraksı ve temiz.

“Neden bu kadar içtin?” diye sordum.

“Bakbuiyibihikâye.” Cümleyi, tek bir sarhoş kelime hâlinde söyleyivermişti. “Mahoney’den çıktığımda zaten sarhoştum. Sen, sırf benimle takılmamak için bana sahte köpek numarası çekince ben de üzüntümü unutmak için daha çok içmeye karar verdim.”

“Ama gerçekten köpeğim var! Adı da Steve! Fotoğraflarım var!” Yeniden telefonumu çıkarmak için davrandım ama Dominic gülererek bir elini kaldırdı.

“Biliyorum. Biliyorum. Sonra eve gittim ve sen de seksi bir kostüm giymiştin, ben de kutlamayı bitirmeye henüz hazır olmadığımı fark ettim. Genç ve hayat dolu ve bir şeyler bir şeyler işte.” Elini havada şöyle bir salladı. “Ardından benimle dışarı çıkmasını isteyebileceğim kimse olmadığı geldi aklıma. Ki öyle dışarı çıkmayı da çok seven biri değilimdir. Bunu tek başıma yapabilecek kadar değil. Ama işte kendimi burada buldum. Pazar-tesi akşamı tek başıma içiyordum ve daha fazla içmenin kendimi daha az bok gibi hissetmemi sağlayacağını düşündüm.”

Başta ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu, benimle *Puget Sesle-ri* hakkında dalga geçen, bana karanlıkta çikolatalı trüf yediren, dişleri parmaklarımin ucunu sıyıran Dominic değildi. Üzerinde rahat pijamalarıyla koltuğunda uzanmış Netflix’de dolanan, iz-leyecek hiçbir şey bulamayınca, yazacak başka kimsesi olmadığı için bana mesaj atan bir Dominic getirmeye çalıştım gözümün önüne. Çağırarak kimsesi olmadığı için tek başına dışarı çıkan bir Dominic. Ama o burada büyümüşü ve bu da geçmişiyile ilgili daha da meraklanmama neden oluyordu. Beş çocuktan en küçü-ğü olduğunu söylemişti ama onların nerede yaşadığına ya da ya-kın olup olmadıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Karşımdakinin hangi Dominic olduğunu bilmiyordum ve bu durum aynı anda tereddüde düşüp meraklanmama neden oluyordu.

İtirafı beni de ciddileştirmiş, kendi sırrımın dudaklarım ara-sından dökülürvermesini sağlamıştı. “Bazen ben de kendimi yal-nız hissediyorum,” dedim alçak bir sesle. “Tek bir arkadaşım var sayılır ve o da yakın zamanda iş için ülkenin diğer ucuna taşına-bilir.”

“Çok üzıldüm,” derken gerçekten samimi gibi görünüyordu. Ardından yüzü aydınlandı ve olduğu yerde doğruldu. “Ben senin arkadaşın olurum!”

“Şu an senin yerine alkol konuşuyor gibi.”

“Biz arkadaş değil miyiz yani?” Sesinde tuhaf bir kırılganlık seziyordum. Bizi arkadaş olarak görmemem onu incitmiş gibiydi.

“Hayır, hayır,” dedim çabucak. Biz arkadaş mıydık ki? “Arkadaş olabiliriz tabii. Öyleyiz de zaten.”

Ardından başını yeniden omzuma yasladı ve ben de hiç ama hiç kıpırdamadan oturmaya başladım. “Güzel.”

O sırada arabamızın geldiğini görünce içim fena hâlde rahatladı ve bu koca devi küçücük arabaya sokmaya çalışırken hiçbir yerimi incitmemeyi başardım.

Arabaya bindikten sonra şoför adresi doğruladı ve ardından Bluetooth kulaklığının diğer ucundaki her kimse, onunla ateşli futbol tartışmasına geri döndü. Kafamdaki zonklama insanı çıldırtacak, inatçı bir belaya dönüşüyordu. Koltukta derin bir nefes alarak arkama yaslandım ve bir anlığına gözlerimi kapadım.

Ama Dominic, “Güzel kokuyorsun,” deyince gözlerim açıldı.

“Ah... ben, şey, banyo yaptım da. Lavantalı banyo köpüğü-mün kokusudur.”

“Biz mesajlaşırken banyo mu yapıyordun?”

“Hı-hı,” diyebildim sadece. Evet, bu gece uykularıma mal olacak şey buydu. “Klasik, çılgın bir pazartesi akşamı. Tek başına içmekle beraber.”

“Sana henüz teşekkür etmedim, değil mi?”

“Hayır.”

“Teşekkürler,” dedi üzerine basa basa, şimdi biraz daha kendine gelmiş gibi görünüyordu ya da en azından samimi yanı gelmişti. Bu saçma sapan gösteriye başladığımızdan beri kendini birkaç kere gösteren yanı. “Çok ciddiym. Evin yolunu bulabiliyordum tabii ki ama senin sayende yarın kendimi daha az ölü gibi hissedeceğim.”

"Rica ederim. Seni dışarı çıkarmak için cesaretlendiren bendim. Kendimi kötü hissettim."

"Doğru ama Jägerbomb' yapmaya karar veren de bendim."

Bir sokak lambasının yanından geçerken ışık yüzüne, çene hattına ve dudaklarının kenarına düştü. Böyle zil zuma sarhoşken bile yakışıklı görünmesi resmen kabalıktı. Hatta –ve özellikle– saçları böylesine darmadağınken. Dağınık Dominic'i seviyordum. İşyerinde olduğundan daha az jilet gibi görünen Dominic'i.

"Umarım birilerinin numarasını almaya falan çalışırken seni engellememişimdir." *Siktir.* Bunu söylediğim an kendimden nefret ettim. *Neden neden neden neden neden.*

Kaşlarından birini kaldırdı. "Yok, öyle bir şey yapmadım. O konuda uzun zamandır kıtlık yaşıyor."

"Son ilişkin bir yıl kadar önce bitmemiş miydi?" diye sorunca başını salladı. "Benim de aşağı yukarı aynı."

Çok uzun bir kıtlık. Bu, ilişkisi bittiğinden beri kimseyle yatmadığı anlamına mı geliyordu yoksa kimseyle çıkmadığı mı? Çok da gerçekdışı bir düşünce değildi tabii. Belki de öyle rasgele takılmaları sevmiyordu. Bense yirmili yaşlarımda, o takılmalara sağlıklı olamayacak kadar gönül bağladığımı fark edip dersimi almıştım. Şimdi o yirmili yaşlarının başındaydı.

"Hiç kimseyle çıkmadın mı?" dedi.

"Flört uygulaması orucundayım." Başımı yere çevirince, evden aceleyle çıkarken bir siyah bir de kahverengi ayakkabı giydiğimi fark ettim. Tanrım, bir de dağınıklıklardan bahsediyorum. "Tabii bu sırada... her zaman yanı başımda olan bir eğlence çekmecem var. Beni asla hayal kırıklığına uğratmaz, ayrıca sabahları da bruncha gidelim diye tutturmaz."

"Koca bir çekmecen mi var yani?"

Bir daha asla içmeyecektim. Dominic komodininin dildolarla dolup taşıdığını düşünüyor olmalıydı.

Şoförün kulağının hâlâ telefon konuşmasında olduğundan

* Bitki özlü bir likör olan Jägermeister'in enerji içeceğine katılmasıyla yapılan bir kokteyl türü. -çn

emin olmak için öne bir göz attım. "Aslında yarım çekmece sayılır." Hâlâ biraz çakırkeyiftim, değil mi? Ya da onun yanında dura dura ben de tekrar kafayı bulmuştum. Bu da onunla neden böyle konuştuğumu açıklıyor olmalıydı.

"İstesen birini bulabilirsin." Başını tembel bir hareketle bana çevirirken kirpikleri yarıya kadar inmişti. "Pille çalışmayan birilerini yani. Tatlı bir kadınsın."

Bana ilk kez açık bir şekilde iltifat etmişti ve bunun ne anlamı geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sarhoş laflar, ayık düşünceler mi? Hem öyle olsa bile Dominic'in beni tatlı bulmasını umursamamam gerekirdi. *Gerçekten de* tatlıydım. O sadece bir gerçeği sesli bir şekilde dile getirmişti sadece.

Tabii ki ona meselenin bulmak olmadığını söylemeyecektim; mesele, bulduktan sonra karşımdakinden daha hızlı bir şekilde kendimi kaptırıp onu korkutup kaçırmamdı.

"Ben 'iyi' olduğumu sanıyordum," dedim, sesime aslında çok da hissetmediğim iyi bir tını katmaya çalışarak. Biraz mesele. Biraz kayıtsızlık. Ben Margaret Thatcher'ı oynayan Meryl Streep'tim! O rahibelerin olduğu filmdeki Meryl Streep'tim. Ama bakışlarım ağzına çevrildi, boğazındaki oyuğa, düğmeleri açılmış gömleğinin ortaya serdiği o üçgen açıklığa ve iyi olma numaralarımın hepsi birden yok oluverdi. Şimdi kesinlikle *Mamma Mia*'daki Meryl Streep'tim! *Here We Go Again*."

"İkisi de."

"Ve bir kez daha, Sarhoş Dominic, Ayık Dominic'den çok daha eğlenceli."

"Ayık Dominic sana kendisinin de eğlenceli olduğunu söylemek istiyor ama Sarhoş Dominic'e onaylamayan bir tavırla başını sallamakla çok meşgul."

Araba evinin önüne yanaştığında hâlâ gülüyordum ve kalbim de deli gibi çarpıyordu. Bar şehir merkezindeki evinden çok

* *Mamma Mia* filminin soundtrack parçalarından biri. "İşte yine başlıyoruz" anlamına gelir. -çn

da uzakta değildi aslında ama sanki yol olması gerekenden daha kısa sürmüş gibi geliyordu.

“Bu bölgeyi seviyorum,” dedim arabadan inip şoför Julius’a beş yıldız verirken. Arka koltuğun sıcaklığından sonra temiz hava, yüzümde bir bayram havası yaratmıştı.

Omuzlarını silkti. “Harika bir yer değil. Allayıp pullamana gerek yok. Ofise yakın olduğu için bu bölgeyi seçtim.”

Attığımız her adım bir öncekinden daha da ağırmış gibi geliyordu. Onu sadece kapısına kadar götürecektim. İçeri girmesine yardımcı olmak gibi bir niyetim yoktu. Zaten barda olduğundan çok daha ayık görünüyordu şimdiden. Hâlâ çakırkeyif gibiydi ama canı için endişe etmeme gerek kalmadan içeri girebilecek hâldeydi.

“Teşekkürler,” dedi, sokaktaki diğerlerinden tek farkı daha yeni görünmesi olan bir apartmanın ön basamaklarına geldiğimizde. İmza hareketini yaparak kapısının pervazına yaslandı. Her nedense bu hareketi beni eskiden olduğu kadar rahatsız etmiyordu. “Tekrar söylüyorum. Eve sağ salim gelebileceğimden emindim ama... önemseydiğini bilmek hoş.”

Söylediği, hiç ummadığım bir şekilde kalbime dokunmuştu. “Tabii ki önemsiyorum.” Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim, elimi çantamın kayışı boyunca aşağı yukarı oynattım. “Ayrılmış olmamız seni önemsemeyi bıraktığım anlamına gelmez ki. Tüm eski sevgililerimi hâlâ önemsiyorum.”

Bunun karşılığında yarım bir gülümsemeyle bana baktı. Onun oyununa ayak uydurmam hoşuna gidiyordu. Anahtarlarını çıkarmak için bir hamlede bulundu – ya da en azından ben öyle sanmışım ama elleri onun yerine bileğime indi. Uzanıp bileğimdeki saç tokasını hafifçe çekip yeniden bırakması yemin ederim ki ağır çekimde gerçekleşmişti.

Tokanın çarptığı yerdeki hafif acı hemen kayboldu ama ardından gelen sarsıntı korkunçtu. Sertçe yutkundum. Aynı şeyi yapacaksa bütün kollarımı o tokalarla doldurmaya razıydım.

Konuştığında sesi kısık çıkıyordu. “Saçının açık hâlini daha

çok seviyorum,” deyince içgüdüsel bir şekilde saçlarıma dokundum. Öyle bir aceleyle çıkmıştım ki toplamak aklıma bile gelmemişti. “Her zaman toplu kullandığını biliyorum, ben öyle de seviyorum ama bu... Bu çok daha güzel.”

“Fazla sertler,” dedim yavaşça, ağzımdan herhangi bir ses çıkarmayı başarabildiğim için bile şaşkındım. “Asla kıvrıcık mı yoksa düz mü karar veremiyorum. O yüzden genelde topluyorum.”

Eli uzanıp saçlarımin arasına daldı ve *ah*. Parmakları kıvrılgımsı düz karmaşamın arasında gezinip saç diplerimi okşarken hafifçe ona doğru yaklaştım. Onun toprağımsı, baş döndürücü kokusunu içime çektim. Tanrım, biri bana böyle dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki; karşımdaki program partnerim, sahte eski sevgilim ve olası arkadaşım olduğundan bu sayılmayacak olsa da. Ayrıca sarhoştı. Ona göre Ayık Dominic eğlenceli olabilirdi ama o asla *böyle* bir hareket yapmazdı.

“Bana oldukça yumuşak gibi geldi,” dedi ve işte o an yok oldum.

Saçlarımin arasındaki elini beni kendisine doğru çekmek için kullandı. Ardından öne doğru eğildi ve ben daha neler olduğunu bile idrak edemedenden dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Ben de öpücüğüne karşılık veriyordum.

Dudaklarının sağlam ama meraklı bir baskısı vardı, soğuk bir bahar akşamında hissedilen sıcak hava dalgası gibiydi. Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum henüz, bu duygu yoğunluğuyla olmuyordu. Kirli sakalının tatlı tatlı çeneme sürtünmesi. Parmaklarının saçlarımi kavrayışı. Boğazından yükselen iniltiler.

Bunu yapmamamız gerekiyor, diye bağıırıyordu beynim.

Belki de o bağıırışı sadece o duymuştu çünkü birden geri çekildi ve beni nefes almaya aç, karanlık sokakta nefes nefese bıraktı. Öpücük üç saniye kadar sürmüş olmalıydı. Ama o üç saniye kemiklerimi alıp götürmüş ve beni ağırlıksız bırakıvermişti.

Yüzünde basbayağı dehşet vardı. “Siktir. Siktir. Çok özür dilirim. Yapmamam gerekirdi...”

“Hayır...” diye araya girdim ama ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Sorun değil mi demeliydim? Çünkü kesinlikle sorundu. Çünkü artık ayık kafayla bu öpücüğün nasıl hissettireceğini, ağzımı aralamış olsam neler olacağını merak ediyordum. Beni kapısına doğru ittirirse neler olacağını. “Yani, benim de kafam baya güzel, o yüzden...”

“Siktir, çok utanç verici bir durum,” dedi başını sallayıp bir eliyle suratını sıvazlarken. O suratın her yerinde *hata* yazıyordu. “Görünüşe göre düşündüğümünden çok daha sarhoşum. Bence yapmamız gereken...”

“Olanları unutmak mı?” Kahkaha atmaya çalıştım ama alışkın olduğumdan da tiz bir ses çıkarabilmiştim sadece. Dudaklarının anısına sıkı sıkıya tutunmaya çalışıyormuşum gibi parmak uçlarımı dudaklarıma götürdüm.

Omuzları çököverdi. Rahatlama, evet, gördüğüm şey buydu. “Lütfen. Gerçekten çok ama çok üzgünüm.”

“Ben de,” dedim çünkü benim öpücüğüne karşılık verdiğimi fark etmemiş miydi? Belki de tam olarak anlayamamıştı. Ama belki de böylesi daha iyiydi. Belki de *Eski Sevgili Mevzuları*’nı bırakmalıydım. Zihnime üşüşen diğer düşünceler kadar akla yatkın geliyordu bu da. “O zaman ben...” Sokağa doğru başımı sallayıp başparmaklarımla inanılmaz derecede aptal bir hareket yaptım.

“Tabii. Evet. Teşekkürler. Yeniden. İçkiler için sana ne kadar borcum olduğunu söylersin, araba için de ve...”

“Hiç sorun değil.”

“Tamam. Sen öyle diyorsan.” Dirseğini kaşırken gözlerime bile bakamıyordu. Birkaç dakika önce o el saçlarımla arasındaydı. “Şey... araban gelene kadar burada beklememi ister misin?”

“Hayır!” diye cırladım. Bir Disney karakterinden farkım kalmamıştı. Animasyon bir fareydim resmen. “İyiyim ben. Teşekkürler.”

“Pekâlâ... tamam,” dedi ve kilide sokana kadar anahtarıyla cebelleşti. “Yarın görüşürüz o zaman?”

O zamana kadar kendimi *Puget Sesleri* ne geri ışınlamayı falan çözmezsem tabii. "Görüşürüz," dedim ve kapısını kapattıktan sonra yere çöküp, bir daha içmemeye yemin ettim.

Bir sonraki arşamba, her ne kadar zavallı egomu bir şarap ve resim gecesine kurban etsem de Ameena'yı görmek iyi gelmişti. Blush'n Brush'ın bu akşamki resim konusu, bir çanağın içinde sanatsal bir şekilde bir araya getirilmiş ıvır zıvırlardı: bir madalyon, bir ayna, pek üzücü bir saç kesimi ve tek bir gözü olan oyuncak bir bebek. Çok fazla boktan şey atlattığı ortadaydı.

"O lanet olası bebeğı de nereden bulmuşlar?" diye sordum Ameena'ya fısıldayarak.

Ameena, oyuncak bebeğı çok fazla insanın beceremeyeceğı şekilde yansıttığı tuvaline kaşlarını çatarak baktı. "Bilmiyorum ama o tek gözünün beni takip ettiğine yemin edebilirim." Ardından benim yorumlamama şöyle bir göz attı. "O da ne, Shay, sen daha beter hâle getirmişsin resmen!"

"Özür dilerim!" Tuvalin üzerine biraz daha boya aldım. "Kafam milyon yere dağılmış durumda."

"Anlıyorum. Doğayı koruma konseyinin gönderdiği mülakat hazırlıkları yüzünden ben de işime zar zor odaklanabildim bu hafta."

Olan şey şuydu: Ameena final mülakatı için yakında Virginia'ya gidecekti.

Bana da bunu daha on dakika önce söylemişti. Hala bu haberi sindirmeye çalışıyordum.

Şarabın tabii ki yardımı dokunmuştu ama son zamanlarda beni bazı şüphe uyandırıcı yollara da soktuğundan ona çok da güvenmemek niyetindeydim. Yeminime bir düzenleme yapmışım: Doğru düzgün kararlar vermeyi beceremediğim için sadece Dominic yakınlarda olduğunda içmeyecektim.

Bu hafta boyunca, konuştuğumuz plana sadık kalmış ve pazartesi akşamı yaşanmamış gibi davranmıştık. Çok kibar davranıyorduk, hatta birbirimizin etrafında titizlikle oluşturulmuş bir kaçınma dansıyla hareket ederken fazla kibar davranıyor bile olabilirdik. Sohbetlerimiz sadece ve sadece işle sınırlıydı. Geç saatlere kadar ofiste kalmak ve kişisel hayatlarımız hakkında hoşbeşler yoktu. Dominic yüzünde hiç olmadığı kadar mağrur bir ifadeyle dolanıyordu. İlk defa, ertesi gün yapacağımız programdan ölesiye korkuyordum ve Ameena'yla resim seansı da umduğum kadar kafa dağıtıcı geçmiyordu.

Bir yanım o konuyu arkamızda bırakabildiğimiz için rahatlamış olsa da her gün biraz daha büyüyen bir yanım ise o öpücüğü düşünmeden edemiyordu. O aptal ve hoş suratını aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. O dudaklar benimkilere o kadar kısa bir süre dokunmuştu ki bazen bunu hayal ettiğimi düşünüyordum. Hatta Ameena'ya bile anlatmamıştım.

Ve mesele sadece öpücük de değildi. Mesele konuştuklarımız, ikimizin de yaşadığı yalnızlık ve hissettiğim şeyin aramızdaki ilişkide bir dönüm noktası olması olasılığıydı. Çünkü o öpücük gerçekten yaşanmadıysa, geri kalanlar da yaşanmamış demektir. *Arkadaş değil miyiz?* diye sormuştu Dominic. Hayır. Sanırım arkadaş değildik.

“Mülakat için yardım ister misin?” diye sordum Ameena'ya, Dominic'i zihnimin en uç noktasına itekleyip bir sandalyeye bağladıktan sonra. Hayır. Bekle bir dakika. Bu düşünce daha kötüydü.

Başını hayır anlamında salladı. "TJ o konuda harikalar yarat-
tı." Ardından başını tuvalinden kaldırmadan, "Dün gece, işi alır-
sam benimle birlikte taşınabileceğini söyledi," diye devam etti.

"Ah... vay canına." Bir anlığına bu yeni bilgiyi sindirmeye
çalıştım. En azından TJ burada olursa, Ameena'nın ziyarete gel-
mek için daha fazla sebebi olacağını düşünmüştüm. En büyük
korkumu itiraf etmek bile istemiyordum: Benim yeterince büyük
bir ziyaret sebebi olmadığım. "Bu çok iyi, değil mi?"

"Hem evet hem hayır," dedi. "İş için teklif yaparlarsa karar
verme sürecimi kolaylaştıracak tabii ama yine de zor bir seçim."

"Ben de seni ziyarete gelirim. Virginialılar gibi şey yaparız..."

"Virginia hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Âşıklar eyaleti miydi?"

"Sözümona." Şarabından bir yudum aldı. "Hâlâ program
partnerin çok tatlı değilmiş gibi mi davranıyorsun?"

Birden yüzüm alev alıverdi. *Tatlı bir kadınsın.* Pazartesi ak-
şamı böyle söylemişti. Ardından saçımın açık hâlini sevdiğini,
hatta çok sevdiğini söylemişti. Lafı gelmişken, son iki gündür
saçlarımı atkuyruğu yaptığımı belirtmem gerekiyordu.

"Tatlı olduğunu itiraf edebilirim. Ama ben ondan hoşlansam
da, hatta o da *benden* hoşlansa da ki öyle bir şey yok, yine de
aramızda bir şey olamazdı." Benim için profesyonellik dışı his-
leri olsaydı, öpücüğü unutmak için bu kadar hevesli olmazdı.
Gerçek bu kadar basitti işte.

"Nedenmiş o?"

Etrafa şöyle bir bakıp sesimi alçalttım. "Programın olayı
geçmişte birlikte olmuş ve sonrasında programı birlikte sunabi-
lecek kadar arkadaşça ayrılmış olmamız."

"O zaman belki yeniden birlikte olabilirsiniz."

Yalan üstüne yalan yani. "O hiçbir işe yaramaz," dedim. "İliş-
kiye başlayınca nasıl oluyorum biliyorsun. Bir şekilde ona fena
hâlde tutulursam ama o aynı şekilde hissetmezse ve yine de
programı birlikte sunmaya devam etmek zorunda kalırsak nasıl
bir kâbus olur, farkında mısın?"

"Tamamen tamam. Haksızın." dedi ama bunu bu kornada kendimden başka kimseye kulak asmayacağımı biliyordum gibi söylerken terkundaydım. Haksız değildi ama ben de haksız değildim. Dominic Yun'la birlikte olmak felaketten farksız olundu. Bunu düşünmek bile midemim alnüst olmasına yetmişti doğrusu.

Ama bana benim tuvalime bakıyordu. "En azından o şeyi diğer izlere çevirebilir misin?"

Eriştiğin saçlarını açık bırakmaya karar verdim. Program gürnünde.

Eskiden uyuzduym ki bu da gecenin bir yanı bir Dominic kâbrası giriyordum ve bir daha da uykuya dalamadığım anlamına geliyordu. Duşa, saçlarıminin kendiliğinden kuruması için beklemeye ve kâküllerimi düzleştirmeye ayıracak bolca zamanım vardı.

Ve sonuç hiç de fena görünmüyordu.

Kayda girmeden önce her ne kadar sandalyemi ondan uzaklaştırmak istesem de her perşembe yaptığım gibi onun yanına oturdum. ellerimi resmî bir şekilde masanın üzerine koydum. Başım ortada olmayan atkuyruğunu fark ettiyse de hiçbir şey yapmadı. Hayal kırıklığına uğramak için hiçbir sebebim yoktu.

Bu bölümde, artık beşinci bölüme gelmiştik. Ruthie'nin orta-ya zınga fikirle Dominic beni flört argoları konusunda test edeceğini.

"Kıvrıtlara mahkûm etmek," dedi, başımı bana çevirip kaşlarını kaldırarak. Meydan okuyordu. Bu hafta bana gösterdiği en fazla samimiyetti bu ve sırtımdan aşağı inen ürpermeyi görmezden gelmeye çalıştım.

"Çok bariz," dedim. "Ormanda, tarçınlı kurabiyeden bir evde geçen bir yamyamla çıkanlar için kullanılır."

Dominic korna sesi çalması için Jason'a işaret verdi.

"Denizaltıcılık."

"Partnerinle birlikte havaya girmek için *Yellow Submarine* i izlemek. Ayrıca 'Beatles'la ve rahatla' olarak da bilinir."

"Yastıklama."

“Ah, partnerin sert yüzeylere oturduğunda rahatsız olmasın diye her randevuya yastıkla gelmek.”

Dominic bir elini ağzına kapamış, alenen gülmeye başlamıştı. Bense ellerine bakmamaya çalışıyordum çünkü önceki gece hayaller âlemimde bana yaptıklarını düşünmeden o ellere bakmam pek mümkün değil gibiydi. Ki bu da Ameena’nın final mülakatıyla birlikte zihnimin gerilerine ittiğim başka bir şeydi. Şu zihni bölümlere ayırma olayı gerçekten harikaydı.

“Hadi, yeni bir şey deneyelim,” dedim, yayın akışımızdaki bir sonraki bölüm başlığına geçerek. Belki bir gün tıpkı Paloma’nın yaptığı gibi yayın akışımıza doğru düzgün bakmadığım günler bile gelecekti ama daha beş bölüm geçmişken, arada bir doğaçlama takılmayı da sorun etmesem de programa sadık kalmak hâlâ can simidimdi. “Programdan önce Twitter’da paylaştığımız argo kelimeler için en iyi tanımı türetebileceğinizi düşünüyorsanız 888-883-KPPR’dan bizi arayın. Programın sonunda favorimizi seçeceğiz. Ayrıca EskiSevgiliArgosu etiketiyle Twitter’da da paylaşabilirsiniz.”

İlk arayanımız Pioneer Square’den Mindy’ydi. “Pekâlâ, böceklenmek,” dedi. “Evi hamamböceği bastığı için cömert bir şekilde sizin koltuğunuzda uyumasına izin verdiğiniz birinin olmadık yere bir ilişkiniz varmış gibi davranmaya çalışması.”

“Bu bana senin bizzat yaşadığın bir şey gibi geldi?” dedim.

Mindy hafifçe inledi. “Çok beterti. Onu iğrenç dairesine geri göndermek istemiyor, bir yandan da bana karşı hisleri olduğunu seziyordum ama sonra iyi olanı yapmaya karar verdim ve daha uzun saatler çalışıp nadiren karşılaşmamızı sağladım. Ama bir gün eve gelip de onu küvetin içinde, çok manidar şekilde yerleştirilmiş gül yapraklarıyla bulduğumdaki şaşkınlığımı düşünün.”

“Böceklenmenin daniskasıymış,” dedim hafifçe ürperirken.

“Dominic, içimi rahatlat lütfen,” dedi Mindy. “Sen böyle bir şey yapmazsın, değil mi?”

“Kesinlikle yapmam. Ben lavanta kullanırım.”

Ağzım ânında kurudu. Ona bir bakış atmaya cesaret ettim

ama o aynı mağrur ifadeyle doğruca karşıya bakmaya devam ediyordu. Ona yaptığım banyodan bahsetmiştim. *Guzel kokuyordu.* Benimle oyun mu oynuyordu?

“Dur,” dedi Mindy bir kahkaha patlatarak. “İkinizi de çok seviyorum. Ben hiçbir eski sevgilimle böyle bir şey yapmayı başaramazdım. Ve Dominic... Sen iyi adamlardan birine benziyorsun. Bekâr mısın bilmiyorum ama...” dedi imalı bir şekilde ve bunun sonucunda göğsümde hissettiğim şeyden zerre hoşlanmadım.

“Üzgünüm, Mindy,” dedi Dominic. “İlgi duyduğum başka biri var.”

Bunu duymak beni tuhaf bir şekilde etkilemişti. Pazartesi günü, tam da imkânı varken bundan bahsetmemiştii. Belki de yeni bir şeydi. Onun adına mutlu olmam gerekirdi ama kendimi tuhaf bir şekilde bomboş hissediyordum. Belki öpüşmemizi de bu yüzden unutmak istiyordu: Çünkü başka biriyle yeni bir şeye başlamaya çalışıyordu.

Lavanta tesadüf olmalıydı. Şimdi bundan çok daha emindim.

“Gizliden gizliye Shay’le yeniden bir şeylere başlamanızı umut ediyordum dersem yalan olmaz,” dedi Mindy, “ama ne olursa olsun, ikiniz için de çok mutluyum.”

“Aradığın için teşekkür ederiz, Mindy,” dedim, biraz kaba konuştuğumun farkındaydım ama o bunu anlamamış gibiydi.

Dominic bir sonraki arayanı almak için önümüzdeki tuşa bastı. “Şimdi de South Lake Union’dan John var,” dedi.

“Evet, selamlar,” dedi sert bir erkek sesi. Otuzlarının ya da kırklarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordum. “Arabada sizi dinliyordum ve kenara çekip aramam gerek diye düşündüm.”

“Programımızın böylesine etkili olduğunu duymak çok güzel,” dedi Dominic ama arayanın bunu pozitif bir anlamda söyleyip söylemediğinden emin olamadığım için kaşlarını kaldırarak ona baktım.

Keskin bir kahkaha duyuldu. “Öyle sayılmaz aslında. Kız arkadaşım programınızı çok seviyor ama ben aynı fikirde değilim.”

“Ah, öyle mi?” dedi Dominic.

“İkinizin yakın zamanda ayrılmış ve tam da bu programı yapacak nitelikte olması bana fazla denk düşmüş gibi görünüyor,” dedi South Lake Union’dan John. “Ve ‘nitelikte olmanız’ derken kelimenin en geniş anlamıyla kullanıyorum. Ama bugünlerde sanırım daha fazla tıklanma anlamına gelecekse radyoya herkesi çıkarıyorlar.”

“Benim hakkımda istediğinizi söyleyebilirsiniz,” dedi Dominic, sandalyesinde iyice doğrulup kaşlarını çatarken, “ama Shay on yıldır bu istasyonda çalışıyor. Ulusal radyoya kendini bu kadar adanmış ve bu kadar bilgi sahibi olan başka birini tanımıyorum. *Puget Sesleri*, o olmasaydı asla o kadar uzun süre yayında kalamazdı. O bunu sonuna kadar hak ediyor.”

Söyledikleri resmen sandalyeme çakılmama neden olmuştu. Samimiyetsiz olamayacak kadar hararetli düşüncelerdi. Doğruca diğer stüdyoya bakıyordu ki muhtemelen bu en iyisiydi. Kalbim onunla göz temasından sağ çıkar mıydı, emin değildim.

Bunlar, uzun zamandır birinin benim hakkımda söylediği en güzel şeylerdi.

“Eh, biraz araştırma yaptım ve sadık dinleyicilerinizin, birbirinizin sosyal medya hesaplarında yer almayı bırak Facebook’ta da sadece bir ay önce arkadaş olduğunuzu bilmelerinin yerinde olacağını düşünüyorum. Bence bu çok etkileyici.”

“Ben sosyal medyada gizliliğe inanıyorum,” dedi Dominic.

İltifatlarının etkisinden bir nebze de olsa sıyrılıp, “Ve ilişkimizi işimizden ayrı tutmaya çalıştık,” diye ekledim.

“Peki o zaman, Shay’in ocak ayında, tuvalette oturan bir adamı sola kaydırmasıyla ilgili attığı tweete ne diyeceksiniz?”

“Ben... şey,” diye bocaladım. Çünkü gerçekten de öyle bir şey yazmıştım. *Siktir*. Bu kış Dominic’le birlikte olmadığımızı ele verecek şeylerden sosyal medyamı temizlediğimi sanmıştım ama bir şeyi gözden kaçırmış olmalıydım. *Siktir, siktir, siktir*. Dominic’e döndüm ama o hâlâ bana bakmıyordu.

Bu ihtimale kendimizi hazırlamıştık. Böyle bir şey yaşanırsa ne yapacağımızı konuşmuştuk.

Ama ben bunun canlı yayında gerçekleşebileceğini hiç düşünmemiştim.

“Bak, John,” dedi Dominic. “Bir insanın sosyal medya hesaplarından bir parçayı alıp aklındaki amaç doğrultusunda istediğin gibi çarpıtabilirsin. Bunun, başka insanların başına geldiğini de gördük, üstelik Shay’le bana göre kaybedecek çok daha fazla şeyleri vardı. Bizimle ilgili çoktan oluşturduğun fikrini değiştirmek üzere burada bulunmuyoruz. Sana, radyoda yalan söylemek üzere gazetecilik okumadığımı söyleyebilirim sadece.”

Ve hemen ardından tuşa basıp aramayı sonlandırdı.

Yüz ifadesinden hiçbir anlam çıkaramıyordum. Ona sonsuz minnettarlık duysam da ne söylemem gerektiğini kestiremiyordum.

“Bugünkü programımızın sonlarına geliyoruz,” dedi Dominic. Kapanış konuşmamızı yapıp sosyal medya hesaplarımızı tekrarladı ve dinleyicilere bir sonraki hafta yeniden birlikte olacağımızı söyledi.

Ardından hava durumu için Jason Burns ve sonra da PUR haberleri girdi ama ben hâlâ sandalyemde kaskatı oturuyordum.

Dominic kulaklıklarını çıkardı. “Hey,” dedi. “Sen iyi misin?”

Başımı salladım ama ellerim titriyordu. En sonunda kaçtığı yerden sesimi geri çıkarıp “Sanırım. Hakkımda söylediklerin. Çok... Bunu yapmak zorunda değildin. Ama teşekkür ederim.

“Sen benim program partnerimsin,” dedi, bu son derece basit bir şeymiş gibi. Sanki aramızdaki tek bağ buymuş gibi.

İlgi duyduğum başka biri var.

Belki de gerçekten vardı.

“Puştların hakkından nezaket ve haysiyetle gelmenin şerefine,” dedi Ruthie ve üçümüz bardaklarımızı tokuşturduk.

Programda yaşanan kâbustan sonra kendimize gelmek için mesaiden sonra bir şeyler içmeye karar vermiştik. Aslında bu, benim yapmaya çok da alışkın olmadığım bir şeydi; Paloma ve karısı izbe barlarda üç dolarlık kokteyller içmenin yer almadığı rutinlerini yıllar önce oturtmuşlardı. Ekip kaynaşması olaylarına yakın biri olmadığımı düşünsem de şimdilik hoşuma gidiyor gibiydi.

“O adamı var ya,” dedi Dominic birasından koca bir yudum alıp, “daha önce hiç telefonun diğer tarafına uzanıp da birini yumruklamayı bu kadar istememiştim.”

Gömleğinin üst düğmesi açılmıştı ve tamamen zom olmuş gibiydi. Ama ona rağmen seksi görünüyordu, özellikle de iş-günü-sonuna has dağılmış saçlarıyla. Gerçekten, bu kadar çekici birinin harika bir radyo sesine sahip olması hiç adil değildi. Âşık olduğum PUR seslerinin isimlerini Google’da arattığımda yüzle-rinin sıklıkla sesleriyle uyuşmadığını görürdüm. Adil olmayan başka bir şey daha vardı: Bakışlarım o konuşurken sıklıkla ağzı-na doğru kayıyordu.

Kes şunu. Bunu düşünmeyi kes.

"Ah, radyoda yeterince vakit geçirmedi sen," dedim. "Ruthie, şeyi hatırlıyor musun..."

"Gürültülü nefes alıp vereni mi?" diye tamamladı Ruthie cümlemi. "Aman Tanrım. *Evet*. Ölene kadar o adamın sesi kabuslarıma girecek."

Puget Sesleri'nde sanıyorum ki geçen bahar aylarından birindeydi: Arada bir yaptığımız bahçecilik bölümümüzde bir dinleyici tavsiye istemek için aramıştı, ardından Paloma'ya ve konumuza şalgamlarla ilgili, uzun ve derin nefeslerle vurguladığı detaylı sorular sormaya başlamıştı.

"Fermuar sesi duyduğuma yemin edebilirim," dedim.

"Tuhaf fantezilerinden ötürü kimseyi ayıplayacak değilim ama dürüst olmak gerekirse..." dedi Ruthie. "O sırada sadece... tuvaletini falan yaptığını düşünmek istiyorum."

Bunun üzerine kahkahalara boğulduğumuz sırada Kent'ten bir mesaj geldi.

Yarın Dom'la birlikte erken gelebilir misiniz?

Kaşlarımı çatarak mesaja baktım. *Dom*. Dominic'in sevmediği ama Kent'e bununla ilgili bir şey söyleyemediği lakap. Kent'in, sanki Dominic'ten sorumluymuşum gibi bunu sadece bana yazmasından pek de hoşlanmamıştım. Sanki hâlâ sadece bir yapımcıymışım ve Dominic'le aynı sorumluluklara sahip biri değilmişim gibi.

Sadece bir yapımcı. Bunun söylemeyi kesmem gerekiyordu yoksa program sunucularını radyo hiyerarşisinde en tepeye konumlandıran diğer herkesten hiçbir farkım kalmazdı. Ruthie sadece bir yapımcı değildi. O... eh işte, Ruthie'ydi.

Onlara mesajı gösterdim. "Kent yarın bizimle konuşmak istiyormuş."

"Arayan dinleyici hakkında mı?" diye sordu Dominic.

"Büyük ihtimalle." Ruthie'nin, birilerinin gerçeği keşfetme-

sinden dolayı paniklemiş olduğumuzu düşünmesi için hiçbir sebebi olmadığından hemen ekledim, "Keyfimizin kaçmadığından falan emin olmak istiyordur."

Ruthie'nin başı üzerinden Dominic'le bir anlığına göz göze geldik. Onunla aynı tarafta, aynı takımda olmak bir bakıma tuhaftı. İkimiz de bu işin tatlılıkla çözülmesini istiyorduk. İkimiz de programın mahvolmamasını istiyorduk.

"Benim eve gitmem lazım," dedi Dominic. "Bu akşam anne ve babamla yemek yiyeceğim."

Sesinin tonunu derinlemesine incelemek ve ailesiyle olan ilişkisinin nasıl olduğunu anlamak istiyordum. Ama bunu çok gelişigüzel bir şekilde söylemişti ve yüz ifadesinden de bir şey anlamak mümkün değildi. Birbirimize veda ettik ve hesabını ödedikten sonra, kalçasında sallanan postacı çantasıyla bardan ayrılışını izledim.

"Kent'in Dominic'e değil de sana yazması biraz boktan olmuş," dedi Ruthie.

"Değil mi?" dedim, gözlerimi nihayet Dominic'ten ayırabildiğim için minnettardım. O bardan ayrılınca yeniden rahat bir nefes alabilmişim.

Ruthie anlıyordu. Tabii ki anlıyordu. "Dominic'in bir penisi varmış ama senin yokmuş gibi resmen. Yani... Özür dilerim. Öyle bir şey dememeliydim."

"Haksız değilsin. Kent arada bir gözdelerini seçiyor ve ne hikmetse o gözdelerin çoğu da erkek oluyor," dedim omuz silerek ama başka birinin daha bunun farkında olmasıyla fikrimin onaylandığını hissederek.

"Ama iyi gidiyor, değil mi? Program? South Lake Union'dan John dışında?"

Program partnerimi görmezden geldiğim sürece iyi gidiyordu tabii. "Şaşırtıcı bir şekilde iyi gidiyor. Canlı yayında olmaya bayılıyorum. Sesimle ilgili şu mevzuyu da aştıktan sonra her şey daha doğal gelmeye başladı. Konuşmayı sevdiğimi söylemem tuhaf geliyordur çünkü benimle rasgele tanışan biri için öyle ol-

mayabilir ama..." Aklımdakileri nasıl dile getireceğimi düşünürken bir anlığına duraksadım. "Konuşmanın kontrolünü elimde tutmayı ve dinleyicilerle bağlantı kurmayı, onların hikâyelerini dinlemeyi seviyorum. Bunu yapabilmek bana inanılmaz geliyor. Ayrıca bu ayın yüksek lisans kavanozunda neredeyse elli dolar toplandı ve Dominic'in banka hesabını boşaltmaktan hoşlanmadığımı söylesem yalan olur." Bir sonraki kısmı ona anlatmak için hazır olup olmadığım konusunda tereddüde düşünce duraksadım. "Ayrıca şöyle bir fikrim var. Yas üzerine bir bölüm."

Kafamdakini Ruthie'ye açıkladım. Annemle bunu önceki gece telefonda konuşmuştuk ve yanında olduğum sürece radyoya çıkabileceğini söylemişti. Ben de ona, bu hikâyeyi dinlerken asla başka bir yerde olmayı tercih etmeyeceğimi söylemiştim.

"Evet," dedi Ruthie otomatikman. "Ben varım. Normalde yaptığımızdan biraz daha farklı olduğundan Kent'le de netleştirmemiz gerekir ama anlattıklarınla bile kalbim bin parçaya bölünüp yeniden bir araya getirilmiş gibi hissediyorum."

"Son zamanlarda sana en sevdiğim yapımcım olduğunu söylemiş miydim?"

"Yeteri kadar sık duymuyorum," dedi. "Dürüst olmak gerekirse kendi programımın yapımcılığını üstlendiğime inanamıyorum. Yirmi beş yaşında bunu yapacağımı hiç düşünmezdim." Küçük masanın üzerinden bana doğru uzandı ve ellerini benim kilerin üzerine koydu. "Gerçekten, Shay. Teşekkür ederim. Kent beni gönderebilirdi ve benim için savaştığını biliyorum."

"Tam da savaşmak sayılmazdı," dedim. "Aksi söz konusu bile değildi. Programı sen olmadan yapmazdım."

"Kes şunu, cidden ağlayacağım!" İçkisinden bir yudum aldı ve barmene doğru bir tane daha istediğini işaret etti.

Bu esnada ben de daha önce Ruthie'yle böyle baş başa vakit geçirip geçirmediğimizi düşünerek beynimi tarıyordum.

Ama öyle bir an bulamadım.

"Radyoya nasıl başladın?" diye sordum, birden meraklanmışım.

“Ah, hikâye zamanı mı geldi?” Ruthie titizlikle bir bacağına diğerinin üzerine attı. “Pekâlâ. Pazarlama bölümünde okudum ve birkaç ay KZYO’nun satış departmanında çalıştım. Sonra bir yaz bütün yapımcılar aynı anda tatile çıkınca herkes görev başına gibi bir durum yaşandı ve ben de araya dalıp insanlara yardım etmeye başladım. Ve bu konuda iyiydim. Daha da önemlisi, sevmiştim de. Kontrolü elimde tutmayı ve parçaları birleştirerek bir programın ortaya çıkarılmasını sağlamayı sevmiştim, anlıyor musun? O yüzden bir sonraki pozisyon açığında ben de oraya geçtim. Orada sıkça pozisyon açılırdı, ticari radyoların avantajı işte.”

“Bundan haberim yoktu,” dedim.

“Ve bu iş konusunda da şansım yaver gitti. Ticari radyo deneyimim olması Kent’in hoşuna gitti ve ben de durmadan oto tamir dükkânları ve turşu üretim şirketlerine yapılan reklam müzikleriyle işkenceye uğramayacağım bir yerde çalışmaya can atıyordum.” Hafifçe titrer gibi oldu. “Bir daha asla Nalley marka salatalık turşusu yiyemeyeceğim.”

“Onun reklam müziği cidden en kötüsü. *Kütür kütür ve hapur hupur...*”

“*Nalley Turşuları!*” diye bağırıp ikimiz de kahkahalara boğulduk.

“Ama onun dışında,” diye devam etti kendimize geldiğimizde, “ticari radyo çoğu zaman fasa fiso haberlerle dolu. Birinin araba kazası geçirmesi büyük haberdır ve her zaman can sıkıcıdır. Ulusal radyonun her zaman daha derinlemesine bir haber anlayışı ve konulara daha incelikli bir yaklaşım tarzı var.

“Birçok insanın yeterince zaman geçtikten sonra yapımcılıktan muhabirliğe ya da sunuculuğa geçeceğini düşünerek ulusal radyoya geçtiğini biliyorum ama ben yapımcı olmayı seviyorum. Burada mutluyum. Her gün iyi radyoculuk yapıyorum ve sevdiğim şeyi sevdiğim insanlarla yapma şansına sahibim. Belki bir gün farklı bir şey de yapmak isterim ama şimdilik, tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum.”

“Bunları duymak gerçekten çok güzel,” dedim. “Paloma’nın yardımcı yapımcısı olarak başladığımda kıdemli yapımcım bana Paloma ne isterse yapmamız, *kombucha* ve chia tohumlarını temin ettiğimizden ve stüdyosunun ne çok sıcak ne çok soğuk olduğundan emin olmamız gerektiğini söylemişti ve ben de... gerçekten mi ya, diye düşünüyordum. Sonuçta bizler meslektaşız. Hizmetkâr değiliz. Paloma’nın bana saygı duyduğunu biliyorum ama ben de sonuçta bir hizmetkâra dönüştüm.”

“Sen bana kendimi asla öyle hissettirmedin. Bu konuda endişeleniyorsan yani.”

“Güzel. Eğer sana tam kırk dört derece bir *kombucha* çayına ihtiyacım olduğunu söylersem lütfen bana çenemi kapamamı söyleyiver.”

Ruthie kadehini bana doğru kaldırdı. “Yazdım bir kenara.”

Bir süre daha iş hakkında konuştuktan sonra konular daha kişisel bir hâl aldı. Ruthie bana Marco adında bir çocukla birkaç kez randevuya çıktığını ve işleri resmiyete dökmeye hazır olduğunu anlattı. Ben de onunla annemi ve yaklaşan düğünü paylaştım.

Tüm o zaman boyunca asıl gerçek içimde beni kemirip duruyordu.

Bilmeyi hak ediyor.

Ama yine de kendimi koruma içgüdüm savaşı kazanmıştı.

“Bunu daha sık yapsak ya?” dedi, telefonlarımıza bile bakmadan neredeyse iki saattir orada oturduğumuzu fark edince.

“Bence de yapalım,” dedim, vicdanın boğazımda yükselen acı tadını umursamamaya çalışarak. “Yapacağız da.”

Eski Sevgili Mevsurları, Bölüm 5: Görmezden Gelene Fısıldayan

YAYIN DÖKÜMÜ

SHAY GOLDSTEIN: Bu haftanın bölümü Archetype sponsorluğunda hazırlandı. Siz de benim gibiyseniz, ayağınıza mükemmel bir şekilde uyacak ayakkabıyı bulmakta zorluk çekiyor olabilirsiniz. Tam numara fazla büyüktür ama buçuklu numaralar da küçük kalabilir ve rahatsız ayakkabılar uzun bir çalışma gününün hiç bitmeyecekmiş gibi gelmesine neden olabilir.

DOMINIC YUN: İşte Archetype da tam olarak bu noktada devreye giriyor. Tek yapmanız gereken patentli kalıp sistemiyle ayağınızın ölçüsünü alıp onlara göndermek; bu ölçüyle sizin için tüm ayakkabılarınızda kullanabileceğiniz ve ayağınıza mükemmel bir şekilde uyum sağlayacak hafızalı köpükten bir ayakkabı tabanlığı hazırlanır.

SHAY GOLDSTEIN: Bu tabanlıkları otuz yedi buçuk numara ayakkabılarımda kullandım ve aradaki farka gerçekten inanmadım.

DOMINIC YUN: Ben de kırk yedi buçuk numara ayakkabılarımda denedim.

SHAY GOLDSTEIN: Büyük ayakları olan erkeklerle ilgili ne dediklerini bilirsin...

DOMINIC YUN: Kesinlikle Archetype'ı denemeleri gerekir!

SHAY GOLDSTEIN: Ve Archetype, dinleyicilerimiz için özel bir indirim teklifi hazırladı! Sepette yüzde on beşlik indirim kazanmak için archetypesupport.us sitesine girin ve ESKİ SEVGİLİ indirim kodunu girin. Sepette yüzde on beşlik indirim için kod E-S-K-İ-S-E-V-G-İ-L-İ.

Ertesi gün Kent’le yapacağımız sabah toplantımıza gitmek üzere asansöre bineceğim sırada Dominic kapıyı tutmam için seslendi. Otoparktan elinde PHR termosu, bej rengi pantolonu ve gökyüzü mavisi tişörtüyle koşturuyordu.

KAPİYİ KAPAT tuşuna basmamak için tüm irademle savaşmam gerekti.

“Teşekkürler,” dedi asansöre binip kapılar üzerimize kapandıktan sonra.

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim ve ona çaktırmadan olabildiğince uzak tarafa doğru kaydım. Mesafe ve profesyonellik. Ona karşı hissettiğim bu uygunsuz çekimi saf dışı bırakmam tek yolu buydu. Saçları duş sonrası hâlâ ıslaktı ve üzerindeki hafif baharatlı koku çok ferah ve temiz kokuyordu. Belki de tıraş losyonunun kokusuydu bu?

“Dün akşam Ruthie’yle güzel vakit geçirdiniz mi?” diye sordu, kahvesinden bir yudum alarak.

“Hı-humm,” dedim yere bakarak. Yutkunurken âdemelmasının aşağı yukarı oynayışını izlememe hiç gerek yoktu.

“Kaça kadar oturdunuz?”

“Sekize kadar gibi.”

Bana doğru kaşlarını kaldırdı. Ne zaman bakışlarımı kaçırsam yeniden yakalıyordu.

“Beni görmezden mi geliyorsun?”

“Hayır.”

“Bir sorun var,” dedi, asansörün içine çizdiğim görünmez sınırı geçerek. İlgüdüsel olarak ben de sırtımı asansörün kapitone duvarına yasladım. Bana merhamet edip bir adım önümde durdu ve o koyu renkli, derin bakışlarıyla yüzümü incelemeye başladı. Bana durmadan ihanet eden hayal gücüm, beni duvara yapıştırdığı ve acil dur butonuna bastığı bir senaryoyu canlandırıp duruyordu. Ardından dudaklarını boynuma dayamak için bana doğru eğiliyordu. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.”

“Mesele pazartesi günüyse...” deyip sustu, kızarıp bozarken aramıza küçük de olsa mesafe koymak için geri çekildi.

Onu ilk kez böyle kızarıken görüyordum ve bu durum yüzümü ellerimin arasına gömme isteği uyandırdı.

“Hayır hayır hayır.” Çantamı daha da sıkıca kavradım. “Öyle değil. Sarhoştuk. Biz sadece...”

“Çok sarhoştuk,” diye tamamladı, başını hızlıca sallayarak. “Ben normalde... Yani, aslında öyle olmadığını...”

“Açıklama yapmana gerek yok,” dedim, her ne kadar ihtiyacım olan şey bir PowerPoint sunumuyla desteklenen detaylı bir açıklama olsa da. İçini rahatlatmak adına uzanıp parmak ucumu bileğinde kısıcak gezdirdim ama bunu yapar yapmaz ona temas etmenin berbat bir fikir olduğunu anladım. Resmen kontrolden çıkmıştım ve durdurulmam gerekiyordu. Bunun kötü bir hamle olduğunu bilmem gerekirdi ama bu adam resmen mıknatıs gibiydi. O minicik dokunuş bile yanaklarımın ve birkaç noktamın daha alev alması için yeterli olmuştu. Güve, ateşle tanış. Ve ateşe güzel bir ortaparmak çek.

“Güzel.” Gözle görülür bir nefes verdi ve omuzları biraz çöktü. Artık yayındayken bahsettiği kişinin peşinden içi rahat bir şekilde, vicdan yapmadan koşabilirdi. “O zaman öyle değilse...”

"Dominic, Ben iyiyim. Olağanüstüyüm," dedim. "Soruştur-
man gereken hiçbir şey yok."

"Daha önce hiç 'olağanüstü' dediğini duymamıştım."

"O zaman beni bir hastaneye falan götürsen iyi olur. Kulağa
çaktı bir şeymiş gibi geliyor."

Dudağının bir kenarı seğirir gibi oldu. "Bu konuyu çözece-
ğim," dedi.

Asansör *ding* sesiyle beşinci katta olduğumuzu duyurdu.
Destek ekibiyle bu asansörlerin son zamanlarda ne kadar yavaş
hareket ettiğini bir konuşmam gerekiyordu. Bir sorun olabilirdi.

Kent çayını hazırlarken Dominic, "Kendimi her seferinde mü-
dürün odasına çağırılmışım gibi hissediyorum," diye fısıldadı.
Kent'in çay hazırlama faslı beş aşamalıydı. Bir keresinde bana
nasıl yaptığını açıklamıştı ama hemen sonrasında tamamen unu-
tuvermiştim.

Yeniden toplantıya odaklanmaya çalıştım. Olası tehlike, bir-
kaç saatlik okul cezası almaktan çok daha fazlasıydı.

Kent elinde çayıyla ve her zamankinden biraz daha gergin
görünen gülümsemesiyle içeri geldi. "Pekâlâ. Sanırım ikiniz de
neden burada olduğumuzu biliyorsunuz."

"Onu olabildiğince çabuk bir şekilde yayından almaya çalış-
tık," dedi Dominic, ben büyük oranda sessiz kalmış olsam da
bu demesi tuhaftı. "Programın sonuna gelmek üzereydik ve o
zamanı nasıl dolduracağımı bilemedim, o yüzden..." Mahcup
bir şekilde omuzlarını silkerek duraksadı. "Podcastten o kısmı
kessek olmaz mı?"

"Yine de o konuşmanın yaşandığı gerçeğini değiştiremeyiz
ki," dedi Kent. "Keserek bir şey saklıyormuşuz gibi görünür. Bu
şey ciddiye almalı ve doğru düzgün bir hasar kontrolü yapmalı-
yız. İnsanlar söylenenleri duydu ve şimdi, daha önce hiç olmadı-
ğı kadar detaylara dikkat edecekler."

Dominic bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Pekâlâ... siktir," dedi,
neler olacağı konusunda bu kadar endişelenmeseydim patronu-

muzun önünde, ciddi bir toplantıda o kelimayı söylediği için bir kahkaha atabilirdim.

“Doğru, siktir,” dedi Kent, kupasının üzerine üflerken. “Daha fazla insan bu işin üstüne düşerse, programın temelini sorgulamaya başlarsa başımız çok ama çok fena dertte demektir.” İçini çekip devam etti: “Söylentiler duydum. Netleşen bir şey yok ama ufukta görünen büyük bir şeyler olabilir.”

Sandalyemin iyice ucuna kayarak, “Büyük derken?” diye sordum.

“PodCon gibi büyük şeyler,” dedi Kent ve bunu duyunca yüz ifademi korumak için fena hâlde çaba harcamam gerekti. “Ayrıca heyecan verici sponsorların da bizimle ilgilendiğini öğrendim. Yeniden söylüyorum, netleşen bir şey yok ama bunun istasyon için ne kadar büyük bir hâle gelebileceğini görüyor musunuz?”

PodCon ve diğer potansiyel sponsorlarla ilgili detayları öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ama programın bütünlüğü –ya da bozulma ihtimali– daha önemli bir konuydu. “Biz... ilişki dönemimize ait gibi gösterebileceğimiz fotoğraflar çekebiliriz belki?” Daha bunu önerirken bile tüylerim diken diken olmuştu. Bu, daha fazla yalan demektir. Bu bana, programla ilgili içimde oluşan her iyi hisse, kimi zaman Ameena’nın kimi zaman da babamın hayal kırıklığına uğramış sesinin eşlik ettiğini hatırlatıyordu.

Kent olmaz anlamında başını sallayınca içim rahatladı. “Kanıt yaratma meselesi değil bu,” dedi. “Birbirinizle konuşma şekliniz. Fazla senaryoya bağlı gibi. Fazla düzmece gibi. Ben bile bazen duyabiliyorum. Ve bunun bir kısmının kendi suçum olduğunu da biliyorum. İkinizin de canlı yayın konusunda sağlam bir deneyimi olmamasına rağmen bunu teşvik eden bendim. Ama bazı dinleyici geribildirimlerini inceledik ve onların da programın fazla titizlikle hazırlanmış olduğunu düşündüklerini gördük. Bu da birbirinizi yeterince iyi tanıımıyormuş gibi göründüğünüz konusunda endişelenmeme neden oluyor. Ve adil olmak adına, tanıımıyorsunuz da zaten. Bir ilişki ve ayrılık yaratmayı bırakın, size birbirinizi tanımanız için bile yeterince zaman tanımadık.”

Dominic'le birkaç saniyeliğine sessiz kaldık. Ne yani, Kent bizi suçlamak yerine hafifçe fırçalıyor muydu sadece?

"O zaman bizden tam olarak ne istediğini anlayamadım," dedi Dominic, söz konusu patronumuz olduğundan benden çok daha cesaretli olduğunu bir kez daha kanıtlayarak. Ben hep Kent'i aklıma gelen her şekilde memnun etmeye çalışırken o ise hayal kırıklığını dizginlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Bunun sebebi baştan beri Kent'in favorisi olması mıydı? O zaman neden Kent bu toplantıyı ikimize değil de sadece bana mesaj atmıştı?

"Şöyle yapacağız," dedi Kent. Odada başka biri olmamasına rağmen ikimizi işaret etti. "İkiniz geceyi birlikte geçireceksiniz."

Resmen sandalyeden fırladım. "Affedersin?"

"Aslında hafta sonunu birlikte geçireceksiniz. Programınızı boşaltın. Bu acil bir durum. Sizin için Orcas adasında bir yer kiraladık, tüm masrafları istasyon karşılayacak. Hafta sonunu birlikte geçirecek ve bu boktan işi çözmenin bir yolunu bulacaksınız. Beni, bir çift olarak üç keyifli ayı birlikte geçirdiğinize inandıracaksınız. Diğerinizin dışını bile nasıl fırçaladığını öğrenmenizi istiyorum. Tuvalet kâğıdını ne zaman değiştirdiğini, aşağıdan mı yoksa yukarıdan olacak şekilde mi taktığını. Horlayıp horlamadığını. Sabah uyandığında nasıl görüldüğünü. Bunun gibi başka bir saçmalık yaşamamamız için birbiriniz hakkındaki her bir lanet olası detayı öğrenmenizi istiyorum."

Söyledikleri nutkumun tutulmasına neden olmuştu. Çenem şaşkınlıktan açılmakla kalmamış, otopark seviyesine kadar düşmüştü. Kent ise son derece ciddi bir şekilde çayına döndü. Her zaman kararlarından vazgeçmeyen türde bir patron olmuştu ama hep empati de gösterirdi. Ama bu... Bu bambaşka bir şeydi.

Onunla koca bir hafta sonunu birlikte geçirmeyi bırakın, Dominic'e bakmaya bile korkuyordum.

"Sanırım tüm masraflar ödenecek?" diye sordu Dominic.

"Makul olanlar," dedi Kent. "İkinizde de şirket kredi kartlarından olacak."

"Güzel. Çünkü hafta sonlarında fena hâlde iştahım açılır. Ayrıca sürekli bir şeyler içmek isterim." Kent'e bir bakış attı. Bir ceylan uğruna birbirine girmeye hazır iki aslan gibi görünüyordlardı ama bu senaryoda ceylanın tam olarak kim olduğunu kestiremiyordum.

"Dediğim gibi, makul olduğu sürece istasyon hepsini karşılayacak," dedi Kent. "Emma size tüm bilgileri iletecek. Benim kurulla bir toplantım var. Buradaki işimizin bittiğini düşünüyorum?"

"Aslında," dedim çünkü bu plana uyum sağlarsam, hafta sonunun kolay bir şekilde geçmesini sağlarsam belki karşılığında bana istediğim bir şeyi sunabileceğini düşünüyordu. "Hey, Kent, hazır seni yakalamışken." Onun ve Dominic'in bakışlarını üzerimde hissederken gerginliğimi bastırmaya çalıştım. "Sana program için aklımdaki bir fikirden bahsetmek istiyordum. İlk... şey, yas ve kayıplar konulu bir bölüm yapmak istiyorum. Ruthe programda yaptıklarımıza kıyasla daha ağır bir konu olduğu için bunu önce seninle konuşmam gerektiğini..."

"Şimdi bunu konuşmak için iyi bir zaman değil, Shay."

Göğsüme ani bir darbe almıştım. Kent ilk kez beni doğrudan başından savıyordu. Her zaman benden hoşlandığını ya da en azından bana saygı duyduğunu düşünmüştüm.

Bir anlığına, bu fikri ortaya atan Dominic olsaydı nasıl bir tepki verirdi diye düşündüm.

"Ben... Tamam," dedim, Dominic'in lafın ağzıma tıklandığını görmemesini dilerdim. "O zaman biz işimize dönelim."

Kent gülümsedi. "Güzel plan. Ve hafta sonunun keyfini çıkarın. Trafiğe kalmak istemiyorsanız bu öğlen çıksanız iyi olur."

Kent'in ofisinden ayrılır ayrılmaz bacaklarım işlevlerini kaybetti.

"Bu hafta sonu annemle pasta tadımına gidecektik," dedim, duvara yaslanarak. "Ve... yanıma Steve'i de almam lazım ama daha önce hiç bu kadar uzun bir araba yolculuğuna çıkmadık ve henüz onu başka birine de emanet etmeye hazır değilim. Ben..."

Annin bir nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim buzuşup kalmıştı
anem. Panik modundaydım. Siktir, siktir, beni böyle görmesini
istemiyordum.

“Shay.” Önümde durup o güçlü elleriyle omuzlarımı tut-
tu. İsmimi onun ağzından duymamın üzerimdeki etkilerinden
hışlanmıyordum ve avuçlarının ceketimin kumaşı üzerine bu
kadar doğal bir şekilde yerleşmesinden nefret ediyordum. “Bu
çok berbat bir durum, biliyorum. Ben de senin kadar sinirliyim.
Ama sadece bir hafta sonu. Bunu başarabiliriz. Bunu atlatalım,
belki önümüzdeki hafta da yarım gün izin alır ve annenle vakit
geçirebilirsin. Her şey bu programı ayakta tutmak için, değil mi?
Bizim de programın kaldırıldığını görmek istemeyiz.”

Birbirimize böyle dokunmamalı, birlikte asansöre binmeme-
le araba yolculuklarına çıkmamalı ve koca bir hafta sonunu bir
odada baş başa geçirmemeliydik. Mesafe. Profesyonellik. Asıl
stratejim bunlar etrafında şekillenmeliydi.

“Ayrıca,” dedi çarpık bir gülümsemeyle, “köpeğinle de tanış-
mak istiyorum. Bir de sence kaç kasa bira ‘makul’ sayılabilir?”

Gözlerimi devirdim ama söyledikleri gerçekten de içimin bir
nebze de olsa rahatlamasını sağlamıştı.

Ama hafta sonunu birlikte geçireceğimiz bir yerde onu gör-
mezden gelmek zor olacaktı.

En düşmanca röportajlarda bile sakın ve kendine hâkim kal-
mayı başaran radyo tanrılarına yakardım. Terry Gross, Gene
Simmons’la olan kâbus gibi röportajdan sağ çıkmayı başardıysa
ben de bunu yapabilirdim.

Terry Gross, Rachel Martin, Audie Cornish; bana güç verin.

Cuma günü tam iş çıkışı trafiğinde geçirilen üç saat. Vapurda bir buçuk saat. Adanın mini marketinde Dominic'in doğru atıştır-malıkları almasını beklerken geçen on bir dakika. Arabada yarım saat daha. Google Maps'in bizi koca bir su kütlesini yüzerek ge-çirip Kanada sınırlarına götürecek yönlendirmesi üzerine yaptı-ğımız yirmi dakikalık tartışma.

Dominic'le, istasyonun bizim için eyaletin kuzeybatı ucunda bulunan at nalı şeklindeki bölgesi Orcas Adası'nın kuzey köşe-sinde kiraladığı eve ulaşmamız işte bu kadar sürdü.

Ve ulaştığımız an yağmur yağmaya başladı.

"Kuzeybatı Pasifik'i sevme de ne yap," diye söylendi Domi-nic, arabanın kapılarını kapatıp bavullarımızla birlikte eve koş-turduğumuz sırada.

Steve tasmaşının ucunu çekiştiriyor, üzerine işemek için en uygun ağacı arıyordu. "Bu Steve Rogers," demiştim Dominic'e, arabayla onu almaya gittiğimde. "En tüylü Avengers mı?" diye sormuştu o da. Yolculuğumuzda gerginliğin hafiflediği tek an oydu. Çok geçmeden Dominic'in dehşet kötü bir müzik zevki olduğunu öğrenmiştim. Arabayı süren ben olmama rağmen, onun ergenlik yıllarından beri en sevdiği radyo istasyonunu din-

lememiz için ısrar ediyordu; istasyon söylediğine göre eskiden alternatif müzik çalarken şimdiyse "çağdaş yetişkin" artık her ne demekse onu çalıyordu. Ben de yetişkindim ama çağdaş yetişkin türü çöptü. En sonunda benim Spotify listemden rasgele şarkılar çalma konusunda uzlaştık.

Evin içine girince Dominic çantalarımızı hole bıraktı ve salona geçip bacaklarını erkeklerin yaptığı şekilde yayarak koltuğa oturdu.

"Sanırım burada kaynaşacağız," dedim.

"Evet," dedi, sesinde hafiften gergin bir tınıyla. "Çünkü Kent, ortaya hiç yoktan bir ilişki çıkarabileceğimizi düşünüyor."

Bu söylediği biraz canımı yakmıştı. Sanki son birkaç aydır aramızda hiçbir ilişki yokmuş gibi söylemişti oysa ben biraz da olsa yakınlaştığımızı düşünüyordum.

Ama dürüst olmak gerekirse, o sarhoş kafa öpüşmemiz kurduğumuz tüm ilişkiyi silip atmış olabilirdi.

Ev tatlı ve hoştu, mavi desenli güzel maun mobilyalar ve gerçek bir odun şöminesi vardı. Tavandan sarkan bitkiler ve Orcas Adası sanatçılarının yaptığı tablolar etrafı süslüyordu. Tam da birlikte vakit geçirmekten keyif alan iki insanın birlikte keyifli vakit geçireceği bir yerdi.

"O zaman yaptığın tuhaf şeylerin notunu falan alayım mı?" dedim onun oturduğu yerin karşısındaki koltuğa geçerken. "Daha sonra şantaj için kullanmalık fotoğraflarını çekeyim mi uyurken?"

"Uyurken inanılmaz tatlı görünürüm, çok teşekkürler."

Bu sözlerine gözlerimi devirerek karşılık verdim. "Eve girer girmez ayakkabılarını çıkaran bir adam olduğunu biliyorum artık."

Çoraplı ayaklarına şöyle bir baktı. "Alışkanlık işte. Bizimkilerin kar beyazı halıları vardı ve ufacık kirlense akıllarını kaçırdırlardı."

Saat sekizi geçiyordu, vurup kafayı yatmam için çok erkendi ve arabada onca saat geçirdikten sonra buradan ayrılmayı hiç

istemiyordum. Yağmur hızını iyice artırmıştı ve sanki bir alıp veremediği varmış gibi evi resmen dövüyordu. Çok da uzak olmayan bir yerlerde gök gürledi ve Steve evin içinde durmadan koşturup deliler gibi havlamaya başladı.

“Steve,” diye seslenip onu sakinleştirmek amacıyla peşine takıldım ama hayvanın içine resmen şeytan kaçmış gibiydi: Koltuğa çıkıp iniyor ve öyle hızlı hareket ediyordu ki en sonunda nefes nefese kalmıştı. Ona vermeye çalıştığım en sevdiği atıştırma- malıkları bile umursamadı. Daha önce onu hiç böyle görmemiş- tim ve bu kadar korkmasından nefret ediyordum. Ve bu durumu düzeltememekten de. “Steve, her şey yolunda. İyisin.”

Dominic bavuluna gitti ve açıp içinden beyaz bir atlet çıkardı. Başta üzerindeki çıkarıp onu giyeceğini düşündüm ama onun yerine yere çöküp çılgınca havlayan Steve’e elini uzattı. Steve te- reddütle havayı kokladı ve sonra sanki Dominic’in kokusunun cazibesine kapılmış gibi ona doğru ilerledi.

Dominic, “Aferin oğluma,” deyip başını okşadı. Hâlâ titredi- ğini görebiliyordum. “Bir şey deneyebilir miyim?” diye sordu bana.

“Tabii.”

Nazikçe Steve’i tişörtün içine koydu ve vücuduna iki kere gü- zelce doladı. “Sorun yok, ufaklık,” dedi. “Şunu tutturmak için bir şeyin var mı?”

Ne yaptığını anlamamış hâlde kaşlarımı kaldırarak ona bak- tım. Ama çantamdan birkaç saç tokası çıkarıp, onlardan birini bileğime çarptığını unutmaya çalışarak Dominic’e uzattım. To- kaları elimden aldığı anda tenimin nasıl yandığını görmezden gel- meye çalışarak.

Tişörtü sarılı tutmak için tokaları kullandı, çok da sıkı yap- mamaya çalışıyordu ve... işe yaramıştı? Dominic, hâlâ endişeli ama artık o kadar da keçileri kaçırmış gibi görünmeyen Steve’i yere bıraktı. Köpek yere oturdu ve kuyruğunu sallayarak bizi iz- lemeye başladı.

“Kız kardeşimin havai fişeklerden korkan küçük bir köpeği

vanlı ve onu sakinleştirmek için özel bir tişört kullanırdı,” diye açıkladı, Steve’in kulağının arkasını kaşıyarak. “Ben de idareten bir şey yaptım. Vücuduna uygulanan baskı, endişesini bastırabilmesini sağlıyor.”

Steve’le ikisini bir arada izlemek, kalbimde daha önce kimse-
nin dokunamadığı bir yere temas etmişti. Böyle bir şeye asla
hazırlıklı olmadığım için bacaklarım resmen sıvıya dönüşmüştü.

“Teşekkürler,” dedim, sersem bir şekilde. Kendimi zor da
olsa mutfağa attım. Neredeyse Tanrı’nın unuttuğu bir yerdeydik
ve yanımızda bozulmayacak bir sürü yiyecek getirmiştik. Dolap-
lardan birini açıp pişirmek için alet edevat aranmaya başladım.
“Pekâlâ, ben acıkmaya başladım. Makarna falan mı yapsak?”

“Tabii, olur. Ama çok pişirme, olur mu? Erişteyi *al dente* seve-
rim. Tam da olması gerektiği gibi.”

Bir elim tencerede kalakaldım. Yeniden bir domuza dönüş-
tüğünü görmek içimi rahatlatmıştı. Bu, ondan hoşlanmamayı
kolaylaştırıyordu. “Senin için hazırlamayacağım. Yemek yemek
istiyorsan gelip yardım etmelisin.”

Salondan yükselen bir homurdanmanın ardından mutfağa
gelip kapının pervazına yaslandı. Bu duruşunu da onca yol bu-
raya getirmek zorunda mıydı ki?

“Erişteler mavi poşetin içinde,” dedim.

Makarna yapmayı hiçbir zaman yorucu bir deneyim olarak
değerlendirmemiştim ama Dominic’le tam da öyle bir şeye dö-
nüştü. İlk parti erişmeleri fazla pişirince Dominic fazla hamur ol-
duklarını söyleyerek yemeyi reddetti ve onu gübreleme çöpüne
döküp yenisini pişirmeye koyulduk. Adam resmen bu konuda
çocuk gibi davranıyordu. Ardından mantara alerjisi olduğunu
söylemeyi unuttu ama neyse ki kilerde bir kavanoz sos daha var-
dı. Üniversite yıllarıma ya da Ameena’yla aynı evde kaldığımız
dönemlere geri dönmüş gibi hissediyordum; o aralar ne zaman
makarna dışında bir şey pişirmeye kalksak yangın alarmını te-
tikliyorduk.

Makarna dolu kâselerimizle birer şişe armut şarabımızı alıp koltuğa döndüğümüzde saat neredeyse dokuz buçuk olmuştu. Yağmur pencereleri dövmeye devam ediyordu ama Steve, Dominic'in atleti içinde sakince hipopotam oyncağını kemiriyordu. Dominic televizyonu açıp da ekranda siyah beyaz noktalarla karşılaşınca uzunca, acı dolu bir iç çekiş koyuverdi.

"Senden yeniden ayrılmamı sağlamaya mı çalışıyorsun?" diye sordum, çatalıma biraz erişte sararak. En azından bu sefer koltukta bana da yer bırakmıştı.

"Kusura bakma," dedi. "Sanırım biraz sinirlerim bozuk."

Bu sefer daha yumuşak bir yaklaşım denemeye karar verdim çünkü sinirleri gerçekten bozuktu ve bunun sebebinin, benimle çıktığı yolculuk olmadığını anlamaya başlamıştım. "Sen... iyi misin?"

Kâsesini sehpanın üzerine koydu ve şarabından bir yudum aldı. Ardından kâsesini yeniden eline alıp sonra geri koydu, sanki gerçeği söylese mi yoksa aramıza başka bir duvar daha mı örse diye karar vermeye çalışıyordu. Steve de bir noktada ona vereceğinden emin olduğu erişte için hevesli bir şekilde beni izliyordu.

"Eski kız arkadaşım yeni biriyle birlikte," dedi en sonunda. "Sosyal medyada çarşaf çarşaf resimleri var ve bunu görmek biraz zor geliyor. Bütün gün tam bir puşt gibi davrandım, değil mi?"

"Normalde olduğundan biraz daha fazla, evet," dedim ve bunun üzerine koluma kırlentle bir darbe yedim. Yaralanmış gibi yaparak kolumu tuttum. "Steve'in sinir harbi geçirmesini engellemen dışında tabii. Ama çok üzüldüm. Çok boktan bir durum ve yaşlı bir moruk olarak sana zamanla kolaylaşacağını söylemek isterdim ama her seferinde boktandır. Sadece biraz daha farklı bir şekilde."

"Mesele de bu aslında." Bunun üzerine yeniden duraksadı ve çatalını makarnasında döndürürken Steve'in aklını başından aldı. "O benim ilk kız arkadaşımdı. Benim... tek kız arkadaşım."

"Tek ciddi kız arkadaşın mı?" diye sordum, lisedeki çıktıklarını ve rasgele takıldıklarını saymadığını düşünerek.

Başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Tek kız arkadaşım, mıkta. Lisede-yken kimseyle çıkmadım. Onunla da birinci sınıf-
tır oryantasyonunda tanıştık. Üniversite boyunca birlikteydik ve
ben tanı buraya gelmeden önce de ayrıldık."

Ah.

İşte bu ilginç bir bilgiydi.

Ve yüksek lisansta değil de *lisansta* tanıştıklarını netleştirir-
ken kulağa hiç kibirli gelmediğinden gerçekten ciddi olduğunu
anladım.

Evden çıkartılar yükselinece Steve sızlanmaya başladı.

"Steve, hayır," deyince yeniden yattı ve kuyruğunu sallama-
ya başladı. "Dominic. Çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu."

"İlişkimizi şekillendirmeye çalışırken sana anlatmam gere-
kirdi ama o zamanlar hâlâ yarısı çok tazeymiş gibi geliyordu."
Derin bir iç çekince hikâyenin devamı da olduğu izlenimine ka-
pıldım. Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve sanki dikkatini beni
özel hayatına dahil etmesinden başka bir şeye çekmek istiyor-
muş gibi dalgınlıkla eklemlerini incelemeye koyuldu. "Hâlâ ona
aşık değilim. Artık neredeyse sekiz ay oldu. Ama çok uzun za-
mandır birlikteydik ve birçok şey yaşadık ve şimdi bu duruma
alışmak zorunda olmak tuhaf geliyor."

"Sorun mesafeydi, değil mi? Sona ermesine neden olan şey
yani?" diye sordum, sahte ayrılığımızı yaşadığımız akşam bana
söylediği şeyi düşünerek.

"Pek sayılmaz." Uzanıp Steve'in kulağının arkasını kaşıdı.
Steve, sanki bana inat, hiç vakit kaybetmeden ona alışmış gibi
görünüyordu. "Hep yan yanaydık ve neredeyse beş yıl birlik-
te olunca insanlar evleneceğinizi düşünmeye başlıyor. Biz O
Çift'tik, sürekli birlikte, sürekli sarmaş dolaş olduğu için herke-
sin alay ettiği çifttik ve bundan nefret ediyor gibi görünsek de
aslında seviyorduk. O Çift olmayı çok seviyorduk."

Kalbimde bir sızı hissettim. Her zaman öyle bir çift olmak
istediğimi hatırlamıştım. Facebook'ta gördüğüm fotoğraflarda
gerçekten de O Çift gibi görünüyorlardı.

Başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Tek kız arkadaşım, nokta. Lisedeyken kimseyle çıkmadım. Onunla da birinci sınıflar oryantasyonunda tanıştık. Üniversite boyunca birlikteydik ve ben tam buraya gelmeden önce de ayrıldık."

Ah.

İşte bu ilginç bir bilgiydi.

Ve yüksek lisansta değil de *lisansta* tanıştıklarını netleştirirken kulağa hiç kibirli gelmediğinden gerçekten ciddi olduğunu anladım.

Evden çıkartılar yükselince Steve sızlanmaya başladı.

"Steve, hayır," deyince yeniden yattı ve kuyruğunu sallamaya başladı. "Dominic. Çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu."

"İlişkimizi şekillendirmeye çalışırken sana anlatmam gerekti ama o zamanlar hâlâ yarası çok tazeymiş gibi geliyordu." Derin bir iç çekince hikâyenin devamı da olduğu izlenimine kapıldım. Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve sanki dikkatini beni özel hayatına dahil etmesinden başka bir şeye çekmek istiyormuş gibi dalgınlıkla eklemlerini incelemeye koyuldu. "Hâlâ ona aşık değilim. Artık neredeyse sekiz ay oldu. Ama çok uzun zamandır birlikteydik ve birçok şey yaşadık ve şimdi bu duruma alışmak zorunda olmak tuhaf geliyor."

"Sorun mesafeydi, değil mi? Sona ermesine neden olan şey yani?" diye sordum, sahte ayrılığımızı yaşadığımız akşam bana söylediği şeyi düşünerek.

"Pek sayılmaz." Uzanıp Steve'in kulağının arkasını kaşıdı. Steve, sanki bana inat, hiç vakit kaybetmeden ona alışmış gibi görünüyordu. "Hep yan yanaydık ve neredeyse beş yıl birlikte olunca insanlar evleneceğinizi düşünmeye başlıyor. Biz O Çifttik, sürekli birlikte, sürekli sarmaş dolaş olduğu için herkesin alay ettiği çifttik ve bundan nefret ediyor gibi görünsek de aslında seviyorduk. O Çift olmayı çok seviyorduk."

Kalbimde bir sızı hissettim. Her zaman öyle bir çift olmak istediğimi hatırlamıştım. Facebook'ta gördüğüm fotoğraflarda gerçekten de O Çift gibi görünüyorlardı.

"Sonra," diye devam ettiği sırada Steve koltuğa zıplayıp parmaklarından parmesan peyniri yalamaya başladı, "son yılmda yüksek lisans programlarına başvurduğmda amacım Northwestern'de kalmaktı. Mia da aslen Chicago'dan. Tıp hazırlık derslerine başlamıştı ve bir tıp okuluna başvurmadan önce deneyim kazanmak için bir yıl okula ara verecekti. Ben Northwestern'e girdiğimde, birbirimize yakın olduğumuzdan her şey yolunda gidiyordu. Ama sonra..." Bu noktada derin bir nefes aldı. "Ben yüksek lisansa başladıktan birkaç ay sonra Mia liseden arkadaşlarıyla kayak yapmaya gitti ve bir kaza yaşadı."

"Aman Tanrım."

İçimi rahatlatmak için hemen bir elini kaldırdı. "Şimdi iyi," dedi ve ben de oturduğum yerde biraz rahatlardım. "Çok kötüydü ama gerçekten şanslıydı. Tüm yıl boyunca, sınıfta olmadığım ya da ders çalışmadığım zamanlarda onun yanındaydım. Yemek yerken yardımcı oluyor, onu fizik tedavi seanslarına götürüyor ve ilaçlarını aldığından emin oluyordum. Resmen onun aile evine taşınmıştım. Sonra ben mezun olduktan bir ay sonra, tüm ülkede bir sürü iş için mülakatlara girdiğim dönemde, bir süredir yoluna bakmayı düşündüğünü söyledi. Artık bana aşık olmadığını düşünüyüğünü."

"Yaşadıklarından sonra benimle kalmayı bana borçlu olduğunı düşündüğüm falan yok; sadece çok hazırlıksız yakalanmıştım. Gerçekten de onunla evleneceğimi düşünüyordum. Ama o onca zaman benden nasıl ayrılacağını çözmeye çalışıyormuş."

"Evlenme teklifi etmeyi düşünüyor muydun?"

"Hayır, hayır ama ileride düşüneceğimi biliyordum," dedi, benden ziyade Steve'in başına doğru. "Sanırım onu düşündüğüm kadar iyi tanıımıyormuşum."

"Gerçekten çok üzgünüm. Hiç kolay olmamıştır, bir yandan mülakatlara girerken bir yandan da bunları yaşamak. Ardından da buraya taşınmak." Uzanıp ona dokunmak istiyordum, tıpkı Kent'le olan toplantımızdan sonra onun rahatlıkla yaptığı gibi

ama böyle bir şeyi nasıl doğal gösterebileceğimi bilemediğimden ellerimi kucagımda tutmaya devam ettim.

"Tahmin edebileceğin gibi o da bana Dom derdi ve şimdi bu takap sadece *ona* aitmiş gibi geliyor. Başka birinin bana öyle hissettirmesine izin vermem çok zor," dedi ve onu çok iyi anlıyabiliyordum. "Neden sana daha önce açık sözlü davranmadığımı anlamışsındır. Özellikle de, alınma ama benden gerçekten hoşlanmıyormuş gibi görünen birine."

Bir elimi kalbime götürdüm. "Senden hoşlanmıyor falan değilim. Sadece seni sinir bozucu buluyorum. İkisi çok farklı."

Yüzünde bir anlığına bir gülümseme belirdi ama hemen ardından yok oldu. Uzanıp o gülümsemeyi yüzüne sabitlemek istiyordum. Yaşadığı ayrılık PHR'ye başladığından beri üzerine yapışıp kalmıştı, artık bunu net bir şekilde görebiliyordum.

"Bazen her şey zorlaşıyor, üzerine Mia'yı ve o fotoğrafları görmek durumu daha kötü hâle getirdi. Liseden tüm arkadaşlarımla bağlantım koptu. İçlerinden biriyle yemeğe çıktık ama yansımda işle ilgili bir aramaya cevap vermesi gerekti ve bir daha da geri planlamadık. Sonra kız arkadaşlarımdan biriyle buluşmaya çalıştım ama onun da erkek arkadaşı kıza asıldığını sanıp kıskançlık yaptı. Durumum daha da tuhaf çünkü burası benim için tam olarak yeni bir şehir sayılmaz. Bunun her şeyi daha kolay kılacağını sanabilirsin. Ama burada gerçek anlamda hiç arkadaşım yok ve kardeşlerim de kendi aileleriyle meşguller. İşten birileriyle de denedim ama herkesin zaten bir partneri ya da çocukları var ve ben kendimi bazen... yalnız hissediyorum."

Söyledikleri aklıma pazartesi akşamını getirmişti. Öpücüğü değil, sarhoşken yaptığı itirafı. Ona bakacak şekilde döndüm ve parmak uçlarımı kot pantolonlu dizine hafifçe sürttüm. Ona dokunmak birden daha kolay bir hâl almıştı ya da ben daha cesaretlenmiştim.

"Hey. Yalnız değilsin. Yanında sahte eski kız arkadaşın, sunucu partnerin ve beceriksiz makarna şefin var." Yanağımın içini kemirirken ne kadar kişisele dalmak istediğime karar vermeye

çalışıyordum. O her şeyini ortaya sermişti, aynı şeyi ben de yapabiliyordum. "Ben Seattle'dan hiç ayrılmadım, o yüzden benim de senin gibi hissetmem daha da içler acısı. Son on yıldır yanımda sadece annem ve arkadaşım Ameena vardı ve birkaç tane de asla ciddileşmediğim erkek arkadaş. O yüzden belki de birlikte yaşamız olabiliriz."

Bu seferki gülümsemesi yüzünde daha uzun bir süre kaldı. "Teşekkürler. Bunca zaman sonra bunları biriyle paylaşabilmek gerçekten iyi geldi. Tekrar birileriyle birlikte olmak istiyorsam buna alışmam gerekiyor sanırım."

"Ah, lütfen, daha yirmi dört yaşındasın. Henüz kedili kadın hâline geldiğin falan yok." Yüzümü buruşturdum. "Erkekler için kedili kadına eşdeğer bir tabir olmaması çok saçma. Borkan kadın düşmanlığı."

"Kedili adam?"

"Çok nazik bir süper kahraman ismi gibi oldu."

Hemen dramatik spiker sesini takındı. "Havada süzülüyor! Kötüleri yakalıyor! Kedileri en uzun ağaçlardan bile kurtarıyor!" Duraksadı. "Pekâlâ. Senin sorunun ne peki? Neden gidip gerçek bir ilişki yaşamak yerine bizim sahte ilişkimiz hakkında bir program yapıyorsun?"

"İtiraf etmesi çok da kolay değil ama... fazla bağlanma gibi bir sorunun var. Jet hızıyla." Bu hikâyeyi anlattığım sırada, onu sevmeme izin vermesini umut ederek Steve'e uzandım ama görünüşe göre Dominic'in kaşımamasını daha çok sevmişti. "Tüm eski sevgililerimle ilişkilerimizde ilk 'seni seviyorum' diyen bendim ve bunu her zaman çok erken yaptım. Onlar da ürküp benden kaçtılar."

"Peki her seferinde söylediğinde samimi miydin?"

Bu soru üzerine bir an tereddüt ettim. "Evet? Ama hiçbir zaman durup da üzerine düşünmedim."

Ona en büyük korkumdan bahsetmemiştim: Hiçbirine sırılsıklam âşık olmadığım. Annemle birlikte sahip olduğumuz küçük aileden daha fazlasına sahip olmayı çok istediğim için önüme çıkan ilk şeyin üzerine hevesle atladığımdan – her ne kadar doğru

aman ya da doğru insan olmasa da () iki kahraman ()'a bu-
rum in belki kendi dudaklarını aramaları, zırba ve pırlantaların
sallanması ve karşılığında ayrılanları duymanın umut etmesinin

"İşte bu yüzden bir alırdır sandırıya çıkmıyordum. Çok ge-
nç olabiliyor, özellikle de seni her şeyi vermeye çalışırken. Kar-
şıdaki insan hiçbir şey sunmıyınca."

"Aslında bunların hiçbirisi o kadar da kötü değil," dedi. "Zar-
ar, ama ölümcül bir kişilik bozukluğu falan değil."

"Belki doğru insanla öyle olmaz."

"O zaman o insanla henüz tanışmadın."

Birkaç dakika, çok da rahatsız edici olduğunu söyleyemeye-
ceğim bir sessizlik içinde oturduk. Tabii ben işleri zarıplılaşma-
ya karar verene kadar.

"Sormak istediğim başka bir şey daha var ama fazla ileri git-
mekten korkuyorum."

"Konuştuklarımızdan sonra daha ileri gidebileceğimizi san-
mıyorum, o yüzden lütfen sor." Şarap şişesini kaldırarak devam
etmemi işaret etti.

"Sadece Mia'yla ilişkin oldu." Yapacağım şeyden pişman
olup olmayacağımı merak ederken sertçe altıdudagımı ısırdım.
"O... birlikte olduğun tek insan mıydı?"

Başıyla onaylarken yanakları pembeleşiverdi. Birden tam da
yirmi dört yaşında göründü gözüme.

"Peki ya sen?" diye sordu, şarabından bir yudum alarak. "Se-
nin... skorun kaç? Böyle derler, değil mi? Skor?"

"O diyenler kim bilmiyorum ama olur herhalde." Kafamda
bir matematik yaptım. "Yedi."

"Ah," dedi kaşlarını çatarak, yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

"Ama tüm o gösterişlerin," dedim. "İstasyonda bahsettiğin
'saf cinsel enerji' lafların." Hayır, tabii ki söylediklerini birebir
beynime falan kazımamıştım.

Elini havada şöyle bir sallayıverdi. "Dünya erkeklerden seks
konusunda belli bir şekilde davranmasını beklerken yalan söy-
lemek çok kolay."

“Dünya berbat bir yer. Seni yargılamazdım. Yemin ederim. Müzikte zevkini yargıladım, evet ama skorun konusunda... asla.”

“Minnettarım.”

Başımı iki yana sallarken hâlâ konuşulanları sindirmeye çalışıyordum. “Açıkçası bir süre senin oyuncu tiplerden olduğunu düşünmüştüm.”

“Biriyle yatmak bana büyük bir mesele gibi geliyor,” dedi koltukta arkasına yaslanırken. Sanki on beş dakika öncesine göre daha rahat konuşuyormuş gibiydi. “Öyle sıradan bir şeymiş gibi yapabileceğimi sanmıyorum. Belki de sadece bir kişiyle sevişmiş olmamdan kaynaklanıyordur ama özel ve yakın olduğunu hissetmeden yapabilir miyim, bilmiyorum.”

Odadaki sıcaklık yükselmiş gibiydi. Gözleri benimkilerden bir an olsun ayrılmıyordu ve söyledikleri aramıza ağır bir şekilde çökmüştü. Özel. Pat. Yakın. Pat. Benim kafamda *özel ve yakın* kelimelerinin tercümesi, ağır ağır öpüşmeler ve sınıra dayanıp kopana kadar uzayan zevklerdi. Yavaş, işkence edecek kadar güzel ve tatmin edici. Nefesindeki şarabın tatlı kokusunu alabiliyordum. Dudaklarının nasıl hissettirdiğini çok az biliyordum ve bu durum onu tekrar öpme arzumu daha da ateşliyordu. Köprücük kemiğimde, boğazımda, tam kulağımın arkasında dudakları nasıl hissettirirdi acaba?

Hayır.

Kâsemi sehpayı koyup sertçe bacak bacak üstüne attım. Konuşurken boğazımın kuruduğunu hissettim. “Öylesi çok... güzel olmalı.”

“Sen öylesini yaşamadın mı hiç?”

Yaşamamıştım. Son birlikte olduğum erkek arkadaşım Trent’le, ondan önce çıktığım Armand’la ya da özellikle ilk sevgiliyim David’le öyle olmamıştı. Seks hiçbir zaman... bir alışveriş gibi olmasa da bahsettiği gibi duygusal bir deneyime dönüşmemişti.

Salon fazla sıcak olmuştu. Bir ara gidip kaloriferi kapamam gerekecekti.

"Bence bu gecelik birbirimize yeterince dürüst olduk," dedim.

Dudaklarının kenarında minik bir gülümseme belirdi. Ve de şamzesi. "Birbirimizi tanımaya çalışıyor olmamız gerekmiyordu mu?"

Böyle değil. Dominic'in biriyle özel ve yakın bir şekilde seviştiğini hayal etmeme neden olacak kadar değil. Büyük ihtimalle mum ışığında, karlı bir günde her şeyden uzak bir kulübede.

"Evet," dedim, koltuktan kalkıp mutfağa giderken. "Bulaşıkları nasıl yıkadığını gerçekten çok merak ediyorum."

Dişlerimizi fırçaladığımız sırada Dominic aynadan beni izliyordu. Üst katın banyosu fena hâlde küçüktü ve tükürmek için lava-boya eğildiğimizde dirseklerimiz birbirine çarptı.

“Kent’e, diş macunu tükürüğünün nasıl görüldüğünü bildireceğim,” dedim.

“Harika.” Ardından diş fırçasını seyahat çantasının içine geri koydu. “Sanırım daha önce seni hiç gözlüksüz görmedim,” dedi aynadaki yansımama ve bunun üzerine birden kendimi bütün gözler üzerime çevrilmiş gibi hissetmeye başladım.

Bir elimle saçımı arkada tutarak son bir kez daha tükürdüm ve ardından diş fırçamı yıkamaya koyuldum. “Gözlüğüme o kadar alıştım ki o olmadan yüzümün asimetrik görüldüğünden korkar oldum.”

“Gözlüğünü seviyorum.” Yüzüne su çarptıktan sonra havlulardan biriyle yavaşça kurulandı. Üzerinde eşofmanı ve yıpranmış Northwestern tişörtüyle uyku vakti Dominic’i şimdiye kadar onun en sevdiğim versiyonu olabilirdi. Tüm gardının düştüğü, en yumuşak ve aynı zamanda da en tehlikeli hâli. “Ama iki şekilde de iyi görünüyorsun.”

İyi. İşte olan buydu: Koltukta eski *Buffy* bölümlerini izleyerek

Herbiki saatler geçiriyorduk, ben bu esnada bacaklarımızın ka-
nı mı birbirine değdiğini yoksa bacağımı koltuğun bir parçası mı
sandığını merak ediyordum ve sonra da böyle bir şey söylüyordu.
Aramızdaki yerçekiminin değiştiğini hisseden sadece benmişim
gibi hissettiren bir şey. Önceki konuşmamız kafamda dolanıp du-
nuyordu. Değişen bir şeyler olmuştu, bundan emindim.

Ya da belki de sadece birbirimizi yakından tanımaya başlı-
yorduk.

Yatak odası ise ilginç bir çıkmazı barındırıyordu.

"Ben koltukta uyuyabilirim," dedi Dominic yatağa bakarak.
Nefesi mükemmel bir nane aromasındaydı.

"Yetişkiniz biz. Tuhaf bir şeye dönüştürmeden aynı yatak-
ta yatmayı başarabiliriz." Sesimdeki titremeyi fark etmediğini
umuyordum.

"Bu kadar saçma bir tişört giyen birinin yanında yatabilece-
ğimi sanmıyorum."

Başımı eğip üzerimdekine baktım. Çantamı aceleyle hazırla-
mışım ve sonuç olarak yanıma bunu almışım. FORMDA OLMAYI
SEVERİM, AĞZIMA TACO SIKIŞTIRABİLECEK KADAR FORMDA, YAZISININ
altında gülümseyen bir taco illüstrasyonu vardı.

"Target'tan beş dolara aldım."

"O tişörtten kurtulmak için sana beş dolar mı verdiler?"

"Bence çok tatlı!" Kollarımı göğsümde kavuşturup taco'yu
Dominic'in yargılayan gözlerinden saklamaya çalıştım. Normal-
de yatarken sutyen takmazdım ama etrafta sutyensiz dolaşmak
istemediğim için yorganın altına girdiğim anda çıkarmanın daha
doğru olacağına karar vermişim.

"Sen tatlısın," dedi. "Ama tişört değil."

Bu seferki net bir iltifattı ve bundan ne çıkarmam gerektiğine
dair hiçbir fikrim yoktu. Üzerine konuşmamayı kararlaştırdığı-
mız gece söylediğinin aynısıydı bu. İçerinin, kızaran yanaklarımı
saklayacak kadar karanlık olduğunu umuyordum.

Yatağa, sanki o vahşi bir hayvanmış ve biz de ani hareketler
yapmaktan korkuyormuşuz gibi ağır adımlarla ilerlemeye başla-

dık. Onun yanında uyumak hem çok korkutucu hem de heyecan verici geliyordu; uzun vücudunun benimkinden birkaç santim ileride uzanacağını, koyu renk saçlarının yastığa yayılacağını düşünmek.

Yavaşça battaniyenin bir ucunu kaldırdım.

“Eğlence çekmecesinden bir şeyler getirdin mi?” diye sordu.

“Çünkü öyle bir şey bunu daha da tuhaf kılabilir.”

Ağzım açık ona baktım. Önce bir anlık sessizlik oldu, ardından iki büklüm olup karnımı tutmama neden olan bir kahkaha attım. O da aynısını yaptı ve ikimiz de aklımızı yitiriyorduk. En sonunda düşmemek için karyolanın direğini tutmam gerekti.

Böylece aramızdaki gerginlik bir nebze de olsa azalmıştı. Belki de aramız iyi olabilirdi. Belki de aramız gerçekten iyiydi.

Başımı çevirip ona kaçamak bir bakış attığımda yüzünde keyifli ve okumayı başaramadığım bir şeyin karışımından oluşan bir ifade olduğunu gördüm. Daha önce onun bu hâlini, herkese karşı kuşandığı kendine güven kalkanını bir kenara kaldırdığını görmemiştim.

Yanımda tamamen kendisi olabilmesi hoşuma gitti.

Başka büyük bir facia yaşamadan yatağa girmeyi başardık ve ben de kıpırdanarak sağ salım sutyenimden kurtuldum. Tam artık gevşeyebileceğimi düşündüğüm sırada başını koluna dayayıp yüzünü bana döndü. Belki de hâlâ kanımızda gezinen alkolün ya da loş ışığın etkisiydi ama şimdi, nazik fırça darbeleriyle resmedilmiş gibi her zamankinden daha hoş görünüyordu.

“Hey,” dedi. “Teşekkür etmek istiyorum. Yeniden. Bu akşam konuştuklarımızla ilgili o kadar harika davrandığın için. Uzun zamandır içimi öyle dökmemiştim ve beni dinlemiş olman çok kıymetli.”

“Dediğin gibi,” dedim, aynı şekilde ona dönerek. “Sonunda kedili adama dönüşmek istemiyorsan içini birilerine açman lazım.”

Gülerek karşılık vermesini bekliyordum. Belki de hayal ediyordum ama söylediklerimden sonra biraz kasılmıştı sanki.

“Ya da sen konuşulması kolay bir insansın.” Çarşafının altında ayağı bir anlığına benimkine sürtündü; son derece arkadaşça bir hareketti ama benim aklıma hiç de arkadaşça olmayan düşüncelerin üşüşmesine neden olmuştu.

Ona yanaşmak, vücutlarımızı yan yana getirmek, yüzümü boynuna gömmek çok kolay olurdu. Yorganın altında olduğumuza dua ediyordum yoksa dikilen meme uçlarım ona ne kadar tahrik olduğumu bildirmekten mutluluk duyabilirdi.

Kalbimin nasıl da gümbürdediğini duyabildiğinden emin bir şekilde yavaş bir nefes koyuverdim.

“Madem dürüst davranıyoruz,” dedim. “Seninle bir süredir konuşmak istediğim bir konu var.” Devam etmem için beni cesaretlendirmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. “Bu işe başladığımız sırada, yalan söylemeye çok karşıydın. Yobazları alaşağı etmekten, gazeteciliği insanlara gerçekten yardım etmek için kullanmaktan bahsediyordun. Ama şimdi... yaptığımız hiçbir şey seni rahatsız etmiyor gibi.”

Bir anlığına sessiz kaldı. “Beynini bölgelere ayırmak gerçekten çok güçlü bir uyuşturucu,” dedi en sonunda. “Aslında annem İngilizceyi PUR sayesinde öğrendi. Burada çalışmak için o kadar heyecanlanmamın nedeni buydu. Yani burada kalmayı çaresizce arzu ediyorum, bunun sonucunda...”

“Değerlerinden vazgeçmek zorunda kalsan bile mi?”

Buruk bir gülümseme. “Sanırım... öyle.”

Hah. “Dominic Yun, beni sürekli şaşırtıyorsun. Ben...” Duraksayıp derin bir nefes aldım. “Bunu tek başıma yapmak zorunda kalmadığım için mutluyum.”

“Ben de.” Parmak ucunu aramızda kalan alanda, çarşafın üzerinde gezdirdi. “Sürekli benden bahsediyoruz. Ben Shay Goldstein’ı daha fazla tanımak istiyorum.” Parmağını büktüğüm kolum boyunca kaydırıp dirseğime hafifçe vurdu. “Bana babandan bahseder misin?”

Bu bir soruydu ve sorma şeklinden kolaylıkla hayır diyebileceğim net bir şekilde anlaşılıyordu. Ama parmağının tenimdeki

ritminden dolayı sadece biraz dikkatim dağılmışken kendimi teslim olurken buldum.

“Gelmiş geçmiş en iyi radyo sesi vardı onda,” dedim. “Kent’in çarpı yüz hâli gibi.”

“Radyoda mı çalışıyordu?” Dominic elini kendi tarafına doğru çekti.

Başımı salladım. “Elektronik eşyaların tamirini yaptığı bir dükkânı vardı. Goldstein Aletleri. Dükkânı ben doğmadan önce açmış. Çocukken çoğu öğleden sonramı orada geçirirdim ve onu çalışırken izlemeye bayılırdım. İşine tutkuyla bağlıydı ve sadece teknolojiyi değil, radyo sanatını da çok seviyordu. Her şeyi birlikte dinler, kendi programımızı sunuyormuş gibi yapardık. O yüzden bu konuda ortak bir yanımız var gibi – ikimiz de radyo-yu ebeveynlerimizden miras almışız.”

Bir anlığına fazla nostaljik mi davrandım diye endişelendim ancak Dominic beni büyük bir ilgiyle dinliyordu.

“Annem de senfonide çalışıyor,” diye devam ettim, “o yüzden asla sessiz bir evimiz olmadı ama arada bir ne dinleneceği konusunda kavga ederlerdi. Bugün bile hâlâ sessizliğe katlanamıyorum.”

“Bir şeyler açmak ister misin?” diye sordu Dominic.

“Hayır. Böylesi... böylesi iyi.”

“Ne olduğunu sormamın sakıncası var mı? O nasıl...” Kelimelere nasıl dökmesi gerektiğini kestiremiyormuş gibi cümlesinin sonunu getiremedi.

“Nasıl mı öldü?” dedim. Bu hikâyeyi anlatmayı uzun zaman olmuştu. Anlatırken yüzümü görmesini isteyip istemediğimden emin olamadığım için dönüp tavana bakmaya başladım. “Çalıştığı sırada kalbi aniden duruverdi. Kimse böyle bir şey olacağını öngöremezdi. Son derece rasgele gerçekleşen korkunç bir olay. Annemin beni arayıp söylediğini hatırlıyorum ama sonrasında hafızamda bir haftalık boşluk var. Cenazeyi bile hatırlayamıyorum.”

“Hayatım... ondan sonra darmadağın oldu. Onunla birlikte on sekiz yıl geçirebildiğim için insanlar şanslı olduğumu söylediler, ben çok daha küçükken ölmediğim için şanslı olduğumu. Ama söylenenlerin hiçbiri onun kaybını hafifletmedi. O yüzden aylarca yataktan çıkmadım, bazı kötü kararlar aldım ve sonrasında da bir nebze daha az kötü olan kararlara geçiş yaptım. Ancak P'HR'de stajyer olarak çalışmaya başladıktan sonra nihayet hayatımın iyiye gidebileceğini hissettim.”

Gözlerimi kapayıp en berbat anılarla baş etmeye çalıştım. Sesim kısılana kadar ağladığım günlerle, adımı bile bilmeyen biriyle ilk kez birlikte olduğum geceyle. Yeniden bir şeyler hissetmemi sağlayabileceğini umut ederken kendimi daha da kötü hissettirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Daha mutlu anılara odaklanmaya çalıştım: babamla birlikte mutfakta program sunduğumuz zamanlara, bana yeni bir kayıt cihazı ya da mikrofon göstereceği zaman nasıl heyecanlandığına. Eskiden işe gelirken ben de hep bu şekilde hissederdim.

Ne zaman o hisleri yitirmiştim?

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” dedi bir süre sonra. “Çok üzgünüm ama bu yeterli olabilecekmiş gibi gelmiyor. Sanırım sadece teşekkür edeceğim. Bana anlattığın için teşekkür ederim.”

“Goldstein Aletleri şimdi elektronik sigara satan bir dükkân oldu. Çok iç karartıcı, değil mi?”

“Fena hâlde.” Ardından yeniden özür dilemeye girişti. “Çok üzgünüm, Shay.”

Dudaklarından çıkan ismim kulağa çok narin geliyordu.

“Yirmili yaşlarımdan büyük bir kısmını, çocukken tattığım o ev saadetini arayarak geçirdim. Artık onun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum... Sadece o istikrarı ve rahatlığı bazen o kadar çok istiyorum ki yoğunluğu beni korkutuyor.”

Parmakları nazik bir okşamayla yeniden kolumdaydı. Aşağı yukarı, aşağı yukarı ve ardından yeniden çekti. “Yetişkin olmak çok berbat,” dedi ve açık sözlülüğü her şeye rağmen gülmemi sağladı.

“Gerçekten öyle,” diye katıldım ona. Dokunuşlarının etkisi tenimde gezinmeye devam ediyordu. “Yarın ne yapalım sence? Kuhlara dokunacak sohbetleri azaltmaya ne dersin? Adayı keşte çıkarabiliriz. Yağmur durursa yürüyüş yapabiliriz.”

“Yürüyüş bana uyar,” dedi. “Adada harika antikacılar da varmış sanırım.”

“Antikacılar mı?”

“Ah, sanırım sana söylemedim. Ailemin bir antikacı dükkânı var. Benim de eski mutfak aletlerine karşı itlah olmaz bir tutkum vardır. Demirdöküm tencerelere özellikle de.”

“O zaman anlaştık,” dedim esnerken. Tam onu çözdüğümü düşündüğüm sırada Dominic yeni bir yönünü daha gün yüzüne çıkarıyordu. “Önce antikacıları keşfeder sonra da yürüyüşe çıkarız.” Saate bakmak için yana döndüm. “Saat nasıl bir buçuk olur ya?”

“Yorgun musun? Seni bırakayım da uyu. Ben bildim bileli gece kuşuyumdur.”

Tuhaf olan şey şuydu... Yorgundum ama uyumak istemiyordum. Uyanık kalıp sohbete devam etmek istiyordum. Ağzını gerçekten keşfetmeyi, kalçalarını benimkine dayamasını ve beni sıkıca yatağa bastırmasını istiyordum ama aynı zamanda daha fazla sırrını ortaya çıkarmayı, daha fazla sırrımı paylaşmayı da istiyordum.

Ama bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmediğimden lambayı kapadım ve ikimizi de karanlığa gömdüm.

“İyi geceler, Shay,” demesi kalbimin minicik de olsa sızlamasına neden olmuştu çünkü ondan bu sözleri sadece bir kez daha duyabilecektim.

Sabah uyandığımda hissettiğim ilk şey *sıcaklıktı*. Parlak güneş ışığı tüm odayı sarıyordu ve yanımda çok uzun boylu, sakalları biraz fazla uzamış bir adam yatıyordu. Bir kolunu yastığının altına sokmuş, diğerini de aramıza koymuştu. Ve *Tanrım*, çok tatlı görünüyordu. Sabahları erkeklerin uykulu hâllerine her zaman

zaatım olmuştu zaten. Gerçek hayatta görme şansı yakalayamayacağınız yumuşak ve masum bir hâlleri oluyordu.

Steve yatağın ucunda yatıyordu ve sanki o da Dominic'i uyandırmak istemiyormuş gibi alçak sesle yürüyüşe çıkarılmak için inleyip duruyordu. Kendimi yavaşça kaldırdığım sırada yatağın gıcırdayınca Dominic bana doğru dönuverdi.

"Özür dilerim, uyandırdım mı?" dedim.

"Hayır, hayır," dedi ama gözleri hâlâ kapalıydı.

Bu hâline gülmeden edemedim. "İstiyorsan sen uyumaya devam edebilirsin. Ben Steve'i yürüyüşe çıkarıp sonra da duş alacağım."

"Ben de kalkıyorum," dedi, yüzünü yastığa gömerek diğer tarafa dönerken.

Steve'le yürüyüşten döndükten sonra Dominic alt katın banyosunu kullanırken ben de üst katta duş aldım. Ardından iş kıyafetlerime oranla daha rahat bir şeyler giydim: siyah tayt, desenli bir tişört ve gri bir kapüşonlu. O da kot pantolonu, Northwestern kapüşonlusu –gerçekten ya, bir insanda okuduğu üniversitenin kaç parça kıyafeti olabilirdi ki?– ve denizci şapkasıyla spor ve rahat bir hava yakalamıştı.

Hava durumu uygulamaları sabah yağmur çiseleyeceğini ve öğleden sonra güneş açacağını öngördüğü için önce antikacıların gezmeye, sonra yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Sabahı yerel pazarda hamur işi ürünleri ve taze meyve alarak geçirdik. Belki de Kent bağ kurmak konusunda haklıydı çünkü bu, gerçekten de erkek arkadaşımınla birlikte yapacağım bir şey gibi geliyordu. Steve'i de almıştık ama o her yabancıya, onu da yanlarına almalarını istiyormuş gibi davranıyordu.

"Steve, senin sadakatin nerede?" dedim, yalandan alınmış bir edayla.

Pazarda yeterince karbonhidrat depolayınca arabaya binip rotamızı Dominic'in antika dükkânlarına çevirdik.

"Al," dedim, telefonumu ona uzatıp Steve'i araç koltuğuna yerleştirmeye giriştim. "Nereye gitmek istediğine bak."

Şoför koltuğuna geçtiğimde sırtarak telefonumun ekranına bakıyordu. "Görüyorum ki yargı sistemiyle alakalı belli bir podcasti dinlemeye başlamışsın."

Öne doğru uzandım ama hemen telefonumu uzanamayacağım bir noktaya çekti. "O sadece... araştırma amaçlıydı. Bilirsin. Senin hakkında bazı şeyleri öğrenmem gerekiyordu."

"Hı-hı." Ekranı aşağı doğru kayarken gülümsemesi de genişliyordu. "O zaman neden... son yayınlanan on iki bölümü dinledin ki?"

"Steve'le birlikte çok uzun yürüyüşlere çıkıyoruz," diye ısrar ettim ama yolculuk boyunca o sırtması kaybolmadı.

Antika eşyalardan çok Dominic'i antika eşya dükkânında incelemekle daha çok ilgileniyordum. Daha önce hiç bulunmadığı yerlerde bile nereye gitmesi gerektiğini hemen çözüyor gibiydi. Mutfak gereçleriyle dolu bir kısma doğru ilerlerken onu takip ettim.

Demridöküm bir tavayı gün yüzüne çıkarıp dikkatle incelemeye başladı. "Yedi numaralı bir Griswold. Çok iyi." Şaşkın yüzümü görünce çekingen bir ifadeyle bana baktı. "Benimkisi bağımlılık. Dairemde bunlardan en az yirmi tane falan vardır."

"Hepsiyle yemek yapıyor musun?"

"Önce onları elden geçiriyorum," dedi. "Üstündeki tüm pası bulaşık teliyle ovalayıp sonra da terbiyelemen gerekiyor."

"Terbiyelemek mi? Şey gibi mi... kekik, biberiye falan eklemek gibi mi?"

"Öyle bir terbiye değil. Yağla iyice ovuyorsun, ardından bir saat kadar kızgın fırında bekletiyorsun ve sonrasında yemek yapmaya hazır oluyor."

"Vay canına," dedim, gerçekten de etkilenmiş bir şekilde. "Ameena'yla arada bir garaj satışlarına katılıyoruz ama genelde sadece kıyafet alışverişi için oluyor."

"Öyle mi?" Pişirme araçlarını incelemeye devam ederken ağzının bir kenarı kıvrılır gibi oldu. Yardımcı olmaya çalışarak yanına eğilsem de ne aramam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Kıyafet zevkini seviyorum."

Yüzüm, o tavanın çıkabileceği ısıdan daha sıcaklamıştı. "Taco tişörtümü sevmediğini sanıyordum."

"Ah, yanlış anlaşılma olmasın, o taco tişörtünü yakman lazım. Çalışırken giydiklerinden bahsediyorum." Başka bir rafın arasına dalınca yüzü ortadan kayboldu.

"Ah. Şey... teşekkür ederim," dedim ve ardından konuyu değiştirmek için, "Bana ne aradığınızı söyleyebilir misin?" diye sordum. Ve döküm tavalar konusundaki eğitimim de böylece başlamış oldu.

Dominic dükkândaki vurgunundan oldukça memnun görünüyordu: bulduğu yedi numaralı Griswold ve beş numaralı Wagner. Bir kafede hızlıca yediğimiz öğle yemeğinden sonra yürüyüşümüze başladık. Neyse ki fazla nefes nefese kalmadan sohbet edebileceğimiz kadar kolay bir rotamız vardı. Bu hoştu çünkü fiziksel bir aktivite yapalım yapmayalım, Dominic'in yanında nefes nefese kalmaya meyilliydim. Steve de yanımızda olmaktan mutluymuş gibi yanımda sakince ilerliyordu.

"Doğada yürüyüşe çıkmayalı yıllar oldu," dedi Dominic. Normalde adımları benimkilerden çok daha uzundu ama ona yetişebilmem için yavaşladığını anlayabiliyordum. Hem tatlı hem de sınır bozucu bir hareketti doğrusu. "Sadece düşünmek için zaman ayırmayı seviyorum."

"Babamı kaybettikten sonraki dönemlerde annemle hep doğa yürüyüşlerine çıkardık." Terapistimiz bunu bir bağ kurma aktivitesi olarak önermişti. O yürüyüşler esnasında hiçbir zaman çok fazla konuşmazdık ama yine de yardımı dokunduğunu düşünüyordum.

"Baban yürüyüş yapmayı sever miydi?"

Alaycı bir şekilde burnumdan soludum. "Tanrım, asla. Açık havada olmaktan nefret ederdi. Ondan ziyade annemle ikimiz için terapi etkisi vardı. Hatta babam, doğayla iyi anlaşılamadıkları için Kuzeybatı Pasifik'te yaşamasının çok çılgınca olduğuyla ilgili şakalar yapardı. Yani tabii ki günbatımlarından ve güzel ağaçlardan o da hoşlanırdı ama çok açık tenli olduğu için en yüksek

korumalı güneş kreminden sürmek zorunda kalır ve günün sonunda her yeri ısırıklarla kaplandığı için sineklerin onun kanını sevdiğini söylerdi.”

“Kızıl mıydı?”

“Hayır, sarıydı. Ama annem kızıldır. Neden sordun?”

“Saçın,” deyip başımı işaret etti, “tam kahverengi sayılmaz. Doğru ışıktayken hafif bir kızılık görülüyor. Yoksa sen mi boyattın?”

“Ah.” Elimi atkuyruğumdan geçirdim. “Hayır. Saçımı hiç boyamadım. Ama saçımın kahverengi olduğunu söylerim genelde. İlgili çekici bir yanı yok. Kızılı öyle kolay kolay göze çarpmıyor. Her neyse,” deyip konuyu saçımdan uzaklaştırmaya çalıştım, “ben de bir süredir doğa yürüyüşüne çıkmıyordum. Çok meşguldüm. Bilirsin, seninle çıkmakla.”

Yüzünde samimi bir gülümseme belirdi. “Gerçekten de tüm zamanımı tekelime alıyordum, değil mi? Dışarıda yemeklere gitmeler, Netflix’te zorla izlettiğim saçmalıklar, hafta sonlarını antika dükkânlarında geçirmek için ısrarlarım. Ve bir de... tüm sabah saatlerini yatakta geçirdiğimiz o hafta sonları var.” Bunu söyledikten sonra gülümsemesi çarpılır gibi oldu.

“Saatler mi?” dedim, ayaklarım toprak yola inerken kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı.

“Bazen tüm hafta sonu. Yataktan çıkmak zorunda kalmamak için dışarıdan yemek söylüyorduk.”

Buradan tam olarak nereye varmaya çalıştığını anlayamamıştım. Herhalde benimle dalga geçiyordu. Yeniden.

“Bazen ofisi arayıp hasta olduğunu söylemen gerekiyordu,” dedim. “Çünkü bana o kadar ihtiyacın vardı ki gün içinde aklını işe bile veremiyordun.”

“Kabin C’deki o gün dışında.”

Parmağımla çeneme düşünceli bir tavırla vururken sakın ve kayıtsız davranmaya çalışıyordum. Bu konuştuklarımızın gerçek olmasını bu kadar çok istemem kesinlikle saçmaydı. “Hafızamı tazelesen?”

“Şimdi hatırlayacaksın.” Dirseğiyle kolumu dürttü ve bir anlığına gerçekten de bu sahte anının zihnimde bir yerlerde saklı olduğuna ikna oldum. “Bana bir e-posta yollayıp Kabin C’de buluşmak istemiştin. Kaydettiğin şey üzerine tavsiye isteyeceğini sanmıştım ama sen kapıyı kilitledin ve... Eh, şu kadarını söyleyebilirim ki orada, daha önce hiçbir ses kabininde yapmadığım şeyler yaptık.”

Olduğum yerde kalakaldım. Eve döndüğümüzde çok ama çok uzun bir duşa ihtiyacım olacaktı. Bu onun için şakadan ibaret olmalıydı... değil mi? Yoksa o da hepsinin gerçek olmasını istediği için mi benimle böyle uğraşıyordu?

“Evet,” dedim. “O gün, şey. Çok çılgıncaydı.”

Sonraki on dakika boyunca sessiz kaldık. Nefeslerimin ritmine, Steve’in tasmaşının şıkırtısına odaklanmaya çalışıyordum. Dominic’in benimle flörtleştiğini kafamda kurmuyordum – hayır, en azından sanmıyordum. Ama neyin gerçek ve neyin olmadığını, stüdyoda ne meydana getirdiğimizi ve bunun sonrasında ne yönde geliştiğini kestiremiyordum. Tanrım. PHR’ye adımını attığı andan itibaren nefret etmeye başladığım Dominic Yun. Şimdi planladığımdan çok daha fazla hoşlandığım adama dönüşmüştü.

Zirveye ulaştığımız manzaradaki kabarık, pamuksu bulutlar ve ucu bucağı görünmeyen ağaçlar, kimi zaman Seattle’ın bile sunamadığı bir yuva hissini veriyordu. Steve ise büyük başarısının şerefine çişini yapmak için bir kaya seçti.

Dominic beni bir zafer kucaklaması için kendine çekti; adamın bir saat boyunca bir dağın tepesine tırmandıktan sonra bile böyle güzel kokması resmen suçtu.

“Benimle bir fotoğraf çekilir misin?” dedi, telefonunu çıkarırken.

Suratımı buruşturdum. “Şu anda berbat görünüyorum.” Terlemiştim ve leş gibiydim, saçlarım atkuyruğumdan yer yer kurtulmuştu.

“Ben de mutlaka berbat hâldeyimdir.”

Uzanıp yanağındaki hayali bir toprak parçasını aldım. "Kesinlikle leş gibisin."

Dönüp bana baktı ve bir anlığına saçlarımın kahverengiden ziyade kızıl görünmesini sağlayan bir ışıktaki olup olmadığımızı merak ettim. "Az önce koca bir dağı tırmandın. Çok güzelsin, Shay. Çalışırken, pijamalarıyla ya da bir dağın tepesindeyken."

"Ben..." diye başladım ama nutkum tutulmuştu. Sanki beni bu kadar etkilemesini hedeflememiş gibi gelişigüzel bir şekilde söylemişti. "Pekâlâ. Çek bakalım."

Steve'i kucağıma aldım ve Dominic telefonu tutan kolunu uzatarak yanıma yaklaştı. O sırada sabunla karışık ter kokusunu bir kez daha aldım ve bu sefer ayakta kalabilmek için vücudumu onunkine dayamak zorunda kaldım.

Çektikten sonra fotoğrafı göstermek için ekranı bana çevirdi ama tek görebildiğim gülen yüzü, omzuma dayadığı eli ve sol yanağındaki gamzesiydi. Gerçekten *mutlu* görünüyordu.

Daha önce bu ifadeyi yüzünde gördüğümü hiç sanmıyordum.

Tam da Kuzeybatı Pasifik'e özgü şekilde, aşağı indiğimiz sırada yağmur çiselemeye başladı ve eve vardığımız sırada artık iyice sağanağa dönüşmüştü.

"Ne dersin?" diye sordu Dominic, çamurlu ayakkabılarımızı bir kenara attığımız sırada. "Yine makarna yapalım mı?"

"Erişteler konusunda sızlanmaktan vazgeçersen olur," dedim. "Ayrıca artık döküm mutfak aletlerinde usta olduğumu da öğrendiğime göre çok daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorum."

"Onuncuya söylüyorum bak, o kadar yumuşak olmamaları gerekiyor, biraz daha *al dente* olmalılar," dedi ama sesindeki alaycı tınıyı yakalamıştım. Ceketinin fermuarını açtı ve koridora astı. Tişörtü göğsüne yapışmıştı ve şimdi varlığından bile haberdar olmadığım kasları ortaya çıkmıştı ve onları görmek çok hoştu. "Ve o tavalar henüz hazır değil. Aşçılık marifetlerimle sana gösteriş yapmam için Seattle'a dönmemizi beklemen gerekiyor."

Tam olarak ne zaman aşçılık marifetlerinin keyfini çıkaracağıma dair daha fazla detay için ısrar etmek istiyordum ama henüz gerçek dünyaya dönmeye hazır değildim. Steve'in yemek kabını doldurdum ve Dominic'in açık ara farkla kazandığı ıslak

tişört yarışmasını düşünmemeye çalıştım. “Önce bir duş almalıyım. Üzerimde doğadan kalma ne varsa kurtulayım.”

“Tabii,” dedi. “Ben alt kattakini alırım, sen de üst kattakini?”

Bir süreliğine ondan uzaklaşmak iyi gelecekti. Zihnimdeki düğümleri açabilmem için biraz mesafe. Ama rahatlamak amacıyla sıcak suyun altına girdiğim anda Dominic’in de alt katta aynı şeyleri yaptığını, ellerini saçlarından geçirdiğini, göğsünden aşağı indirdiğini ve vücudunun diğer kısımlarında gezdirdiğini düşünmeden edemedim. Bugün yaptığı şakalar, önceki akşam söylediğimiz şeyler... Şimdi hiç olmadığımız kadar yakındık ve aramızda gözle görülecek kadar yoğun bir elektrik vardı.

Saçlarımı havluya sardım ve olması gerekenden çok daha uzun bir süre ne giyeceğime karar vermeye çalıştım. En sonunda yine taytta ve kayak yaka bir tişörtte karar kıldım ve beni çoktan makyajsız gördüğü için o kısmı atlamaya karar verdim.

Mutfağa geri döndüğümde tezgâhta pazardan aldığımız sebzeleri doğruyordu ve ocağın üzerinde içinde yağ cızırdayan bir tava duruyordu. Gerilen sırt kasları giydiği gri tişört üzerinden rahatlıkla görülebiliyordu, saçları da hâlâ ıslaktı ve uçları kıvrılmıştı. Gelirken kendi sabununu ve şampuanını getirmiş olmalıydı çünkü artık onunla özdeşleştirdiğim kokuyu alabiliyordum.

“Primavera makarna,” dedi, tavaya brokoli ve biber koyarken. “Biraz daha incelikli bir yemek.”

“Birden fazla tencerede ve tarifsiz yapılan her yemek beni etkileyebilir.” Dominic’in görünüşü ve kokusu beni de fazla pişirilmiş spagettiye döndürmüştü doğrusu.

Masanın üzerinde iki kadeh şarap görünce kalbim bu sefer daha bir gümbürdemeye başlamıştı. Tüm bunları hazırlayan küstah sunucu partnerim, gereksiz derecede uzun Dominic Yun’du. Dehşete düşen köpeğimi yatıştırmayı başaran Dominic. Önceki gece tüm sırlarını ortaya döken ve beni de aynısını yapmam için cesaretlendiren Dominic.

* Çeşitli taze sebzeler ve krema sosundan oluşan bir makarna türü. —çn

Önce beni öpen ve ardından unutmamı söyleyen Dominic.

Adadaki son gecemizdi ve ona dokunamayacak olsam bu onunla aynı yatağa girmek için can atıyordum. Eski Sevgili Anıların'ı yapmaya başladığımızdan beri asıl istediğim şeyin ne olduğunu inkâr etmek yoktu artık. Bunun tek taraflı olup olmadığını öğrenmeliydim.

"Birbirimize karşı dürüst davranıyoruz, değil mi?" dedim ardından. "Tüm hafta sonu boyunca?"

"Doğru." Tavaya balkabağı, kabak ve sarımsak ekledi.

"Bundan sonra olanları unutmamız gerektiğini biliyorum." Şimdi nabzım resmen kulaklarımda atıyor, dışarıda yağan yağmurun sesini bile bastırıyordu. "Ama ben... unutmadım."

En sonunda tezgâhtaki işini bırakıp bana döndü. Eşofmanın bile bu kadar seksi görünebileceğini düşünmezdim ama kalçalarına oturmuş şeklini tanımlamak için başka bir kelime yoktu. "Ben de unutmadım," dedi bir anlık duraksamadan sonra. "Denemedim bile."

Rahatlamış mıydım tahrik mi olmuşum emin değildim. "Hiç utanmamış gibi davranmak istemene rağmen mi?" Sesim iyice alıktı hâlini almıştı. Bunu sorduğum için kendime küfürler ediyordum ama bilmek zorundaydım.

"Öylesi daha kolay olur gibi gelmişti."

"Öyle oldu mu peki? Daha kolay yani?"

Buruk bir gülümseme. "Bazen," deyişini binlerce farklı şekilde yorumlayabilirdim. Tavada sotelenen sebzelere şöyle bir bakıp onları karıştırdı.

"Bu hafta sonu gerçekten de bir bağ kurmamız, birbirimiz hakkında her şeyi öğrenmemiz gerekiyorsa... belki de bunun da gerçekte nasıl hissettirdiğini öğrenmemiz gerekiyordur. Ayık-ken yani."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Hayır mı?" Kalbim yerlere çakılıvermişti. Onu okumak konusunda hiçbir zaman iyi olamamıştım ama beni böyle geri çevireceğini de düşünmemiştim doğrusu.

“Seni bir kez daha öpecek olsaydım,” deyip gözlerinde daha önce hiç görmediğim yoğun bakışlarla bana yaklaştı, “sebebi program ya da herhangi bir araştırma ya da bunu gerçekten istemem dışında bir şey olmazdı.”

Ah. Ayakta kalabilmek için tezgâhın kenarını sıkıca kavramam gerekti. Artık kuralların ne olduğunu kestiremiyordum. Gerçeklikle uydurulan arasındaki sınır iyice bulanıklaşmış, siliikleşmiş ve tamamen ortadan yok olmuştu.

“Dominic.” İsmi soru sorar gibi tonlamaya çalıştıysam da dudaklarımdan nefes nefese, ona muhtaçmışım gibi çıkmıştı. Birkaç saniye içinde bana dokunmazsa olduğum yerde patlayabilirdim.

Sesimdeki o muhtaç tınıyı yakalamış olacak ki ocağı kapayıp aramızdaki mesafeyi neredeyse kapayarak göğüslerimiz arasında sadece birkaç santim kalacak şekilde bana yaklaştı. Yoğun nefeslerinin her birinin tadını çıkarmak istiyordum. Tepeden bana baktığında, görmeye alıştığım egosundan iz olmadığını fark ettim. Koyu renk gözler, hafifçe aralanmış dudaklar – belki de bir türlü yorumlamayı başaramadığım yüz ifadesi tam olarak buydu. Saçları ıslak ve dağınıktı, en sevdiğim hâlinin bu olduğuna karar verdim. O saçların parmaklarımin arasında, karnımda ve uyluklarımda gezinmesini daha da seveceğime emindim.

Elini kaldırdı ve başparmağını elmacıkkemiğimde gezdirdikten sonra ıslak saçlarıma götürdü. “Her bir detayı hatırlamak isterdim. Tadını. Kokunu. Çıkardığın sesleri.”

Bunu duyunca dudaklarımin arasından elimde olmadan bir inleme yükseldi. Birinin bana söylediği en ateşli şey buydu ve konuşabilsem, ben de onun tüm seslerini öğrenmek istediğimi söyleyebilirdim.

“Shay. Tanrım. Farkında mısın acaba...” deyip sanki cümlenin devamını getiremeyecek kadar yoğun bir arzuyla sarmalanmış gibi sustu. Birinden söyleyeceklerini bu şekilde çalıverebileceğinin farkında olmak insana inanılmaz bir güç veriyordu.

Bir gök gürültüsü tüm evi salladı ama kılım bile kıpırdamadı.

Ben sadece istek, ihtiyaç ve bana dokunduğu yerlerden ibaret-
tim. Diğer eli belime doğru inerken parmak uçlarının her birinin
hissedebiliyordum.

"Ne?" dedim, cümlesinin devamını duymak için sabırsız-
lanarak. Ellerimi göğsüne, grimsi eflatun tişörtünün üzerine
dayadım. Avuçlarımin altında ne kadar sıkı ve sıcak olduğunu
hissedebiliyordum. Yavaşça, çok yavaşça ellerimi yukarı doğru
kaldırdım ve bir elim yanağına, yeni yeni çıkmaya başlamış sa-
kallarına dokununca gözlerini kapayıverdi. Ellerimi sakalının
üstünde gezdirdim. "Neyin farkında mıyım?"

"Şu anda nasıl da mükemmel olduğunun."

Söylemesi gereken tek şey buydu. Ellerimi saçlarının arasına
daldırdım ve dudaklarını benimkilere doğru çektim. Dominic
Yun'u öpüyordum ve ağzıyla benimkini aralarken ne kadar da
inanılmaz, sıcak, kaygan ve doğru geliyordu her şey. Bu öpü-
cükle birlikte ânında rahatlayacağımı düşünmüştüm ama tam
tersi etki yaratmış, içimde derin ve baş döndürücü bir istek do-
ğurmuştu. Beni daha sert bir şekilde öpmesine ihtiyacım vardı.
Dilimin darbelerinden ve dudaklarını hafifçe ısırmaıdan sonra
tam da öyle yapmaya başladı. Yeni birine –güya aylar önce ayrıl-
dığım birine– böylesine yakın olmanın verdiği adrenalin selinin
nasıl olduğunu tamamen unutmuştum.

Beni tezgâha yaslayabilmek için döndürdü ve ardından kal-
çaları benimkilere sürtünürken öpücükleriyle dudaklarımdan
boynuma doğru bir yol izlemeye başladı. Benden çok daha uzun
olduğu için sertleştiğini göbeğimde hissedebiliyordum ve bu
daha da çıldırmama neden oluyordu. Kendimi ona doğru bastır-
ınca boğazından hafif bir inilti koptu.

Bunu yapmamalıydık.

Bunu yapmaya devam etmeliydik.

Dişlerini tenimde gezdirerek boynumu emmeye başladığında
dudaklarımdan bir *aman Tanrım* sıyrılıverdi. Dizlerimin bağının
çözölmeye başladığını hissedebiliyordum ama o yanımdaydı ve
beni ayakta tutuyordu. "Yatak odası," dedim nefes nefese.

Beni öne çekip bir bacağıma beline doladı ve diğeriyi de aynı nısıru yapmamı istediğini belli etti. Ardından beni kaldırıp kollarımı ve popomu kavradıktan sonra son hız üst kata yöneldi.

"Hamidenimi sevdim." dedim, beni yatağın kenarına oturttu, neteslenmem ve gözlüğümü sağ salım komodinin üzerine koymam için bir anlığına müsaade ederken.

"Hamle falan yok," dedi, yatakta yanıma uzanırken sesi son derece samimi geliyordu. "Sadece bir süredir yapmak için fırsat attığım şeyler." Ağzı yeniden boynuma geri dönmüştü. Elben vücudumun yanında geziniyor, belimde dolanıyordu.

"Benim de." Parmakları memelerime değdiği sırada bir anlığına paniğe kapıldım. "Uyarayım, şu anda gelmiş geçmiş en çirkin spor sutyenini takıyorum." Bir zamanlar koyu gri olan sutyen şimdi alacalı griye dönüşmüştü ve dikişlerindeki birçok delikten lastiği görünüyordu. Gerçekten de dünyanın en seksi olmayan kıyafetlerinden oluşan bir bavul hazırladığım için bana bir ödül falan vermeleri gerekiyordu.

Bir kahkaha boğazına takıldı. "Sana umurumda olmayacağını garantisini verebilirim."

Tişörtümü ve sutyenimi daha hızlı çıkaramazdım sanırım.

"Sadece sutyenle kalmamı tercih edeceğini söyleme sakın." dedim, öylece bana baktığı sırada.

"Muhteşem," derken sadece yüzüme bakıyordu. Ardından beni yeniden öpmek için eğildi ve başparmağıyla sertleşmiş meme uçlarımdan biriyle oynarken diğerini de dudaklarının arasına aldı.

Siktir, bu işte çok iyiydi. Böyle giderse taytımı çıkaramadan boşalacağıma neredeyse ikna olmuştum. Ellerim tişörtünün ucuna uzanınca çıkarmam için bana yardım etti. Göğüs hatlarına şöyle doya doya bakamadan kendimi belini çekiştirirken buldum. O kadar açgözlüydüm ki pantolonunu tam çıkarmasına fırsat vermeden elimi içine soktum, onu hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Onu kavradığımda kulağıma doğru inledi. Avucumun içinde ne kadar sıcak, pürüzsüz ve taş gibi sert olduğunu hissedebiliyordum, nabız gibi atıyordu. "Çok... çok hızlı gitme," deyince aklıma daha önce sadece bir kişiyle birlikte olduğu gerçeği geldi. Bunun, onun için büyük bir mesele olduğu.

O zaman *ben de* onun için büyük bir mesele olmalıydım.

"Gitmem," deyip biraz yavaşladım. Çok hızlı olmayacaktı. Bunu yapabiliirdim. Bunun tadını çıkarabiliirdim.

Çünkü kafamın gerisinde bir yerde, istasyona döndüğümüzde *bunun* ne anlama geleceğini bilmediğime dair rahatsız edici bir düşünce vardı.

Pantolonunu çıkarabilmesi için biraz yer değiştirdik, ardından üzerime eğilip taytımın belini çekştirmeye başladı. Başka bir berbat kıyafet seçimi daha.

"Biraz darlar, o yüzden..."

"Beni uğraştırıyorsun," dedi ama sırtıyordu. "Umurumda değil. Ne de olsa yüksek lisans diplomam var. Ağır işten kaçmam."

Baksırının altında şekillenen etkileyici çadıra bakarken başımı salladım. "Görebiliyorum."

Biraz uğraştıktan sonra taytımı çıkarmayı başardı ve bileklerinden dizime, oradan da uyluklarıma kadar öperek yukarı çıktı; ona hissettiğim arzuyla çoktan sırsıklam olmuş iç çamaşırının üstünden beni okşuyordu bu sırada. Külotum da babaanne iç çamaşırından hallice olsa da kendimi daha önce hiç bu kadar seksi hissetmemiştim.

"Böyle iyi mi?" diye sordu kesik kesik nefeslerle. Bir parmağını kumaşın üzerine sürttüğünde tüm vücudum o küçücük pamuklu parçasına dikkat kesildi. Sıkıca omuzlarına tutunurken iç çamaşırımı çıkarması, gerekirse yırtması, tenini tenimde hissedebileceğim herhangi bir şey için sessizce yalvanyordum.

"Oyle olduğu çok bariz değil mi?" diyebildim ama yine de sorması hoşuma gitmişti, o yüzden hemen ardından "Evet. *Evet*," diye ekledim.

Ama o geri çekilip yatakta yanına oturdu. Nefeslerim hâlâ kesik kesikti ve parmaklarımın birkaç okşayışının bendi bu kadar çıldırtmasından dolayı az da olsa utanıyordum.

"Yanında prezervatif olmadığını fark ettim," dedi, göz kırpmasından bile daha görülmüştü bir gerçeği dile getirmişti. Bir elini saçlarımın arasından geçirirken mahcup bir ifadeyle bana baktı. Böyle bir anın içinde mahcubiyeti bile çok şekal görünüyordu. Uygunsuz ama seksi. "Siktir. Özür dilerim. Sen?.."

Lafımı bitirmeden başımı iki yana salladım ve karyolamın başlığına dayanabilmek için kendimi yukarı doğru kaydurdum. Flört uygulama orucum evrim geçirip doğum kontrol orucuma dönüşmüştü. "Hayır. Böyle bir şeyin olacağını düşünmemiştim, o yüzden..."

Bir anlığına ikimiz de sessiz kaldık. Ve o sessizlik tuhatllaşacak, kendimi fazla çıplak hissetmeme neden olacak kadar uzadı.

"Özür dilerim," diye tekrarladı. "Gidip alabilirim?" Ama yağmur acımasızca evin çatısını döverek bize dışarıdaki fırtınayı hatırlatıyordu ve en yakın eczane de en az yirmi dakikalık mesafedeydi.

"Ben... durmak istemiyorum aslında." Ona yaklaşıp sert alemini avucumun arasına aldım. "Yapabileceğimiz başka şeyler de var."

Gözlerini kapadı ve dudakları arasından bir inleme daha dö-küldü. Dominic'in kontrolü sağlamaya çalışırken çıkardığı bu seslere bağımlılık geliştirmem çok olasıydı. Baksırının lastiğini yakalayıp onu çıkarmasına yardım ettim. Şimdi karşımda çıplak olan Dominic'in bu görüntüsü resmen fazla geliyordu: karın kaslarının sert hatları, dikkatimin aşağılara kaymasına neden olan V şekli. Hayal ettiğimden çok daha güzeldi ve söylemem gerekir ki onu bu şekilde birçok kez hayal etmiştim.

"Sen..." deyip vücudunu işaret ettim, manzaranın hakkını verecek iltifatı bulmakta zorlanıyordum. "Sen inanılmaz derecede çekici bir adamsın."

Bunun karşılığında bana sırtarak baktı. Bir bacağıma üzerin-

den atıp kucağına yerleştigimde iç çamaşırımın kumaşı üzerinden onu hissedebiliyordum.

"Tanrım. *Shay*," dedi. Bir uyarı ve bir yakanıştı bu. Şimdi elten kalçalarımdaydı ve kendimi öne doğru sallarken beni vombındırıyordu. Bu hâliyle bana kendimi öyle iyi hissettiriyordu ki dengede durabilmek için boynuna sarılmam gerekti. Memelerim göğsüne yaslanmıştı ve ona öylesine sert ve hızlı bir şekilde sürünüyordum ki boşalmaya anbean yaklaşıyordum. "Beni öldürüyorsun. Sana dokunmam lazım. Lütfen."

Nefes nefese *evet* diye solumamı bekledikten sonra kontrolü eline alıp beni arkaya doğru itti ve iç çamaşırımı yavaşça çıkarıp vere attı. Bir parmağıyla benimle oynarken boynumda ufacık çizikler bırakıyordu. Başlarda çekingendi ve ona en çok ihtiyaç duyduğum nokta dışında her yerde yumuşak daireler çiziyordu. Öylesine acı verecek kadar yavaş ilerliyordu ki onu hızlanmaya teşvik etmek için kalçalarımı hareket ettirmeye başladım. Buna karşılık gırtlığının derinlerinden yükselen boğuk bir kahkaha attı.

Çok hızlı gitme.

Bir yarım Dominic'in yatakta hep böyle olup olmadığını merak ediyordu: Anı mümkün olduğunda uzatmaya kararlı. Belki o da tadını çıkarmak istiyordu. Tam o sırada bir parmağını içime sokunca elimde olmadan nefesim kesildi. Ardından parmağı hızlanınca başımın geriye, yastığa düşmesine izin verdim.

"Şu an ne kadar seksi olduğuna inanamazsın," dedi. "Hayal gücüm hakkını verememiş."

Dudakları, sanki rahatlamaya ne kadar yakın olduğumu biliyormuş gibi yarım bir gülümsemeye kıvrılmıştı. Sanki bunun beni zirveye taşıyacağını daha önce hayal etmiş gibi. Hafifçe inledim ve gözlerim sıkıca kapandı. Baskının acımasız, fena hâlde yoğun ve kör edici bir hâl almasıyla birlikte titreyerek parmaklarına sertçe boşaldım.

Toparlanıp yeniden dünyaya gözlerimi açtığımda ise sanki Apple'ın En İyi Podcastler sıralamasında ilk ona girmişiz gibi anıtlığını gördüm.

“Kendini beğenmişe bak,” derken nefes nefese aletine uzanıyordum.

Hafifçe geri çekildi. “Gerçekten istiyorsan.”

“Bundan sonra senin de çılgına dönmeni izlemek istemez miyim sence?”

Çoktan sırtüstü uzanmış ve kontrolü bana teslim etmişti. Yüzünde, ona yaptıklarımın etkilerini izliyordum: çenesindeki seğirme, gözlerinin zevkle kırışması ve dudaklarından dökülen ismim. Ve çıkardığı sesler, o inlemeler ve hırıltılar doğrucu en derinlerimde bir kıvılcım yakıyordu. Ön sevişme dışında üniversiteden beri böyle bir şey yapmamıştım ve açıkçası insana verdiği güç baş döndürücüydü.

Birden döndü ve ellerimin arasından çıktı. “Benimle birlikte boşalmanı istiyorum,” dedi, bir parmağını bacağımda gezdirirken kesik kesik bir sesle.

Sadece bu söyledikleri bile neredeyse yıkılmama neden oluyordu. Yeniden o mükemmel noktayı bulabilmesi için bacaklarımı açtım ve ben onun elinde hareket ederken o da kendi rahatlamasının peşinde benim avucuma gidip gelmeye başladı, kalçalarının her hareketi gittikçe daha şiddetleniyordu. Ona dokunurken onun da bana bu şekilde dokunması aklımın alamayacağı kadar fazlaydı ama bir şekilde devam ettim.

“Çok yakıным,” dedim ve bunun üzerine parmaklarını ağzına götürüp yaladı ve ardından bacaklarımın arasına, sızlayan yere soktu. “*Dominic...*”

Ben parçalarımaya ayrıldığımı hissettikten birkaç saniye sonra o da alçak sesli bir inlemeyle avucuma boşaldı.

Ağırlığımı hissetmiyordum. Havada süzülüyordum. Mahvolmuştum.

İkimiz de bir anlığına hareketsiz kaldık, odada sadece tavanı döven yağmurun ve nefeslerimizin sesi duyuluyordu.

Temizlenmek için banyoya giderken ikimiz de konuşmadık. Birden üşüme geldiği için üzerime tişörtümü geçirdim. Banyoda benim de temizlenebilmem için yer değiştirdiğimiz sırada, bir-

den Shay ile Dominic olduğumuzun ve kesinlikle bir çift olmadığımızın fena hâlde farkına vardığım tuhaf bir an yaşadık.

Binlerce insan için ise tam tersiydik.

Ben yatağa dönerken o da temiz bir eşofman giydi ama üzeri hâlâ çıplaktı. Yüzünde nazik bir gülümsemeyle yatakta yanına hafifçe vurdu.

“Buraya gel,” deyince tüm vücudum rahatlamayla çöküverdi.

“Bu...”

Yarım bir gülümsemeyle bana baktı. “Eğlence çekmecesinden daha iyi mi?”

“Kesinlikle.”

Sonrasında neden bana sarılmayacağını düşündüğümünden emin değildim. Bunun tam olarak ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini, tek seferlik bir şey mi olduğunu yoksa prezervatifin olmamasının bunun Seattle’a döndüğümüzde tekrarlanacağı anlamına mı geldiğini konuşmamamızdan kaynaklanıyor olabilirdi.

Ellerimi göğsüne dayamanın ne kadar doğal geldiğine fazla takılmadan ona yaslandım. Kuş tüyü hafifliğindeki dokunuşların saçlarımla oynuyordu. Eninde sonunda buradan çıkmak –ve bunu konuşmak– zorunda kalacaktık ama şimdilik, gerçek hayattan bağımsız olan bu anda kıvrılıp kalmak istiyordum.

O yüzden sıkı sıkıya bu âna kenetlendim ve gece boyunca bunu hiçbir şeyin bozmasına izin vermedim.

Uyandığımda yatağın ona ait tarafı boştu. Önce gözlerimi açmadan ellerimle onu arandım ama elim Dominic yerine soğuk çarşaflarla ve yastığındaki bir çukurla karşılaştığında hayal kırıklığının midemde oluşturduğu yumruyu umursamamaya çalıştım.

Bir önceki gece uzun zamandır geçirdiğim –ve belki de hayatımdaki– en ateşli geceydi ve bu kadar güzel uyku çekmeyeli çok oluyordu. Ama yine de... tek başıma uyanmak hepsini bir rüyadan ibaretmiş gibi hissetmeme neden oldu. Uzak bir rüya.

Ama özel ve yakın deyişini, bunun onun için bir anlam taşıdığı ihtimalini aklımdan çıkaramıyordum, her ne kadar benim için ne anlam ifade ettiğini henüz çözememiş olsam da.

Önce mutfaktan kahvaltı hazırlanıyormuş gibi sesler geldi ve ardından da Steve'in bir yerleri koklama seslerini duydum. Üzerime bir kapüşonlu geçirip yanlarına indim.

Dominic ocağın yanında duruyordu, duşunu almış ve güzelce giyinmişti, bir tavayı ocağın üzerinden lavaboya geçiriyordu. Gelirken jilet getirmeyi unutmuş muydu yoksa kasıtlı olarak mı almamıştı, bilmiyordum ama o kısacık sakallarını görünce içimde, ellerimi yeniden üzerlerinde gezdirme isteği uyandı. Ama takılma sonrası kahvaltısı yapmayalı uzun zaman olmuştu

ve dahası, bunu daha önce hiç çalışma arkadaşlarımdan biriyle yapmamıştım.

Masaya ulaştığımda hâlâ dengemi kazanamamıştım.

“Günaydın,” dedi Dominic, fazla neşeli bir sesle. “Pankek ister misin?”

Ve işte karşımda bir yığın yaban mersinli pankek, bir demlik kahve ve iki tabak duruyordu.

“Pankek mi yaptın?” Eğilip Steve’in kulaklarının arkasını kaşıdım.

“Birkaç saattir ayaktayım,” diye itirafta bulundu. “Bir şeyler almak için markete gittim. Ve Steve’i yürüyüşe çıkardım. Umarım sorun etmezsin. Mümkünse güne erken bir başlangıç yapalım istedim.” Bunu söyledikten sonra da mânâlı bir şekilde pijamalarına baktı.

Şuruba uzandığım sırada öylece kalakaldım. Pankek yapması, “Bunu yakın zamanda tekrar yapalım,” demenin başka bir yolu sayılırdı. Ama Seattle’a mümkün olabildiğince erken dönmek istemesi ise tersini gösteriyordu. Bu iki maddeyi kafamda nasıl uzlaştıracığımı kestiremiyordum. “Ah... evet, sorun olmaz. Teşekkürler. Kahvaltı ettikten sonra hemen duş alır toparlanırım.”

Gülümsedi ama o gülümsemenin altında yatan gerginliği görebiliyordum ve bu da ağızımdaki şekerli lokmaların tebeşir tozuna dönüşmesine neden oldu. Gördüğüm şey... pişmanlık mıydı?

Önceki gece söyledikleri bu gülümsemeyle bağdaşmıyordu. *Şu an ne kadar seksi olduğuna inanamazsın. Benimle birlikte boşalmanı istiyorum.* Dün gece iç çekişlerden, uzuvlardan ve alev gibi yanan çaresizlikten bir düğüm olmuştuk.

Birdenbire iştahım kapanmıştı ama pankek lokmalarını zorla da olsa ağızma sokuşturdum.

Eve dönüş yolunda neredeyse her konuda sohbet ettik: podcast’ler, ailelerimiz, hava durumu. Ama olanlar hakkında tek kelime etmedik. Konuyu kolaylıkla açabilirdim –*Dün gece de ne orgazm*

yaşadık ama, değil mi?– ama konuyu açarsam ve o da yaşananların içinde bulunduğumuz zor durum sonucunda oluşan bir tur uzatılmış deney olduğunu söylerse bununla baş edemeyebilirdim. Özellikle de bir arabada onunla birlikte sıkışıp kalmışken. Özellikle de nihayet onunla arkadaş olduğumuzu hissederken. Küçük de olsa olasılığa tutunmayı tercih ediyordum, o yüzden sessizliğimi korudum.

Evinin önünde durduğumuz sırada, kopardığım iki tane şeytantımağım ve stresten kaynaklı son derece şiddetli bir baş ağrım vardı. Sokak, sanki bir rüyadayken gelmişim gibi belli belirsiz tanıdıkta ama birbirinin aynısı binalar arasında Dominic'in-
kini hemen buldum.

Emniyet kemerini çözsse de inmek için hamle yapmadı. "Hey," deyince dönüp ona baktım, kalbim kendi emniyet kemerimi zorlayacak kadar hızlı atıyordu. "O zaman yarın sabah görüşeceğiz, değil mi?"

Her şey yolunda ses tonumla cevap verebilmek için elimden geleni yaptım. "Evet. Sabah erkenden ilk iş."

Ardından hızlı bir şekilde bana doğru eğildi ve bir elini saçlarımın arasına daldırıp ağzımı kendininkine doğru çekti. Başta tatlı tatlı giden öpücük benim, onu daha fazla tatma isteğiyle dudaklarımı ayırmamla birlikte hararetli bir hâl aldı. O da bana ayak uydurup dudaklarını, nefes bile alamayacağım bir aciliyetle benimkilere bastırdı.

Sonra çarpık bir gülümsemeyle bana bakıp arabadan indi ve beni, adada başlayan her neyse onun henüz sona ermediğine ikna etti.

"Bir şey olmuş," dedi Ameena, televizyon gazeteciliği yapmam isabetti çünkü yüzüm tek bir sırı bile saklamaktan acizdi. Dudaklarım seğiriyor, burun deliklerim genişliyor ya da en kötüsü gözlerim fıldır fıldır dönüyordu.

Dominic'le Seattle'a döndüğümüz günün öğlen saatleriydi ve Ameena bir garaj satışı olduğunu mesaj atınca onunla buluşma

hırsatının üzerine atlamıştım. Ve hafta sonunun nasıl geçtiğini sorunca çaktırmayan bir yüz ifadesi takınmayı başaramamıştım.

“Kesinlikle bir şey olmuş,” dedi TJ, üzerinde palyaço işlemleri bulunan bir yastık kılıfını havaya kaldırırken.

“Asla olmaz,” dedi Ameena ve bunun üzerine TJ yavaşça yastık kılıfını yerine bıraktı.

Biraz ilerideki mutfak eşyalarına doğru yöneldim. Tabii ki bana önceki gün gittiğimiz antika dükkânını hatırlatmıştı ve bir anda kendimi burada döküm tava var mıdır diye merak ederken buldum.

“Tamam, tamam, bir şey oldu ve büyük ihtimalle bir krizin ortasında olabilirim,” dedim ve ardından onlara elimden geldiğince çok şeyi aktarmaya çalıştım. Sadece çıplak geçen kısımları değil, cuma akşamı yaptığımız konuşmayı, doğa yürüyüşünü, köpeğimi nasıl teselli ettiğini de anlattım. Beş yılın ardından Ameena’ya yanında TJ varken ilişkilerimden bahsetmeye alışmıştım ve bu onun da Dominic’le program hakkında yalan söylediğimizi bildiği anlamına geliyordu.

“Senin erkekler ve hayvanlarla ilgili bir olayın var,” diye takıldı Ameena. “Rodrigo’yu ve yavru kedileri hatırlıyor musun?”

Ah, evet: Veri analisti olan ve kedisi altı minik tüy yumağı doğuran Rodrigo. Bir süre sonra ondan çok, o yavru kedilerle sanlıp uyumayı daha çok sevdiğimi itiraf etmek zorundaydım.

“Gözlerini bile açamıyorlardı, Ameena. Gözlerini bile açamıyorlardı.”

Ameena homurdanıp bir ayakkabı kutusunu incelemek için durdu. Bu hafta Virginia’daki işten haber gelecekti ve sarı kayışları olan bir çift sandaleti es geçmesinden gergin olduğunu anlayabiliyordum.

“Ama bu bir problem,” dedim. “Çünkü aramızdakinin tekrar yaşanmasını çok istiyorum.”

“Yaşanmaması için bir sebep var mı? Ya da yaşanamaması için?” diye sordu TJ.

Ameena onu işaret etti. “Tam da onun dediği gibi.”

“Radyo programımız bizim birlikte olmamamız üzerine kurulduğundan olabilir mi? Hem belki ondan, sadece hoşlanmam gerektiği için hoşlanıyorumdur. Belki de tüm bunları heyecan verici hâle getiren budur.”

“İnsanlar yeniden bir araya gelebilir,” dedi TJ. “Dinleyicilerin hoşuna bile gidebilir.”

“Ben de bunu düşündüm,” diye itiraf ettim. Bunu çok kısa-cık bir anlığına, eve dönüş yolumuzda, ikinci şeytantişim üzerinde çalışırken düşünmüştüm. “Ama program, işleri riske atamayacağımız kadar iyi gidiyor. Dominic’le bir şey yapmak... gerçek bir çift olmak. Bunun her şeyi mahvetmediği bir senaryo göremiyorum. Tabii... tabii, bunu rasgele bir takılma olarak tutmayı başaramazsak.”

Rasgele takılmak Dominic’in yapmadığı bir şeydi. Ve benim de geçmişim düşünülürse, ortada ona bağlanmam gibi bir risk vardı ve o henüz yirmi dört yaşındaydı. Bilgisayarımın arama geçmişini dolduran temel ilişki istatistiklerine göre –bir flört programı sunmanın sorunları– onun aynı şekilde bağlanmama olasılığı oldukça yüksekti.

“Sen de o konuda çok iyisindir ya.” Ameena kaşlarını çatarak koyu renkli saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Aptalca bir soru olabilir ama her şeyi itiraf etmeniz gibi bir ihtimal var mı?”

“Hayır. Öyle bir şey felaket olur. Şimdiden birkaç sponsorla anlaşma yaptık ve Kent bize...” Fazla umutlanmamaya çalışırken yutkundum. “PodCon’da bir şansımız olabileceğini söyledi.”

TJ bir ıslık öttürdü. “Siktir, bu büyük bir haber. Benim için Marc Maron’dan imza alabilir misin sence?”

Ameena elinde tuttuğu çan etekle onun koluna vurdu. “Uzun zamandır kimse hakkında böyle konuştuğunu duymamıştım,” dedi sakince. “Şartların hiç elverişli olmadığını biliyorum ama zaten eski sevgili gibi davranıyorsunuz. Bir de bunun üzerine onunla ilgili gerçek hislerin konusunda farklı davranman çok fazlaymış geliyor.” Sesinde biraz da olsa yargılayıcı bir ton vardı.

“Söz konusu olan benim kariyerim,” dedim, istediğimden biraz daha sert bir sesle. “Bir erkek için her şeyi bir kenara itmem.”

“Haklısın,” dedi ama bunu gergin bir şekilde söylemişti ve her ne kadar TJ’le birlikte vintage elbiselerle dikkatini dağıtmaya çalışsak da öğleden sonranın geri kalanında mesafeli davrandı.

Eve döndüğümde Steve kapıda bekliyordu. Bütün hafta sonunu onunla birlikte geçirmeme rağmen onun bu *beni terk edip gitmedin* heyecanını görmeyi sabırsızlıkla beklemeye başlamıştım. Salonun ortasında deli gibi dönüp duruyordu ve onu sevebileceğim kadar sakinleşmesi için üç dört tur atması gerekti.

Koltuğa yerleşip Steve’in kulaklarının arkasını kaşımaya başladım ve ancak bir süre sonra, artık arka planda ses duymaya ihtiyaç duymadığımı fark ettim. Geçen hafta aldığım yeni yastıklar salona yeni, ışıltılı bir hava katmıştı. Eve gelir gelmez bavulumu boşaltıp kirlilerimi çamaşır makinesine atmıştım. Steve’in her taraftaki eşyalarının buraya yaşanılan yer hissi vermesini söylemiyordum bile. Birdenbire burada olmaktan o kadar da nefret etmedim.

Belki de gerçekten yalnızdım.

Tabii ki bu da aklıma Dominic’i getirdi. Onu kendi dairesinde tek başına yemek yerken, tek başına içerken ve tek başına televizyon izlerken düşünmek içimi sızlatıyordu. Benimle geçirdiği iki geceden sonra yatağa girip tek başına uyuması.

Önceki geceyi düşünmemeye kararlı bir şekilde kendimi yeni bölümlerimiz için araştırma yapmaya verdim. Birinde insanların flört uygulamalarındaki profillerini nasıl renklendirebileceklerine, ötekinde büyük şehirlerdeki cinsiyet oranlarına, bir başkasında ise bekâr ebeveyn olarak flörtleşmeye odaklanacaktık ve hepsinde de alanında uzman kişileri konuk alacaktık. Yapmam gereken şey programa odaklanmaktı. Ameena’ya da söylediğim gibi, canlı yayına çıkma fırsatını yakaladıktan sonra işimi riske atamazdım.

En azından Dominic'le başta yaptığımız anlaşma kapsamına göre altı aylığına. Tabii ki içten içe, programı devam edecek kadar sevmesini umut ediyordum, özellikle de daha büyük sponsor fırsatları yakalarsak.

Ama notlarıma bakmaya devam ettikçe, kendimi henüz onay almamış tek bölüme doğru çekilirken buluyordum. Flört dünyasında hiçbir konunun keşfedilmeden kalmadığını görecektim kadar çok araştırma yapmıştım. Biz de aynı yollardan geçen birçok podcastten sadece biriydik. Ama radyoyu benim için bu kadar özel kılan şey her zaman, son derece soyut bir konuyu birileri için daha kişisel hâle getirebilmesiydi. Birine, sadece onların anlatabileceği bir hikâyeyi anlatma şansı vermek.

Yasla ilgili yapacağımız bölümün çığır açıcı bir radyo deneyimi olmayacağını biliyordum ama en azından *bana ait* olacaktı.

"Neden haber odasında dildo var?"

Marlene Harrison-Yates pazartesi sabahı masamın başına dikilmiş, önceki akşam gelen bir kutu dolusu seks oyuncakına banyo ediyordum. Dominic ve Ruthie'nin masasında da aynı kutulardan vardı.

"Bu harika bir soru," dedim, kahveme yer açmak için kutuyu kenara iterken. Bu esnada neredeyse Dominic'in yüksek lisans lavanozunu da deviriyordum.

"Sponsorlar," dedi Ruthie masasından bize bakarak. "Yani sponsor adayları. Bunları, şey, denemeniz" –o sırada bir kahkahayla tılandı– "ve beğenirseniz programda bahsetmeniz için yollamışlar.

Sadece seks oyuncakları da değildi. Ayrıca ayın kayganlaştırıcı yağı aboneliği kutusu, neredeyse tamamen mısırdan yapılmış bir çift ayakkabı ve organik nevresim takımı da vardı. Bunların yarısından PUR'da bahsedemeyeceğimize emindim.

Marlene dudaklarını büzüp masasına geri döndü.

Sabah evden çıkmadan önce ne giyeceğime karar verirken fazla zaman harcamıştım. Profesyonel bir görünüm ile *Beni yeniden çokluk görmek istemez misin?* arasında mükemmel bir denge yaka-

lamak istiyordum. Sonunda, normalde işe geldiklerimden çok da farklı olmayan bir kombinde karar kılmıştım: en sevdiğim siyah eskitme kot pantolonum, bilekte biten botlar ve V yaka dar bir siyah bluzun üzerine siyah bir ceket. Sonuç olarak halâ PUR'daydık. Ve Dominic de işte giydiklerimden hoşlandığını söylemişti.

Sabah gelirken gerginlikten arabada radyo bile dinleyememiştım. Şeytantımağlarından biri o kadar kötü hâle gelmişti ki bugün başparmağıma iki yara bandı takmıştım ve Dominic'in bana yaşattığı orgazmlar kuraklığıma çare olmuş olabilirdi ama cinsel tansiyonumu da artırdığı bir gerçektı.

Ve bir kutu dıldo işımı hiç kolaylaştırmıyordu.

"Hafta sonu nasıldı?" diye sordu Ruthie, kutuları düzenleyip içlerındekileri PUR İÇİN UYGUN VE DAVA EDİLMELİK olarak ikiye ayırırken. Dominic henüz gelmemiştı ve bu beni hayal kırıklığına mı uğrattı yoksa rahatlattı mı, emin değildim. "Bağ kurabil-diniz mi bari?"

Bağ kurduğumuz her şekli çaktırırm diye korkarak onunla göz göze gelmekten kaçındım. "Köpeğimle bağ kurdukları ke-sin." Ayın kayganlaştırıcı yağı aboneliğı kutusunu kaldırdım. Mayıs ayının favorisi misket limonu aromalısydı. "PUR'da kay-ganlaştırıcı yağdan bahsedebilir miyiz?"

"İçimden bir ses bahsedemeyeceğimizi söylüyor," dedi Ruthie. "Ama mısırdan yapıma ayakkabılar pek tatlı, değil mi?"

Dominic dokuzu çeyrek gece ofise girdiğinde masasının üstün-de seks oyuncağı kalmamıştı. "Günaydın," dedi, çantasını masası-nın üzerine bırakıp sandalyesine otururken. "Günaydın Ruthie."

"Günaydın!" diye bağırdı Ruthie neşeyle ve ardından bilgisayarımda bir şeyler yazmaya geri döndü.

Kelimelerim boğazımın gerisinde bir yerlere takılıverdi. El-lerinin tenimde ve bacaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini öğrendikten sonra basit bir *günaydın* diyebileceğimden emin değildim. Birlikte radyo programı yaptığı sahte eski sevgilisiyle takıldıktan sonra insanın nasıl davranması gerekirdi ki? Tam da bu konuda bir podcast yapılmış olmasını o kadar çok isterdim ki.

Dominic'in bana bakmamasını, eşyalarını çıkarırken onu izlemek için fırsat bildim. Bu sabah, hafta sonu bıraktığı kirli sakalından kurtulup sinekkaydı tıraşı olmuştu, kırmızı ekoseli bir gömlek ve siyah pantolon giymişti. Aramızda bir masa varken bile onun sabununun kokusunu almam normal değildi, değil mi? Ve o lastik topu havaya atıp tutmaya başlamasının bile beni rahatsız etmediğini fark ettiğimde kendimde sorun olduğunu anladım.

En başta, öylesine takılabileceğini düşünmediğini söyleyen oydu. Belki o da nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu.

Her ne kadar o cumartesi yaşananlar hiçbir şekilde öylesine takılma gibi hissettirmese de.

Parmaklarını tenimin üzerinde hayal etmek yerine tüm gücümle pazartesi günü yapılacaklara konsantre olmaya çalıştım. Saat 10'da, Y kuşağının flört kültürü ve yetişkinliğe dair konuşan, aynı zamanda çok iyi arkadaş olan iki komedyen Audrey ve Maya'nın *Teşekkürler, Nefret Ettim* podcastine konuk olarak katılacaktık. Programları oldukça popülerdi ve bir sonraki yıl da kitapları satışa çıkacaktı. Önceki hafta yapımcıları Ruthie'ye ulaştığında sevinçten havalara uçmuştum ama bugün, röportaja odaklanmak için kendimi resmen zorlamam gerekiyordu.

Ruthie bizi Kabin A'dan röportaj için bağladı. Neyse ki Audrey ile Maya iletişim kurması kolay insanlardı, yine de Audrey bizi "Amerika'nın en sevdiği eski sevgililer" diye tanıttığında biraz gerilmiştim.

Birlikte geçirdiğimiz hafta sonu beni ve Dominic'i daha tuhaf mı yoksa daha az tuhaf mı yapmıştı, emin değildim ama onları birçok kez güldürmeyi başardık. Gerçi röportajın sonuna geldiğimizde, söylediğim tek bir kelimeyi bile hatırlayamıyordum.

Kayıt tamamlandıktan sonra dışarı çıktığımızda Kent'i kabinin dışında bizi beklerken bulduk.

"Harika işti, gerçekten harikaydı," dedi. "İçerideki hâliniz, işte tam da bundan bahsediyordum. Artık çok daha doğal bir his veriyorsunuz. Sanırım hafta sonu harikalar yarattı, ha?"

Gerçekten de *ha*.

"Galiba öyle. Teşekkürler," dedim. Sonra Kent'i kenarı bir anında yakaladığım için şansımı yeniden denemeye karar verdim. Korkup kaçacağımdan endişelenerek VBBEBD'Y, diye tırlattım kendime ve hemen işe koyuldum. "Senin onayına sokmak istediğim bir şey vardı."

"Tabii," dedi, saatine şöyle bir göz atarak. "Ama sadece birkaç dakikam var."

Dominic'in de yanımda olduğunun fena hâlde farkındaydım ve yüzümün gömleğiyle aynı rengi aldığına emindim.

"Yasla ilgili bölümüm. Geçen hafta tuhaf bir zamanda ortaya attığımı biliyorum ama benim için önemli ve bu fikir üstünden birçok şey yapabiliriz bence."

Saniyesinde yüzünde buz gibi bir ifade belirdi. "Bunu konuş-
tuğumuzu sanıyordum."

"Biraz konuşabildik ama düşünüyordum da..."

"Bunun şu an program için doğru bir yol olduğundan emin değilim," dedi Kent sözümü keserek. "Çok kasvetli. İşleri yumuşak ve eğlenceli tutmak isteriz. Dom, benimle aynı fikirdesin, değil mi?"

"Aslında hayır," dedi Dominic, olduğu yerde iyice doğrultup Kent'ten daha uzun olan boyunu öne çıkararak. "Mükemmel radyoculuk olur diye düşünüyorum. Kendimizi tek bir doğrultuda sınırlandırmamız için hiçbir neden yok bence."

Kent derin düşüncelere dalarak eliyle çenesini sıvazladı. Konuşmanın nereye gittiğini kestiremediğimden birden ceketimin içinde fazlaca terlemeye başlamıştım. "Pekâlâ, sana güveniyorum," dedi sonunda. Dominic'e bakarak. "İkinize de güveniyorum. İşe koyulun ve hayata geçirin."

Kent koridorda uzaklaşarak gözden kaybolduğunda ağzım hâlâ şaşkınlıktan açıktı.

"Sen... az önce burada neler olduğunu fark ettin, değil mi?" diye sordum Dominic'e. Kent O'Grady, kadın düşmanlığı kitabına yeni bir hamle eklemişti. Durumun bu olduğundan daha önce hiç olmadığım kadar emindim.

"Lanet olası pislik," dedi Dominic sessizce

Çallınmak için kendimi zor tuttum. "Teşekkürler," dedim
ve "Arkamda durduğun için."

"İyi bir bölüm olacak." Tam masalarımıza dönmek üzerey-
ken söylediği şey olduğum yerde kalmama neden oldu. "Sanı-
rım şey, hafta sonu şarj aletlerimizi karıştırmışız," dedi, gözleri
yalnız olup olmadığımızı kontrol eder gibi koridorda gezinir-
ken. "Akşam bana uğra da değiş tokuş yapalım?"

Farkına varmamıştım. "Tabii, yarın işyerinde de yapabiliriz."

"Bu akşam ihtiyacım olacak." Bana doğru bir adım daha
yaklaştı ve elini uzatıp başparmağıyla kalçamı şöyle bir okşadı.
Sesini bir oktav daha alçalttı. "Yoksa seni görmek istediğimi mi
söyleteceksin bana?"

"Kulağa çok da kötü gelmiyor," dedim bir sırtışı zor bastı-
rarak. Bu, üzeri pek de örtülü sayılmayan bir seks daveti olsa
da umurumda değildi. Onunla yeniden baş başa kalmalıydım
çünkü vücudumun her bir hücresi feryat figan bunu istiyordu.

"Tabii eğer öyle diyorsan."

Sırttı. "O zaman akşam görüşürüz."

Dominic'in dairesi inanılmaz kokuyordu. "Hoş geldin," dedi, kapıyı açık tutarken. İşyerinde giydiği gömleği, kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı –o güzelim önkollar, Batman– yumuşacık, pazen bir gömlekle değiştirmişti ve altında da düşük belli bir kot pantolon vardı.

Montumu ve ayakkabılarımı çıkarırken dairesini inceliyormuş gibi görünmemeye çalışıyordum. IKEA şıklığı diyebileceğim bir estetiği vardı ama zevkli döşenmişti: bembeyaz mobilyalar, salondaki sehpanın üstünde birkaç sukulent ve herkesin hayatının bir döneminde sahip olduğu o lambader.

Yanımdaki şarj aletini kaldırdım. "Bunu getirdim," dedim. "Ama büyük ihtimalle ihtiyacım olmayacağını düşünüyorum?"

"Fena hâlde çaktırdım, değil mi?"

"Burada olduğuma göre ben buna zafer derim."

Onunla birlikte mutfağa doğru giderken parmak uçlarının belimi hafifçe okşadığını hissettim. Bu ufacık dokunuşlarının vücudumda yarattığı etki resmen suç sayılmalıydı.

Dominic'in döküm tavaları mutfağın tavanından sarkıyordu. "Dün öğleden sonra, hafta sonu aldığımız tavaları elden geçirdim," dedi. "Ve içlerinden biri de hemen şurada." Fırını işaret etti.

"Pizza?"

"Hayatının en iyi pizzası," diye düzeltti.

"Mikrodalgada yaptığın o çabuk pizzalardan sonra bu büyük bir gelişme."

Omuzlarını silktti. "Sadece kendime yemek pişirmek o kadar da eğlenceli gelmiyor. Hem makarna faciasından sonra sana bunu borçlu olduğumu düşündüm."

Bu bir randevu gibi geliyordu. Ama öyle olmamalıydı.

"Fekâlâ. O zaman makarna ve telefon şarjı. Burada olmamın tek sebebi bunlar, değil mi?"

Yanakları pembeleşiverdi. "Pizza hazır sayılır. Önce yemek yiyip sonra konuşmaya ne dersin? Bunu işyeri dışında bir yerde yapalım istedim."

"Tabii, olur," dedim ama korkuyla örülü bir yumru midemin kasılmasına neden oldu. Yemekten sonra, hafta sonu yaşananların tekrarlanamayacağını söyleyecek ve ben de pizzadan mest olmuş hâlde söylediğine aldırmayacaktım. Stratejisi bu olmalıydı.

Fırından peynirleri köpüren, mis gibi kokan ve mükemmel görünen pizzayı çıkardım. Dürüst olmak gerekirse, stratejisi işe yarayabilirdi. Yanında bebek havuç dilimleriyle birlikte paket marullardan hızlıca bir salata yapıp üzerine zeytinyağı ve sirke döktü. Ardından buzdolabının üst rafından bir şişe şarap çıkarıp etiketine kaşlarını çatarak baktı.

"Bu akşamın şarap tercihi vintage bir şişe Two-Buck Chuck olacak," dedi, bir dolaptan iki şarap kadehi çıkarırken. "Umarım bu kadar müsrifliği kaldırabilirsin."

Sadece iki sandalyesi olan beyaz IKEA masasına geçtik.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, yemeğe gömülmeden önce benim fikrimi duymayı bekliyordu.

Yumuşacık, bol peynirli ve soslu dilimden bir ısırık aldım. "Ah. Ah, siktir, bu çok iyi."

"Aslında sadece bir hobi," dedi ama tepkimden memnun kaldığını anlayabiliyordum. "Birkaç yemek podcasti dinliyor olabilirim. Ama yine de bu acınası salata için senden özür dile-

meliyim. Benim ucundan da olsa işlev gösteren bir yetişkin ol-
gunu ve bir çeşit yemekten tazlasını yapabileceğimi düşün-
istedim."

"İşlev gösteren yetişkin nedir ki? Dün akşamı yemekte de
bagel yedim." Pizza neredeyse damagımı yakıyordu ama o ka-
dar güzeldi ki umurunda bile değildi.

Şaşırtıcı bir şekilde yemeğin kalanı Dominic konuşmamız
gereken ciddi konuyu masaya yatırmamızı istediğinde oluşa-
ğından endişelendiğim sıkıntılı havadan oldukça uzaktı. Belki de
Orcas'tan sonra Dominic'le ilgili hiçbir şey beni şaşırtmamalıydı.

"Bu hafta sonu fazla arkadaşla sahip olmamamızla ilgili ko-
nuştuklarımızı düşündüm," dedim, tabaklarımızda kırıntılardan
başka bir şey kalmadığında. "Ve şöyle bir fikrim var. Birbirimize
yeni bir arkadaş randevusu konusunda meydan okumalıyız."
Ben de zaten Ruthie'ye bir şeyler içmeyi, belki de yemeğe çıkma-
yı teklif etmeyi planlıyordum.

"Arkadaş randevusu mu?" diye sordu ama dudaklarının ke-
narları, bu fikir hoşuna gitmiş gibi yukarı kıvrılmıştı. "Tamam
İyi fikir." İşaretparmağının ucunu şarap kadehinin sapında aşı-
ğı yukarı hareket ettirip duruyordu. "Bu arada hafta sonu de-
mişken... Çok eğlenceliydi."

"Benim için de öyleydi," dedim. "Ve... yeniden tekrarlanma-
sına karşı değilim. Sen de aynı şekilde düşünüyorsan tabii."

Karşılık olarak masanın üzerinden bana uzandı ve parmağı-
nı avucumda gezdirebilmek için elimi çevirdi. Parmağı bileğime
kadar uzanıyor, nabzımın attığı yerin üzerinde geziniyordu. Bu
küçük kasıtlı hareketi bile titrememe yetmişti. O da bunu his-
setmiş olacak ki beni sandalyemden kendisine doğru çekti.

"Selam," dedim, bacaklarım dizlerine değerek önünde diki-
lirken. Bu konuşmanın gideceği nokta konusunda yanlış ol-
maktan çok ama çok mutluydum.

"Selam." Parmakları kalçama doğru yükseldi ve ardından
popomu avuçlayıp beni kucağına oturttu; artık ne konuşacaksak
bir süre daha beklemek zorundaydı.

Onu dairesinde, kendi mutfağında, şarapla mayhoş olmuş dudaklarından öpmek daha farklı geliyordu. Dudaklarımız, birbirinin şeklini sanki daha iki gün önce bellememiş gibi mükemmel şekilde bir araya gelmişti. Ellerini bacaklarımda, sırtımda ve saçlarının arasında gezdiriyordu. Öpüştük, öpüştük ve ben de bu sırada vücudumu yumuşacık gömleğine bastırarak altındaki daha sert bir şeyi aramaya başladım. En sonunda gömleğinin düğmelerini teker teker açıp ellerimle göğüs kaslarını keşfe çıktım.

Altımda sertleştiğini hissedebiliyordum, o yüzden tam da onu hissetmek istediğim yere gelecek şekilde kendimi ayarladım. Ona sertçe sürtündüğümde kulağıma doğru inledi. O inlemeyi tüm gece sıkılmadan dinleyebilirdim. Belki daha da uzun.

“Çok fenasın,” diye homurdandı, ben kot pantolonunun taşı gibi kesilmiş önüne doğru kalçalarımı sallarken.

Ben beline sarılı hâldeyken ayağa kalkınca acaba bu imza hareketi mi yoksa ben mi ona mükemmel bir şekilde uyuyorum, diye merak ettim. Dikleştiğinde koridorda sendeleyerek yatak odasına yöneldik.

Nazikçe geriye çekilip etrafa bir göz attım. Köşede, sade ve laçivert bir nevresim serili büyük boy yatak bulunan odası küçüktü. Buradaki mobilyalar da IKEA’dandı, basit bir yatak başlığı ve şifoniyer vardı. Şifoniyerin üzerinde, sanki bizi bekliyormuş gibi görünen bir kutu prezervatif duruyordu.

Elimde olmadan gülmeye başladım ama bir yandan da bunu planladığını görmek onu daha da çok arzulamamı sağladı.

“Hazırlıklı olmak istedim,” dedi dudaklarının arasına ama o da gülmeye başlamıştı.

“Ben de çantamda getirdim.”

“Biliyorsun...” Biraz geriye doğru çekilip aramıza mesafe koydu. Saçları darmadağın, yanakları da al aldı. Blazer ceketim koridorda bir yerlerdeydi ve pantolonumun fermuarı da yarı yarıya aşağı çekilmişti. “İstediğin zaman fikrini değiştirebilirsin.”

“İşin aslını bilmesem, benden kurtulmaya çalıştığını düşündüm.”

“Hayır. Yemin ederim. Ben sadece... bu işte iyi değilim. Söyledim sana, sadece bir kişiyle beraber oldum. Normalde bu işler nasıl ilerler bilmiyorum. Ya da neyi konuşmamız gerektiğini. Bunu seninle yapmak istiyorum. Hem de çok.” Dudaklarından dökülen yeni bir kahkaha, beni tam kalbimin ortasından vurdu. “Cumartesi akşamından beri düşünebildiğim tek şey bu. Ama bunu yapmak istemezsen sorun olmayacağını bilmeni istiyorum.”

Bunu seninle yapmak istiyorum demenin, seninle birlikte olmak istiyorum anlamına gelmemesine çok takılmamaya çalıştım. Ama Tanrım, bunu ben de istiyordum – o kadar çok istiyordum ki doğru düzgün düşünemiyordum bile.

“Dominic,” dedim, aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi göğsüne yasladım. Onunla mümkün olabildiğince açık konuşmaya karar vermiştim. “Beni sikmeni istiyorum.”

Bu kadarı yetmişti. Yaklaşıp ağzını sertçe benimkine bastırdı ve yatağa ulaşip da onu üstüme çekene kadar beni geri geri ittirdi. İşten sonra siyah dantelli bir sutyen ve külot giymiştim ve gömleğimi açtığında dudaklarından dökülen inleme buna değerdi. Spor sutyenimi umursamamış olabilirdi ama bundan da kesinlikle nefret etmemişti.

Şimdi resmen birbirimize kenetlenmiştik, gömleğim ve sutyenim yere atılmıştı, onun pantolonuyla baksını da hemen onların yanında duruyordu.

Kot pantolonumu bacaklarımdan çekiştirirken bir yandan da memelerimi öpüyordu. “Az önce söylediğini tekrar edebilir misin? Sana yapmamı istediğin şeyle ilgili olan kısmı.”

“Ne yapmanı... Ah.” Parmaklarını sırtında gezdirirken sırtarak ona baktım. “Beni sikmeni istiyorum.”

Aletin nabız gibi atışını çıplak uyluklarımda hissedebiliyordum ve pantolonumu tek hızlı bir hamlede çıkarıp attı. “Evet. Onu.”

Demek Dominic Yun erotik konuşmalardan hoşlanıyordu. Buna ayak uydurabilirdim.

Ardından yeniden üzerime çıktı, parmakları ipek iç çamaşırının üzerinde gezinirken beni sert ve tutkulu bir şekilde öpüyordu. Külotumu biraz daha üzerimden çıkamazsa olup gitmem an meselesiydi.

"Nasıl oluyor da geçen seferkinden daha iyi hissettiriyorsun?" Dudakları vücudumda aşağı doğru gezinmeye başladı ama bacaklarımın arasına doğru indiği sırada içgüdüsel bir şekilde kendimi sıktım. "Ne? Yoksa sana..."

"Hayır, hayır," dedim çabucak, onu yeniden yanıma çekmeye çalışarak ama olduğu yerden kıpırdamadı. "Ben sadece... Onu yapmana gerek yok. Ben aslında... yapabileceğimden emin..." İşte tuhaf davranma sırası bu sefer de bana gelmişti.

Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Shay Goldstein. Daha önce oral seksle boşalmadın mı hiç?"

Başımı hayır anlamında sallarken boynumdan yukarı kıpkırmızı kesildiğimi hissedebiliyordum. "Yani, olmasına da itirazım olmaz. Ama olmazsa da," diye ekledim çabucak, "sorun değil. Biz... bilirsin. O kısmı atlayabiliriz."

"Olmasına itirazın olmaz," dedi sakın bir şekilde, bir yandan bacaklarımın arasındaki ıslanmış kumaşı parmağıyla okşamaya devam ederken. "Şu anda olduğundan daha fazla ıslanmanı sağlayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ben... ben yapabileceğimden eminim," dedim zar zor, parmağıyla yavaşça çizdiği daireler bana işkence ederken. *Tanrımı*. Bir tür oral seks ustası falan olamazdı, değil mi?

İyice eğilip uyluklarımın iç kısımlarına başta nazik öpücükler kondurmaya başladı. Ardından iç çamaşırımı çıkarıp göbek deliğimin altını öptükten sonra daha da aşağılara inmeye başladı. "Yani buna itirazın olmaz, öyle mi?" Bir eliyle kalçamı tutarken dili yavaşça, bir haz fısıltısı gibi hareket etmeye başladı. Bir parmağını içime soktu ama hemen ardından geri çıkardı. Aynısını yeniden yapınca ellerim sıkıca saçlarını kavradı. "Durmamı ister misin?"

"Sakın öyle bir şey yapayım deme."

Sırıtıp başını yeniden eğdi. Çaresizce boşalmaya ihtiyaç duyduğum noktada dilini klitorisimin üzerine iyice bastırarak başımı döndüren bir ritimle hareket etmeye başladı.

Ellerim avuçlayabildiğim her şeye saldırdı – saçları, çarşaf-ları, kulağının ucu. Ama Dominic beni bırakmıyor, amacından asla pes etmiyordu. Sersemlemiştim, resmen kaybolmuştum ve *ah* ve *evet* ve ardından diline doğru inanılmaz sert bir şekilde boşaldım; nasıl sesler çıkardığım ya da komşu apartmanlardan duyan var mıdır, umurumda değildi.

“Bu,” dedim, yeniden konuşabilecek duruma geldiğimde, “lanet olası inanılmazdı.”

Islak ağzı parlıyordu ve bana, gelmiş geçmiş en iyi hediyeyi vermiş gibi sırtıyordu. Açgözlülükle daha fazlasını isteyerek şifoniyerin üstündeki prezervatifleri işaret ettim. Hemen bir tanesini taktı ve üzerime eğilip kendini bacaklarımın arasına yerleşti.

“İyi misin?” dedi kesik kesik nefesleri arasında.

“İçime girdiğinde daha iyi olacağım.” Yavaşça, çok yavaşça içime girdi ama hemen ardından yeniden çıktı. “Tanrım. Kışkırtmayı seviyorsun.”

“Kulağa aldatıcılık derecesinde tatlı gelebilir ama sevişmeye-li uzun zaman olduğu ve seni de öyle boşalırken izlemek, gördüğüm en seksi şey olduğu için ne kadar dayanabileceğimden emin değilim,” diye itirafta bulundu. “O yüzden çok şey davranmamaya çalışıyorum... bilirsin.”

“Daha az seksi olmaya çalışayım mı?”

Yeniden içime girerken bir kahkaha patlattı. İçimi esnetti. “Bu sefer sadece on saniye sürerse bile bana bir şans daha vereceğine söz ver çünkü seni sikmek istediğim en az yirmi farklı pozisyon var.”

Tanrım. Daha önce seks sırasında hiç bu kadar konuştuğum olmamıştı. Arada bir erotik konuşmalar olmuştu ama şimdiki gibi böylesine açık sözlü olmamıştı hiçbiri. Beraber gülüşebilmek. Seks her zaman kıyafetleri parçalarcasına üzerimizden at-

mak, A ucunu B noktasına sokmaktan ibaret olmuştu. Böylesi, insana kendini tuhaf bir şekilde özgür hissettiriyordu.

“Söz veriyorum,” dedim, içimi mükemmel bir şekilde doldurduğu sırada inlerken.

Öylesine güzel ve doğru geliyordu ki bunu daha önce yapmadığımıza inanamıyordum. Başta içime girip çıkmasının manzarasına dalsam da ardından bakışlarımı onunkilere çevirdim ve öpebilmek için yüzünü kendime doğru çektim. Birlikte bir ritim yakalamıştık ve elimin aramızda aşağıya doğru kaydığını fark etmiş olacak ki benimle aynı noktada buluştu. Sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi çenesindeki ve boynundaki kaslar iyice gerilmişti.

Ben daha derine girebilmesi için sırtımı gererken o da bir meme ucumu ağzına aldı ve ben yeniden boşalana kadar sert bir şekilde emmeye devam etti. Birkaç kez daha içime girdikten sonra vücudu benimkinin üzerinde titremeye başladı, boğazından saf ve parçalarına ayrılıyormuş gibi bir ses çıktıktan sonra kendini mümkün olacağını düşünmediğim kadar derinlere gömdü. Ne kadar sürdüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama sonunda tamamen tükenmiştim.

Geri çekildi ve banyodaki çöpe atmadan önce prezervatifin ucunu bağladı. Anında yataktaki sıcaklığını özlemiştim ama bir yandan ne yapmam gerektiğini de bilemiyordum. Geceyi burada geçirecek değildim – aramızda öyle bir durum yoktu. Geceyi burada geçirirsem, kalmamı isterse... Kendimi ona tamamen teslim edebilirdim.

Ben de bacaklarımı yataktan sallandırdım, bu da banyodan dönerken kaşlarını çatarak bana bakmasına sebep oldu.

“Gidiyor musun?” diye sordu ve sesindeki şaşkınlık, bu kadar hızlı hareket ettiğim için pişman olmama neden oldu.

“Gitmek zorunda değilim.” Yeniden yatağa döndüm.

“Güzel.” Yanıma uzandı ve beni göğsüne çekti. Ben de yüzümü boynuyla omzunun arasına dayayıp nefeslerimizin ritmini dinlemeye başladım.

Birkaç dakikada seksiden sevimliye geçiş yapabilmesi beni öldürüyordu. Ona bu kadar yakın olmak, vücudunun sıcaklığı ve seksin dünyevi kokusu inanılmaz hissettiriyordu.

“Dominic,” diye lafa girdim. “Bunu konuşmamız gerekiyor.”

Kısa bir duraksamanın ardından, “Evet, galiba konuşmamız lazım,” dedi. Kendini yukarı çekti ve ikimiz de oturur pozisyona geçtik. Bu konuşmayı çıplak bir şekilde yapmak gibi bir niyetim olmadığı için tişörtümü üzerime geçirdim ve bunu anlamış olacak ki baksırını giydi. “Pekâlâ,” dedi. “Hadi, konuşalım.”

“Bu” –yatağı işaret ettim– “inanılmaz zevkliydi.”

“Katılıyorum.”

Bu konuşmayla ilgili sorun, bu noktadan sonra nasıl devam edeceğimi bilmememdi. Ne istediğimi bilmiyordum ve onu okumak o kadar zordu ki onun ne istediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Biraz uzun süre sessiz kalınca, “Belki de takılma işini çözebilirim,” dedi.

“Ah,” dedim, bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğine emin olamayarak. “Öyle mi?” Programı tehlikeye atma konusunda gergin değilim dersem yalan olurdu. Belki de sadece takılmak, bu işi yürütmenin tek yoluydu.

Başını salladı. “Yetişkiniz biz. Dikkatli davranıyoruz. İşyerinde normal davranmaya devam edebilirsek bunu devam ettirmemek için bir sebep göremiyorum.” Duraksadı ve aramıza, benimkilerin arasında duran parmaklarına baktı. “Senin için de uygunsa.”

Takılmak. Daha önce oral seksle boşalıp boşalmadığımı sorduğunda bu hiç de öylesine takılmaymış gibi gelmemişti. Beni sikmek istediğı en az yirmi farklı pozisyon olduğunu söylediğinde de öylesine takılmaymış gibi gelmemişti. Ve kolunu omzuma atıp saçlarımin uçlarıyla oynaması da hiç ama hiç öylesine takılmaymış gibi gelmemişti.

“Takılmak,” dedim, gözümün önünde canlandırmaya çalışıyormuşum gibi. İşyerinde gizli gizli flörtleşmek, geceleri onun

daireesine gelmek. "Evet. Tamam. O zaman... birtakım kurallar belirlememiz gerekir, değil mi? Ben de daha önce böyle bir şey yapmadım ama ben... ben başka biriyle yatmam."

Boyle bir şey aklına hiç gelmemiş gibi bir ifade belirdi yuzunda. "Ben de yatmam."

Rahat bir nefes aldım. "Ve geceyi de birlikte geçirmek yok sanırım?"

"Ah. Tamam," dedi, yine tuhaf bir ifadeyle.

"Güzel," dedim, ne kadar tereddütlü konuştuğumu fark etmediğini umarak.

"Güzel," dedi, elimi hafifçe sıkarak. "Bunları hallettiğimize sevindim."

Ama aklına ilk gelenin neden takılmak olduğunu merak ediyordum. Bunun takılmaktan daha fazlası olabileceği aklının ucundan geçmediyse, benim de aklımın ucundan geçmemesini sağlamalıydım. Benim için yanlış olduğu belli olan biriyle sadece takılmak çok daha güvenli olurdu tabii. Bu, benim de ona bağlanmamı önlerdi.

Adadaki hâllerimiz, geç saatte yaptığımız sohbetler, arkadaşlığımızın bir parçasıydı. Bir ilişkiye giriş falan değildi. Gerçekçi bakarsak, onunla takılmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Ona sahip olmamı sağlayacak tek yol buysa, o zaman buna razı gelmeliydim.

Eski Sevgili Mevzuları, Bölüm 7: Tinder’ca Sev Beni

YAYIN DÖKÜMÜ

SHAY GOLDSTEIN: İşte burada güzel bir tane var. Tüm vücudunu kaplayan parlak mavi bir tulum giyen birinin profilinde sadece, “Altında ne olduğunu öğrenmeye kalkışacak kadar cesur musun?” yazıyor.

DOMINIC YUN: Şuna ne dersin? “Spontane ve dürtüleriyle hareket eden biriyimdir. Vücudumun bir yerinde eski sevgilimin dudaklarının dövmesi var. O dövmeyi ancak üçüncü randevumuzda görebilirsin.”

SHAY GOLDSTEIN: Sonra da göz kırpan emoji mi?

DOMINIC YUN: Her zaman göz kırpan emoji vardır.

SHAY GOLDSTEIN: Onun yerine sırıtan emoji yoksa tabii.

DOMINIC YUN: Belimde isminin yazdığı dövmeden bahsetmek için kötü bir zaman mı sence? Çok zevkli bir dövme seçimi.

Takılmak, beklediğimden çok daha eğlenceli çıktı.

O haftanın ilerleyen günlerinde Dominic bir toplantıda yanıma oturdu ve masanın altından bir elini bacağıma koydu. Arada sırada başparmağıyla eteğimin altından çıplak tenimi okşuyordu.

Ertesi hafta kendimizi o mükemmel şekilde yavaş hareket eden asansörün içinde yalnız bulunca ben de dizlerimin üzerine çöküp en alt kata varmadan önce onu orgazma ne kadar yaklaştırabileceğime dair bir keşfe çıktım.

Asansörden hiçbir şey olmamış gibi çıktıktan ve Dominic çaktırmadan kemerini bağladıktan sonra onun arkasından arabamla dairesine gittim ve daha önce bahsi geçen yirmi pozisyonun üç buçuk kadarını uygulamaya geçirdik.

Dominic'le yaşadığımız şeyin takılmadan daha fazlası olup olmadığı konusunda endişelenmemem en iyisiydi çünkü Ameena cuma öğleden sonra resmî iş teklifini almıştı. Anlatmak için beni aradığında teklifi kabul etmişti bile. Ameena yaptığı şeyde mükemmeldi, o yüzden teklifi almasına hiç şaşırmamıştım. Bunun, hayallerinin işi olduğu düşünülürse kabul etmesine de hiç şaşırmamıştım.

Ama beni şaşırtan bir şey vardı: Cumartesi akşamı kutlamak

üzere yemeğe çıkmadan önce Capitol Hill'deki evine gittiğinde her yerde kutularla karşılaşmışım.

"Biraz fazla hevesli davranmış olabilirim," dedi. "Önümüzdeki ay başlamamı istediler, çok erken olduğunu biliyorum, o yüzden önümüzdeki hafta sonu daire bakmak için oraya gideceğiz. Belki müstakil bir ev bile olabilir, oradaki hayat şartları buraya göre çok daha ucuz."

"Burada da *o kadar* kötü değil," dedim zayıf bir sesle ama öyle olduğunu biliyordum. Ama bir yanım, işi kabul edeli yirmi dört saatte az bir zaman olmasına rağmen birlikte büyüdüğümüz şehri bu kadar çabuk terk ediyor olmasından dolayı yaralıydı.

O düzgün kaşlarından birini kaldırarak bana baktı. Çocukken ayna karşısında kendimize bakar, önce bir kaşımızı sonra da diğerini kaldırmaya çalışırdık. Ben hiçbir zaman düzgün bir şekilde becerememiştim ama Ameena bu konuda uzmanlaşmıştı. "Kiramız aylık neredeyse üç bin dolar."

Saat altıyı geçiyordu ve Seattle'ın tipik esintili mayıs havası hâkimdi, o yüzden Ameena üzerine bir hırka alıp TJ'le birlikte beni takip ederek yirminci yüzyılın ilk dönemlerinde yapılan binalarından çıktı. Birkaç yıl önce bu eve harika bir kontratla çıkmışlardı. Birçok bara, restorana, konser mekânına ve tatlı butiklere yürüme mesafesinde oturuyorlardı. Bunlar insanın yirmili yaşlarının başındayken önemseddiği şeylerdi ama yirmilerinin sonlarına yaklaştığında önemini yitiriyordu ve otuzlarını geçtikten sonra ise pek bir kıymeti kalmıyordu sanırım. Benim evime yürüme mesafesinde olan tek şey ise benzin istasyonuydu. Ve tabii bir de diğer evler vardı.

Barların dışında elektronik sigaralarını tüttüren Capitol Hill hipster gruplarının yanından geçerken TJ bir kolunu sevgilisinin omzuna attı. Dominic benim erkek arkadaşım olsaydı bu yemeğe yalnız gelmek yerine onu getireceğimi, böylece üç kişi için fazla dar olan bu kaldırımlarda onları tuhaf bir şekilde arkadan takip etmeyeceğimi düşünmemeye çalışıyordum.

"Tanrım, burası ne kadar gürültülü," dedi Ameena, daha

önce de birkaç kez geldiğimiz tapas' barda masalardan birine oturduğumuzda. "Seattle'ın ne kadar gürültülü olduğunu fark etmemiştim."

"Eminim ki Virginia'da da barlar vardır," dedim alçak bir sesle. Pislik gibi davranmamaya çalışıyordum ama benim bu gürültü ve pahalı yerde yaşamaya devam edeceğimin farkında değil miydi? Hem de onsuz?

İçkilerimizi ve başlangıç için birkaç atıştırma tabağı sipariş ettik. Yanımızdaki masada teknoloji meraklısı üç adam, içlerinden birinin yeni satın aldığı Tesla arabadan bahsediyordu. Adam teslim edilmesinin bu kadar uzun sürdüğüne inanmadığını anlatıp duruyordu.

"Tesla'n hakkında şikâyet ettiğini düşün," dedi TJ, fazla pahalı mor içkisinden bir yudum alırken.

"Özlemeyeceğim şeyler listesine onu da ekleyebilirsin," dedi Ameena.

Bu sefer kafamın taşı attı. "Pekâlâ, sen ciddi misin?" dedim.

Bir kaşı, yine ustalaştırdığı şekilde kalkıverdi. "Ne?" dedi, hüsrân dolu bir ses tonuyla.

"Sen. Birden Seattle'a bok atmaya başladın. Senin için çok mutluyum, gerçekten ve bu haberi kutlamamız gerektiğini de biliyorum. Ama durmadan buradan gideceğin için ne kadar mutlu olduğunu söylerken senin yanında oturmak ne kadar zor, biliyor musun?"

"Shay... Ben... Demek istediğim..." dedi geri adım atmaya çalışarak. "Siktir. Özür dilerim. Ben... fazla ileri gittim. Kurumsal işe alımda çalışmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Ve bir süredir de Seattle'dan bıkmıştım doğrusu."

"Hadi oradan."

Ameena gözlerini içkisine dikip pipetiyle oynamaya başladı. "Bak. Belki sen burada, her zaman yaptığın şeyi yaparak mutlu olabiliyorsundur. Üniversiteden beri çalıştığın yerde devam

* İspanyol kültüründen tüm dünyaya yayılan, genelde şarapla birlikte yenen sıcak ya da soğuk atıştırmalıklara verilen isim. -ç"

ederek. Ama ben her zaman uzaklaşmak istedim. Üniversiteden hemen sonra..." Sanki az kalsın istemediği bir şeyi söylemek üzereymiş gibi sustu.

"Ameena," dedi TJ sessizce, bir elini onunkinin üzerine koyarak. "Emin misin..."

Ameena sanki birazdan ortaya atacağı bombanın ardından iyi olacağına dair onu temin etmek istermiş gibi hafifçe gülümseyince ben de oturduğum yerde biraz daha gerildim. "Emimim." Ardından bana döndü. "Üniversiteden hemen sonra, New York'taki bir çevre örgütünden bir iş teklifi aldım."

Bundan hiç haberim yoktu. "Sen... ne?"

"Evet." Sanki söylediğinden çoktan pişman olmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ama teklifi geri çevirdim. Sen... yaşadıklarından sonra hâlâ bocalıyordun ve seni bırakacak olma fikri bile bana kendimi berbat hissettiriyordu."

Her kelimesi barın zeminine düşen ağır tuğlalar gibiydi.

"Ben... ben kalmanı istemedim ki," dedim, söylediğini idrak etmekte zorlanırken. "Haberim bile yoktu. Bana söyleseydin, seni teklifi kabul etmen için cesaretlendirirdim!"

Bunu TJ'le konuşmuş olması, bu konuyu en azından şimdiye kadar benden saklamanın daha akıllıca olduğuna karar vermele-ri canımı sıkıyordu. Ve tabii ki TJ'in haberi vardı. TJ onun bir numarasıydı. Doğru insanı bulduğunuzda böyle oluyordu. Birlikte Virginia'ya taşınıyor ve beni burada bırakıyorlardı. Ve bu sefer, benim arkamı kollamakla ilgili endişelenmesine de gerek yoktu.

"Öyle yapardın belki ama ben yine de kabul eder miydim, emin değilim."

Alkol boğazımdan aşağı akarken yaktı. "Bana, seni hayallerinin işinden alıkoymama neden olacak kadar acıdığın için özür dilerim."

O sıralar, babamı kaybedeli dört yıl olmuştu. Berbat bir durumda değildim. Gerçekten değildim. PHR'de çalışmaya başlamıştım. Bu beni mutlu etmişti.

Değil mi?

“Yanımda sadece ben vardım,” dedi Ameena. “Sadece ben vardım ve ben de kendimi... bilemiyorum, sana saplanıp kalmış gibi hissediyordum.”

Saplanıp kalmış. Bu iki kelime, kalbimin üzerine çöktüğü şiddetle TJ’in ifadesine de yerleşti.

“Kendini bana saplanıp kalmış gibi mi hissettin?”

“Hayır hayır hayır. Berbat kelime seçimi. Saplanıp kalmış değil, ben sadece...”

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. “Yanımda sadece sen yoktun,” diye patladım. Yan masadaki teknoloji meraklıları, bu konu ilgilerini Tesla’dan daha çok çekmiş gibi bizi izliyordu. “Annem yanımdaydı. İşim vardı.” Kelimelerin dudaklarımın arasından dökülürken daha az acınası, daha az sahte geleceğini umut etmiştim ama hayır. Hiç öyle olmamıştı.

“Doğru, işin. Seni tüketen, her şeye geç kalmana neden olan, resmen kahrolası kişiliğin hâline gelmiş işin.”

“Ameena,” dedi TJ, fazla ileri gittiğini fark etmiş gibi. Ama Ameena’nın yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir şekilde gergindi, kaşları çatılmış, çenesi kasılmıştı. Ameena’yla birbirimize hiç bağırılmazdık. Biz hiç kavga etmezdik.

Ama belki de tam da bugün için saklamıştık.

“Hayır, bunları duyması lazım. Kendi iyiliği için.” Yüz ifadesi bir nebze yumuşamış olsa da sivri dille konuşmaya devam etti. “Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama hiç babanın seni engellediğini düşündün mü? Babanın kurduğu bir hayali yaşamak için hâlâ PHR’de çalıştığını ve bunu yapmayı hâlâ isteyip istemediğini sorgulamak için durmadığını hiç düşündün mü? Kendine yalan söylüyorsun, Shay,” dedi. “Dinleyicilerine Dominic hakkında yalan söylüyorsun ve kendine de yalan söylüyorsun. Kendine onunla yaşadıklarının gerçek olmadığını, böylece hiçbir şeyin değişmesine gerek olmadığını söylüyorsun.”

Ama işlerin değişmesini istiyorum. Bunu düşünüyordum ama bir türlü dile getiremiyordum. Bu sunuculuk işini de bu yüzden kabul etmiştim, değil mi?

“Her ne kadar Seattle’la ilgili tüm yanlış şeyleri temsil eden bu hipster barında, herkesin önünde seninle kavga etmeye devam etmek istesem de,” dedim çantamı alarak. “şimdi buradan gideceğim.”

“Shay, bekle,” dedi TJ ama faydası yoktu. Kapiya giden yolu çoktan yarılamıştım.

Neyse ki gözyaşlarım süzölmeye başlamadan önce kendimi dışarı atmayı başardım ve insanların içinde ağlayan kadın olmak istemediğimden hemen gözlerimi sildim.

Yapmamam gerektiğini, bunun takılmanın anlamını değıştireceğini bilsem de dönüş yolunda Dominic’e mesaj attım.

Bana gelebilir misin? Gerçekten biriyle konuşmaya ihtiyacım var.

Kısa sürede gelen cevabıyla birlikte rahat bir nefes aldım.

Hemen geliyorum.

"Bir şey getirmene gerek yoktu," dedim, Dominic hafta sonu görünümüyle siyah tişörtü ve solmuş kot pantolonu içinde, elinde yemek paketiyle kapımda belirdiğinde. Midemin guruldaması, Ameena'nın yemeğinden hiçbir şey yemeden ayrıldığımı hatırlatıyordu.

Yüzünü buruşturdu. "Siktir, ne tuhaf oldu. Bu senin için değil."

Onu içeri çektim, Dominic eğilip kulağının arkasını kaşıyana kadar Steve de bileklerine pati atmaya devam etti.

"Yemek yiyip yemediğinden emin değildim," dedi paketi bana uzatarak, "ama en azından kalanları ertesi sabah yiyebilirsin diye düşündüm. Ya da dün kalma yemeklerin pazar günü sabah onda çok daha lezzetli olduğunu düşünenlerden değilsen, öğleden sonra da yiyebilirsin."

"Bekle bir dakika. Sen öyle misin?"

"Evet, çünkü ben restoran yemeğinin tadını mikrodalgayla tatletmek isteyen bir canavar değilim."

"Soğuk pizza, tabii. Ama bana bile isteye, ne bileyim... soğuk lazanya yiyebileceğini mi söylüyorsun? Ya da bir tabak soğuk macilada?"

"Yerim, daha önce yedim de."

Paketi açtım. "Thai yemeği mi? Hem de Bangkok Bistro'dan mı? Her dediğini affettim."

"Birkaç hafta önce, en çok oradan yemek sipariş ettiğini söylemiştin," dedi omzunu silkerek, sanki çok da önemli bir şey değilmiş gibi.

Bana yemek getirmişti. Bize. Çok tatlı bir hareketti, hatta bu seks arkadaşlığı artık ne anlama geliyorsa onun için fazla tatlı bir hareketti. Ama belki de o sınırı, attığım çaresiz mesajla ben çoktan geçmiştim bile. Ama şu an bunları umursayamayacak kadar aç ve duygusal bir hâldeydim.

Mutfığa geçtik ve o tavuk *pad thai*'yi, yeşil köriyi ve *tom yum* çorbasını çıkarırken ben de tabak ve çatal bıçakları çıkardım.

"Bu çorbanın içinde yıkanabilirim bile," dedim. "Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim. Açlıktan ölüyorum."

Ben tabakları yemek kutularının yanına koyarken parmak uçlarını kolumda gezdirdi. "Hiç sorun değil."

Yemek hâlâ sıcak olduğundan Dominic'e evi gezdirmeye ve ona Steve'in kendi bölgesi ilan ettiği rahat noktaları göstermeye karar verdim. Dominic sıra yatak odama gelince kapıda durup, geçen hafta nihayet mint yeşiline boyamaya karar verdiğim duvarlarıma bakmaya başladı. O kadar oraya ait görünüyordu ki gözlerinin içine bakamıyordum.

"Sana içecek bir şey ikram edeyim mi?" diye sordum, onu yeniden mutfığa yönlendirmek için. "Su, bira, şarap? Ama ne yazık ki şu köpek öldürenlerden yok. Benim zevkim için fazla pahalı onlar."

Buna karşılık ufak bir gülümsemeyle bana baktı ama biraz tedirgin olmuş gibi görünüyordu. "Su iyi olur," dedi. "Ve bu harika bir ev. Gurur duymalısın. Daha otuz yaşında bile değilsin ve Seattle'da bir evin var. Emlak piyasası..."

"Gurur duyuyorum," diyerek sözünü kestim çünkü Ameena'nın söylediklerine yaklaşmasından korkuyordum. Ona su doldururken söylediğimin gerçek olduğunu fark ettim: Ken-

dime ait bir yere dönüştürebildiğim bu yerden gurur duyuyorum.

Tabaklarımızı alıp salona geçtik ve kendimi koltukta yanına atıverdim. Varlığı kendimi, Ameena'nın yanındayken olduğundan daha hafif hissetmemi sağlıyordu. Ayakkabılarımı ayağımdan fırlatmak, dizim onunkine degecek şekilde bağdaş kurup oturmak çok kolaydı. Ona da bir elini dizime koyması, başparmağıyla bacağımı okşaması böyle kolay geliyor mu diye merak ettim. Bunun beni ne kadar rahatlattığının farkında mıydı acaba?

"Steve iyi mi?" diye sordu. Çatalıyla salonun diğer tarafında gözlerini duvara kitlemiş olan Steve'i işaret etti.

Çorbamı ânında yalayıp yutmaktan kendimi alıkoydum. "Ah. Onu mu diyorsun? Arada bir böyle... hata veriyor. Bu hâlini ancak böyle tarif edebilirim. Kaşındığı sırada bacağı havada kalıyor ve bir süre öylece boşluğa kitleniyor. Ya da banyoya gidip on dakika boş boş duvara bakıyor. Çok absürt bir durum."

"Tuhaf küçük köpek."

"*Mükemmel* tuhaf küçük köpek," diye düzeltip Steve'e seslendim. Trans hâlinden sıyrılıp koşarak koltukta yanımıza geldi ve Dominic'in olağanüstü baş kaşımalarından biri için beni resmen kenara ittirip aramıza girdi. Hain tuhaf küçük köpek.

"*Sen iyi misin?*" diye sordu Dominic, bir yandan onun kafasını okşarken. Steve şimdi yeni bir transa girmişti. "İstersen konuşabiliriz. Mesajından şey yapmışsın gibi geldi, şey..."

"Panik mi?"

"Aslında... evet."

Suyumdan büyük bir yudum alıp bardağı sehpanın üstüne bıraktım. "Bazı okullar son sınıflar için derecelendirme yaparlar ya? En flörtöz, en iyi giyinen falan filan?"

Dominic mahcup bir ifadeyle boynunu kaşdı. "Ben de, şey, en ümit vadeden olmuştum."

Kırlentlerden biriyle ona vurdum. "Tanrım, tabii ki olmuşsundur. Neyse. Sana babamı lisenin son yılında kaybettiğimizi anlatmıştım. Resmî olmasa da herkesin bundan bahsettiğini fark

etmemi sağlayacak kadar resmî bir şekilde ben de Babasını Son Sınıfta Kaybeden Kız olmuştum. Lisedeki herkes beni bu hüznü hikâyeyle tanıyordu. Ebeveynini kaybeden tek kişi değilim tabii ama hiçbir zaman o etiketten kurtulamadım gibi geldi bana.”

“Çok üzüldüm,” dedi. “Nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemem. Ama neden bu konu şimdi açıldı? Neler oldu?”

Ameena’nın kutlama yemeği olması gereken şeyde yaşananları anlatınca uzun ve derin bir iç çekti.

“Seni bunun için suçlayamaz,” dedi. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Mantıken, evet. Ama...” Derin bir nefes alıp Ameena ortaya atıldığından beri, hatta itiraf etmek istemeyeceğim kadar uzun zamandır, endişelendiğim bir şeyi dile getirmek için kendimi hazırladım. “Bazen radyoya fazla yakın mıyım diye düşünüyorum. Şimdiye kadar fark etmediysen söyleyeyim, işim neredeyse tüm hayatım olmuş durumda.” Gerçi iki hafta sonraki perşembe yayınlanacak yasla ilgili bölüm üzerine çalışmak benim için tam olarak iş gibi gelmese de.

Bir anlığına sessiz kaldı. “Ama sunuculuk yapmayı seviyorsun. Ve bu işte iyisin de.”

“Yatağıma zaten giriyorsun. Bana yağ çekmene gerek yok.”

“Yağ çekmiyorum ki. Gerçekten iyisin. Hızlı düşünüp tepki verebiliyorsun, hiç çabalamadan komik olabiliyorsun ve ayrıca... seni dinlemek çok zevkli.”

Bu iltifatların keyfini çıkarmak istiyordum ama barda Ameena ve TJ’le yaşananlara fazlasıyla gömülmüştüm. “Yayında olmayı gerçekten seviyorum. Üniversiteden mezun olduğumdan beri aynı işi yaptığım düşünülürse tam da sunucu sayılmam aslında. Sence bu normal mi?”

“Doğru yeri bulduysan tabii ki normal.” Gözlerini üzerime dikti. “Sen istediğin sürece senin eski sevgilin olacağım. Başta altı ay demiştik, biliyorum ama bu işte tamamen yanındayım. Umarım bunu biliyorsundur.”

"Ben... bilmiyordum," dedim. Bunu duymanın verdiği sı-
cak ve ani rahatlamayı yaşıyordum. "Ama teşekkür ederim
Senin şimdiye kadar her şeyi çözmüş olacağımı diye düşün-
müştüm. Neredeyse otuz olmak üzereyim ve hedefime yirmi bir
ya da yirmi beş yaşındayken olduğumdan daha yakın hissedip
hissetmediğimi bilmiyorum. Tüm bu saçmalıkları çözmek için
manın üzerinde çok fazla baskı oluyor ve benim de ne yaptığı-
ma dair hiçbir fikrim yok. Bizimkilerinki gibi bir evlilik ve belki
de bir aile istiyordum ama bunlar şu an aklımın aldığı şeyler de-
ğil. Eksiksiz pişirebildiğim... iki yemek var. Yediklerimin çoğu
paket servislerden geliyor. Spor salonu üyeliğim var ama hiç
gitmiyorum. Çoğu hafta sonunda çalışıyorum. Sanki yetişkin-
lik oynuyor, sürekli aranıp duruyor, çöp öğütücümünden tuhaf
sesler geldiğinde ya da bireysel emekliliğime daha fazla yatırım
mı yapsam diye düşündüğümde gerçek bir yetişkinin gelip bana
ne yapmam gerektiğini söylemesini bekliyorum. Ben... kendimi
tam bir kargaşa gibi hissediyorum." Gözyaşlarım gözlerime ba-
tarken kendime rağmen güldüm.

Gözlüğümü çıkarıp yüzümü sildim ve ona göstermemeye ça-
lıştım. Takıldığıın adamın karşısında ağlamaya da muhtemelen
üzün yoktu. Ama tabii ki ondan saklamayı başaramadığım için
beni kendisine doğru çekti ve ben de direnmedim.

"Senin inanılmaz biri olduğunu düşünüyorum," dedi.
"PHR'ye başladığımdan beri gözümü korkuttun hep."

"Tabii."

"Çok ciddiylim." Parmakları saçlarımın arasında geziyordu
ve kalbimde bir sıkışmayla beraber nazikçe saçlarımdaki dü-
ğünleri çözdüğünü fark ettim. "Kendinden öylesine emindin,
radyo dilini öyle akıcı bir şekilde konuşuyordun ki bir türlü an-
layamadığım için kendimi aptal gibi hissediyordum."

"Çok özür dilerim," dedim hafifçe irkilerek.

"Ama gerçekten de aptaldım," dedi. "Bilmediğim çok şey
vardı ama sırf yüksek lisans derecem var diye koca bir egoyla
gezinliyordum. Hem ayrıca sen beş kiloluk bir köpeği hayatta

tutmayı başarıyorsun. Bunun bile tek başına bir başarı ölçüsü olduğunu söyleyebilirim. Ben haftada bir kez bitkilerimi sulamayı bile unutuyorum.”

“Üç buçuk kilo. Ama koca bir köpeğin enerjisine sahip.”

Bir kahkaha atıp bana daha sıkı sarıldı, parmaklarıyla saç dip-lerime masaj yapıyordu. Bu kadar iyi hissettirmesi çok acımasız-caydı çünkü sonuç olarak bunların hepsi geçiciydi. Son kullan-ma tarihimizin ne olduğunu bilmiyordum ama çok yakında artık benim olmayacaktı. Şimdi bile benim olduğu söylenemezdi.

“Ben de şimdiye kadar bazı şeyleri çözmüş olacağımı düşün-üyordum,” dedi. “Yüksek lisans, uzun zamandır devam eden bir ilişki. Birlikte bir yere taşınacağımızı düşünüyordum; o tıp okuluna devam ederken ben de kaliteli habercilik yapacak, kötü bir şirketin foyasını ortaya çıkaracaktım; sonra ona evlilik teklifi edecektim ve büyük, pahalı bir düğün yapacaktık.”

“Bunlar gerçek olsun ister miydin?” diye sordum.

Cevap vermeden önce bir anlığına tereddütle duraksadı. “Hayır. İstemezdim. Ayrılıktan sonraki ilk birkaç ay boyunca evet, kesinlikle istiyordum. Ama yaşadıklarım beni şekillendir-di. Onlar yaşanmasa, böyle bir kalp kırıklığını deneyimlemesem olgunlaşma sürecimi tamamlayabilir miydim, emin değilim. Şimdi bu acı her zaman yanımda taşıdığım şeye dönüştü, tıpkı senin de babanı sürekli yanında taşıdığın gibi.”

Çenesini okşamak için elimi uzattım. Sakalları yine uzamış-tı, onları özlemiştim. Her şeyin cevabını bilemezdi çünkü kimse tüm cevapları bilemezdi ama en azından her şeyi daha hafif his-setmemi sağlıyordu.

Takılmanın güvenli olacağını düşünmüştüm çünkü o, geçmiş-te birlikte olduğum, hayatlarındaki her şeyi çözmüş gibi görü-nen adamlardan çok farklıydı. Eski sevgilim olması gereken bu adamın harika bir erkek arkadaş olabilecek olması çok absürttü. Onunla birlikte olmanın getirdiği tehlikeyi, iki haftadır tüm ofis-ten sakladığımız bu sırrı sevdiğimi sanmıştım ama bu hâlimizi daha çok sevmiş olabilirdim.

Böyle düşünmeyi kesmem gerekiyordu.

"Bugün eski arkadaşlarımdan biriyle yemek yedim, Eddie adında biri," dedi Dominic birden. "Altıncı sınıfta sadece ikimiz Koreliydik ve bunun sonsuza kadar aramızda bir bağ oluşturma-
cağını düşünürdüm ama liseden sonra iletişimimiz koptu. Şimdi çok havalı bir girişimcilik projesi üzerinde çalışıyor ve satıldığında muhtemelen milyoner olacak. O da kız arkadaşından ayrılmış ve konuşmaya ihtiyacı vardı. Yemek harika geçti. Yakında yeniden tekrarlayabiliriz."

"Beni yendin. Ben de bir ara Ruthie'ye işten sonra bir şeyler içmek ister mi diye soracaktım ama sanırım son zamanlarda... kafamda başka şeyler var."

Başını salladı ve beni öpmeye başladı ama nasıl olduysa öpüşmenin tam ortasında esnemeye başladım.

"Özür dilerim," dedim, ağzımı kapatarak. "Yemin ederim ki seninle öpüşmek hiç sıkıcı değil." Telefonumdan saati kontrol edince neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. O kadar uzun zamandır konuştuğumuzun farkında bile değildim.

Dominic kapıyı işaret etti. "Sence ben?.."

"Hayır," dedim, anlaşılmamızın kurallarını çiğnediğimin farkındaydım ama umurumda bile değildi. "Bu saatte eve dönmekle uğraşmanı istemiyorum. Belki bu sefer... geceyi bende geçirirsin?"

"Emin misin?" Yoğun bakışları beni koltuğa çiviledi.

"Yataktaki yerin için Steve'le savaşman gerekebilir ama evet. Sen de istersen."

"Kalmak isterim," dedi. Görünüşe göre geceyi birlikte geçirmek yok dememiz onun da umurunda değildi.

Ona yedek diş fırçalarından birini uzatırken aklıma Orcas'tan anılar zihnime üşüşüyordu. Sahip olduğum hiçbir şey onun kocaman cüssesine uymayacağı için kıyafetlerini düzgünce katlayıp şifoniyerimin üzerine bıraktı ve üzerinde sadece baksırıyla yatağa girdi.

"Gerçekten çok yorgunum," dedim ona bakmak için döner-

ken. Birkinlik gerçekten enerjimi emiyordu. Belki de gerçekten yaşıyordum. "Gitmek istersen sorun etmem."

"Bu akşam seks yapmayacağız diye gideceğimi mi düşünüyorsun?"

"Eh... evet."

Söylediğim onu rahatsız etmiş gibiydi. "Kent'in eski bölümlerinden sansasyonel kesitleri dinlemek istesen de yine de seninle burada kaldım." dedi. "Burada olmamın sebebi sensin."

Ama tüm endişeler zihnimin duvarlarında oradan oraya sekip duruyordu. Takılma kısmını aştığına göre artık daha fazlasını keşfetmek isteyecekti. Dominic'in başka kadınları keşfedecek olması fikri içimi acıttı.

Ameena'nın, hiçbir şey değişmesin diye işime ve konfor alanıma sıkı sıkıya sarılmamla ilgili söylediklerini düşündüm. Bunlar doğru değildi. Bu noktada, bir değişim yaşamak için resmen vamp tutuşuyordum. Öyle olmasaydı Steve'i sahiplenmez, sunuculuğa başlamaz ya da Dominic'le takılmazdım. Bunu öylesine takılmadan ileriye götürmeyerek programı da koruyordum, evet ama bundan da fazlası, kendimi korumaya çalışıyordum.

"Bu biraz saçma gelebilir ama... ailemle tanışmak ister misin?" diye sordu Dominic neredeyse karanlık odaya doğru. Yatağımın başındaki lamba hâlâ açıktı ve gölgelerin yüzünde dans etme şeklini çok seviyordum.

"Ne?"

"Benim için biraz endişeliydiler. Hiç arkadaşımı olmaması yüzünden. O yüzden sunucu arkadaşımı yemeğe çağırarak ister miyim diye sordular."

"Ama onların bizim şey olduğumuzu bilmemeleri..."

"Hayır. Bilmemeleri gerekir."

Kötü bir fikir. Kötü bir fikir. Ama yine de kendimi kabul etmekten alamadım.

"Olur," dedim. "Bunun nasıl ortaya çıktığını merak etmiyorum desem yalan olur." Tüm vücudunu işaret edince sırtıp üzerine atlayarak beni yatağa doğru bastırdı.

Tek yaptığımız öpüşmek, arada bir gülüşmek, sohbet etmek ya da Steve'in ikimizi de bir şekilde itekleyip kendisine yer açmasına hayret duymaktı. Ertesi gün yorgunluktan öleceğimi biliyordum ama umurumda değildi. Bundan daha fazlasına sahip olamayacağımıza bile bile onun yatağında olmasından hoşlanmak belki de mazoşistlikten farksızdı. Bu bile sınırlarımızı zorluyordu ve tümünden kopmamız an meselesiydi.

Bu gerçek değildi.

Ama öyle değilse de neden yüzünü boynuma gömüp elini de kalçama koyarak uyuyakaldığımızı merak etmeden duramıyordum.

KİMDEN: Yun, Dominic <d.yun@pasifikhalkradyosu.org>

KİME: Goldstein, Shay <s.goldstein@pasifikhalkradyosu.org>

TARİH: 14 Mayıs, 16:52

KONU: C Kabini

Selam Shay,

Ortak takvimimizde 16:00 ve 16:15 arası C kabiniyi ayıttığını görebilirsin. Sana dinletmek istediğin bir şey var. Bence oldukça hoşuna gidecek.

Sevgiler,

Dominic

KİMDEN: Goldstein, Shay <s.goldstein@pasifikhalkradyosu.org>

KİME: Yun, Dominic <d.yun@pasifikhalkradyosu.org>

TARİH: 14 Mayıs, 16:19

KONU: RE: C Kabini

Sevgili Dominic,

Haklıydın. Gerçekten çok tatmin edici bir kayıttı.

İyi çalışmalar,

Shay

“Seninle ilgili çok fazla şey duyduğumuzu söylemek isterdim,” dedi Margot Yun, Dominic’in doğup büyüdüğü evin antresinde paltomu alırken. “Ama doğrusunu söylemek gerekirse neredeyse hiçbir şey duymadık.”

Bir sponsorun birkaç hafta önce gönderdiği, mısırdan yapılmış ayakkabılarımı çıkarırken yüzüme bir gülümseme oturtmaya çalıştım. “Annem de aynı şekilde düşünüyor,” dedim ona. “Dominic’le ikimiz çok... ketum insanlarız.”

“Bence bu, çok övgüye değer bir durum.” Dominic’in babası Morris karısından on santim kadar daha kısa görünüyordu. Dominic’in uzun boyunu ailenin hangi tarafından aldığı çok açıktı. “Her şeyi sosyal medyada paylaşmaya gerek yok. İnsanlar yaşadıklarını kendilerine saklamayı tercih etmiyorlar. Gerçi ben de Snapchat’i henüz çözebildim. Anlat onlara, Margot.”

“Kendisiyle pek gurur duyuyor,” dedi Margot. “Birlikte çalışmadığımız zamanlar bana dükkândan fotoğraflar yolluyor ama neden birkaç saniye sonra kaybolduklarını anlayamıyorum. Bir daha onları asla bulamıyorum.”

“Sana anlatmaya çalıştım ya, olayı bu zaten!”

“Artık kimsenin Snapchat kullanmadığını ona söyleyecek yürek yok bende,” diye abartılı bir tavırla fısıldadı Dominic.

Uzun bir haftayı geride bırakmıştık ve Dominic’in ailesiyle tanışma konusunda ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum. Çok tatlı insanlar olduğundan emin olsam da, isteksizliğimin sebebi Dominic’e karşı hissettiğim duygulardı. Hayatımın geri kalanı da kolay sayılmazdı zaten. Ameena’yla o akşamdan beri konuşmamıştık ama Tj arabuluculuk görevine soyunmuş ve daire bakmak için bu sabah Virginia’ya uçtuklarını bildirmişti. Her ne kadar aramızın eskisi gibi olmasını istesem de söylediklerini bir türlü unutamıyordum. Yıllar önce gelen teklifi kabul etmemesinin suçlusunun ben olmadığını bilmeme rağmen söyledikleri resmen pençelerini bana geçirmişti ve istasyonda işler ne zaman yavaşlasa içimde bir belirsizliğin kabarmasına neden oluyorlardı.

Dominic’in anne babasının peşinden salona geçtik. Beklediğimden biraz daha yaşlılardı ki Dominic’in beş çocuktan en küçüğü olduğu düşünülürse bunu tahmin etmem gerekirdi. Morris Yun, ağzının etrafında derin çizgiler ve boyunun daha da kısa görünmesine neden olan eğik omuzları olan kel bir adamdı. Onun aksine Margot zarif ve görkemli görünen, gri saçları çene hizasında kesilmiş ve usta terzi elinden çıkma kıyafetler giyen bir kadındı.

Bir antika dükkânları olduğunu bilmesem de evleri bunu hemen açık edebilirdi. Seattle’ın her geçen gün daha popüler hâle gelen varlıklı banliyösü Bellevue’de iki katlı bir evde oturuyorlardı. Duvarlarda, süslü çerçevelerin içindeki tabloların yanında duvar halıları asılıydı ve mümkün olan her yüzey küçük heykeller, vazolar, aynalar ve saatlerle dekore edilmişti, hatta bir köşede eski bir gramofon duruyordu. Ama etraf bunlara rağmen kalabalık görünmüyordu. İnsana müze havası veriyordu ama burası, içinde yaşamak isteyeceğiniz bir müzeydi.

Buraya gelirken Dominic bana şehrin doğu yakasında yaşamının nasıl bir şey olduğundan bahsetmişti. “Seattle’a gide-

ek olmanın beni çok heyecanlandırıldığını hatırlıyorum,” dedi.
“Haftalarca ipe çektiğim bir şeydi o zamanlar.”

“Çok tatlıymış,” dedim. Şehrin merkezinde doğup büyümüş biri olarak ona takılmadan edemedim. “Bebek Dominic, büyük şehirde.”

Şimdi, 1950’lerden bir filmde fırlama gibi görünen şahane bir Viktoryen koltukta onun yanında oturuyor ve sebebini tam olarak kestiremesem de ailesinin beni sevmesini çaresizce istiyordum.

“Çok güzel bir eviniz var,” deyince ikisinin de yüzünde memnun olmuş bir ifade belirdi.

“Biz de evimizle gurur duyuyoruz,” dedi Margot, oturdukları ikili koltuktan. “Bizim için yaşayan bir şey gibi; kafamıza estiği zaman ya da karşımıza dükkâna koymaya henüz hazır olmadığı-muz bir parça geldiğinde arada bir değişiklik yapmayı seviyoruz. Dominic de burada büyüdü sayılır. Büyük ihtimalle sen bütün bunları biliyorsundur ama biz senin hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Anne,” diye tısladı Dominic, neredeyse uyarı sayılabilecek bir ses tonuyla.

Margot’un doğruca savunma moduna geçmediği alternatif bir gerçekliğe geçebilmeyi ne çok isterdim.

“Özel hayatın konusunda hiç bu kadar ketum olmamıştın,” diye devam etti Margot, tiril tiril gömleğinin eteğini düzeltirken. “Eskiden Facebook’ta bir sürü güncelleme paylaşırdı ve ilk beğenen ben olunca da kızardı. Hatta üniversitedeyken bir kere beni arayıp tüm arkadaşları görebildiği için bunu yapmamamı kibarca rica etmişti.”

Daha önce Dominic’in yüzünü hiç bu kadar kırmızı görmemiştim doğrusu.

“Artık öyle şeyler yapmıyorum,” dedi Dominic. “Facebook’a ne zaman girdiğimi bile hatırlamıyorum.”

“En azından şimdi seni tanıyabilme şansı yakaladık,” dedi Margot. “Annen ne işle meşgul, Shay?”

Dominic'in onları babam konusunda uyarmasını takdir ediyordum. "Annem, Seattle Senfonisi'nde keman virtüözü."

Yüzünün aydınlandığını görünce içim gururla doldu, bunun bana fazladan puan kazandırmasına minnettardım. "Gerçekten mi? Geçen hafta onlardan Mozart'ın *Jüpter Senfonisi*'ni dinledik. İnanılmaz. Sen de sık sık gidiyor olmalısın."

"Eskisi kadar değil," diye itiraf ettim. "Ama annem gibi bir müzik züppesiyle birlikte büyümek ilginç bir deneyimdi doğrusu. Backstreet Boys'u dinlemeye başlamamı kişisel bir hakaret olarak algılamıştı."

Bunun üzerine Dominic'in yüzünde beliren gülümsemenin kalbime yaptıklarından hiç ama hiç hoşlanmamıştım.

"Aslında size ücretsiz biletlerden alabilirim," dedim.

"Ah, kimsenin hakkını elinden almak istemeyiz."

"Gerçekten, hiç sorun değil. Annemde bir sürü bilet olur her zaman."

"Eh, o zaman, çok teşekkürler. Çok kibarsın," dedi, yumuşayarak. "Peki, ne kadar zamandır radyoda çalışıyorsun?"

"Üniversiteden beri." Hassas konu olmazdı şimdi. Hayır. "Diğerleri ne kadar sıklıkla geliyor?"

Morris mavi çerçeveli gözlüğünü burnunda yukarı itti. "Kristina ve Hugo'yu, eyaletin dışında yaşadıklarından genelde Noel'lerde görebiliyoruz. Monica ve Janet neredeyse her ay gelir. Ama Dominic bize doyamıyor gibi görünüyor."

"Diğerlerinden daha sık eve geldiğim için en hayırlı evlatları olduğumu söylemiyorum ama..."

Annesinin ona göz kırptığını gördüm ve cidden, kalbime neler oluyordu böyle? O göz kırpma fena hâlde bu şeyin parçası olmak istememe neden oluyordu – bir arkadaş, sunucu partneri ya da sahte bir unvanla değil, kız arkadaşı olarak.

"Tuhaf şartlar altında gerçekleşmiş olsa da," dedi Morris, "seninle tanışmak güzel. Dominic'le özel bir şey yarattığınız ortada ve aksi hâlde dinlemeyi pek tercih edeceğim bir şey olmasa da birçok insanla aranızda bir bağ kurmuşsunuz gibi görünüyor."

Ve arkadaş kalabilmeniz çok güzel." Ayağa kalktı. "Biz yemek hazırlıklarını tamamlayalım, belki siz de Shay'le evi gezmek istersiniz."

"Yardım edebileceğimiz bir şey var mı?" diye sordum.

Margot bir elini havada şöyle bir salladı. "Her şey hazır sayılır zaten." Ayrıca sırtarak ekledi: "Hem evimizle hava atmayı da severiz."

"Sanırım ona çocukluk yatak odamı göstereceğim," dedi Dominic. "Böylece onun birkaç kahkaha daha atmasını sağlayabilirim."

"Ne çok Beanie oyuncacı var."

Hepsine göz gezdirdim: Raflar dolusu oyuncak vardı ve hepsinin kendine ait bir alanı vardı, bazıları da koleksiyoner kutularında duruyordu. Her renkten ayıcığın, kuşun, maymunun, aslanın ve kertenkelenin kırmızı marka etiketi hâlâ üstündeydi. Ve rafları da bizzat Beanie oyuncaklarının sergilenmesi için özel olarak monte edilmiş gibi görünüyordu.

"Bu hastalık resmen," dedi Dominic başını öne eğerek.

"Nasıl oldu ki bu? Bir insan nasıl bu kadar çok Beanie oyuncacığına sahip olabilir?"

"Tam olarak üç yüz yirmi adet. Bazılarını Kore'deki akrabalarımız bizi ziyarete geldiğinde hediye olarak Kristina'ya verdi." Üzerinde Kore bayrağı baskısı olan mavi bir ayıcığı işaret etti. "Özellikle bunun için çok heyecanlıydılar. Ama Kristina pek de meraklısı değildi, o yüzden hepsini bana verdi ve ben de bir sepetten ötürü onları çok sevdim. Bir gün tüm bunların çok kıymetleneceğini düşünen insanlardan biriydim. Ve tamamıyla yanıldığım ortaya çıktı."

"Sen çocukken hâlâ popüler miydiler ki?"

"Pek sayılmaz. Artık neden üniversiteye kadar bekâretimi kaybetmediğimi anlıyorsundur."

"Ben sadece..." deyip başımı sallayarak sustum. Genç Dominic'in onları özenle bu raflara yerleştirdiği düşüncesi hem

çok komik hem de inanılmaz sevimliydi. “Üç yüz yirmi tane Beanie oyuncacı olan biriyle yatmaya devam edebilir miyim, biliyorum.”

“Çok yazık. İşlerin buraya varacağını biliyordum. Eh, şimdiye kadar geçirdiğimiz zamandan...”

Dudaklarımı onunkilere bastırarak lafını kestim ve kapıyı da tekmeleyerek arkamızdan kapadım. Ellerini kalçalarımaya dayayıp beni kendisine doğru çekti. Dilinin sıcaklığı, parfümünden çok daha iyi olduğunu ona da söylediğim sabunun odunsu kokusu. Sürekli böyle baş başa olacağımız anları gözlüyordum ve bir daha geceyi birlikte geçirmiş olmasak da, Orcas’tan beri hemen hemen her gece birlikteydik.

Artık nasıl dokunulmak istediğimiz konusunda birbirimizi yeterince tanıyorduk ve dudakları, boynumla omzum arasındaki o noktaya doğru kayınca onun da hoşuna gittiğini bildiğim şekilde yavaşça inledim. Şimdiden sertleştiğini hissedebiliyordum ve beni böylesine istediğini bilmek daha da çok heyecanlanmamı sağlıyordu.

Mutfaktan yükselen bir takırtıyla bir anda zıplayıp ayrılıverdik.

Parmaklarını kemerimden çekip bir adım geriye çekildi. Boynumda öptüğü yer hâlâ alev alev yanıyordu.

“Böylesi daha iyi oldu büyük ihtimalle,” dedi, mahcup bir şekilde gülümseyip oyuncakları işaret ederek. “Günlerce bunların kâbuslarını görürdün.”

Derin derin soluklanırken odanın geri kalanını incelemeye başladım. Masasının yanında büyük ihtimalle yıllardır değiştirilmemiş bir fotoğraf kolajı vardı. “Yaaa, son sınıf fotoğrafın mı bu? Lisede çok tatlıymışsın. Kesin sana abayı yakardım.” Kendimi yatağına attım. “Sen hâlâ lisedeyken üniversiteden mezun olmama inanamıyorum. Kendimi antika gibi hissettiriyor bana.”

O da yanıma oturdu. “Çevirmeli telefonlar var mıydı o zaman? Ya da CD’ler? CD koleksiyonunda neler vardı?”

"Hımm... Bir sürü NSYNC, Mandy Moore, Blink-182 ve birkaç tane de toplama albüm vardı. Ve onların hiçbirini için özür dileyecek değilim."

"*This Is Us*'taki Mandy Moore'dan mı bahsediyoruz."

"Aman Tanrım, *Candy* şarkısını dinleyene kadar benimle konuşma."

Annemin evindeki odam onunki kadar korunmuş olmayabilirdi ama bu, zamanın geçişine ait derin bir yorumlamadan çok kişisel bir karardı belki de. Mantar panosuna asılmış eski bir Seoul uçak bileti. Yeşil ve kırmızı renklerdeki şahane bir sarayın önünde çekilmiş fotoğrafı.

"Annen Kore'de, baban burada doğmuş, öyle mi?"

Başını salladı. "Annem Seoul'un dışındaki ufak bir şehir olan Yeosu'da büyümüş. Hatta çocukluğunda şehir bile değilmiş, kasabaymış. Oraya sadece birkaç kez gittim – beş çocukla sıklıkla uluslararası seyahat yapmak pahalı tabii. Özellikle de sen beşinci çocuksan. Ama ikisi de ailelerinin tek çocuğuymuş, o yüzden büyük bir aileleri olsun istemişler."

"Şimdi durumları iyi görünüyor," dedim. "Eviniz gerçekten göz kamaştırıcı."

"Annemin bunu takdir ettiğini biliyorum. Ve evet, şimdi durumları iyi ama buralara gelmeleri biraz zaman aldı."

Bir sonraki öpüşmemiz normalde olduğu gibi sert ve aceleci değildi. Yumuşacık bir öpüşmeydi, neredeyse saygılı ve öylesine yavaş ki bir ara zamanın durduğuna ikna oldum. Ardından bir tutam saç yolundan çekip kulağımın üstüne bir öpücük kondurdu. Ardından bir tane daha. Dudaklarının tenimdeki nazik hareketleri, çenemde ve elmacıkkemiğimde gezinen başparmağının dokunuşu hafifçe ürpermeme neden oldu. Belki de beni zihnine kazımaya çalışıyordu ya da hatta... takdir ediyordu.

Bu ödümü koparıyordu. Bu olanlar, ailesi, yatak odası ve başka hiç kimseye paylaşmadığı yanlarını bana açması. Tüm bunlar benim için çok da yanlış biri olup olmadığını merak etmemi sağ-

lıyordu. Eğer ki bana böyle, sanki kıymetli, narin bir yemeyi dokunmaya devam ederse gerçekten ona vurulmam işten bile değildi.

Belki de o yola çoktan girmiştim zaten.

"Yemekten sonra bana gelir misin?" diye sordu. Baldan tatlı sesinde yemekten sonra ne yapacağımıza dair şüphe bırakmayan hafif bir ton vardı.

"Çelebilir miyim bilmiyorum." Pişmanlığın acı sızısını umursamamaya çalıştım. "Annemle yarın sabah için planlarımız var. Düğün işleri." En azından yalan söylemiyordum.

Yüzü asılıverdi ve yüzümü sevgiyle okşayan eli kucığına düştü. "Tabii. Sorun değil."

Böylesi daha iyi, diye avutmaya çalıştım kendimi. Mesafe. Şu an ihtiyacımız olan şey buydu.

Ne yazık ki... yemek sırasında da mesafe koymayı başaramadım. Dominic bacağına masanın altından benimkine sürterken; annesi, "Şu an bir ilişkide olmadığınızı biliyorum ama yan yana gerçekten çok tatlı görünüyorsunuz," derken ve ailesi oğullarının hayatının onlardan saklamayı seçtiği kısmını öğrenmeye hevesli bir şekilde, sonbaharda çıktığımız "randevular" hakkında sorular sorarken bu pek de mümkün olmadı. Son derece keyifli bir yemektir ama gerçeği öğrenseler, orada bulunmamın hoş karşılanmayacağını biliyordum. Bundan emindim.

Butun akşam içimde büyüttüğüm endişe, şimdi tam teşekküllü bir panik sarmalına dönüşmüştü ve Dominic'le birlikte ailesine el sallayıp arabaya yollandığımız sırada, araba yolunda aslında olmayan çıkıntılara takılarak sendeleyecek kadar gergin durumdaydım.

"Bu akşam için teşekkür ederim," dedim. "Anne ve baban harika insanlar. Baban kıldı geçirdi beni."

"Tam bir karakterdir kendisi." Dominic anahtarını işaretparmağının etrafında döndürüp duruyordu. "Bana gelemeyeceğine emin misin?" diye sordu ve sesindeki kontrollü tondan, yalvar-

ırmış gibi görünmemek için çok çaba harcadığını anlayabiliyordum. "Kısacık da olsa?"

"Gelemeyeceğimi söyledim." Sesimin tonu fazla sert çıkmıştı. Ellerin havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Üzgünüm."

Hissettiklerimi kafamda oturtabilmem için ondan biraz uzak durmalıydım. İş ve kişisel hayatım zaten iç içe geçmiş durumdaydı ve artık ona problemlerim hakkında mesaj attığım ve ailesiyle tanıştığım için Dominic'e ikisinde birden sahip olamazdım. Programın uzun soluklu olmasını umuyorsak, takılma işinin şimdi sona ermesi gerekiyordu.

Sessiz bir yolculuğun ardından beni eve bıraktığında uzanıp onu öpmedim. Gözlerinin içine bakmadım. Açarsam dudaklarım arasından ne çıkacağını bilmiyordum, tek bildiğim muhtemelen pişman olacağımdı ama...

"Takılma işini sürdürebileceğimi sanmıyorum."

El frenini çekti. "Ne?"

Tanırım, lütfen tekrar ettirme bana. Ama tekrar ettim ve bir elini omzuma koyunca koltukta resmen küçüldüm. Dokunuşunun bu kadar doğru hissettirmesinden nefret ediyordum.

Tam da bu sebepten aramızdakini bitirmem gerekiyordu çünkü takılma gibi görünen bu şey tam da korktuğum gibi çoktan gerçeklik algımı çarpıtmaya başlamıştı.

"Sebebi... bizimkiler mi?" Sesindeki şaşkın ton barizdi.

"Hayır. Hayır, tabii ki. Yani aslında bir bakıma öyle ama... hayır."

Senden, hoşlanmıyormuşum gibi yapamayacak kadar çok hoşlanıyorum. Senden, sana bağlanmayı göze alamayacağım kadar çok hoşlanıyorum ki şimdiden tahminimden daha çok bağlandığım ve bundan fazlasının beni öldüreceğine eminim.

"Çok açıklayıcı oldu."

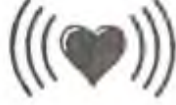
"Çok üzgünüm," dedim. "Keşke... keşke bunu açıklayabilseydim ama başarabileceğimden emin değilim. Program da söz konusuken bu... fazla karmaşık geliyor." İşte. En azından bu mazeretim olabilirdi.

Şimdi, az önce onu terk ettiğimi söylemişim gibi bakıyordu ki bir anlamda öyle de yapmıştım. Yüzünde şaşkınlıkla incinme kanşımı bir ifade vardı, kaşları çatılmıştı ve gözleri de kocaman olmuştu. Ona biraz daha bakmaya devam edersem söylediğim her şeyi geri alabilirdim.

“Shay,” dedi, “bunu konuşalım. Lütfen.”

Başımı salladım. “Yapamam. Üzgünüm. Ben... yapamam.” Başka bir şey söylemesine izin vermeden arabanın kapısını açtım ve evime doğru yürümeye başladım.

Arkaya bakmamak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Dominic benim için bir dikkat dağınıklığıydı.

Haftanın sonlarına doğru kendimi tamamen buna inandırmıştım. Ameena yanıliyordu, kafa olarak ulusal radyodan uzaklaştığım falan yoktu. Sadece, benim de elimde bir mikrofon olmasına rağmen Dominic ve Kent'in benim yerime konuşmasına izin vererek kanaatkâr davranmayı tercih etmiştim. Kendi fikrimin arkasında bile durmamıştım. Dominic yapmıştı. O zaman ona bunun için minnettardım belki ama asıl bunu yapan ben olmalıydım.

Artık öyle olacaktı.

Annemin beklenmedik Orcas gezisinden sonra yeniden planlamayı başardığı, insanın ruhuna işleyen bir pasta tadım randevusunun ardından aylardır yapmadığım şekilde işe gömüldüm. Bir kafede resmen kamp kurdum, çorba kâsesinden hallice bir kupada chai sipariş ettim ve kulaklığıma yapıştım.

Başlarda, Kent'in sayesinde olduğunu gönülsüzce de olsa kabul edeceğim büyük bir tanıtım çalışması yapmıştık. Daha sonra da Dominic, Saffron Shaw bağlantısını kurmuştu. Elbette bu tanıtım çalışmalarının hepsinde ben de vardım. Ama perdenin arkasında olmaya o kadar alışmıştım ki sanki önüne geçtiğimde

ne yapacağımı bilmiyormuş gibiydim. Hâlâ bize sadık olan dinleyicilerimiz vardı ama başlardaki o ilgiyi yitirmiştik. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, demişti Kent. Ama ona yanıldığını kanıtlayacaktım. Bizi yeniden yükseltecek şeyi bulacaktım.

Kent, PodCon'da bir şansımız olabileceğini söylemişti ve niyetim bunun gerçekleşmesini sağlamaktı. Tam program henüz açıklanmamıştı ve biz de geçtiğimiz ay birçok örnek bölüm göndermiştik. Bizi gözden kaçırmayacaklarından emin olacaktım.

Sosyal medyadaki takipçi sayılarım beni hâlâ biraz korkutuyordu; adımın yanındaki mavi tik bile görmeye alışkın olmadığım bir şeydi. Hâlâ Twitter'ı açıp etiketimizi aratıyordum. İnsanlar hâlâ bizimle ilgili paylaşımlar yapıyor, bizi her gün keşfetmeye devam ediyordu. Podcaste abone olanların sayısı hâlâ yükseliyordu.

Dinleyicilerimizden bizi Apple Podcastlerinde, Spotify'da ve Stitcher'da oylamalarını isteyen utanmaz bir paylaşım yaptım. Sadece birkaç dakika içinde yirmi, otuz ve sonra elli retweet aldı, insanlar tarafından onaylanmanın heyecanını görmezden gelmek gerçekten zordu. PHR'nin internet sitesine, dinleyicilerin kendi flört hikâyelerini paylaşabilecekleri bir form ekledim ve onunla ilgili de bir paylaşım yaptım.

Sonra da en popüler bölümlerimizi dinledim, konuklarımızdan alıntılar çıkardım ve onları, Ruthie'nin bir sonraki hafta resmî Twitter ve Instagram hesaplarımızda paylaşabileceği görsellere dönüştürdüm. Hatta hayır... o kısmı da ben yapacaktım. Tweetleri ve gönderileri bombardıman yapmayacak şekilde, aralarında makul boşluklarla planladım.

Arkadaş listemde dolanıp daha büyük insanlarla bağlantısı olabilecekleri, PUR tarafından kapılmış eski PHR çalışanlarını, kendi podcastleri olan tanıdıkları araştırdım. Bir sürü mesaj yolladım. En başarılı flört podcastlerinden birinin yapımcısına bile yazdım ve sonra sosyal medyaya geri dönüp onların bir sonraki bölümlerini hesaplarımda yayımlayıp balladım.

Çok büyüleyici bir iş çıkarmadığımı biliyordum ama radyo-

da işler çoğu zaman öyle olmuyordu zaten. Ses dosyalarını bin bir zahmetle bir araya getiren, dosyaların yüklenmesi için sabırla bekleyen, abone sayılarını sürekli yenileyen insanlar görmüyorduk. Bizler, kimsenin tahmin bile edemeyeceği kadar başarılı olan programları, *Seri Katiller'i*, *Favori Cinayetlerim'i* ya da o hafta hangi ünlü isim kendi podcastini yayınlamaya karar verdiyse onun sunduğu podcasti görüyorduk.

Neyse ki ben de o perdenin arkasında dönen sıkıcı işe yabancı değildim. On yıl boyunca tam da orada olmuştum. Bir yapımcı olarak bu işin içinden geçecektim ve bunca yıldan sonra gerçekten emin olduğum bir şey varsa, o da sahiden de çok iyi bir yapımcı olduğumdu.

Yapımcılık sihrim yavaş ama emin adımlarla kendini göstermeye başlamıştı.

Pazartesi günü Apple Podcastlerinde bir sürü yeni yorumumuz, dinleyicilerimizden gelen flört ve ayrılık hikâyelerimiz vardı.

Salı günü çok büyük bir yatak firmasıyla sponsorluk anlaşması imzaladık. Hem Dominic'e hem bana ücretsiz yatak hediye ettiler.

Çarşamba günü PUR'daki biri bana e-posta attı ve bu kadar kısa süre önceden bildirdikleri için üzgün olduklarını ama hafta içinde yapacağımız yas bölümünü bizimle aynı anda yayınlayıp yayınlamayacaklarını sordu.

Bu gelişme bile klavyemin üzerine sıcak kahveyi püskürtme me neden oldu.

"Siktir," diye söylenip kâğıt havlu almak için mola odasına koşturdum.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Dominic masama döndüğümde.

Döktüğüm kahveyi mümkün olduğunca temizlemeye çalıştım. "İyi olmaktan kastın, PUR'un yarınki programımızı aynı anda yayınlayacak olması ise, evet, iyiyim."

Bilgisayarının ekranından başını kaldırıp bana baktı. Tu-
hafta göz göze gelmemeye çalışmıştık ve ben de buna takılma-
mak için kendimi mümkün olduğunca programın işlerine ver-
miştim. Yavaşlamadığım sürece onun ellerini ya da kalçalarını ya
da ağzını düşünmek zorunda kalmıyordum. Kulağımda yankı-
lanan ve *Yaklaştın mı?* diye soran iç gıcıklayıcı sesini.

Evet, bu yaptığım son derece sağlıklıydı.

Ona PUR'u anlattım, ardından Kent'e ve Ruthie'ye de anlattık, sonra da annemle Phil'e ve aman Tanrım. Bu, o fırsat olabiliirdi. Bizi PodCon'a taşıyacak, şirin ve yerel bir podcastten o devasa başarı hikâyelerinden birine dönüşmemizi sağlayacak şey bu olabiliirdi.

Tek yapmamız gereken şey ise bu işi hakkıyla yapmaktır.

Annem kulaklığı, onu ısırmasından korkuyormuş gibi kulağına taktı.

"Harika bir iş çıkaracaksın," dedim ona, masanın karşısından. "Her akşam yüzlerce insanın karşısında sahneye çıkıyorsun."

"Evet ama onların konuşmamı dinlemesi gerekmiyor," dedi. "Hem PUR'da canlı olarak yayınlanmıyorum."

Ruthie'nin kafası kapının arkasından çıkıverdi. "Bir şeye ihtiyacınız var mı, Leanna, Phil? Su ya da kahve?"

"Su çok iyi olur," dedi Phil, annemin yanından. "Teşekkürler."

Dominic her zaman olduğu gibi benim yanımda oturuyordu ancak önceki perşembelere oranla sandalyelerimizin arasındaki mesafe açılmış gibi geliyordu. *Nasıl koktuğunu düşünme. Ya da cı sevdiğin çizgili gömleği giydiğini. Ya da gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadığını.*

Gerçekten birlikte olsaydık da böyle mi hissederdim diye merak ettim.

Kendim yerine annemin içini rahatlatmaya çalışmak çok daha kolaydı. PUR yapımcılarından biri olan Kati Sanchezle sohbet ettiğimizde, bize programla ilgili hiçbir şeyi değiştirmememizi söylemişti. Aynı bölümü daha sonra yayınlarsa diye

ive istasyonlar için giriş konuşmamızın da bir kopyasını almış-
tı. Yapmamız gereken tek şey *Eski Sevgili Mevzuları*'nı yapmak,
kendimiz olmak falandı işte. Tabii dinleyicilerimize muhtemelen
binlercesinin katıldığının bilincinde olarak.

Ruthie elinde bir bardak suyla geri döndü ve Jason da saat
başı yayınlanan PUR haber bülteninden sonra geri sayımı baş-
lattı. Dominic'le ilgili kaygılarımın hepsini bir kutuya tıktırıp
üstüne çivi çaktım; sonraki bir saat boyunca onu orada tutmakta
kararlıydim.

Dominic'le kendimizi tanıtırken, seslerimiz önceki program-
larda olduğu gibi neşeli değildi.

"Bugün normalde olduğundan daha farklı bir şey yapaca-
ğız," dedi Dominic. "Hayat arkadaşınızı ya da partnerinizi kay-
bettikten sonra olanları, daha da açmak gerekirse, yaşanan ka-
yıplardan sonra yeniden aşkı bulmayı konuşacağız."

Canlı yayında hemen yanımda otururken anneme yalan söy-
lüyor olmak bana kendimi daha da berbat hissettiriyordu. Ama
bugün konu ben değildim. Ya da en azından tamamen ben de-
ğildim.

Derin bir nefes aldım ve mikrofona elimden geldiğince sağ-
lam bir şekilde konuşmaya başladım.

"Bugünkü programın benim için özel bir anlamı var çünkü
on sekiz yaşındayken babamı kaybettim. Lisedeki son yılımdı."
Bir anlığına sustum – önceden planlamadığım bir sessizlikti
çünkü orada otururken binlerce insan beni dinliyor gibi gelme-
se de öyle olduğunu biliyordum. Şu anda canlı yayını dinleyen
binlercesi vardı ve daha sonra da podcasti dinleyenler olacaktı.
Sanki onu tekrar tekrar kaybediyordum. "Radyoya merak sal-
mamı sağlayan kişi babamdı. Elektronik eşyaları tamir ettiği bir
dükkânı vardı. Goldstein Aletleri. Seattle'da yaşayanlarınızın ba-
zıları belki de biliyordur. Ve tamam, bildiğiniz üzere sesim ideal
radyo sesi sayılmaz pek" –Dominic'in buna gülmesini beklemiş-
tim ama gülmedi. Boğazımı temizleyip devam ettim– "ama ba-
bamın radyo için mükemmel bir sesi vardı.

“O yüzden, kayıplardan sonra aşkı yeniden bulmaktan bahsedeceksek, programda ağırlamak için annemden daha iyisini bulamayacağımızı düşündüm. Annem de onu kaybetti, benimkinden daha farklı bir şekilde. Şey, anne... burada olduğun için teşekkür ederim. Çekinme ve dinleyicilerimize kendini tanıt.”

Masanın altından annem bacağımı hafifçe sıktı. “Ben Leanna Goldstein. Yirmi beş yıldır Seattle Senfonisi’nde keman çalışıyorum. Yay burcuyum.”

Bunun üzerine odada yumuşak gülüşmeler oldu.

“Babamla nasıl tanıştığınızı anlatabilir misin?”

“Dan Goldstein,” dedi, bu soruyla başlayacağımızı konuşmuştuk ama o anlatırken kulağa hiç de daha önceden çalışılmış gibi gelmiyordu. Çok doğal ama aynı zamanda mükemmel bir şekilde kendine güvenliydi; sanki sahnede idi ama şimdi kendi sesine sahip olduğundan daha da iyi hâliydi. “Onun dükkânında tanıştık. Başımın belası bir metronomum vardı ve pek ihtimal vermesem de tamir edebilir mi diye ona götürdüm. Beni şaşkına çevirerek tamir etmeyi başardı tabii. Ayrıca onunla uğraşırken de lanet olsun ama pek tatlı görünüyordu.” Yüz ifadesinde panik belirdi. “Hay aksi, burada ‘lanet olsun’ demeye izin var mı?”

Ona sorun olmadığını, FCC’nin bu yüzden peşimize düşmeyeceğini söyledim.

“Stüdyomuzda aynı zamanda Phil Adeleke olduğu için çok şanslıyız, kendisi de Seattle Senfonisi’nde keman çalışıyor,” dedi Dominic.

“Evet, ta kendisi,” dedi Phil, her zamanki neşeli sesiyle.

“Sen ve Leanna orkestrada kaç yıldır yan yana oturuyorsunuz?”

“Neredeyse yirmi beş yıldır,” dedi ve annemle birlikte gülüşmeye başladılar.

“Bize karından bahsedebilir misin?”

Sesindeki neşeli ton tamamen kaybolmamıştı ama biraz da olsa azaldığını da duyabiliyordum. “Joy’la Boston’da üniversitede okurken, bir Batı Afrikalı öğrenciler birliğinde tanıştım. İki-

miz de Nijeryalıyız, üniversite okumaya Amerika'ya gelmiştik. O tarih okuyordu, ben de müzik bölümündeydim ve mezuniyet günümüzde ona evlenme teklifi ettim."

Evliliklerinin mükemmel olmadığından çünkü hiçbir evliliğin aslında tam olarak mükemmel olmadığından bahsetti. Yeterli paraları olmamıştı hep ve evlendikten bir yıl sonra kanserle girdikleri ilk savaş onları neredeyse mahvetmişti. Ama karısı kanserle gerileyinceye kadar savaşmıştı ve sonrasında da uzun bir süreliğine hayatları yolunda gitmişti. Seattle'a taşınmışlar ve eşi bir üniversite kütüphanesinde çalışırken o da senfoniye girmişti. Dört çocuk. Bir mortgage. Bir kedi. Hiç hesapta yokken ortaya çıkan yavru kediler.

Ve sonra da kanser geri gelmişti.

"Tüm o zorlukları nasıl atlatabildiğini bilmiyorum," dedi annem Phil'e. İkisinin, sanki biz yanlarında yokmuşuz gibi sohbet etmeleri radyoda yaşanabilecek en harika şeylerden biriydi. "Benim için çok ani olup bitti her şey. Bir gün Dan yanımdaydı, sapasağlamdı ve ertesi gün gitmişti. İnsanın aklı durumun bu kadar adaletsiz olmasını almıyor, biliyorum. Ama kalbim senin baş etmek zorunda kaldığın şeyler için hâlâ sızlıyor."

"En büyük trajediyi kim yaşadı yarışı yapmamıza gerek yok," dedi Phil. "Senin baş etmek zorunda kaldığın şey de korkunçtu. Benimki de. Daha az korkunç olmalarını sağlayabilecek bir şey yok."

Dominic'le arkamıza yaslandık ve onların iç içe geçen hikâyelerini anlatmalarına izin verdik.

"Benim için her şeyin bittiğini düşünüyordum," dedi annem. "Böylesine büyük bir aşk yaşadığım için şanslıydım ve benim için daha fazlası yoktu. Kimseyle çıkmadım. Bazı arkadaşlarımin bana söyleyip durduğu gibi internette profil açmadım ya da flört uygulamalarına üye olmadım. Aradan beş yıl geçti, artık herkes 'yeniden ortalığa çıkma' zamanının geldiğini düşünüyordu. Yedi yıl geçti ve hâlâ tık yoktu." Başını salladığı sırada ona, radyonun başındaki kimsenin bunu göremeyeceğini söyle-

mek istedim. "Benim için yeniden ortalığa çıkmak diye bir şey söz konusu değildi."

"Birbirimizin yanı başında oturuyorduk." dedi Phil, "ve yanımızdaki bu insanın aynı şekilde yas tuttuğundan bihaberdik. Hem de uzun yıllardır."

Dominic tüm bölüm boyunca ilk kez dönüp gözlerimin içine baktı. Göğsümde hissettiğim ani sarsıntı, kafasını ilk çeviren o olunca bir acıya dönüştü.

Sonlara doğru birkaç dinleyiciyi yayına bağladık. İnsanlar annemle ve Phil'le konuşmak istiyordu. Önceki ay eşini kaybeden bir kadın anneme, yeniden bu kadar mutlu olabildiğini duymanın çok güzel olduğunu söyledi. Annemin ona umut aşıladığını söylerken ben de keşke bunlardan bahsetmek için bir saatte daha fazla zamanımız olsa diye düşünüyordum. Herkesin hikâyesini dinleyebilseydik keşke.

Programın bitmesine birkaç dakika kala stüdyonun köşesinde annemin ve Phil'in kemanlarının mikrofonlara bağlı şekilde hazır beklediği yeri işaret ettim.

"Seattle Senfonisi'nin en iyi iki sanatçısı aramızda olduğuna göre," dedim, "bizim için de çalabileceğinizi düşündük."

Çaldıkları parça hüznüydü ama tamamen umutsuz değildi. Belki ben hiçbir zaman sevememiştim ama annemin sevdiği aşikârdı. Babamla aramızdaki şeyi annemle yakalayamamıştık belki ama onunla da tamamen farklı bir şey vardı aramızda.

En sonunda **KAYITTA** ışığı söndü. O anda yan stüdyodan kulluklarımızla alkışlar doldu. Ruthie'nin gözleri nemlenmişti ve hem annemle hem de Phil'le sıkı sıkıya kucaklaştı. Onlar da seve seve ona izin verdi.

Hepsi sona erdiğinde, bunu kutlamak istediğim tek kişinin Dominic olduğu gerçeğinden nefret ediyordum.

Ama daha da nefret ettiğim şey stüdyodan hızla gitmesi olmuştu.

Apple Podcast Yorumları

konik bir ikili

★★★★★

Her bölümü üç kez dinledim, giriş müziklerini mırıldanmadan edemiyorum. Arkadaşlarım bıktı. Ailem bıktı. Profesyonel bir yardım almama gerek var mı? BELKİ! Bana daha fazla Shay + Dom verin de gensine razıyım.

Bayıldım bayıldım bayıldım

★★★★★

Hangisine daha çok bayılıyorum, emin değilim: Shay'in temkinli optimistliğine mi, Dominic'in sevimli alaycılığına mı? Ne olursa olsun, bence *şef öpücüğü* mükemmel bir ikililer. Beş yüz yıldız verdim.

Aydınlatıcı ve güçlendirici

★★★★★

Eğlenceli olduğu kadar şaşırtıcı derecede aydınlatıcı bir podcast. Bir yıldız kırıyorum çünkü yayına bağlananların konuşmaları bazen fazla uzayabiliyor.

Çöp

★

Bu programı sevmek için kendimi resmen zorladım ama tartışmaları fazla sığ ve bence sunucular da sandıkları kadar eğlenceli değiller. Daha önce birlikte olmalarını umursamayan tek ben mi varım? Bu bilgi neden ilginç olsun ki? Hiç almayayım.

Hayallerimdeki ikili

★★★★★

shay ve dominic yeniden bir araya gelmezse, aşka olan inancımı yitireceğim

O cuma günü, Apple En İyi 100 Podcast listesine elli beşinci sıradan girdiğimizde kendimi öylesine rahatlamış, minnettar ve gururlu hissediyordum ki ağlamam an meselesiydi. Aslında öğle yemeği sırasında kadınlar tuvaletinde biraz ağladım.

Daha iyi haberse, PodCon'un bir sonraki ay bizi Austin'de görmek istiyor olmasıydı. Programlarına son anda eklenmiştik ama oluyordu işte. İlk kez bir canlı program yapacaktık ve bu işle ilgilenen birkaç büyük sponsor adayımız bile vardı. Kent haberi duyurduğunda Dominic bembeyaz kesilmişti ve aklıma ilk bölümden önce sahne korkusuyla ilgili söyledikleri gelmişti. Eh. Bir yanım fena hâlde içini rahatlatmak istiyor olsa da, bunu yapamayacağımdan bir şekilde korkusuyla baş etmek zorundaydı.

Tüm bunlar gerçekdışı geldiğinden, hepsinin bir yalan üzerine kurulu olduğunu unutmak da kolaydı. İstedğim buydu, değil mi? Ameena'ya anlatmak istiyordum ama hâlâ küstük. Gördünüz mü? Tabii ki bunu istiyordum. PodCon'a gidecekken, babam beni nasıl hâlâ kısıtlıyor olabilirdi? Belki bu son olaylar ona yanıldığını gösterir ve söylediklerini geri alırdı.

Neyse ki bu akşam Ruthie'yle bir arkadaş randevusuna çıkacaktık. Ballard'daki, ev yapımı tortillaları ve yedi çeşit salsası

O cuma günü, Apple En İyi 100 Podcast listesine elli beşinci sıradan girdiğimizde kendimi öylesine rahatlamış, minnettar ve gururlu hissediyordum ki ağlamam an meselesiydi. Aslında öğle yemeği sırasında kadınlar tuvaletinde biraz ağladım.

Daha iyi haberse, PodCon'un bir sonraki ay bizi Austin'de görmek istiyor olmasıydı. Programlarına son anda eklenmiştik ama oluyordu işte. İlk kez bir canlı program yapacaktık ve bu işle ilgilenen birkaç büyük sponsor adayımız bile vardı. Kent haberi duyurduğunda Dominic bembeyaz kesilmişti ve aklıma ilk bölümünden önce sahne korkusuyla ilgili söyledikleri gelmişti. Eh. Bir yanım fena hâlde içini rahatlatmak istiyor olsa da, bunu yapamayacağımdan bir şekilde korkusuyla baş etmek zorundaydı.

Tüm bunlar gerçekdışı geldiğinden, hepsinin bir yalan üzerine kurulu olduğunu unutmak da kolaydı. İstedğim buydu, değil mi? Ameena'ya anlatmak istiyordum ama hâlâ küstük. Gördünüz mü? Tabii ki bunu istiyordum. PodCon'a gidecekken, babam beni nasıl hâlâ kısıtlıyor olabilirdi? Belki bu son olaylar ona yanıldığını gösterir ve söylediklerini geri alırdı.

Neyse ki bu akşam Ruthie'yle bir arkadaş randevusuna çıkacaktık. Ballard'daki, ev yapımı tortillaları ve yedi çeşit salsası

olan bir Oaxaca restoranına gitmeye karar vermiştik. Bu hafta her akşam saat onlara kadar çalıştığım için fena hâlde yorgun, tükenmiş ve tuzlu bir şeyler yeme ihtiyacı içindeydim.

“PodCon,” dedi Ruthie, salsa sosuna bir cips batırırken. “İnanamıyorum. Daha on bölüm bile yapmadık ve PodCon’a gidiyoruz.”

“Gerçekten inanılmaz,” dedim. Ben de cipsimi salsa verde sosuna batırıp düşünceli bir şekilde çiğnemeye başladım. Başlarda hissettiğim heyecan artık bir uğultuya dönüştüğünden kendimi... tuhaf hissediyordum. Ruthie’nin sınırsız heyecanının bana da biraz bulaşmasını istiyordum doğrusu.

“Biraz tatsız görünüyorsun.” Ruthie, sanki bir sonraki söyleyeceğini ölçüp tartıyormuş gibi kaşlarını çatı. “Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?”

“Şey... belki?”

Güldü. “Hiç çekinmeden hayır diyebilirsin. Ben sadece, ne bileyim, haftanın beş günü senin ve Dominic’in etrafında oluyorum. Ve ikiniz son zamanlarda biraz tuhaf davranıyorsunuz.”

“Fark ettin mi yani?”

Başıyla onayladı. “Sen...” Başını iki yana sallayarak sustu. “Sana bunu sorduğuma inanamıyorum ama... Aranızda bir şeyler mi oldu? Yani ayrıldıktan sonra?”

Ben sessiz kalınca ağzı şaşkınlıkla açıldı.

“Shay,” diye fısıldadı başını sallayarak ama ses tonu yargılayıcı değildi. “Aman Tanrım. İçimde bir his vardı, böbürlenmek gibi olmasın ama böyle konularda asla yanılmam. Asla. Kimseye hiçbir şey söylemem, söz veriyorum.”

“Teşekkürler,” dedim. “Yaşananlardan dolayı hâlâ utanıyorum sanırım.” Ama doğru kelime bu değildi aslında. Dominic bir elini saçlarının arasına daldırdığında utanmıyordum, ofis çantasını almak için eğildiğinde ve kaslarının tişörtünün altında nasıl da gerildiğini gördüğümde utanmıyordum. “Ama artık aramızda bir şeyler olduğundan emin değilim.” Dominic’in çocukluk arkadaşına karşı nasıl da cesur davrandığını düşündüm. O, geçmişinde

büyük bir yeri olan biriyle bunu başarabilirdiyse, aynısını benim de burada başarabilmem gerekirdi. "Sadece birkaç kez yaşandı."

"Bir geri dönüş," dedi. "Belki de bu kadar yakın çalıştığınız için eninde sonunda olacaktı. Orcas'tan sonra olmadı, değil mi? Ya da Orcas'ta?"

Yeniden sessizliğimi bozmayınca ufak çaplı bir çığlık kopardı.

"Bir yanım tebrik etmek istiyor çünkü eh, adam bir içim su. Bir yaslanması var ki..."

"Hiç sorma," dedim.

"Ama sen iyi misin peki?"

Ruthie fazla iyi biriydi. Onu hak etmiyordum – özellikle de ona sunduğum küçücük hakikat parçası bile içinde biraz yalan barındırırken.

"Profesyonelce davranmaya çalışıyoruz. Ben... geçen hafta son verdim aslında. Yeniden," diye ekledim hemen.

"Onunla birlikte olmak istiyor musun?"

"Emin değilim. Hayır." Neden sanki bir önemi varmış gibi herkes bana bunu sorup duruyordu ki? "Sence insanlar nasıl bir tepki verirler? Öğrenseler yani."

"Öncelikle tam radyoluk olay olur. Programın sizi yeniden bir araya getirmesi? İnsanlar akıllarını yitirirler."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim.

"Ama zor bir durum, haklısın."

Sangriamdan bir yudum aldım. "Pekâlâ, kendimden bahsetmekten sıkıldım resmen. Lütfen yemeğin kalanında sadece senin hakkında konuşalım."

"O kadar ilginç biri olduğumu düşünmen komik," dedi. "Eh, sanırım Marco beni görmezden geliyor ama Tatum adında bir kızla mesajlaşmaya başladım ve iyi gittiğini söyleyebilirim..."

Dinledim. Gerçekten onu dinledim. Ruthie harika biriydi ama bunun, mümkün olmayacağını bildiğim bir şekilde yalnızlığıma bir avuntu olmasını istiyordum. Ona yalan söylerken mümkün değildi.

Hele kendime yalan söylerken hiç değildi.

büyük bir yeri olan biriyle bunu başarabilirdiyse, aynısını benim de burada başarabilmem gerekirdi. "Sadece birkaç kez yaşandı."

"Bir geri dönüş," dedi. "Belki de bu kadar yakın çalıştığınız için eninde sonunda olacaktı. Orcas'tan sonra olmadı, değil mi? Ya da Orcas'ta?"

Yeniden sessizliğimi bozmayınca ufak çaplı bir çığlık kopardı.

"Bir yanım tebrik etmek istiyor çünkü eh, adam bir içim su. Bir yaslanması var ki..."

"Hiç sorma," dedim.

"Ama sen iyi misin peki?"

Ruthie fazla iyi biriydi. Onu hak etmiyordum – özellikle de ona sunduğum küçücük hakikat parçası bile içinde biraz yalan barındırırken.

"Profesyonelce davranmaya çalışıyoruz. Ben... geçen hafta son verdim aslında. Yeniden," diye ekledim hemen.

"Onunla birlikte olmak istiyor musun?"

"Emin değilim. Hayır." Neden sanki bir önemi varmış gibi herkes bana bunu sorup duruyordu ki? "Sence insanlar nasıl bir tepki verirler? Öğrenseler yani."

"Öncelikle tam radyoluk olay olur. Programın sizi yeniden bir araya getirmesi? İnsanlar akıllarını yitirirler."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim.

"Ama zor bir durum, haklısın."

Sangriamdan bir yudum aldım. "Pekâlâ, kendimden bahsetmekten sıkıldım resmen. Lütfen yemeğin kalanında sadece senin hakkında konuşalım."

"O kadar ilginç biri olduğumu düşünmen komik," dedi. "Eh, sanırım Marco beni görmezden geliyor ama Tatum adında bir kızla mesajlaşmaya başladım ve iyi gittiğini söyleyebilirim..."

Dinledim. Gerçekten onu dinledim. Ruthie harika biriydi ama bunun, mümkün olmayacağını bildiğim bir şekilde yalnızlığımı bir avuntu olmasını istiyordum. Ona yalan söylerken mümkün değildi.

Hele kendime yalan söylerken hiç değildi.

Ertesi haftanın ortalarında Dominic pek de iyi görünmüyordu. Yani evet, hâlâ çok çekici bir adamdı ama birkaç gün dokuz buçuktan sonra, doğru düzgün tıraş olmamış hâlde gelmişti ve artık çok nadir görünen gülümsemesi gözlerine kadar ulaşamıyordu bile. Lastik topu günlerdir hiç dokunulmamış, yalnız ve üzgün bir şekilde masasında duruyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse ben de çok iyi değildim. Fazla çalışarak, PodCon'a hazırlanarak, ondan ve Ameena'dan gelmeyen mesajları kontrol etmek için sürekli telefonuma bakarak kendimi telef ediyordum.

Asansörde onunla yalnız kalma riskini göze alamadığım için, geç saatlere kadar çalışma alışkanlığıma geri dönmüştüm. Çarşamba akşamı saat altı buçukta, herkesin eve gittiğini düşündüğüm sırada masama yaklaşıp parmak uçlarıyla omzuma dokunduğunda neredeyse çığlık atacaktım.

"Siktir, gittin sanıyordum," dedim, bir elimi kalbime dayayarak. "Gerçekten çok sessiz hareket ediyorsun."

"Üzgünüm." Kendi masasına yaslandı. Gerçekten de üzgünmüş gibiydi.

"Masalarımız birbirine çok yakın, biliyorum," dedim. "Ama bazen aralarında görünmez bir sınır varmış gibi davranmayı seviyorum ve sen benim alanıma girdin. Kendi alanımı çok seviyorum."

"Üzgünüm tekrardan," dedi iç çekerek. "Vay canına, tamam, bu konuşma hiç de istediğim gibi gitmiyor. Bak, sadece seninle konuşmam lazım."

"Tamam. Konuş," dedim, bilgisayarımın ekranından gözlerimi ayırmadan.

"Burada olmaz." Sesindeki ıstırap dönüp ona bakmama neden oldu. Şimdi, yarı serbest iş kıyafeti katalog çekimi olarak nitelendirdiğim görünüşünden eser yoktu. Normalde jilet gibi olması gereken gömleğinde en az üç tane kocaman kırık var-

dı. Ona fazlaca uzun bakarsam adada, onun yatağında, benim yatağında ve koltuğumda olanları hatırlamaya başlayacaktım. İrademin o kadar güçlü olduğunu sanmıyordum. Ve bana öyle bakmaya devam ederse kararlılığımın paramparça olacağını hissedebiliyordum.

“Birkaç hafta sonra PodCon’a çıkacaksak, en azından birbirimizle iletişim kurabilecek durumda olmamızı isterim,” dedi. “Bu seferlik beni bir dinle, ondan sonra konuşmak istemezsen bir daha konusunu açmayacağıma söz veriyorum.”

Buna hayır demek çok zordu, o yüzden ben de demedim.

Hava neredeyse yirmi beş dereceydi, Seattle’ın sıcak hava dalgası üzerimize çökmüştü, o yüzden biz de toparlanıp Green Lake’e doğru yola çıktık. Göle bakan banka giderken yanından geçtiğimiz, köpeklerini gezdiren, paten kayan ve bebeklerini pu-setlerinde dolaştıran insanların sayısı düşünülürse Seattle’daki herkes aynı şeyi yapmaya karar vermiş olmalıydı.

“Bugün herkes çok kibar,” dedi Dominic, bankta yanıma otururken. “Hava yirmi derecenin üzerine çıkınca herkes gülümsemeye başlıyor. Bu hep çok hoşuma gitmiştir.”

Haklıydı, güzel hava herkesin ruh hâlini değiştiriyordu. Kasvetle karışık içe kapanıklık Seattlelıların DNA’sına öylesine işlemişti ki hafif dozda bir D vitamini bile sosyal bireyler olmamızı sağlıyordu.

“Konuşmayı erteleyip duruyorsun,” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

“Annenle yaptığımız bölümün çok hoşuma gittiğini söylemem de ertelemeye girer mi? Harika birine benziyordu.”

“Öyledir. Teşekkürler. Ve cevap, evet.”

Bacağını, gergin olduğu zamanlarda olduğu gibi bir aşağı bir yukarı sallıyordu. “Son zamanlarda iyice dağıttım,” dedi, bulanık mavi sularda düzen bir ördek sürüsünü izlemeye daldığımız bir sessizlik ânından sonra. “Ailemin evinde olduğumuz gecenin pek çok kez üzerinden geçip yanlış yaptığım şeyin ne olduğunu çözmeye çalıştım.”

“Yanlış bir şey yapmadın.” Tam olarak ne istediğini çözemi-yordum – yeniden takılmaya dönmeye beni ikna etmeye mi çalış-şıyordu yoksa yaşanan her şeyi unutup ve temiz bir sayfa mı aç-mak istiyordu? Seksi bu kadar özlemiş olamazdı, değil mi? Yatak odasındaki maharetlerimi o kadar abartmayacaktım.

“Sana karşı tam olarak dürüst olduğumu söyleyemem,” dedi. “Seksin benim için önemli olduğunu söylerken... kastettiğim şey sadece seks değildi. Tam bir ilişki konseptinden bahsediyordum aslında.”

“Ben... anlamıştım zaten.” Mantıklıydı ama yine de bu ko-nuşmayı niçin yaptığımızı açıklamıyordu.

“Ve sadece romantik anlamda da değil. Biliyorsun, burada çok arkadaşım yok. Yani, şükürler olsun ki Eddie var ve o da yetişkinliğinde, çocukluğunda olduğundan da harika biri. Ben sadece... birine yeniden o kadar yakın olma düşüncesi... Çok korkutucu.”

“Takılma kısmının amacı da o değil miydi yani?” Bacağımı diğerinin üzerine atarak son derece rahatmışım, bu çok da bü-yük bir mesele değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum. “Bak, beni buraya biriyle düzenli olarak yatmayı özlediğini söylemek için getirdiysen bana bir iyilik yap ve şimdiden söyle, böylece bu görüşme de uzayıp gitmesin.”

Yüzünde birden bir dehşet ifadesi belirdi. “Bekle bir dakika. Ne? Sen öyle bir konuşma yapacağımı mı düşündün?”

“Eh... evet. Sayılır.”

“Onu özlemediğimi söylersem yalan olur,” dedi, dudakların-da beliren sırıtişla vücudumdan bir tatmin dalgası geçti, “ama hayır. Konuşmak istediğim o değildi.”

“O zaman ne demeye çalıştığını anlamıyorum!” Öfkem gide-rek kabarıırken ellerimi havada salladım. “Bana sadece takılmak istediğini söylemiştin. Şimdi takılmaktan hiçbir şey yapmamaya geçmenin neden bu kadar zor olduğunu anlayamıyorum. Neden birbirimiz için hiçbir şey olamıyoruz, Dominic?”

Daha söylerken bile kulağa ne kadar yanlış geldiğinin farkın-

daydım. Sesim çatlıyor, kalbim tekliyor ve *hiçbir şey* kelimeleri zihnimde yankılanıyordu. Şimdi de ben yalan söylüyordum. O hiçbir şeyi istemeyi o kadar uzun zaman önce bırakmıştım ki.

Dominic derin bir iç çektikten sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Söylemeye çalıştığım şey, buna başladığımızda... bana takılmadan fazlası gibi gelmişti."

Ve tabii ki bu, gözkapaklarımın ardında yavaş çekimde sahnelerin tekrar oynamasına sebep oldu. O yepyeni dokunuşların verdiği heyecan, daha önce hiç Dominic'le olanlardan daha iyi bir orgazm yaşamamış olduğum gerçeği.

Daha önce hiçbir erkeğe, Dominic'e olduğundan daha dürüst davranmadığım gerçeği.

"Önermemin nedeni senin durmadan bunu söylemendi ve ben de yanlış fikirlere kapılmamı istemediğin için öyle yapmadığımı düşündüm. Ve programın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, hâlâ da öyle," diye devam etti. "Benimle aynı düşüncede olduğunu bilmeden programı mahvetme riskini göze alamazdım."

"Hangi aynı düşünceden bahsediyorsun?"

"Benim için bunun takılmaktan daha fazlası olduğunu." Parmakları bankın üstünde, bacağımdan birkaç santim geride dolanıyordu. "Adada da öyleydi, burada da. Şu an senin yanında oturup da sana dokunamamak resmen işkence. Çok zekisin, seksisin, eğlencelisin ve seninle vakit geçirmek... her şeyin biraz daha kolay olmasını sağlıyor."

Şimdi kalbim resmen kulaklarımda atıyordu. Tüm savunma kalkanlarımı devreye sokmuş, mantıklı bir şeylere tutunmaya çalışıyordum. Ona inanmayı o kadar çok istiyordum ki. "Ama programda, o dinleyici aradığında... Sen ona ilgilendiğin biri olduğunu söyledin."

Bana, sanki dünyanın en mankafa insanıymışım gibi gözlerini devirerek baktı ki belki de öyleydim. "Evet. Sendin."

Bunu duyunca içimdeki bir baraj yıkılıverdi. İçimde tutmaya çalıştığım her şey, şiddetli bir duygu seli hâlinde taşıtı. Çok

yorulmuştum – mazeretler uydurmaktan, yalanlar söylemekten ve kendimi, ona karşı hiçbir şey hissetmediğime ikna etmeye çalışmaktan.

“Ah,” dedim, kendimi tam bir aptal gibi hissederek. “Vay canına, okunması gerçekten zor bir insansın.”

Söylediğime güldü ama gergin bir gülüştü. Parmakları dizime ulaştı ve başparmağıyla küçük daireler çizmeye başladı.

“Seni ailemle tanıştırmaya götürdüm,” dedi. “Sen Mia’dan beri birlikte olduğum ilk kişisin. Mia dışında birlikte olduğum tek kişi. Sana işaret üstüne işaret veriyordum.”

“Sana bağlanmaya ne kadar müsait olduğumu anlattım. Ve senden büyüğüm, ciddi bir şey istediğinden emin değildim. Çok umutlanmak istemedim sanırım. Kendime sadece takıldığımı söyledim, böylece gerçekten birlikte olmak istemediğini duyduğumda canımın yanmayacağını düşündüm.”

“Shay. Sana lanet Beanie oyuncaklarımı gösterdim ben.”

Buna gülmeden edemedim. “Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.”

“Senin de benden hoşlandığını söylemen hiç de fena olmaz.”

Gülümsememi zaptedip ona doğru kaydım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. “Dominic. Senden çok hoşlanıyorum. Bunun çok bariz olduğunu sanıyordum. Bana gösterdiğin Dominic’in, diğer herkesin gördüğünden çok daha farklı olmasına bayılıyorum. Senden absürtlük derecesinde etkilendiğimi muhtemelen çoktan biliyorsun. Ve hayatındaki, senin için önemli olan şeylere inanılmaz bir değer veriyorsun: işin, ailen, Steve Rogers Goldstein.”

“Ve Shay Goldstein,” diye ekleyince bir daha bu banktan asla kalkmak istemeyeceğimi düşündüm.

“Senin evinde olmak inanılmaz gerçek geldi.” Başparmağımı sakallarının üstünde gezdirdim. “O yüzden bitirmek zorunda kaldım. Orada olup da kız arkadaşın olmamaya katlanamadım.”

Dudağının kenarı yukarı kıvrılıverdi. Gamzesini çok özlemiştim. “Kız arkadaşım olmak istiyorsun.”

“Ira Glass’ın bizzat gelip *Amerikan Yaşantısı*’nda yerine geçmemi istemesinden daha çok hem de.”

Bu sefer yüzünde kocaman, gerçek bir sırıtma belirdi. Öpüşmeye başlamıştık ve ben, sanki tüm hayatımı çikolata yemeden geçirmişim de yirmi dokuz yaşımda ilk defa nasıl da tatlı olduğunu keşfediyormuş gibiydim.

Elleri saçlarıma uzandı ve atkuyruğumla oynadı. “Tanrım, seni çok özledim,” dedi, ben kulağımı göğsüne, düzenli ve güçlü kalp atışlarına dayarken.

Flaş Haber: Teksas inanılmaz sıcaktı. Teksas haziranı, cehennemde kendine ait bir katı hak ediyordu. Benim zavallı Kuzeybatı Pasifik vücudum buna uygun değildi.

İki haftadır beni hiç olmadık zamanlarda gülümseten bir sırrım vardı: sabah kahvaltısında bagel'ime yerfıstığı ezmesi sürerken, dişlerimi fırçalarken, eve dönüş yolunda trafikte beklerken.

Çünkü çoğu zaman onun yanına, eve gidiyor oluyordum.

Biz erken kalkan uçaktaydık ve Ruthie ile Kent daha sonraki bir uçakla geleceği için şanslıydık. Bir sürü podcast indirmiş olsam da uçak havalanır havalanmaz sızmış olmalıydım. Gözlerim yeniden açıldığında pilot yerel saatin 13:40 ve hava sıcaklığının da akılalmaz bir şekilde otuz beş derece olduğu Austin'e indiğimizi söylüyordu.

"Sen beni mi izliyordun?" diye sordum Dominic'e, koltuğumda doğrulurken.

"Uykunda konuşuyordun."

"Öyle bir şey yapmıyordum."

"Çok tatlıydı," dedi, suratında yarı suçlu bir ifadeyle.

"Eminim ki tatlı olurdu ama öyle bir şey yapmıyordum."

Canlı kayda ertesi gün öğleden sonra gireceğimiz için istasyo-

nun bizim adımıza iki oda ayırttığı otele giriş yaptık, tabii onlara sadece bir tanesinin yeteceğini söylememiştik. Günü, daha önce ikimiz de buralara gelmediğimiz için Austin'i keşfederek geçirdik. Şehrin en iyi barbekü restoranını denedik, ardından birkaç saat sonra yeniden acıkınca da yine en iyisi olduğunu iddia eden başka bir barbekü restoranında, ömrümüz boyunca bir daha et ürünlerine bile bakamayacağımız miktarda yedik.

Altıncı Cadde'de el ele dolaşıp salaş barları ve tarihi binaları gezdik. Gruplar sahneye çıkıyor, mekânlardan müzik sesleri yükseliyordu. Bu kadar büyük bir şehirde kimsenin bizi tanımayacağından neredeyse emindim ama yine de güneş gözlüklerimizi takmıştık ve Dominic başına bir Chicago Cubs beyzbol şapkası geçirmişti.

Gerçek bir çiftmişiz gibi geliyordu.

Dışarıda masaları olan bir bara girmeye karar verdik ki bu, Seattle'a oranla burada daha az rastlanılan bir şey olsa da yerel halk için pek heyecan verici olmasa gerekti. Burada hayat çok daha basit olabilirdi. Burada Ameena'yla aramı düzeltmediğimi, yeni işindeki ilk haftasının nasıl geçtiğini, TJ'in taşınmak üzere hazırlıkları tamamladığını düşünmeyi bırakabilirdim. TJ ertesi hafta onunla Virginia'da buluşacaktı ve annemin düğününe geldikten sonra bir daha onları ne zaman görebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bir fikrim var," dedi Dominic ikinci biralarımızı içerken ve beni kafamda durmadan dönen düşüncelerden kurtardı. "Programın tüm olayı bizim eski sevgili olmamız. Birden çıkmaya başlayamayız."

"Düşünme bile."

"Peki... ya barışmış olursak?"

Ağzıma kadar götürdüğüm bardak havada kaldı. "Yani herkese göstere göstere mi?"

Başını onaylarca salladı. "Düşünsene. Radyonun bizi yeniden birbirimize bağladığına dair bir kanıt olur. Dinleyiciler bayılacaktır."

Tabii ki kulağa güzel geliyordu. Ben Orcas'tan döndükten sonra TJ de aynı şeyi önermişti.

"Shay," dedi Dominic kolumu dürterek. "Ne düşünüyorsun?"

"İyi fikir. Ama temelinde yatan bir yalan var hâlâ. Başka tür-lüsünün mümkün olmadığını biliyorum, en azından bu noktada ama yine de kendimi bu konuda berbat hissediyorum."

"Anlıyorum. Ama etrafta gizli gizli gezmemize gerek kalmazdı. Bunu, seninle birlikte olmayı çok seviyorum. Bu programın ne kadar süreceğini bilemeyiz ve bunu saklamak zorunda olmaktan, herkese anlatamamaktan nefret ediyorum. Yine de eski sevgililer olabiliriz. Radyonun ve podcastin bir araya getirdiği eski sevgililer. Ve de mısırdan yapılmış ayakkabıların tabii."

Belki de haklıydı. Belki de yeniden bir araya gelirsek daha önceden eski sevgili olmamızın bir önemi kalmazdı.

Sahip olabileceğimi hayal bile etmediğim iş ile âşık olmaya başlamış olabileceğim adam arasında bir seçim yapmak istemiyordum.

"Peki biz... ayrılırsak ne olacak?" İlişkimiz hâlâ çok yeni, çok narin geliyordu. Böylesine açık sözlü bir sorunun altından kalkabileceğimizi bilsem de sormaktan nefret ediyordum.

Bir süreliğine sessiz kaldı. "Mantıklı davranmaya çalışıyorsun, biliyorum ama... bunu bilebileceğimizi sanmıyorum. O kadar uzak bir geleceği sürekli düşünemem. Tek bildiğim beni inanılmaz mutlu ettiğin ve kimseye söyleyememenin beni öldürdüğü."

Masanın karşısına uzanıp elini tuttum. Çaresizce ona inanmayı istiyordum. Buna her gün sahip olmamızı sağlayacak bir yol olmasını istiyordum.

"Ya bunu yarın yaparsak? Festivalde? Canlı kayıta?"

Sırıttı. "Sence Kent aklını yitirir mi?"

"Bunu yapmak için daha fazla sebep olur işte."

"Haklısın."

"Binlerce dinleyicimize, senin uykunda konuşmanı ne kadar sevdiğimi anlatacağım."

“O zaman ben de Beanie oyuncaklarını anlatırım.”

“Buna cüret edemezsin. Beanie’ler kutsaldır.” Güneş gözlüğünü kaldırıncaya gözlerinde hem vahşi hem de hasret dolu bir bakış olduğunu gördüm. “Gel buraya,” dedi ve bir an sonra kendimi onun kucağında, kollarımı ona dolamış hâlde buldum, bizi kimin göreceğini zerre umursamıyordum.

Kalbimin onunkiyle öylesine uyumlu bir şekilde attığı bir an vardı ki neredeyse dudaklarım arasından *seni seviyorum* kayıp gidiyecekti.

Ama geçmişte ne zaman bunu söylesem işler darmadağın olmuştu. Henüz aynı noktada değilse onun da aynı şeyi söylemesine katlanamazdım doğrusu.

Ben de farklı iki kelimeyle devam etmeyi seçtim.

“Hadi yapalım,” dedim, bunu bir kez yaparsak bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağını farkındaydım.

Saat sekiz olmadan otele dönünce, asansörle kendi katımıza çıkarken yaşlı olmakla ve erkenden yatağa gitmekle ilgili bir şaka yaptım. Ama Dominic kapar kapamaz beni odamızın kapısına yasladı ve beni uzun, çok uzun bir süre dilinin yavaş hareketlerle eşlik ettiği öpücüklerle boğarak erimiş çikolataya dönmeme neden oldu.

Ne zaman kemerine uzansam elimi itiyordu. Benimle oyun oynamayı ve onunla oyun oynanmasını ne kadar sevdiğini unutmuştum.

“Yavaşça,” diye uyardı.

Dudaklarım şişmişti ve bütün gün güneşe maruz kaldığım için itiraz edemeyecek kadar sersemdim.

Bir elini kalçamdan çıkarıp kısa şortumun altına kaydırdı. Parmağını ıslanmış iç çamaşırmımda gezdirirken dudaklarımdan bir inleme kaçırıldı. Pantolonunun önündeki sertliği yakalayıp öne arkaya sürtünmeye başladım ama o durmam için parmaklarını bileğime doladı. Hüsrana uğramış bir şekilde homurdanınca bir kahkaha attı.

“Sana bir şey sormak istiyorum.” Artık gülmüyordu. Bakışları beni kapıya çivilemişti, kapkara kesilmiş yoğun gözlerle bana bakıyordu. “Hiç beni düşünerek kendini tatmin ettiğin oldu mu?”

“Evet,” dedim, zerre utanmadan.

“Peki... peki, bana gösterebilir misin?” diye sordu alçak bir sesle. “Benim... fantezilerimden biri sayılır da.”

Nedense şimdiden nefessiz kalmıştım. “Yapabilirim.”

Bir an ikimiz de hareketsiz kaldıktan sonra elini eteğimin altından çıkardı. Sertçe yutkunurken onu mükemmel bir şekilde yapılmış otel yatağına doğru götürdüm. Titreyen ellerle sandaletlerimi ve eteğimi çıkardım, iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı indirdim. Bunu başka birinin karşısında yaptığım olmamıştı hiç. Bana inanılmaz mahrem, seksten bile daha mahrem bir şey gibi geliyordu.

Yatakta yanımda, tamamen giyinik bir şekilde oturuyordu.

“Bana bir şeyler sunman lazım,” dedim, tişörtünün eteğini çekiştirerek ve o da hiç diretmedi.

Kalbim gümbür gümbür atarken yatıp başımı yastığa koydum. Başta onun karşısında orgazm olabileceğimden ya da onun bu kadar ileri gitmemi isteyip istemediğinden emin değildim. Ama bakışlarındaki o yoğun duygu, orada gördüğüm heyecan harekete geçmemi sağladı. Vücudumla ilgili daha önce hiç kimseye bu kadar açık olmamıştım ama onun yanımdayken öyle olmak istiyordum.

Tüm o zaman boyunca gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım, sanki bir tepki vermemek için kendisini zor tutuyormuş gibi çenesini kasmıştı. Kendisini tuttuğunu bilmek ise her şeyi daha da ateşli kılıyordu. Bu benim ise kendimi tutmamamı sağlıyordu.

“Tanrım, evet,” dedi, ben hızımı artırırken bir elini ayak bileğime sararak. “İnanılmaz derecede seksisin.”

Bunu duyunca hafifçe inledim. Elimi ağzına uzattım ve parmaklarımı yalamasına izin verdikten sonra onları yeniden bacaklarımla arasına götürdüm. Birden gelen orgazm omurgam-

dan yukarı sert ve hızlı bir şekilde tırmandı. Ağzı benimkiyle buluştuğunda hâlâ orgazmın dalgalarının etkisi altındaydım.

“Bu, gördüğüm en seksi şeydi,” dedi; gördüklerinin onu azdırdığını bilmek benim de daha fazlasını istememe neden oluyordu. “Boşaldığında ne kadar güzel görüldüğünü görmem gerek.” Ardından beni yataktan boy aynasının önüne çekti ve pantolonunu çıkarıp baksırını da bir kenara attı.

Arkamda duruyor ve memelerimi okşuyor, boynuma öpücükler konduruyordu. Tenim alev alevdi ve saçlarım çılgın bir karmaşa hâlini almıştı.

“Birlikte çok güzel görünüyoruz,” dedi, elleri bacaklarımın arasında kaybolurken ve hiç vakit kaybetmeden onun için yeniden hazırdım.

Aynada bir parmağını içime sokup sonra o parmağı karnımda gezdirerek ardında ıslak bir iz bırakmasını izledim. Oynadığı oyun işkenceden farksızdı ama her ânına bayılıyordum.

“Beni çılgına çeviriyorsun,” dedi. “Seninle birlikteyken aklımlı yitiriyorum.”

Tam baskının zirveye doğru ilerlediği sırada tekrar parmağını geri çekti. Dudaklarımdan homurtuya benzer bir ses yükseldi. Yine de içime girmiyor, parmaklarını ben tekrar boşalana kadar kullanmaya devam ediyordu, kesik kesik nefeslerim aynayı buğulandırıyordu.

“Kendini inanılmaz bir şekilde tutuyorsun.”

Boğuk bir kahkaha attı. “Hayır. Aslında yok. Ölmek üzereyim. İçine girdikten sonra sabaha kadar çıkmayacağım için senin birkaç kez daha boşalmanı izlemek istiyorum.”

Artık bu noktada bacaklarım jöleye dönmüştü, yeniden yatağa yattığımda mutlu ve beni üzerine çektiğinde daha da mutlu hissettim. İçimde olmasını, sıcaklığını, yoğunluğunu ve pürüzsüzlüğünü sevmeyi bırakabileceğimi düşünemiyordum bile. Bir süreliğine yavaş gittik ve beni santim santim esneten ağır hareketleri sırasında gözleri bir saniye olsun benimkilerden ayrılmadı. *Daha derine.* Benimle oyun oynamayı sevmesine rağmen daha

önce hiç bu kadar yavaş, bu kadar birbirine bağlı bir şekilde ilerlememiştik – çoğu zaman bu noktada birbirimize delicesine aç oluyorduk. Yakaladığımız bu yeni ritim resmen işkenceydi.

“Benimle birlikte boşal, bebeğim,” dedi, ya bunu söyleme şekli ya da sevgi kelimesi beni onunla birlikte zirveye taşıdı.

Devamında sanki artçı dalgaları bekliyormuş gibi uzunca bir süre birbirimize tutunduk. Odada ter, seks ve hoş bir oda kokusunun karışımı vardı ama içimden kalkıp düş almak gelmiyordu hiç.

“Bu çok...” diye başladım ama kelimelere nasıl döneceğimi bilmiyordum. Onun da benimle aynı yoğunluğu hissettiğini bilmeliydim. Bunun ona da farklı geldiğini.

Başımı göğsüne koydu. “Biliyorum.”

Eninde sonunda banyoya gidip birlikte duşa girdik ve normalde olması gerekenden çok daha uzun ve hayatımın en iyi duşunu aldık. Ardından yumuşacık otel bornozlarını üzerimize geçirip oda servisinden yemek siparişi verdik ve yatağa geçip televizyonda berbat bir film açtık.

“Yarın,” dedi, elimi sıkarak.

“Yalnızca bir gün kaldı. Gergin misin?”

“Biraz sahne korkum var sadece,” diye itiraf etti. “Ama ne yaptığımın farkında olduğum sürece, ki haftalardır bunu planlıyoruz, her şey yolunda olacaktır. Ve programı da biliyorum. İçimde iyi bir his var. Senin şüphelerin yok, değil mi? Herkese söylemek konusunda?”

Başımı salladım. “Hayır. Bu, aramızdaki şey... çok doğru geliyor bana.”

Gözlerinin kenarını kırıştıran bir gülümsemeye bana baktı. “Başlarda programı seninle sunacağım için çok kızgındım. Dinleyicilere karşı dürüst olmadığımız için değil, inanılmaz tatlı olduğun ve yanında dilimin dolanacağını bildiğim için.”

“Kes şunu,” dedim göğsüne vurarak. “Öyle bir şey yoktu!”

“Yemin ederim!” Elini kalbine bastırdı. “Sen *Puget Sesleri*’nin tatlı yapımcısıydın, ben de varsa yoksa haberleri düşünen kendini beğenmiş bir muhabirdim ve benden nefret ediyordun.”

“Yüksek lisans diploması olan bir muhabir,” diye düzelttim. Ardından itiraf ettim: “Tamam, tamam, ben de senin tatlı olduğunı düşünüyordum. Kendini beğenmiş olduğun kesinlikle doğru ki bu aynı zamanda tatlı olduğun için daha da sinir bozucu oluyordu. Ne zaman gömleğinin kollarını sıvasan mahvoluyordum. Bitiyordum.” Ellerimi kollarının üzerinde gezdirdim. “Böyle önkollar... bana inanılmaz seksi geliyor.”

“Ah,” dedi. “Keşke bunu daha önceden bilseydim. Seni baştan çıkarmak için bütün program kayıtlarına kısa kollu gömlekle gelirdim.”

“Hıh,” diyerek dudak büktüm. “Beni baştan çıkarmak o kadar kolay değil.”

“Hayır,” dedi, “ama kesinlikle çabaya değer.”

Filmi ve oda servisinin getirdiği kırmızı kadife kekleri bitirip bornozlarımızdan kurtulduk ve yeniden yatağa girdik.

“Bir yerlere tatile gidelim birlikte.” Dominic’in parmakları saçlarımda dolanıyor, ağır ağır boynumda dolaşüyor ve oradan omurgama iniyordu. “İş için değil. Sadece kendimiz için.”

Böyle bir şey önermesi o kadar tatlı gelmişti ki kalbimin heyecanla pırpır ettiğini hissettim. “Bence de,” dedim istekli bir şekilde. “Nereye gitmek istersin?”

“Yunanistan,” dedi hiç tereddüt etmeden. “Çok klişe belki ama ortaokuldan beri mitolojiye büyük ilgi duyarım. Cadılar Bayramı’nda arka arkaya üç yıl Hermes oldum.”

“Yunanistan benim de hoşuma gider. Ya da İspanya. Ya da Avustralya.”

“Koca bir dünya turu.” Dudaklarını başımın üstüne bastırdı. “Mükemmel olur. E-posta yok, internet yok... Sadece sen ve ben, tarihi kalıntıları inceler ve mükemmel yemekler yeriz.”

“Mükemmel.”

Bu arzu, özellikle de yarın yapmak zorunda olduğumuz şeyden ötürü ağır geliyordu. Mümkün olduğunca bu rüya âleminde, gelecekte korkmadan konuşabildiğimiz ve bu konuda aynı bakış açısına sahip olduğumuzu bildiğimiz bu yerde kalmak isti-

yordum. Bu gerçektir. Sürekli bunu kendime hatırlatıyordum çünkü aksi takdirde inanabileceğimden emin değildim.

Parmaklarının saçlarımda kıpırtısız durmasından uykuya ilk teslim olanın o olduğunu fark ettim. Ben de hiç kıpırdamadan, ona daha da sokularak ve nefeslerini dinleyerek öylece yattım. Bu noktaya nasıl geldiğimizi hâlâ anlayamıyordum ama ne olursa olsun büyülenmişim.

Daha önce hissettiğimi sandığım sevgiden şimdi son derece emindim.

PodCon'a da âşık olmam uzun sürmedi. Hayran kitlemiz büyük podcastlerinkiyle yarışamayacağı için bizim canlı kaydımız daha küçük konferans salonlarından birinde yapılacaktı. Yine de daha önce, hatta Seattle'da yapıldığı yıl bile böylesini görmemiştim. Öğleden önce Dominic ve Ruthie'yle sergi alanını gezmiş, ses sistemlerini ve festivale sponsor olan diğer markaların promosyon ürünlerini denemiştik. Yıllardır dinlediğim podcastlerin yapımcıları ve sunucularıyla tanışmıştık ve açıkçası tüm bunlar gerçekdışı geliyordu. Hakkımızdaki tweetleri incelemek bir şeydi. Gerçek insanların bizim için sırada beklediğini görmek ise bambaşkaydı.

Bu insanların hepsi birbirlerine, çoğumuzun kulaklıklarını takıp tüm dünyayı soyutlayarak tamamen yalnız bir şekilde yaptığı bir şeyle bağlıydı. Büyüleyici bir şeydi doğrusu.

"Bizim için hazır olmak üzereler," dedi Ruthie, yeşil odanın sahne arkasında yanımıza gelirken.

Dominic bir köşede nefes egzersizleri yapıyor, ben de bir koltuğa oturmuş program notlarımızı inceliyordum. Önceki akşam Google'da sahne korkusunu yenmek için neler yapılabileceğini araştırmıştım ve buraya gelmeden önce, mide bulantısını ya-

nıştırın diye bir muz yemesi için ısrar etmiştim. Ayrıca bir saat önce geldiğimizden de emin olmuşum. Tabii ki programın iyi gitmesini istiyordum ama onun orada rahat etmesi benim için çok daha önemliydi. Bu sabah, "Sen yanımdayken rahatsız hissedeceğimi hayal bile edemiyorum," deyince az kalsın onu yatağa geri çekiveriyordum.

Ruthie'nin geldiğini görünce koltuğa doğru ilerledi. Ve şimdi gerçekten de daha sakin görünüyordu.

"Sahne korkusu ne durumda?" diye sordum.

Klişe bir tavırla başparmağını kaldırdı. "Kusmadan atlatabileceğimi düşünüyorum."

"İkiniz de harika iş çıkaracaksınız," dedi Ruthie. "Size bunu sonrasında göstermeyi planlıyordum ama fazlasıyla heyecanlıyım. Rozetlerimiz var! Ve de tişörtlerimiz!" Hemen ardından çantasından gösterişli bir hareketle bir yığın rozet ve neon mavisi tişört çıkardı. Tişörtün üzerinde programın adı yazıyordu ve buna aralarında bir mikrofon bulunan bir erkek ve kadın çizimi eşlik ediyordu. Kadının benimkiler gibi çılgın kâkülleri ve aynı model gözlüğü bile vardı. Rozette de aynı çizim vardı ve bir de Ruthie'nin birkaç hafta önce bulduğu sloganımız #halkradyosu-beniheyecanlandiriyor yazıyordu. "Programdan sonra satacağınız bunları."

Dominic çizim Shay'i işaret etti. "Tatlı görünüyorsun," dedi sırıtarak ama Ruthie'ye döndüğü an gülümsemesi kayboluverdi.

"Sorun yok," dedim hemen. "Biliyor." Bu tam olarak gerçek sayılmazdı ama son günlerde ne öyleydi ki? En azından gerçeğe yeterince yakındı ve benim bunu Dominic'e daha önce söylemiş olmam gerekirdi.

"Ah." Kaşları hafifçe çatıldı. "Peki... güzel. Rahatladım."

"Bunu yüzde yüz on destekliyorum," dedi Ruthie.

"Bu durumda," dedim, cesaretimi biraz daha toplayarak. "Dinleyicilere de bugün söylemeyi planlıyoruz. Yeniden birlikte olduğumuzu." Ruthie de bu işte bizle birlikteyse, yapılacak doğru şey bu olmalıydı.

Ruthie elini şaşkınlıkla açılan ağzına götürdü. Tırnakları tişörtle aynı neon mavisiydi. "Bayıldım bu fikre. Aman Tanrım. İnanılmaz olacak. Kent nerede? Onun haberi var mı?"

"Biz, şey, ona söylemedik," dedi Dominic mahcup bir ifadeyle.

"Bu bizim kararımız," dedim. "Onun değil."

"Pekâlâ," dedi Ruthie başını kararlı bir şekilde sallayarak. "Sizin yanınızdayım o zaman."

Dominic omzumu sıkınca elimde olmadan aklıma önceki gece geldi. Birbirimize karşı, daha önce hiç olmadığımız kadar açık davranmamız. Uykuya birlikte dalıp birlikte uyanmamız, birdenbire onsuz uyanma düşüncesinin bile berbat gelmesi.

Sana âşığım, diye düşündüm.

Bunu programdan sonra ona da söylemeye hazır olabilirdim.

Canlı program, hikâye anlatımı etrafında dönecekti. Birkaç yerel konuk ayarlamıştık ve katılımcıları sahneye çıkıp mikrofonu almaları ve kendi flört, ayrılık hikâyelerini anlatmaları için teşvik edecektik. Daha sonra reklamlarla bölüp podcaste koyacaktık.

Gergin değildim ya da en azından midemin çalkalanmasına neden olan sinirler rahatlamanın eşiğindeydi. Herkese "yeniden birlikte" olduğumuzu duyurur duyurmaz rahat bir nefes alabilecektik. Nihayet normal bir ilişkimiz olacaktı.

Festival gönüllülerinden biri kapıyı tıklattı. "Herkes hazır mı?"

Kent hâlâ ortalarda yoktu ama bizimle kuliste buluşacağını söylemişti. Katılımcılar arasında dolanıyor, ortamın nabzını yokluyor olmalıydı.

"Hazırsınız," dedi Dominic, gömleğinin yakasını düzeltirken.

Austin ulusal radyosundan bir sunucu isimlerimizi duyurdu ve biz de yan yana ilerlerken herkese el sallayarak sahneye giriş yaptık. Dinleyiciler bizden önceki podcast kayıtlarında olduğu kadar gürültülü bir tepki vermemiştii ama sahneden tüm algılarımın karmakarışık olduğuna emindim. Işıklar fazla parlak olduğu için başta gözlerimi kısarak bakmam gerekse de neredeyse tüm koltukların dolu olduğunu görebiliyordum.

Sahnenin ortasında iki turuncu sandalye ve karşılıklı duran iki mikrofon vardı. Arka planda büyük bir PodCon logosu görünüyordu.

Sandalyelere oturup mikrofonları ağız seviyesine ayarladık. “Selamlar Austin!” diye seslendim. Bu ânı çok uzun zamandır bekliyordum ve her bir dakikasının keyfini çıkarmak istiyordum.

Dinleyiciler karşılık verdiğinde sadece daha sessiz değil, aynı zamanda daha ilgisiz de olduklarını fark ettim. Her sırada en az bir kişi telefonuna bakıyordu.

Dominic’e endişeli bir şekilde baktım ama o hafifçe omuzlarını silkerek karşılık verdi. Kenarda duran Ruthie yüzünde tuhaf bir ifadeyle bize bakıyor ve midemin dehşetle düğümlenmesine neden oluyordu. Her zaman sakin ve akli başında olan, bizi rahatlatmak için ne yapması gerektiğini her zaman çok iyi bilen Ruthie.

Ânında bir şeylerin yolunda olmadığını anladım.

O andan itibaren program daha da tuhaf bir hâl aldı. Sahnede her şey sorunsuzdu. Dominic stüdyoda olduğundan bir miktar daha az özgüvenli olsa da rahat görünüyordu; restoranı için iğneleyici bir yorum yazdıktan sonra şefe âşık olan yemek eleştirmeni konuğumuz da çok sevimliydi. Ama bazı katılımcılar programın tam ortasında kalkıp çıktı; en iyi malzememizi sunmamıza rağmen insanlar öylece kalkıp gidiyordu. Diğerleri de, canlı bir etkinlikte yapılacak en kaba hareket değilmiş gibi telefonlarına bakmaya devam ediyordu.

Daha öncesinde, Dominic’le ilişkimizi sonlara doğru duyurma kararı almıştık. Program için uzun günler boyunca yan yana çalışmanın bize, birbirimizden ne kadar hoşlandığımızı hatırlattığını söyleyecektik. Dinleyicilerimizin desteği için minnettar olduğumuzu ama ilişki durumumuzu programdan ayrı götürmeye çalışacağımızı. Şimdi ise nasıl tepki vereceklerine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Dinleyicileri kendi hikâyelerini anlatmaları ve sorular sormaları için sahneye çağırdığımız sırada midemdeki gerginlik boğ-

zıma kadar tırmanmıştı ve Dominic'in elleri de gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Üçüncü sıradaki bir kadın ayağa fırlayıp bir hedefe kilitlenmiş gibi mikrofona yürüdü.

"Evet, benim bir sorum var," dedi. "Dinleyicilerinizi böyle kandırmayı komik mi buluyorsunuz?"

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Kadını tanımıyordum; otuzlu yaşlarındaki kadın, üzerinde *Gecenin Diyarına Hoş Geldin* yazan bir tişört giymişti. Dominic de benim kadar kafası karışmış görünüyordu.

"Affedersiniz, ne dediniz?" diye sordum titrek bir sesle. Kadının o titremeyi duymadığını umuyordum. Hiçbirinin duymadığını umuyordum.

Telefonunu kaldırıp salladı ama tabii ki oturduğum yerden ekranı seçemiyordum. "Bütün sosyal medyada var. Oynadığınız oyun. İkiniz hiçbir zaman birlikte olmamışsınız, ucuz bir numara oynamak için bir araya gelmiş iş arkadaşlarıymışsınız sadece."

Halihazırda telefonu elinde olmayan katılımcılar çantalarına ve ceplerine davranınca çılgın bir uğultu koptu ve yüzlercesi öfkeyle ekranlarını kaydırmaya başladı.

Hiçbir zaman birlikte olmamışsınız.

İş arkadaşlarıymışsınız sadece.

Ucuz bir numara.

Sandalyemin kollarına sarıldım. Bir yere sıkıca tutunmazsam arkama bile bakmadan kaçmaktan korkuyordum. Kendimi bir yere sabitlemeli ve ona söylediklerinin doğru olmadığını söylemeliydim, doğru değil, doğru değil...

"Biz... şey..." diye denedi Dominic ama tam bir cümle kurmayı bile başaramadı. Ne kadar nefes egzersizi yaparsak yapalım böyle bir şeye karşı asla hazırlıklı olamazdık.

Nasıl olmuştu ki bu?

Hemen kenara dönüp Ruthie'ye bakındım. Sarsılmaz yapım-cımıza. İşaretini bekliyordum. Benim saldırgan bir dinleyici ya da sıkıcı bir konuk karşısında Paloma Powers'a birçok kez yap-

hğımı gibi, bize ne yapacağımızı söylemesini bekliyordum. Ama telefonuna bakarken o da dağılmış görünüyordu ve o telefonlarda gördükleri her ne ise, bizi ifşa eden her neyse, onun da bunu ilk kez gördüğü aklıma dank etti.

Katılımcılar bir kaos hâlindeydi, bir kısmı da mikrofona doğru koşturuyordu. İlk kadın, belli ki bizi herkesin önünde küçük düşürmekten büyük zevk almış ve sandalyesine geri oturmuştu.

Mikrofonun başına yirmi yaşlarının sonlarında görünen bir adam çıktı. “Benim de bir sorum var,” deyince biraz rahatlar gibi oldum çünkü saçma bir yanım hâlâ düzgün bir soru alacağımızı ve bunu bir şekilde kurtarabileceğimizi düşünüyordu. “Merak ediyorum, bunu para için mi yaptınız? Yoksa saçma bir sosyal deney için miydi?”

Katılımcılar yeniden çılgına döndü.

Kent.

O yapmış olmalıydı. Neden yaptığını ya da nasıl yaptığını bilmiyordum ama bu durumu onun dışında yalnızca Ameena ve hâliyle TJ biliyordu. Aramız iyi olmasa da Ameena’nın asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Bildiğim kadarıyla Dominic de kimseye söylememişti.

“Acaba, şey, soru cevap kısmını yoluna sokabilirsek,” dedim ama kimse beni dinlemiyordu. Bizimle konuşuyorlardı ama cevap falan bekledikleri yoktu. Tartışma istiyorlardı, kaos istiyorlardı, açıklamamızı değil. Bizi bu kadar çabuk karşılarna almaları çok korkutucuydu.

“Ve biz de sizin yalanınıza kandık,” dedi bir sonraki, “güya sosyal medyada özelinizi paylaşmıyordunuz. Güya ikiniz de yeni bir ilişkiye başlamaya korkuyordunuz.”

“Ama bu doğru!” dedim, bunu söyleyerek geri kalanının yalan olduğunu kabul mu ediyorum diye düşünerek.

“Gerçeği biraz çarptırdılsa ne olmuş yani?” dedi mikrofonun yanındaki kız. “İyi bir radyoculuk çıkardılar, değil mi? Her hafta bir saatliğine bizi eğlendirdiler, bize dünyanın ne kadar boktan bir yer olduğunu unutturdular.”

• *Evet, tanımadığım kişi, teşekkürler.*

“Ama programı onlar ve ilişkileri için dinledik,” dedi bir başkası. “Karen Kilgariff ve Georgia Hardstark’ın gerçekte arkadaş olmadığını düşünsenize.”

Buna izin veremezdim. Hikâyeyi kendi ağızlarından anlatmalarına göz yumamazdım.

Mikrofonumu ayaklığından çıkardım ve sahnenin ortasına ilerledim. “Pekâlâ,” dedim. “Tamam. Haklısınız. Bu programa başlamadan önce birlikte değildik.”

Dominic’e döndüğümde yüzünün bembeyaz kesildiğini fark ettim. Sandalyesine çakılmış gibiydi ve gözlerime bakamıyordu. *Bana yardım et*, diye yakardım ama ne yazık beni duyacak hâlde değildi ve sadece sahne korkusunu değil, son aylarda üzerinden geçip un ufak ettiğimiz gazetecilik değerlerini düşünmeden edemedim. Bu onun en berbat kâbuslarından biri olmalıydı.

Yavaş ve titrek bir nefes aldım. Gerçekten de görevim hikâye anlatmaksa belki bunu da döndürmenin bir yolu olabilirdi.

Hayır, artık döndürmek falan yoktu.

“Başlarda, birbirinden pek hoşlanmayan iş arkadaşlarıydık ve bu da program için harika bir fikrin zeminini oluşturuyordu. İki eski sevgilinin ilişki tavsiyeleri vermesi.” Bu fikri ilk kez ortaya atışım aklıma gelince hafifçe güldüm. “Yalan söyleme kısmı hoşumuza gitmedi. Ama yakaladığımız şey, ulusal radyoda farklı bir şeyler yapma ve radyo istasyonumuzu kurtarma fırsatıydı.”

Belki bir ihtimal, küçücük de olsa, onları kazanıyor olabilirdim. Kapıya giden yolu yarılamış bazı katılımcılar durup yerlerine geri dönmüştü.

“Ama sonra, birlikte çalışmaya başlayınca, eh...” Vücudumun en az yüz noktasından ter fışkırıyordu ama kalabalıktan yükselen birkaç minik tezahürat ve ıslık beni cesaretlendirdi. “Birbirimizden hoşlandığımızı fark ettik. Zor bir durumdu ama birkaç ay bu fikrin etrafında dolaştıktan sonra artık birlikteyiz. Resmî olarak.”

Şimdi daha fazla alkış vardı. Tek tükü belki ama hiç yoktan
hiçti. Bizim tarafımızda olan birkaç kişi yeterli geldi.

Dominic, dinleyicilerimizin bizim adına mutlu olacağından
çok emindi. Bense diğer türlüsüne hiç hazır değildim: Programın
bittiğine.

"Bu doğru mu, Dominic?" diye sordu biri mikrofona ve o
noktada, Dominic'in hiç konuşmadığını fark ettim. Bu durumu
bizim için düzeltmek istiyordum ama bunu tek başıma yapmam
mümkün değildi. Hikâye, tek anlatıcısı ben olduğumda işe ya-
ramazdı.

Sahnenin önünde dururken ona yanıma gelmesini işaret ettim.
"Dominic?" dedim, sesime hissettiğimden daha sıcak bir ton ver-
meye çalışarak. Yaşadığı anksiyetenin inanılmaz acımasız oldu-
ğunu biliyordum ama benim de çok iyi olduğum söylenemezdi.
Bizim bir takım olmamız gerekiyordu. Bunun ne kadar önemli ol-
duğunu anlamalıydı. Bir sır olarak saklamaya dayanamadığı için
ilişkimizi herkese açıklamamız gerektiği fikri ondan çıkmıştı.

Bir şey söyle, diye yalvardım içimden.

"Onun... biz..." diye konuşmaya çalıştı. Kendisini sakinleş-
tirmeye çalışıyormuş gibi kafasını iki yana sallıyordu. "Ben..."
Bir elini göğsüne bastırıp derin bir nefes almaya çalıştı. "Prog-
ram..."

Kalabalıktan bağırtilar, suçlamalar yükselmeye başlamıştı.
Onları kaybetmiştik.

En sonunda Dominic ayağa kalktı. Mikrofonu kullanmadan
bana, sadece benim duyabileceğim alçak bir sesle, "Üzgünüm,"
dedi.

Ardından koşarak sahneden indi.

Ulusal radyoda otuz saniye bir ömür demektir. Otuz saniye birinin sıkılması, istasyonu değiştirmesi, başka bir podcast seçmesi için uzun bir zamandır. Hatta abonelikten çıkması. Otuz saniye bir kariyeri sona erdirebilirdi.

Eski Sevgili Mevzuları'nın çöküşü otuz saniyeden de kısa sürmüştü.

Kent'i otel odasında bulan Ruthie olmuştu. Bizi karşılayıp şaşırtarak içeri davet etmişti.

Bizi hoş bir şekilde karşılaşmıştı.

Sahnedeki nasıl indiğimi bile hatırlamıyordum. Sanırım Ruthie beni bir Lyft arabasına bindirmeyi başarmıştı ve sonra da doğrudan otele getirmişti. Onu da bu işe alet etmemize rağmen Ruthie bir şekilde hâlâ yanımdaydı.

Ama Dominic değildi.

Sosyal medyada gezinmemem gerekiyordu ama elimde değildi. Her şeyin nasıl başladığını görmem gerekiyordu. *Eski Sevgili Mevzuları'nın* Twitter akışında en başa gidip biz sahneye çıkmadan hemen önce paylaşılan şeyi bulmam otuz saniyemi bile almamıştı.

ÖNEMLİ DİNLEYİCİ DUYURUSU

Bunu söylemekten büyük üzüntü duyuyoruz ancak artık program büyük ilgi görmeye başladığı için açıklama zorunluluğu hissediyoruz.

Shay Goldstein ve Dominic Yun hiçbir zaman gerçek bir çift olmadı. Her zaman dostane bir rekabet anlayışına sahip iş arkadaşlarıydılar ve biz de yeni bir programın çıkış noktası olarak onları kolayca eski sevgililer olarak sunabileceğimizi düşündük. Geçmişte yaşadıkları ilişkiye dair her şey tamamen uydurmadır.

Bir kez daha özürlerimizi sunuyoruz ve hepinizi #PodCon kaydında görmeyi umuyoruz.

Aylar önce kendimi yalan söylemenin sorun olmayacağına ikna etmiştim. Sadece bir hikâye anlatıyorduk, değil mi? Ama artık gerçekler bize yetişmişti. Hangisi daha kötüydü, emin olamıyordum: Herkesin sahtekâr olduğumuzu düşünmesi mi, Dominic'in konuşmanın bir parçası bile olamayacak kadar yıkılmış olması mı?

Onunla bir planımız vardı. Sunucu partnerleri, ortak ve müttefiktik biz.

Ama sahnedeysen öyle olamamıştık.

Kent köşedeki masaya yaslanmış hâlde bana bakarken ben de odadaki büyük boy yataklardan birinin üzerine çöktüm. Kent'in arkasındaki ekranda Twitter sayfasının çılgına döndüğünü görebiliyordum.

"Bakın," dedi, en sonunda bilgisayarının ekranını kapatarak. "Açıklamak için zaman vermenize ihtiyacım var sadece."

Elimi şöyle bir salladım. "Sahne senin. Konuşmaya başla."

Sanki ihanetini nasıl açıklayabileceğini çözmeye çalışıyormuş gibi kravatını çekiştirdi. Bugün, her biri benimle dalga geçiyormuş gibi görünen küçük mikrofonların olduğu bir desen seç-

mişti. Ruthie de diğer yatakta bacak bacak üstüne atmış, postacı çantasına sarılmış oturuyordu.

“Program çok iyi gidiyor,” dedi Kent. “Dominic’le harika bir iş çıkarıyorsunuz ve dinleyicilerin de size bayıldığı belli.”

Tüm bu cümleleri geçmiş zaman kipiyle söylemesi gerektiğini hatırlatmaya tenezzül bile etmedim.

“Kurulun bir süredir endişeleri vardı. Başta program fikrine yanaşmaları için onlara dil dökmem gerekti ama sonunda başardım. Nihayet yeni bir şeyler, özellikle de bizim küçük istasyonumuzun dışına ulaşabilecek bir şeyler yapılacağı için çok heyecanlıydılar.” İçini çekip yeniden kravatını çekti. “Ama son zamanlarda kurul, programın istasyon ve hatta genel olarak ulusal radyo için biraz... müstehcen olabilecek bir tarafa kaydığını düşünüyordu. Podcast için daha uygun bir içerik olabileceğini. FCC’den ceza yemeyi göze alamazdık.”

“Tamam da,” dedim. “Neden programı bitirip tamamen podcast olarak yola devam etmemizi sağlamadın?” Yönetim kurulunun büyük oranda yaşlı beyaz erkeklerden oluşmadığına inanmakta güçlük çekiyordum.

Başını iki yana salladı. “Onu da istemiyorlardı. Kafalarındaki tek çözüm, *Eski Sevgili Mevzuları*’nı Pasifik Halk Radyosu’ndan tamamen ayırmaktı.”

Ruthie araya girdi. “Ama neden...” Bana baktığında, gözlük camlarının ardındaki bakışlarının tereddütlü olduğunu gördüm. “Shay ve Dominic’in en başından beri böyle bir yalan söylemeyi kabul etmiş olmalarını aklım almıyor. Beni, gerçeği paylaşmadan bu işin içine çekmiş olmanızı.”

“Ruthie, çok üzgünüm,” dedim. “Hiçbir mazereti olamaz, biliyorum ama... Ama sana söylemeyi çok istedim. Birçok kez.”

“Biz arkadaşık,” dedi ve bu, Kent’in söylediği her şeyden daha çok canımı yaktı.

Ama yine de kafamda oturmayan bir şey vardı. “Neden bizi sabote ettin peki? Neden doğruca yayından kaldırmadın prog-

ramı? Neden Dominic'i yeniden muhabir pozisyonuna çekmedin?" İsmi, ağzımda acı bir tat bıraktı.

"İlgi görüyordunuz. Büyük podcast dağıtımçılarından. İkimize de ulaşacaklarını ve bizim yarışamayacağımız rakamlar teklif edeceklerini biliyordum." Elini kırıksıklarla dolu, havanın izlerini bıraktığı yüzünde gezdirdi. "Şimdi bunun korkunç bir hata olduğunu görebiliyorum ama ikinizi de kaybetmeyi göze alamazdım. İstasyonda hangi görevde olursan ol, Shay, ister yapımcılıkta ister sunuculukta, sen olağanüstü bir çalışansın. Senin gibi bir ikincisi yok istasyonda."

Bunları bana daha önce söylememiş olması ne kadar komikti; ne yasla ilgili bölümün onayını almaya çalışırken ne de *Puget Sesleri* çıkmaza girdiğinde. Şimdi söylüyor olması çok manidardı.

Olağanüstü derken itaatkâr mı demek istiyor diye merak ettim.

"Ve Dominic'in de kalmasını istedin."

Suçlu bir şekilde gülümsedi. "Eh... tabii ki."

"O yüzden kariyerlerimizin en büyük programından önce bizi sabote etmeye karar verdin. PHR bize sahip olamıyorsa, kimsenin olamamasını garantiye almak için mi hem de? Bu kararı vermek sana düşmezdi!" Öfke damarlarımda nabız gibi atarken ayağa fırladım. Böylesine sinirlendiğimi hiç hatırlamıyordum. "Nasıl bu kadar kindar olabilirsin?"

"Böyle olacağını bilemezdim," dedi. Bir de mahcupmuş gibi görünme cüretine sahipti. "Shay, gerçekten çok özür dilerim. Katılımcıların öyle tepki vereceğini asla düşünmemiştim."

Ona inanmıyordum. Tam da böyle olmasını planladığından emindim. Bazen zorlayıcı olsa da onun en nihayetinde iyi niyetli bir adam olduğunu düşünmüştüm hep. Radyo istasyonu ve çalışanları için en iyisini isteyen iyi bir adam. Ama şimdi karşımda, tek bir tıklamayla bütün kariyerimi mahvetmiş bir adam duruyordu.

Pek sorgulamadığım, aylar süren yalanların ardından tek bir tıklama.

"Bu istasyonu ayakta tutmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun," dedi Kent. "Her medya kuruluşunun Dominic'in arzu

ettiği kadar asil davrandığını mı sanıyorsun? Bu alandaki herkes iyi şeyler yapma gayreti mi güdüyor? İnsanların tek istediği tıklamalar. Artık kimse içeriğe bakmıyor. Biz bu sayede ayakta kalıyoruz, Shay.”

Ona doğru ilerlerken Dominic’in boyunun en azından birkaç santimine sahip olmayı ne çok isterdim. “Hayır. Herkesin istediği bu değil. Buna inanmayı reddediyorum. Gazetecilik böyle bir şey değil.”

“Bunu siz de kabul ettiniz. Hâlâ gazetecilikle ilgili yüce fikirleriniz varsa, dinleyicilerinize yaptığınız gibi kendinize de yalanlar söylüyorsunuz demektir. Dışarısı kurtlar sofrası ve biz de sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz.”

Programımız, Dominic’in sahip olduğu dürüstlük anlayışını alıp götürmüştü. Belki buna ortak olmuştu, belki bir köşeye sıkıştırılmıştı ama yine de buna ayak uydurmuştu. İkimiz de öyle.

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu Ruthie sessizce. Resmen onun da burada olduğunu unutmuştum ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

Kent bir sandalye çekti ve dingin bir suluboya manzarasının altına elinden geldiğince sakın bir şekilde oturdu. Bu odayı yeniden dekore etme şansım olsa her yeri kırmızılara ve turunculara bular, kabarık yastıkları bıçaklardım. Her şeyi paramparça ederdim. “İşler burada daha da karışıyor ve inanın bana, bunu yapmaktan nefret ediyorum ama kararlar tamamen kuruldan geliyor. Ben burada sadece elçiyim.” Bariz bir lanet yalan daha. “Üçünüze de maaş ödemeye devam edemem. Program bitmişken mümkün değil. Dominic’i araştırmacı olarak tutmanın bir yolunu bulabilirim, en azından bu işler yatışana kadar, sonra da onu muhabir olarak yayına geri döndürürüm. Ama içinizden sadece birini yarı zamanlı yapımcı olarak tutabilirim...” Gözleri beklentiyle aramızda gidip geliyordu.

Her şeyi küle çevirmek istiyordum. Anlaşılan o kadar da “olağanüstü” değildim.

“Tabii ki Dominic için yerin var,” dedim tükürür gibi. “Sen

ciddi misin? Ruthie'yle bana, birimizin o çok özel yarı zamanlı yapımcı işini seçmesini mi söylüyorsun? Bu radyo istasyonuna lanet olası on yılımı verdim ve sen bana teselli ödülünü vermekten memnunken, Dominic yüzlercesinin uğruna öleceği mis gibi işi mi alıyor? İstasyonun senin yüzünden, senin yönetim şeklinden dolayı bu hâlde olduğunu düşündün mü hiç, Kent?"

"Şu anda biraz kırılğan olduğunu biliyorum," dedi Kent, sinir krizi geçiren bir çocukla mücadele ediyormuş gibi bir ses tonuyla. "Hepimizin duygusal hissettiği..."

"Kırılğan falan değilim ve bu üstü örtülü seksist ifadelerini alıp cehennemine dibine gidebilirsin." Kapıya doğru ilerledim. "Buraya kadar. Benim için yarı zamanlı bir işten fazlası varsa da istemiyorum."

On yılın ardından bu istasyon için hiçbir kıymetim yoktu. Kent'in bana hiçbir zaman bir bağlılık hissetmediğini anlayabiliyordum.

Odadan çıkarken öfkemi, asıl muhatabına yansıtmaya hazırdım.

Otel odamızdaydı.

Otel odamızdaydı ve kariyerlerimiz yanıp yıkılmamış gibi sakinçe eşyalarını topluyordu.

"Güzel haber," dedim, sesimin ne kadar sağlam olduğuna şaşırarak. "Hâlâ bir işin var."

Elinde tuttuğu çorapları bıraktı ve bana döndü. Yanakları al aldı ve omuzları da kaskatı gerilmişti, nasıl oluyordu bilmiyorum ama gözüme küçülmüş geldi, sanki gömlekleri ve seyahat boyu şampuanlarıyla birlikte kendisini de ikiye katlayıp bavula yerleştirmeye hazırmış gibi.

Bir önceki akşam ona âşık olduğumu düşünüyordum.

Bugünse, belki de yaşananların arasında en berbatı... hâlâ öyle düşünmemdi.

"Shay," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm. Ben..."

"Kent'le konuştum," dedim hemen çünkü her ne kadar bir

açıklama duymayı istesem de ona, yüzlerce insanın –sosyal medyadaki binlercesinden bahsetmiyordum bile– önünde beni rezil edip sahnedan kaçtıktan sonra katılmadığı görüşmede neler olduğunu anlatmalıydım. “Tweetlerden o sorumluymuş. Görünüşe göre kurul programı yayından kaldırmak istemiş, Kent de bizi bir dağıtımcının kapmasından korkmuş. O yüzden bize kazık atmaya karar vermiş. Ama söylediğim gibi, araştırmacı olarak istasyondaki yerin hâlâ duruyor, benim de Ruthie’yle yarı zamanlı bir yapımcılık işi için savaşmam gerekiyor.”

Dominic’in ağzı şaşkınlıktan açılmıştı. “Ben bunun... Ne?”

Önceki gece yattığımız, üzerinden düzeltilmiş yatakta duran fermuarı yarı kapalı bavulumu gidip elime gelen her şeyi öylece içine attım. Hiçbir şeyi doğru düzgün toparlayamayacak kadar allak bullak olmuşum. “En kötü kısmı bu da değil. Siktiğimin programı umurumda bile değil.” Şimdi yaşlar gözlerimi yakmaya başlamıştı. “Umurumda olan tek şey, izleyiciler bizi mahvederken orada yalnız hissetmemektir. Tek bir kelime bile edemedin!”

“Çok üzgünüm,” dedi yeniden, mağlup olmuş gibi omuzları çökerken sanki boyundan bir santim daha kaybetmişti. Sanki kendini yeterince küçültürse onu bağışlayabilirmişim gibi. Ama özrü’nün hiçbir kıymeti yoktu. “Ben iyi olacağımı düşünmüştüm. Her şeyi planlamıştık ve sen de harika gidiyordun ama sonra... her şey tepetaklak oldu. Ve benim de önümde yazılı bir metin yoktu. Söylediğin her şeye katılıyordum. Bunu biliyorsun. Ama donup kaldım. Bir şeyler söylemek istedim ama sadece... yapamadım. Suçlamalar başladıktan sonra nefes almayı bile başaramadım.”

“Ben alabiliyor muydum sanki?!” diye bağırdım. “Beni küçük düşürdün. Dün gece biz...” Bir anda sustum, gözyaşlarının akmasını engellemek için parmaklarımı gözlerime bastırdım. “Gerçek bir ilişkiyi yürütmeye çalışacağımızı konuştuk. Bu işlerde yeni olduğunu biliyorum ama tahmin et bakalım? Partnerler birbirini öylece bırakıp gitmez.”

Ama gerçek şuydu: Öfkenin gerilerinde onu affedebileceğimi biliyordum. Eninde sonunda. Dominic sahne korkusundan iba-

net değildi ve PodCon'da yaşananlardan uzaklaştıkça bunu daha net görmeyi başarabiliyordum. Yaralarımı saracak zamana ihtiyacım vardı ve belki de aramızdaki şeyin bir parçasını kurtarabiliydik. Bu yaşananlardan önce birlikte çok iyiydik. Bunun uzun sürecek bir şey olduğundan çok emindim.

"Gidip Kent'le konuşabilirim ve..."

"O işi kabul mü edeceksin?" diye sordum. "O boktan herif için çalışmaya devam mı edeceksin?"

Bana, o işi kabul etmemek aklının ucundan bile geçmemiş gibi bakıyordu.

O bakış, içimdeki tüm uzlaşma umudunu silip atmıştı. İşte bu yüzden çok derine inmeyi sevmiyordum. Çok kısa sürede çok fazla seviyordum ve karşımdaki kişiden aynı karşılığı alamıyordum. Beni her zaman yarı yolda bırakıyorlardı. Bu yenilikçi puştlar bunu yapmanın her zaman yeni bir yolunu buluyorlardı.

"Be-ben bilmiyorum," dedi. "Belki de? Şu an doğru düzgün düşünemiyorum."

"Hayır, hayır, tabii ki işe devam etmelisin. Sen gerçek bir gazetecisin, değil mi? Git dostun Kent'le konuş. Tam da arkanda duracağına güvenebileceğin biri doğrusu. Zaten benim yerime her zaman seni tercih etti."

"Siktir." Ellerini saçlarının arasına daldırıp yüzüne doğru indirdi. Dün olsa ellerimi o dağınık saçların arasına sokup gezdirmeye nasıl da bayılırdım. "Siktir, Shay, bunu telafi etmek istiyorum. Lütfen bana bunu nasıl yapabileceğimi söyle."

"Tabii. Neden bir koşu sahneye çıkıp herkese senin de bunun bir parçası olduğunu, oradaki tek geri zekâlının ben olmadığımı söylemiyorsun?" Sessiz kalınca başımı salladım. "En kötüsü de," dedim, bana ait olduğundan bile emin olmadığım bir diş fırçasını bavuluma bir hışımla sokarken. "Sana âşık olduğumu düşünüyordum. Ama sanırım benim bu aptal kalbim yine hak etmeyen birinin peşinden koşuyordu."

Mazoşist bir tarafım onun da aynı şekilde hissettiğini görmeyi umduğu için yüzüne baktım. İfadesinde bir duygu vardı ama

bunun üzüntüden ibaret olduğundan oldukça emindim. O, sevgi değildi.

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.” Yatağın üstüne, çantalarımızın ortasına çöktü.

“Genelde böyle bir sorun yaşıyorsun gibi görünüyor.” Bavulumun fermuarını çekmeye çalıştım ama her şeyi öyle tuhaf bir şekilde tıkmıştım ki bir türlü kapanmıyordu. “Belki de en başından beri istediğin buydu. Başta programı yapmak konusunda şüpheleri olan sendin. Artık devam ettirmene gerek kalmadı.”

“Başlarda öyle hissediyor olabilirim,” diye itiraf etti, “ama programı yapmayı seviyordum. O programı seninle birlikte yapmayı seviyordum.”

“Öyle olsa bile program başından itibaren kötü bir seçimdi.” Bavulumu bir kez daha itip kaktım. *Hadi ama, hadi, kapan artık. Tek bir görevin var ya.* “Hepsi bir yalandan ibaretti. Biz de dahil.”

“Bunu demek istemiş olamazsın. Bizim gerçek olmadığımızı. Bırak da sana yardım...”

“Kendim hallediyorum,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından, tüm ağırlığımı üstüne vererek fermuarı çekmeye çalıştım ve sonunda başarınca rahat bir nefes verdim.

Ona gerçekten öyle demek istemediğimi söylemek istiyordum delice. Elbette yatakta yanına oturmak, böylesine bomboş ve kayıp hissetmekten kurtulana kadar beni kucaklamasını istiyordum. Ona bizim gerçek olduğumuzu söylemek istiyordum.

Ama açık olmak gerekirse artık bunların hiçbirinden emin değildim.

“Seattle’a dönüp birbirimize biraz zaman tanıyalım,” dedi. “İkimiz de sakinleştiğimizde yeniden konuşabilir miyiz?”

“Ben sakinim.” Bavulumu pat diye yere indirdim. “Ve konuşacaklarım da bitti. Seni dinleyeceğim bir sonraki sefer PHR’ye geri döndüğünde olur herhalde.”

Kapıyı arkamdan çeker çekmez gözyaşlarım dökülmeye başladı.

Havalimanına gidip sabahki uçuşumu yakalayışımı ya da arabayla eve dönüşümü hatırlamıyordum. Bagaj alım yerinde bavulumu ararken, Steve'i köpek bakımevinden alırken, sosyal medyada sayfaları durmadan yenilerken tamamen uyuşmuş hâldeydim. En sonunda hesapların hepsini kapatmak zorunda kalmıştım çünkü her şey üzerime üzerime geliyor gibiydi.

İsmim etiket olmuştu.

Bir şakaydım artık.

Halk radyosunun maskarası.

Dominic de hâlâ bana mesaj atmaya cüret ediyordu.

Shay, sana ne kadar üzgün olduğumu ifade bile edemem.

Gönlünü almak istiyorum.

Konuşabilir miyiz?

Sil, sil, sil.

Evimin ışıklarını açtığımda gözüme her yerden sponsorlardan gelen ürünler çarptı. O mısırdan yapılma ayakkabılar, ki doğruyu söylemek gerekiyorsa berbat kokuyorlardı. İlk gün çok

iyi gelen ama ertesi gün ayaklarımın ağzına sıçan o ayakkabı tabanlıkları. Ve bir tane daha meyveli ve fıstıklı gofret görürsem cıglığı basacaktım.

Yatağımın –ücretsiz gelen ve gerçekten de hayatımı değıştiren köpük döşegin– üzerine kıvrıldım ve yüzümü Steve’in kürküne gömdüm. O da moralimin bozuk olduğunu anlamış olmalıydı çünkü her zamanki enerjik hâlinin daha sessiz bir versiyonuydu. Tek başıma bir kendime acıma partisi verecektim ve bundan utanmaya niyetim yoktu. Kimse bilmiyorsa, kimse yargılayamazdı da.

“Buna sen de dahilsin, Steve,” diye mırıldandım, bana bariz bir şekilde yandan baktığını fark edince.

Sonraki birkaç gün boyunca zombi gibi gezdim. Annemden, Ameena’dan, TJ’den ve Ruthie’den gelen mesajları ve aramaları görmezden geldim; Dominic’in attığı mesajları ise açmadım bile. Düğün bir sonraki haftaydı ve Ameena’yı görmek ve herkese nasıl koca bir yalancı olduğumu açıklamak zorunda kalacağımı biliyordum. Ama buna hazır değildim. Henüz değil.

Podcastlerimin hiçbirinin güncellemesini almadım ve radyoyu da açmıyordum. Yakın zamanda bağış yayını yapacağımızı –daha doğrusu yapacaklarını– biliyordum ve para isterken onları dinlemeye dayanabileceğimi sanmıyordum. *Şimdi bizi arar ve aylık olarak en az yirmi dolar bağışlamayı kabul ederseniz, hediyemiz olan KPPR tişörtünü...* Eskiden her yılın tişört tasarımını dört gözle beklerdim. En eskiden en yeniye hepsi dolabımdaydı, yıkanma döngüsüne göre birçok yumuşaklık düzeyine sahiplerdi. O tişörtlere bayılıyordum. Onları çok özleyecektim.

Ah, Tanrım. O *Eski Sevgili Mevzuları* tişörtlerinden kaç tane ikinci el mağazalara düşecekti kim bilir...

Yirmi yaşlarımı halk radyosuna adamıştım ve beni böyle yarı yolda bırakmaları çok yanlış geliyordu. Ama buna rağmen çılgınca olan şey... PHR’ye dönmek zorunda olmadığımı düşündüğümde hissettiğim rahatlamaydı. Tabii ki bu duygu kalp kırıklığının ve utancın altında bir yerlerde yatıyordu ama varlığı

da inkâr edilemezdi. Program sona ermişti. Radyo kariyerim de sona ermiş olabilirdi ama artık o yalanı taşımak zorunda olmadığımı bilmek, daha dik yürümemi sağlıyordu. Yıllardır hiç nefes almadan, hafta sonları dahil gece gündüz çalışmışım. Hiç izne çıkmadan. Belki de artık gerçekten ne istediğime karar vermek için zamanım olabilirdi.

Sosyal medyadaki linç bittiğinde, günde bir şişe şarabı devirdiğim zamanlar geride kaldığında aslında yaşananların daha hayırlı olduğunu görebilirdim.

Sonuçta beni ömrümün en büyük ilişki hatasından kurtarmıştı.

PodCon'dan dört gün sonra nihayet bilgisayarımı açtım. Koltuğa oturup yarısı dolu şarap şişeme yer açmak için hazır yemek paketlerini bir kenara ittim. Doğruca sosyal medyaya girmek ya da silindiğinden az çok emin olduğum iş e-postasını açmak yerine, uzun zamandır dokunulmamış bir dosyayı açtım.

Babamda her türden, kimisi bu yüzyıldan pek çoğu da daha eskilerden kalma bir sürü kayıt cihazı vardı. Biz de kendi "radyo programlarımızı" kaydederken analog mu yoksa dijital mi diye çok tartışırdık. Ben de sonunda bütün kayıtları bilgisayarına yükselmiş ve klasörünü onun baş harfleriyle, *DG*, isimlendirmiştim. Sanki sadece iki harf olması, ona bakmamı daha kolaylaştıracakmış gibi.

Birini kaybetmenin olayı, bunu sadece bir kez yaşamıyor olmandı. Görmelerini dileyeyeğiniz büyük bir şey yaptığınızda, bir konuda tıkanıp kaldığınızda ya da akıl danışmak istediğinizde aynı şeyi tekrar tekrar yaşıyor gibi oluyordunuz. Bir konuda çuvalladığınızda. Bu, normallik algınızı kökünden söküp atıyor ve geri büyüyen şey asla normal olmuyordu ve buna rağmen yine de nasıl ilerleyeyeğinizi bulmanız gerekiyordu.

Aradan geçen on yıla rağmen onu her gün kaybediyordum.

Başta onun sesini bilgisayarımın hoparlörlerinden duymak çok acı verdi. Kayıt cihazlarımız da çok kaliteli olduğu için ses

kaydının kalitesinin yıllar içinde bozulduğunu düşündürecek en ufak bir parazit bile yoktu.

“*Dan ve Shay Haberleri*’ni dinliyorsunuz,” dedi mükemmel sesiyle ve ben de şarabımdan koca bir yudum daha aldım.

On bir yaşındaki hâlimin kıkırtısını duydum. “Hayır, hayır, önce benim adımı söylemen gerekiyor.”

“Tüh, özür dilerim, unuttum. Hadi, baştan alalım. *Dan ve Shay’in...*”

“Babaaa, yine aynı şeyi yaptın!”

“Ah, öyle yaptım, değil mi? Bir kez daha...”

Tabii ki bunu kasten yapıyordu. Artık bunu net bir şekilde anlayabiliyordum.

Tatlı tatlı atışmalarımızı, kahkahalarımızı ve anlattığımız hikâyeleri dinledim. Yüreğim cız ediyor, canım yanıyordu tabii ama aynı zamanda, tam da umduğum gibi kafamın netleşmesini de sağlıyordu.

Gerçek: Babamla bu programları yapmayı seviyordum.

Gerçek: Büyüyünce radyoda çalışmayı istiyordum.

Tıpkı radyonun benim için yaptığı gibi, insanların bir şeylerin hissetmesini sağlayacak hikâyeler anlatmayı hayal ediyordum. Bir süre, başarılı bir program sunmak tüm hayatım boyunca sahip olduğum soruların cevabıymış gibi gelmişti. Bir tür tasdik.

Eski Sevgili Mevzuları bana bir süreliğine bunu vermişti ama dürüst olmam gerekirse Paloma’nın programında bunu uzun, çok uzun bir süredir hissetmemiyordum.

Dosyalar arasında dolanıp duruyordum. Zaten dibe vurmuş-tum, biraz daha dibe batmanın ne gibi bir zararı olabilirdi ki?

İşin komik yanı, babam olsa canlı kayıta olanlardan sonra çılgına dönerdi. Ah, kesinlikle onu hayal kırıklığına uğrattırdım ama aynı zamanda radyonun yazılı metinden çıktığı zamanları çok severdi. O insani anlara, yansıtılan maskelerin ardındaki gerçek kişilerin ortaya çıktığı zamanları görmeye bayılırdı.

Eh, buyur baba. Halk radyosunu böyle mahvettim işte.

Annem parlak bir temmuz gününde, çocukluğumun geçtiği arka bahçede dünya evine girdi.

Hava, mükemmel bir Seattle yaz gününe uygun şekilde yirmi beş dereceydi ve annem lacivert tulumu içinde göz kamaştırıyordu. Kızıl saçları tepede zarif bir şekilde toplanmıştı ve birkaç bukle omuzlarına dökülüyordu. Phil de koyu gri bir takım elbise giyip lacivert bir kravat takmıştı ve ikisi de sırtmadan duramıyordu.

Otuz kadar kişinin katıldığı küçük bir düğündü. Bizimkiler bildim bileli arka bahçemizle gurur duymuştu ve Tanrı biliyor ya, babam burayı bakımlı tutmak için çok uğraşmıştı. Alana nikâhın yapılacağı küçük çardak, birkaç sıra sandalye ve ufak bir dans pisti de sığmıştı. Her şey annemle Phil'in en sevdiği çiçekler olan sarı güller ve gelin çiçekleriyle donatılmıştı ve çit boyunca küçük mumlar asmıştık. Senfonideki arkadaşları bir yaylı çalgılar dörtlüsü oluşturmuştu ve daha sonra ikisi de çalmak üzere onların aralarına katılacaktı.

Bense çoğu insanın ebeveynini böylesine âşık göremeyeceğini fark ettiğim için kendimi şanslı ve annemin bu hâline tanık olduğum için özel hissediyordum.

Onu böylesine âşık hâlde bir değil, iki kez görme şansını yakalamıştım.

Yeni üvey kardeşlerim ve çocukları da bu küçük partinin daha canlı ve heyecan verici olmasını sağlamıştı; her ne kadar bizimkilerle yaptığımız sessiz sedasız kutlamalara özlem duysam da böylesine... eğlenceli olmasını da sevecek gibiydim açıkçası. Yapılacak öyle çok şey vardı ki, törenin başlamasına yakın bir zamanda gelen Ameena ve TJ'le konuşacak fırsat bile bulamamıştım. Bir noktada onlarla konuşmam gerekeceğini biliyordum ama bunu olabildiğince ertelemeye niyetliydim. Bu akşam önceliğim annemdi.

Kısa ve tatlı bir tören oldu. Annem ve Phil kendi yazdıkları, son derece vıcık vıcık yeminlerini okudu. Önce hepimiz "Mazel tov!" diye bağdırdıktan sonra Yahudilere özgü bardak kırma, ardından da Nijeryalıların konukların gelinin ve damadın başının üstünden para saçtığı geleneği yerine getirdiler. Saçılan paralar Phil'in ilk eşinin anısına kanserle mücadele derneğine bağışlanacaktı.

Törenden sonra yeni üvey kız kardeşim Diana dans pistinin yanındaki küçük açık büfede beklerken, "Nasılsın?" diye sordu.

"Ah, iyiyim," dedim çünkü kendimi acıma ve sağlıklı bir doz kendinden nefret etmeye boğduğum gerçeğini paylaşabileceğim kadar yakınlaşmamıştık henüz. Ama belki bir gün bunları da onunla paylaşabilirdim. "Ben... iş arıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, kimse beni işe almak için kapıma dayanmıyor."

"Bu aralar iş bulmak zor gerçekten. Hey, bebek bakıcılığı yapmak istersen," dedi kaşlarını oynatarak, "biz de yeni bir bakıcı arıyoruz."

Zoraki de olsa gülümsedim. Onun çocuklarını sevsem de uzun saatler boyunca onların yanında olabileceğimi sanmıyordum. Çocuk sahibi olmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum henüz.

* (İbr.) Tebrikler. -çn

“Çok cazip bir teklif ama şimdilik pas geçeceğim sanırım,” deyince tüh der gibi parmaklarını şıklattı.

“Hay lanet. Böylece aile indirimi alabilirim diye düşünmüştüm. Bebek bakıcıları ucuza çalışmıyor.”

“Shay’i bize bebek bakıcılığı yapmak için ikna etmeye mi çalışıyorsun?” dedi kocası Eric, elinde bir kadeh beyaz şarapla yanımıza yaklaşırken.

“Evet ama işe yaramadı. Bizimkiler şimdi kimi canından bezdiriyor?”

“Sakince ravioli yiyorlar. En azından birkaç dakika boyunca öyle kalacaklardır.”

Eric kadehini bana doğru kaldırdı. “Shay, sen bir şey ister misin?”

Son zamanlarda en az on düğüne yetecek kadar şarap içmiştim, o yüzden bu akşam içmesem daha iyi olacaktı. “Ben böyle iyiyim,” dedim. Tanrım, ne kadar da iyi insanlardı. Neden önceden bu kadar isteksiz davrandığımı bilmiyordum. “Teşekkürler.”

Büfe sırasında herkesin önüme geçmesine izin verdikten sonra tabağımla tek boş sandalyenin olduğu masaya doğru ilerledim. Tabii ki Ameena ve TJ o masada oturuyordu. Ameena geçen yıl bir ev satışından aldığımız lila rengi elbiseyi giyiyordu ve benim pudra mavisi elbisemi de Capitol Hill’deki butikten aldığımızı hatırlıyor mu diye merak etmeden duramadım. Onunla ilgili her şey o kadar tanıdıktı ki aylardır konuşmadığımıza inanmıyordum bile.

TJ onu nazikçe dürttü.

Bense ânında... dağılıverdim.

Ameena’yla konuşmak için bahçenin derinliklerine ilerledik.

“Tüm bu olanlara inanamıyorum,” dedi, babamın yıllar önce yerleştirdiği bankta yanıma otururken.

“Ben de bir türlü idrak edemiyorum,” diye itirafta bulundum. “Bazen kötü bir rüya gibi geliyor ama bir uyanıyorum ve bakıyorum ki hâlâ işsizim ve fena hâlde utanç duyuyorum.”

Omzumı hafifçe sıkınca dokunuşuna doğru eğildim. “Keşke yanında olabilseydim. Seattle’dan nefret etmiyorum, yemin ederim. Sadece bir değişiklik için yanıp tutuşuyordum. Söylediğim her şeyle haddimi aştım.”

“Belki,” dedim, “ama tamamen haksız olduğun da söylene-
mezdi. Çok tuhaf belki ama yüzeyin altında kendimi biraz rahatlamış hissediyorum. Yalan söylemeye devam etmek zorunda kalmadığım için rahatladım. Ve de ulusal radyo dışında çalışabileceğim başka yerler olup olmadığını görebileceğim için rahatladım.”

“Ulusal radyoda çalışmayan bir Shay Goldstein,” dedi, abartılı bir şekilde nefesini tutarak. “Dünya ne hâle geldi!”

En korkutucu kısım da buydu zaten: O kadar uzun zamandır kendimi ulusal radyoyla özdeşleştirmiştim ki o olmadan kim olacağımı merak ediyordum.

Belki de gerçek, bunu keşfetmekten korkuyor olmamdı.

Ameena, boncuklu minik çantasını açtı. “Gelinin kızına bir hediye vermek âdetten değildir, biliyorum,” dedi. “Bunu kavgamızdan önce yaptırmıştım aslında. Gitmeden önce sana verecektim ama...”

“Hassiktir. Yapmış olamazsın.” Paketten, üzerinde VBBEBDNY yazılı özel yapım gümüş bilekliği çıkardım. “Bana VBBEBDNY bilekliği almışsın.”

“Hiçbir zaman unutma diye,” dedi sırtarak.

“Sende de aynısından olduğunu söyle.”

Çantasından bir tane daha çıkarıp bileğine taktı. “Ayıp ediyorsun.”

Sonra da birbirimize son haberleri vermeye devam ettik. Ameena bana işini, Virginia’yı, saçının hazırlıksız yakalandığı nemli havayı anlattı. Bir süre sonra TJ yanımıza gelip Ameena’yı dansa kaldırdı. Kaşlarını kaldırıp bana bir bakış atınca ona sorun olmadığını, gidebileceğini söyledim. Bizim aramızda da sorun yoktu, en azından öyle olması için çabalayacaktık.

Ben de düğündeki konukların yanına dönüp annemin yanındaki boş sandalyeye geçtim.

“Nasıl oluyor da iki saattir dans ettiğin hâlde hâlâ mükemmel görünebiliyorsun?”

“Ah, kes şunu,” dedi ama gerçekten de hâlâ parlıyordu. “Düğünden dolayı bir şey çaktırmamaya çalışıyorsun ve bunun için gerçekten minnettarım ama bana karşı dürüst olabilirsin. Nasılsın?”

Yayında binlerce dinleyiciye yalan söylememden dolayı beni yargılamamasına minnettardım. İnternette her köşeden sıkıştırıldığımı biliyor olmalıydı.

“İyi değilim,” diye itiraf ettim, parmaklarımı yanımdaki bir düğün çiçeğinin yapraklarında gezdirirken. “Ama iyi olmaya çalışıyorum.”

“Peki ya Dominic?”

“O PHR’ye geri döndü. Araştırmacı olarak.” İstasyondan maaş almaya ve Kent’le birlikte çalışmaya gönlü razı geliyorsa özürleri gerçekten de boş olmalıydı. Onun hâlâ orada olması, Kent’le bir olup bana karşı durması çok korkunç bir ihanet gibi geliyordu. Keşke kalbim de bunu anlayabilseydi. “Sanırım programın büyüüne öyle bir kapıldım ki insanlara yalan söylüyor olmamızı, yalanımızı yuttukları için bize para veriyor olmalarını umursamamaya başladım ve olaya bu şekilde bakarsan... gerçekten çok boktan.”

“Radyoda iyi bir şeyler yapmak istedin,” dedi basit bir şekilde. “Bunun muhakemesini yaparken yanıldın yalnızca. Duyduklarımdan yola çıkarak, Dominic’in de aynı durumda olduğunu düşünüyorum.”

“Onu sevmekten vazgeçebilsem her şey çok daha kolay olacak.”

“Kaç kez babanı sevmekten vazgeçebilsem her şeyin çok daha kolay olacağını düşündüm, biliyor musun?” Başını salladı ve düğün gününde babamdan bahsetmesi tuhaftı belki ama bu, babamın hiçbir zaman gitmediğinin de bir kanıtıydı. “Terapiyle,

yalnızlıkla, yasla geçen onca yıl... Keşke bir düğmeye bassak ve dursaydı, o zaman her şey ne kadar da kolay olurdu, değil mi?"

"Korkunç olurdu," dedim. "Daha kolay ama yine de korkunç."

Şimdi aklımda, fazlasıyla erken davranıp *seni seviyorum* dediğim eski ilişkilerim vardı. Onları söylerken samimi olduğumdan emindim ama hiçbiri Dominic'i sevmek gibi hissettirmemişti. En küçük, en basit şeyleri bile özlüyordum: nadiren görünen gamzesini, aramızdaki yaş farkıyla ilgili yaptığı şakaları, döküm tavalara duyduğu saplantıyı. Yatağında bana hissettirdiklerini, evet ama aynı zamanda en acı verici anılarını bana güvenip açmasını ve aynı şekilde benim de ona duyduğum güveni.

Belki de bunlar o kadar da küçük ve basit şeyler değildi.

Yaylı çalgılar dörtlüsü *September* şarkısının bir yorumuna geçince dans pistine daha fazla insan kalktı.

Ama annem düşüncelere dalıp gitmiş gibiydi. "Biliyor musun, eskiden ikinizi kıskanırdım. Seni ve Dan'ı."

"Nasıl yani?" dedim, onu yanlış duyduğumdan emin bir şekilde.

"Çok aptalca, değil mi? En azından şimdi aptalca geliyor. Babanla âşık olduğunuz ortak bir şey vardı. Sen onun bu tutkusunu miras almıştın ve sizi birlikteyken izlemek çok eğlenceliydi ama... bazen, azıcık da olsa, müzikten de hoşlansan ne kadar güzel olur diye düşünüyordum."

Ah. Annemin böyle hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ebeveyninin böylesine... insani bir tarafını açması gerçekten çok yıkıcıydı.

"Anne," dedim sessizce. "Ben... çok üzgünüm."

Elini şöyle bir salladı. "Senin bir suçun yok ki! Sen sevdiğin şeyi seviyordun sadece. Sana zorla hiçbir şeyi sevdiremezdim. Piyano derslerini denedin, keman derslerini denedin, koroyu denedin ama hiçbiri sana uymadı. Ve hiç sorun değil."

Fazlasıyla mütevazı davranıyordu. Müzik konusunda korkunçtum, ne gerekli ritme ne de sabra sahiptim. Radyodaki

müzik, özellikle de annemin dinlediği tür, beni PUR gibi heyecanlandırmıyordu. Ve belki de *Araba Sohbetleri*'ne bayılan dokuz yaşındaki tek çocuktum ama umurumda bile değildi.

"İkinizin özel bir bağına sahip olmasına bayılıyordum," diye devam etti annem. "Ama ebeveyn olunca, biraz da bencil bir şekilde, çocuğunun senin sevdiğin şeyi seveceğini ve onunla bunu paylaşabileceğini umuyorsun."

"Ve ben seni o konuda yarı yolda bıraktım."

"Hayır," dedi net bir şekilde. "Özellikle de şimdi, onunla o kadar zaman geçirebildiğin için çok mutluyum."

Başımı omzuna yasladım ve Phil gelip onu dans pistine geri götürene kadar o da parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Güneş gökyüzünde yavaşça kaybolurken ve yıldızlar görünmeye başlarken dans eden çiftleri izlemeye devam ettim ama kendimi dışlanmış, üçüncü, beşinci ya da on dördüncü teker gibi hissetmiyordum. Aslına bakılırsa yalnız değildim. Yanımda duracak birine ihtiyacım yoktu ve sırf boşluğu doldurayım diye acele edecek değildim. İşin aslı, istediğim tek bir kişi vardı ve onu da nasıl affedeceğimi bilmiyordum.

Eskiden, babam olmadan bir daha asla bir bütün gibi hissedemeyeceğimi düşünürdüm. Ama belki de hepimiz için aynı durum geçerliydi. Hepimiz bir yanımız kırık, sivri uçlarımızı törpüleyecek şeyleri arayıp duruyorduk.

Dominic sonunda mesaj atmayı kesmişti. Sanırım bu da aramızdaki şey her neyse onun bittiğini onaylıyordu.

Onu bu kadar özlemeyi beklemiyordum ama sevgi, vücuttaki bir morarıklık gibi kalıyor, onu düşünmediğim zamanlarda bile sızlamaya devam ediyordu. Geçmişteki ayrılıklarım beni hiçbir zaman bu kadar perişan etmemişti. Belki de sebebi o adamları, doldurulması gerektiğini düşündüğüm bir boşluğa zorla sığdırmaya çalışmamdı ama Dominic hayatıma çok doğal bir şekilde uyuvermişti. Bir istekti, ihtiyaç değil.

Arada bir Ruthie beni kontrol etmek için mesaj atmaya devam ediyordu. Hâlâ olan biteni anlamaya çalışıyordu ama yanımda olmak istediğini, arkadaş kalmak istediğini söylüyordu. O ilişkiyi de yok etmiş olsaydım kendimi bir daha affedebileceğimi düşünmüyordum.

Büyük bir kriz yaşamazsam ocak ayına kadar geçinmemi sağlayacak kadar birikimim vardı ama böyle boşta olmaya hiç alışkın değildim. O yüzden iş arayışına odaklandım. Dominic PHR'de çalışmaya devam etmekten memnun olabiliyorsa, ben de birkaç özgeçmiş gönderebilirdim. Piyasada gözden düşmüş bir radyo sunucusu için ne çıkardı, bilmiyordum. Bir televizyon

kanalını, birkaç reklam ajansını ve artık içerik üretici ne anlama geliyorsa ondan arayan birkaç şirketi denemiştım. Ama henüz geri dönüş alamamıştım. Belki de yeterince vasıflı değildim ya da belki de beni Google'da arattıklarında karşlarına çıkan şeyden hoşlanmıyorlardı.

Ağustos ayının ortalarında Paloma Powers'tan neredeyse mutfak sandalyesinden düşmeme neden olacak bir mesaj aldım.

Olanları duydum. Kent aşağılık herifin tekidir. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Üzerine fazla düşünmeden ona mesaj attım ve göz açıp kapayıncaya kadar hafta sonu için bir yemek planı yaptık. Onunla buluşmaktan ne elde edeceğimden emin değildim ama onunla herkesten daha çok çalışmıştım. Hızla küçülen iyimser yanıım, bana yardım edebileceğine inanmak istiyordu.

Paloma'yla, Seattle'daki en iyi *panzanellayı** yaptığını iddia ettiği yeni bir restoranda buluştuk. Bu, o kadar Paloma'nın söyleyeceği bir şeydi ki içimin ânında rahatlamasını sağladı.

Yaz için ince şallarından birini üzerine almıştı ve uzayan saçları da artık omuzlarına değiyordu.

"Senin kadar dikkatli çalışan bir yapımcı bulamadım tabii," dedi, zerdeçalı suyundan bir yudum alırken iç geçirerek. "Ama fena gitmiyor. Caz müziği sevdiğimi düşünürdüm ama aslında caz müziğe bayılıyormuşum. O yüzden içim biraz rahatladı. Ayrıca *Puget Sesleri*'nde olduğundan çok daha az stresli bir iş. Ve hayatımın bu evresinde isteyeceğim son şey de stres."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim. Onunla yemekte olmak tuhaftı. Birlikte çalışırken hiçbir zaman arkadaş olduğumuza düşünmemiştim. Birlikte asla yemeğe çıkmazdık. Onun için çalışmayı sevmediğimden değildi tabii. Ona saygı duyuyordum

* Genelde yaz aylarında tüketilen, ekmek ve domatesle hazırlanan bir İtalyan salatası. -çn

ve aramızda bir hiyerarşi söz konusuydu. Ya da en azından öyle hissettiriyordu.

İkimiz de, ekmekli salata olduğunu öğrendiğime sevindiğim *panzanella* sipariş ettik. Ârında en sevdiğim salata olmuştu doğrusu.

Sohbeti bir söyleşi programındaymışız gibi yönlendiriyordu. “Kent bildim bileli seksist pisliğin teki olmuştur,” dedi. “Ama saklamasını iyi bilir.”

“Sanırım o yönü için her zaman bir mazeret bulmayı başarıyordum ya da bir şey söylemeye korkuyordum çünkü... bilirsin, benim patronumdu.” Benim fikrim yerine Dominic’inkine güvenmesini, toplantılarda erkekler yerine her zaman kadınlardan not almalarını istemesini düşündüm. Kadınlar “detaylar konusunda çok iyi” oldukları için. Bize özel muamele yapıyormuş gibi gösterirdi hep. “Ama Dominic’i sevdiği çok belliydi ve uzun zamandır istasyonda olmama rağmen kendimi her zaman yedek lastik gibi hissediyordum.”

“O sinsi puşt böyle çalışır işte. Aslında kadınlara saygı duymadığı gerçeğini örtmek için onlara fazlasıyla iyi davranır. Bunun kendi bile farkında olmayabilir, içselleştirilmiş kadın düşmanlığı güçlü bir uyuşturucudur. Ama tabii ki bu bir mazeret olamaz. Onun bir keresinde, sanki bu sektördeki çeşitlilik sorunlarını tek başına çözüyormuş gibi, beyaz olmayanları işe almısıyla övündüğünü duymuştum.” Ardından gizli bir şey söyleyecekmiş gibi bana doğru eğildi. “Bir keresinde bana çıkma teklifi ettiğini biliyor muydun?”

“Ne?”

“Evet. Ofisten henüz çıkmadığım bir akşamdı ve ona teklifiyle ilgilenmediğimi söylediğimde çok da umursamamış gibi davrandı. O zamanlar haber departmanının başındaydı, ben de muhabirdim ve o olaydan sonra bana kimsenin istemediği hikâyeleri vermeye başladı. O kadar sıkıcı hikâyelerdi ki istasyonun hiç işlememesi gerekirdi ve çoğu zaman da onları yayınlamazdın zaten. Onunla bu konuyu konuşmaya çalıştım ama bana

sorumluluklarımı yerine getirmem gerektiğini söyledi. Bir yıl kadar öyle gittikten sonra *Puget Sesleri*'ni sunmama karar verildi. Ama Kent değil, kurul tarafından."

"Tanrım," dedim. "Paloma, çok üzgünüm."

"Daha da kötüsü herkesin onu sevmesi, ona saygı duymasıydı," diye devam etti. "Ve sözü edilmeyen o hiyerarşiden ötürü ben de bir bok söyleyemedim."

Yemeklerimiz gelince bir süreliğine yemeye dalıp sessiz kaldık.

En sonunda ben de kendi güvensizliklerim hakkında birkaç şey söylemeye karar verdim. "Ben de seninle çalışırken bir hiyerarşi olduğunu hissediyordum," diye itiraf ettim.

"Öyle mi? Benim yüzümden mi?"

Öylesine afallamış görünüyordu ki söylediklerimi hemen geri almak istedim ama yine de devam ettim. "Yapımcılar ve sunucular arasında garip bir dinamik var bence. Sizler 'yetenekli' olanlarsınız ve sanki bizim tek işimiz sizin işinizi yapmanızı kolaylaştırmak."

Sanki hâlâ yapımcıyımışım, başarılı ama kötü bitmiş bir program sunmamışım gibi *bizim* dediğimi fark etmiştim. Belki de en derinlerde, hâlâ öyleydim.

"Üzgünüm," dedi Paloma, bir anlık sessizlikten sonra. Ardından yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "İçini rahatlatacaksa, artık chia tohumlarımı kendim alıyorum. Daha mütevazı biri oldum."

"PHR'den ayrılmak zor oldu mu?"

"Öylesine dışarıda bırakılmak zordu," dedi. "Eminim ki Kent, yıllardır benden kurtulmanın bir yolunu arıyordu. Ama başlarda biraz isteksiz olsam da zaten ilerlemenin zamanının geldiğini düşünüyorum. O bağış yayınlarını da zerre özlemeyeceğim."

"Bekle bir dakika, yabancılara para için yalvarmaktan hoşlanmıyor muydun?" diye sorunca bir kahkaha patlattı.

"PHR kimliğin olmak zorunda değil," dedi. "Bunu da orayı tüm kimliği hâline getirmiş insan söylüyor. Sen hâlâ kariyeri-

nin başındasın ve insanların ilgisi çabuk dağılır. Radyoya geri dönmek istiyorsan bunu başarabilirsin. Yaşananlar bunu senden alamaz. Yardımı olacağını düşünüyorsan senin için seve seve bir tavsiye mektubu yazabilirim. Ama emin değilsen ve yapacak gücün de varsa... bir sonraki adımına karar vermek için kendine zaman vermende hiçbir sakınca yok."

"O kadar uzun zamandır radyoda çalışıyorum ki başka hangi işte iyiyimdir, bilemiyorum."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Shay Goldstein," dedi, "kendin hakkında gerçekten böyle düşünüyorsan, o zaman sen tanıdığım insan değilsin."

VBBEBDNY bilekliğimi, bileğimde bir aşağı bir yukarı çekiftiri-yordum. Ameena bana yeni dairesinin fotoğraflarını göndermiş-ti ve evet, çok daha büyük ve Seattle’dakilerden çok daha ucuz-du. ekinerek de olsa kasım ayında, o biraz daha yerleştikten sonra yapacağım ziyareti planlamıştık.

Ruthie’nin kız arkadaşı Tatum, Kuzey Seattle’da bir vegan kafede çalışıyordu ve biz zgemişlerimizi yollayıp işsizliğimiz-le ilgili acımızı paylaşırken bize beleş yemek sağlıyordu. Beleş yemeğin gerçekten yardımı dokunuyordu. Beleş alkol daha da iyiydi ama dürüst olmak gerekirse, gündüzleri içmeye biraz ara vermem gerekiyordu.

Hafta sonlarım eskisi kadar boş gelmemeye başlamıştı ama bu büyük ihtimalle, hafta içi günlerimin hâlâ biraz boş olmasın-dan kaynaklanıyordu. Bugün bir pazarlama şirketinde metin ya-zarlığı için iş görüşmem vardı; her ne kadar bu işi istediğimden emin olamasam da bana geri dönüş yapan ilk yer onlardı. Görüşmenin ortasında biri kapıyı çalmış ve insan kaynakları müdürüyle görüşmesi gerektiğini söylemişti. Kadın geri döndüğünde tavrı kesinlikle daha soğuktu.

“Her zaman benimle birlikte özel radyoda çalışabilirsin,”

dedi Ruthie, tatlı patatesini *sriracha* sosuna bandırırken. "KZYO bana bir pozisyon teklif etti ama kabul edeceğimden emin değilim. Diğer seçeneklerimin ne olduğunu görmeye çalışıyorum hâlâ."

Roze şarabımdan bir yudum aldım. "Açıkçası özel radyoda yapabilir miyim, emin değilim."

"O kadar da kötü değiller."

Kulağa tanıdık gelen bir reklam müziğini mırıldanmaya başlayınca Tatum tezgâhın arkasında göründü. "Yine o turşu şarkısını mı söylüyor? Benim beş metre yakınlarımdayken bunu yapmasına izin yok, ilişkimizin kurallarından biri."

Ruthie bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Ama maaşı çok iyi," dedi melodik bir şekilde.

"Bir düşüneceğim," diye söz verdim.

Bilgisayarlarıma geri döndük ve klavyelerimizden çıkan ses, kafenin hoparlöründen yayılan pop punk müziğine karışmaya başladı. Kafe kalabalık değildi – hatta sadece ikimiz, Tatum ve mutfaktaki aşçı vardı.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey olursa bana söyler sin, değil mi?" diye sordum Ruthie'ye birkaç dakika sonra. Ona beş ay boyunca yalan söyledikten sonra karşısında oturuyor olmak hâlâ tuhaf geliyordu.

Ruthie'nin parmakları klavyenin üzerinde öylece kaldı, yüzükleri öğlen güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. "Seni affettiğimi yüzlerce kez söyledim," dedi. "Kendine fazlasıyla çektiriyor muşsun gibi hissediyorum. Ben de daha fazlasını yapacak değilim."

"Bu dünya için fazla iyisin."

"Biliyorum," dedi. "Aslında sormak istemiyorum ama... Dominic'ten haber var mı?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Bir süre mesaj atmaya devam etti ama sonra bıraktı. Açıkçası ben de cevap vermiyordum." Derin bir iç çektim. "Orada çalışmaya devam ediyorsa onunla konuşamam."

“Anlıyorum,” dedi Ruthie. “Çok üzgünüm. İkiniz için çok heyecanlıydım.”

Bir anda tezgâhın arkasındaki Tatum nefesini tuttu. “Aman Tanrım,” deyip atkuyruğu yaptığı saçları arkasında sallanarak masamıza koşturdu. Telefonunu Ruthie’ye doğru uzatıyordu.

“Mesai sırasında tweet mi atıyorsun sen?” dedi Ruthie cık cıklayarak. Ama ekranda ne olduğunu görür görmez gözleri kocaman açıldı. “Aman Tanrım,” dedi o da aynı şekilde. Telefonu bir huşumla Tatum’un elinden çekip ekranı aşağı kaydırmaya başladı.

Sandalyemde öne eğilip neye baktıklarını görmeye çalıştım. “Ne oldu?” Bir haber odasında çalışınca, dünyada bir yerde berbat bir şey yaşandığında böyle tepkiler görmeye alışşıyordunuz: İnsanlar elleriyle ağızlarını kapatarak bir telefona kilitlenirlerdi. Ama ikisi, üzülmekten ziyade şoke olmuş gibi görünüyordu.

“PHR’yi aç,” dedi Ruthie bilgisayarına vurarak. “Benim şarjım bitiyor.”

Dudaklarımdan ufak bir kahkaha sıyrıldı. “Teşekkürler, almayayım. Bana Twitter...”

“Shay. Aç şu lanet radyoyu,” diye tekrar etti Ruthie, sesinde öyle bir güç vardı ki itaatsizliğe cüret etmedim.

İsteksizce PHR ana sayfasına girdim ve canlı yayını başlatmak için küçük mikrofon simgesine tıkladım. Tatum kafenin sesini kısıtı ve hepimiz bilgisayarına doğru eğilip... hafta başında bir hayvanat bahçesinden kaçtıktan sonra nihayet yakalanan Florida’daki bir timsah hakkındaki hikâyenin yer aldığı PUR haber bültenini dinlemeye başladık.

“Timsahlara mı ilgi duyuyoruz artık?” diye sordum.

Ruthie gözlerini devirdi. “Haber bülteninin bitmesini bekle.”

Tatum, Ruthie’nin yanına oturdu ve beklemeye başladık. PHR yeniden yayına girdiğinde, bağış yayınında oldukları anlaşıldı ve bununla birlikte göğsümde bir sızı hissettim. Bu hafta yapılacağını bile unutmuştum.

“Yeniden sizlerle birlikteyiz ve yerel gazeteciliği nasıl destekleyebileceğimizi konuşuyoruz,” dedi tanıdık bir ses. “Böylece

ikinci özür turuma da girmiş oluyoruz. Radyonuzu yeni açtıysanız olanların kısa bir özetini geçeyim.”

Nefes alamıyordum.

“Bir kız vardı,” dedi Dominic ve o anda kalbimin ciddi ciddi duracağından endişelenmeye başladım. “Hikâyeler de hep böyle başlar, değil mi? Neyse. Bir kız vardı ve kendisi tanıdığım en zeki, en ilginç insan. Tam da bu radyo istasyonunda birlikte çalışıyorduk. On yıldır Pasifik Halk Radyosu’nda çalışıyordu ve işinde inanılmazdı. Resmen PUR ansiklopedisi gibiydi. Birlikte bir program sunma fırsatı yakalamıştık... ama o konuda işler istediğimiz gibi gitmedi. Program, ikimizin geçmişte birlikte olduğu yalanı üzerine kuruluydu; ilişki tavsiyeleri vermek ve diğer insanların talihsiz flört hikâyelerini dinlemek üzere bir araya gelmiştik. Ama dinleyicilerin eskiden birlikte olduğunu ve sonrasında hayatına devam ettiğini düşündüğü birine âşık olmaya başlayınca işler iyice karmaşıklaşmaya başladı. Özellikle de çalışma masası hemen seninkinin yanında olunca.”

“Shay,” dedi Ruthie kolumu tutarak. “Shay.”

“Ben... Aman Tanrım.” Kafe etrafımdan kaybolup gitmişti. Gözlerim kararıyordu ve sebebi de kesinlikle şarap değildi. Tek görebildiğim ekranımdaki mikrofon simgesi ve tek duyabildiğim Dominic’in sesiydi. Canlı yayındaki sesi kulağa daha önce hiç olmadığı kadar doğal geliyordu.

“Ama her şeyi mahvettim,” diye devam etti Dominic, kalbimi önce durdurup sonra yeniden atmasını sağlayan bir kahkaha atarak. “Her zaman ufak bir sahne korkum olmuştur ve ne yazık ki bana en çok ihtiyaç duyduğu sırada dondum kaldım. Bir takım olacağımıza söz vermeme rağmen onun yanında olamadım. Bugün hepinize, *Eski Sevgili Mevzuları*’nın temelini oluşturan yalandan ötürü özür dilemek için buradayım ama dahası, çok üzgünüm, Shay. İnanılmaz üzgünüm ve tek istediğim seninle yeniden konuşmak.”

Bu gerçekten de yaşanıyordu. Dominic, radyo yayınında özür diliyordu.

"Twitter'da herkes bundan bahsediyor," dedi Ruthie, telefonunu bana doğru kaldırarak ama ekrandaki hiçbir şeyi anlamayı başaramıyordum. "Görünüşe göre daha önce Beanie oyuncaklarıyla ilgili bir şeyler söylemiş."

"Gördüğüm en romantik şey bu," dedi Tatum. "Ya da duyduğum, sanırım."

"Dinliyor mu bilmiyorum," dedi Dominic, "ama ona, işleri ne kadar feci berbat ettiğimi söylemenin daha farklı bir yolunu düşünemedim. Bana, hiç hak etmediğim hâlde ikinci bir şans verirse ona kendimi affettirmek için elimden geleni yapacağım. Dahası... onu sevdiğimi bilmesini istiyorum. Adadan ve belki de daha öncesinden beri ona âşığım. Ona bunu bizzat söylemek için can atıyorum."

Radyodan başka bir ses duyuldu ve konuşanın Marlene Harrison-Yates olduğunu fark ettim. "Dominic'i yayında tutmak için bize bağış yapmak isterseniz 206-555-8803 numarasını arayabilir ya da KPPR.org'dan bağışlarınızı gerçekleştirebilirsiniz."

"Aman Tanrım," dedim yeniden, şu an kelime dağarcığımda başka bir sözcük olduğunu sanmıyordum. İlk içgüdüm radyoyu kapatmak, onu susturmak, tüm bu olanları görmezden gelmekti. Tatlı dilini kullanarak hayatıma girmenin bir yolunu bulamayacağında ısrarcı olmak istiyordum. Kendimi gerçekliğe döndürmek için gözlerimi kapadım. "Hâlâ istasyonda çalışıyor. Hâlâ onlar için çalışıyor. Tüm bunlar... Vay canına ama beni resmen kovmalarından sonra yine de o işi kabul ettiği gerçeğini değiştirmez."

"Yine de söyleyeceklerinin dinlenmesini hak etmiyor mu?" dedi Ruthie.

En derinlerde haklı olduğunu biliyordum. Aramızı düzeltmek için bir şansımız varsa onunla konuşmam gerekiyordu. "Hâlâ yayında. Ne yapmalıyım?"

"Oraya gidip ona delicesine âşık olduğunu söyleyen?" diye öneride bulundu. "Sadece bir fikir tabii."

"Oraya gidemem ki. İşten ayrıldım, unuttun mu? Beni resmen kovdular." Titreyen ellerle telefonu aldım. "Ben... onları

arayacağım.” Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama pelteye dönmüş beynime mantıklı gelen tek seçenek buydu.

Daha önce hiç aramamış olsam da telefon numarası artık DNA’ma işlemiş sayılırdı. Yine de o kadar dağılmış durumdaydım ki ilk aramamda bir numarayı atladım.

“Pasifik Halk Radyosu dinleyici hattı, mesajınızı alabilir miyim?” diye sordu Isabel Fernandez; sesini duymak bir sürü duygunun üzerime akın etmesine sebep oldu.

Bağış yayınları sırasında dinleyicileri istasyonla ilgili hikâyelerini ve neden desteklediklerini anlatmaları için sık sık yayına bağlarlardı. Doğruca bağlanabildiğime inanamıyordum.

“Isabel, ben Shay. Shay Goldstein.”

Birinin gözlerinin pörtlediğini duyabilecek olsam, Isabel’in şaşkınlıkla dolu sessizliği tam da kulağa böyle gelirdi.

“Shay? Bekle, seni bağılıyorum. Harika olacak!”

“Hayır, bekle bir dakika...” dedim ama çok geç kalmıştım.

Radyo yayınıni bilgisayarımdan dinlemek ve telefonumda yayına bağlanmayı beklemek tuhaftı. Ve tüm bu zaman boyunca bunu yaptığımı inanamıyordum ama gerçekten yapıyordum işte.

“Görünüşe göre hatta bir dinleyicimiz var,” dedi Dominic, artık sesi telefonumdan geliyordu.

“Dominic.” Sesim titriyordu.

Ruthie’yle Tatum, kafenin koltuklarında dinlemek için bana doğru eğilmişti. Ruthie benim kolumu, Tatum da onun kolunu sıkı sıkıya tutuyordu.

Hat sessizdi. Onu azarlamak, radyo yayınında böyle sessiz kalmasının yanlış olduğunu söylemek istiyordum.

“Shay?” Onun da sesi titriyordu. “Dinleyeceğini düşünmemiştim. Yani... tabii ki dinlemeni umuyordum ama bir süredir radyodan uzak durduğunu düşünüyordum ve... Vay canına. Vay canına.” Onu stüdyoda ileri geri yürürken, elini saçlarının arasına daldırırken, gömleğinin kollarını sıvarken hayal ettim. “Sesini duymak çok güzel.”

Yüzümde bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. Sesi yetmiyordu. Onu görmem gerekiyordu, onu hemen görmem gerekiyordu. "Orada kal," dedim. "Oraya geliyorum."

"Bekle," dedi. "Bekle... Shay..."

Ruthie ile Tatum ağızları açık hâlde beni izliyorlardı. "Ne oluyor?" diye sordu Ruthie.

"Umuyorum ki hayatımın en romantik ânı."

Araba süremeyecek kadar altüst olduğum için Tatum kafeyi aşçıya emanet etti ve Ruthie'yle ikisi beni radyoya bırakmaya karar verdiler.

Ruthie'nin arabası hemen köşedeydi. Darmadağınık, fişlerle ve bez çantalarla dolu, birbirinin eşi olmayan iki ayakkabının ve bir sürü CD'nin olduğu arka koltuğa geçtim.

"CD'lerin mi var?" diye sordum, Hall ve Oates'un en iyi şarkılarından oluşan toplama albüme basmamak için.

"Eski bir araba," dedi Ruthie. "Ancak CD çalabiliyor işte."

"Hem böylece o da retro davranabiliyor," dedi Tatum.

"CD'lerin retro olmasından nefret ediyorum," dedim, Ruthie son gaz otoyola çıkarken. Şehre varmamız büyük ihtimalle yirmi dakika sürecekti. Arka koltukta panik içinde geçirilecek bir yirmi dakika.

"Özür dilerim, çok dağınık," dedi Ruthie. "Ama orada bir yerde sakız bulursan bana haber ver."

"Bırak da kadın nefes alsın," dedi Tatum. "Az önce tüm kamuoyu karşısında ilan-ı aşk edildi ona." Bana döndü. "Radyoyu açmamı ister misin?"

"Bilmiyorum." Herkesin bunu duyması fazla kişisel geliyordu. Ama düşününce, programla yaptığımız şey de bu değil miydi? "Biri beni bunu mahvetmeyeceğime dair ikna edebilirse çok iyi olur."

Ve Tanrı onları kutsasın ki bunu yapmayı denediler. Tanıdık binaya yaklaşıp bir türlü park yeri bulamadığımız için etrafında döndüğümüz sırada kalbim ağzımda atıyordu.

“Sen bunu halledersin,” dedi Ruthie kararlı bir sesle. “Bize ihtiyacın olursa burada olacağız. Bir sebebi park yeri bulamamamız tabii ama bence bunu yalnız başına yapmalısın.”

“İyi şanslar,” dedi Tatum. “Seni dinleyeceğiz.”

Zorla yutkunarak başımı salladım. “Teşekkür ederim. İkinize de çok teşekkür ederim.”

Titreyen bacaklarla güvenlikten geçtim, ötersem geçmeme izin verip vermeyeceklerini bile bilmiyordum. Acınası bir şekilde kartımı kapıdan geçirdim ama tabii ki devre dışı bırakılmıştı. O yüzden titrek bir nefes alıp zile bastım.

“Pasifik Halk Radyosu,” dedi Emma McCormick, parazitli bir sesle.

“Hey, Emma,” dedim, tuşa basmaya devam ederek. “Benim, ııı, Shay Goldstein. Yukarı gelip Dominic’le konuşmak istiyordum. Şu anda yayın–”

“Shay, aman Tanrım!” diye cıyaktı Emma. “Ah, etkisinden kurtulamıyorum. Keşke birileri de benim için aynısını yapsaydı. Çok şanslısın. Hatlar çılgına döndü ve şimdiden bağış yayını hedefine ulaştık bile. Bu gerçekten...”

Arkada gürültüler duyuldu ve ardından tanıdık bir ses duydum. “Shay? Ben Marlene Harrison-Yates. Seni içeri alıyorum.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedim kapı açılır açılmaz. Bugün hiçbir şey anlamlı gelmiyordu doğrusu.

Kendimi koridora atıp hemen dünyanın en yavaş asansörüne bindim ve önce atkuyruğumu çözüp sonra yeniden yaptım, gözlüğümü gömleğime silip kendimi toparlamaya çalıştım. Ama Dominic beni en kötü hâllerimle; paniklemiş, makyajsız ve göz yaşları içinde görmüştü ve beni seviyordu.

Beni seviyordu.

Beşinci kata vardığımda Marlene istasyonunun kapısını açmış beni bekliyordu. “Tam bir gerçek aşk hayranıyım,” dedi omuzlarını silkerek. “Ve Emma seni bir türlü yukarı almak bilmedi.”

Emma özür diler gibi ama yine de heyecanlı bir şekilde bana bakıyordu.

Tam istasyonun sıcak bir havaya sahip, duvarları plaklarla kaplı girişine varmıştım ki Kent'in hızla bana yaklaştığını gördüm.

"Shay!" dedi, öylesine sahte bir neşesi vardı ki midem bulanıyordu. "Gelecek misin diye merak ediyorduk. Alışıl gelmişin dışında, biliyorum ama sosyal medya yıkılıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Tüm yaşananları geride bırakıp buraya kadar gelmen senin büyüklüğün..."

"Senin için gelmedim." Tanrım, lafını kesmek nasıl da iyi gelmişti. Koridoru işaret ettim. "Her ne kadar eskiden burayı çok sevsem de istasyon için de gelmedim. Dominic için geldim, o kadar. Sonra hemen gideceğim."

Kent'in ağzı gerilir gibi oldu ve bana sert bir şekilde başını salladı. Onun önüne geçerken Marlene'in uzun etekleri uçuşuyordu ve göz göze geldiğimizde yüzünden bir anlayış geçti. "Gir hadi," deyince minnettarlıkla başımı eğdim.

Tüm eski iş arkadaşlarım neler olduğunu anlamış gibiydi ve ben, eskiden en çok kendim gibi hissettiğim yere doğru ilerlerken onlar da ağızları açık bir şekilde bizi izliyorlardı. *Derin derin nefes al. Bir ayağı diğerinin önüne at. Bunu yapabilirsin.*

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve yeniden açtığımda karşımdaydı, sanki muhalif bir konuşma yapacakmış gibi stüdyonun ortasında duruyordu. Kıyafetleri tertemiz ve düzgündü ama saçları tam hayal ettiğim gibi karmakarışık. Sakalları yine çenesinde kendini göstermişti ve başında kulaklığı duruyordu. Güzel ve seksi ve tatlı ve kibar. Fena hâlde âşık olmaktan korktuğum adam.

Gözleri benimkileri bulunca ifadesi tamamen değişti. Ağzının bir köşesinden diğerine doğru bir gülümseme yayıldı, gamzesi ortaya çıktı ve sonra tamamen sırtmaya başladı. Koyu renk gözleri pırıl pırıldı ve duruşu bile rahatlamayla gevşemiş gibiydi. Bu değişimi izlemek inanılmazdı.

Kapıya doğru ilerledi ama kulaklık taktığını unutmuş olacak ki kablo ona engel oldu. Onun kabloyla uğraşp kendini kurtarmaya çalışmasını izlemek çok tatlıydı.

“Shay’e mikrofon takın,” dedi biri. Kim olduğunu bile bilmiyordum.

Ardından, bana canlı yayında tüm kalbini açan adamla aynı stüdyoya sokuldum. Kulaklarıma kulaklıklar takılmıştı. Daha önce de bu kadar ağır mıydılar?

“Haber arasındayız,” dedi Jason Burns kulağıma. “Canlı yayına dönmekten önce dört dakikanız var.”

“Selam,” dedi Dominic. Nefes verir gibi söylemişti.

“Selam.”

Ona doğru koşacağımı, beni kolları arasına alacağını, tutkuyula öpeceğini düşünmüştüm. Etrafımızdaki dünyanın kaybolup gideceğini, kararacağını ve kapanış jeneriğinin akacağını.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Ayaklarım betona dönmüştü resmen. Ne yapmamız gerektiğinden emin olamayarak birbirimize öylece baktık.

“Sen... çok iyi görünüyorsun,” dedi, boğuk bir sesle. Ona pastil getirsem iyi olurdu.

“Teşekkürler,” deyip bir elimi saçlarıma götürdüm. “Sen... şey. Sen de iyi görünüyorsun.”

Birbirimize söyleyecek çok fazla şeyimiz vardı ama şimdi onun yanında olduğumdan nereden başlayacağımı bilmiyordum. Tabii ki aramızı düzeltmenin hayallerini kurmuştum ama asla böyle olacağını, Dominic’in karşımda elleriyle ne yapacağını bilmez hâlde duracağını düşünmemiştim.

“Sen... iyi misin?” dedim. “Program yayından kalktığından beri yani?”

Başını salladı ama ifadesi ekşir gibi oldu. “Burada işler... bilirsin. İyiydi. Ama dürüst olmam gerekiyor. Berbat bir hâldeydim.”

Bunu duyunca içimden gülümsemek geldi – berbat hâlde olmasından dolayı değil, benim de aynı durumda olmamdan dolayı.

“Ben de,” dedim sessizce.

“Son otuz saniye,” dedi biri.

“Yayına dönmek zorundayım,” dedi Dominic.

Siktir. Siktir. Doğru düzgün konuşamamıştık bile.

“Peki, sen...” Yutkundü. “Benimle yayına katılmak istiyor musun?”

Bu işe yayında başlamıştık. Ve bunu –sonucu ne olacaksa olsun– yayında bitirmek istiyordum. “Evet,” dedim sessizce.

PHR’dekiler stüdyonun dışında toplanmıştı ve Kent tabletinde bir şeylere bakıyordu. Onun dışındaki herhangi bir şeye odaklanmamalıydım.

“Shay Goldstein’la birlikteyiz,” dedi Dominic, **KAYITTA** ışığı yanınca ve *puf*, nostalji üzerime öyle büyük bir güçle çöktü ki bir sandalyeye oturmak zorunda kaldım.

“Selam.” Kimsenin göremediğini bilsem de el salladım.

Dominic de yanıma oturdu. “Son iki buçuk saattir tüm duygularımı ortaya döküyordum.”

“Duydum,” dedim zoraki bir kahkahayla. “Aslında neden güldüğümü bile bilmiyorum.”

“Komik sayılır aslında,” diye kabullendi. “Eski sevgililer olduğumuzu söyleyebildik çünkü çok fazla tartışıyorduk. Ama sonra birbirimize âşık olduk. Bir süre bunu kendimize bile itiraf edemedik ve en sonunda hislerimizi açıkladığımızda dinleyicilerimizden saklamak zorunda kaldık. Ama sonra her şey mahvoldu ve şimdi... Şimdi ne olduğumuzu bilmiyorum.”

“Austin’de sahnede sessizliğe gömülünce ve sonrasında da ortadan kaybolunca...” Başımı salladım, o aşağılanmanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. “Daha önce hiç öyle hissetmemiştim. ‘Utanmak’ çok hafif kalır. Geçtiğimiz ayı, radyoda çalışmaya devam etmek isteyip istemediğime karar vermeye çalışarak geçirdim ama şimdi buradayım ve... bu radyo istasyonu ile işim bitmiş olabilir ama bu siktiğimin işini sevmekten vazgeçtiğim anlamına gelmiyor.”

Ups, FCC.

Bu, istasyonun başına bela açacaktı.

Ama zerre umurumda değildi.

Dominic, “Ayrıca o siktiğimin işinde çok da iyisin,” deyince

kaşlarını kaldırarak ona baktım. Burada çalışmaya devam eden oydu, ben değil.

“Üniversiteden beri buradaydım,” dedim, ondan ziyade dinleyicilerimize. “Ve hayalimin işine sahip olmak, sahnede bulunmak, sonra da gazetecilik kariyerimin öylesine hızlı bir şekilde sona erdiğini görmek... Bunlara hiç hazır değildim.”

“Gazetecilik kariyerin sona ermedi,” dedi. “Öyle olmasını istemiyorsan en azından.”

“Biliyorum,” dedim çünkü derinlerde bir yerlerde ona inanıyordum. “Sanırım beni en çok üzen şey, her şey boka sardıktan sonra da burada çalışmaya devam etmendi. Hâlâ bir işin, burada bir yerin vardı ama benim yoktu. İşte bunu bir türlü atlatamıyorum.”

Başını sallayıp bir anlığına bunu düşündü. “Açıklamak istemiştım. Açıklamam gerekiyordu ve mesajlarıma cevap vermediğin için seni suçlamıyorum çünkü ben de olsam cevap vermezdim.” Sandalyesini benimkine yaklaştırdıca ayakkabısı benimkine değdi ve aklıma, kendimize bir tarih yaratmak için istasyonda kaldığımız o geç saatler geldi. İnkâr etmeye kararlı olsam da, ona karşı hislerim olabileceğini ilk kez fark ettiğim anlardan biriydi.

“Kalabalık karşısında çok iyi değilim. Asla da olamadım. Burada seninle bir program yapmak güzeldi ama Austin’de hayatımın en kötü sahne korkusunu yaşadım. Tabii ki bu bir yere kadar bahanem olabilir, bunun farkındayım. Sen de sahnede çok boktan şeyler yaşıyordun. Senin de en az benim kadar canına okunuyordu. Ama gerçek bu. Anksiyete donup kalmama neden oldu ve kapılıp gittiğim düşüncelerle, ağzımdan çıkan şeyin gazetecilik kariyerimi mahvedeceğinden endişelendim. Uzun zamandır ciddi işler yapan bir muhabir olmak istiyordum ama yolun bir noktasında bunu gözden kaçırdım. Bu işe geri döndüğümde her şey yanlış geldi. Bu işi kabul edip her gün buraya sensiz gelmek beni öldürüyordu. Hayatımın dengesi yoksa, elde edeceğim her türlü kariyer başarısı sönük gelmeye başladı. Seni

çok utandırdım ve bunun için çok üzgünüm. Oraya geri dönme şansımız olsa, bu sefer yüzde yüz arkanda dururdum. Bundan şüphen olmasın."

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı ve benim de gümbür gümbür atan kalbimi sakinleştirmek için elimi göğsüme götürmem gerekti. "Buraya döndüğüm ilk gün derhal işi bırakmak istedim. Ama bir bağış yayınıımız olacağını biliyordum ve bunun son şansım olabileceğini düşündüm."

"Tam olarak ne için son şansın?"

Yanımızdaki bilgisayar ekranında bir sohbet penceresi açıldı. DELİ GİBİ BAĞIŞ YAĞIYOR, DEVAM EDİN! Ama bunu onlar için yapmıyorduk.

Dominic'in dudaklarında o aşına olduğum yarım gülümsemesi belirdi. O gülümsemeyi dudaklarını boynumda, boğazımda hissetmek istiyordum. Onu affetmek istiyordum. "Yayında neler söylediğimi biliyorsun," dedi.

"Bana söyle." Ona doğru dönünce dizlerimiz birbirine değdi. "Buradaki tek kişi benmişim gibi söyle. Yüzlerce insan bizi dinlemiyormuş gibi söyle."

"Binlerce," diye fısıldayınca gülümsemeden edemedim. "Bunu yeniden denemek istiyorum. Yalan yok, aldatmaca yok. Her şey tamamen ortada olarak."

Parmakları benimkilerin üzerinde gezindi.

"Geçmişimde insanlara onları sevdiğimi söylemek ve karşılığını alamamak gibi bir olayım var," dedim. "Bu bir sorun, belki fazla hızlı davranıyorum. Ama... ama bu sefer cesur davranmak istiyorum."

"Ben de," dedi ve tek bir hareketle ileri davranıp kulaklıklarımızı söküp bizi yayından çıkardı.

Stüdyonun dışında çalışma arkadaşlarımız kollarını havaya savuruyor, camı yumrukluyordu ama kimse içeri dalmadı.

"Seni seviyorum," dedi sadece bana, bir elini yanağıma dayayıp parmağını çenemde gezdirirken. "Sana âşığım, Shay."

"Dominic." Şimdi, annemin metronomu kadar uyumlu bir

şekilde birlikte nefes alıp veriyorduk. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Radyo sesini, döküm tavalara olan sevgini, korktuğunda köpeğimi tişörtüne sarışını ve hatta Beanie koleksiyonunu bile seviyorum."

Bir eliyle beni tutmaya devam ederken diğer eliyle kulaklıklarımızı da yeniden bağladı. "Bu arada, istifa ediyorum," dedi.

Ve sonra, kendimi çok güçlü hissettiğimden, "Siktir git, Kent," dedim. Bunu mikrofona, açık ve net bir şekilde, sesimdeki tüm gücü ortaya koyarak söylemişim. "Sikik cezalarınızı götlerinize sokun!" Ardından kabloyu çekiverdim.

"Seni seviyorum," dedim Dominic'e yeniden, artık durabilecek gibi değildim. Gömleğinin yakasını tutup onu kendime çekerken o da ellerini saçlarımın arasına daldırdı. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni..."

Sıcacık, tatlı ve kendinden emin dudakları benimkilerle buluştu. O benim geçmişim ve geleceğimdi çünkü bana her zaman evimdeymişim gibi hissettirmişti.

Ve ses geçirmez kabinde olmamıza rağmen insanların tezahürat yaptığını duyabiliyor gibiydim.

Kapanış

“Benden EKTORP’umu, MALM’ımı alabilirsin ama VITTSJÖ asla olmaz,” dedi Dominic, salonundaki kitaplığı korumacı bir şekilde sarmalarken.

“Ama mobilyalarımın hiçbirine uymuyor!”

“Hayır hayır hayır,” dedi. “IKEA’nın minimalist tasarımlarının güzelliği, her şeye uymasıdır.”

Bir adım geriye çekilip inceledim ve pes ettim. “Sanırım misafir odamıza koyabiliriz.” Orada gerçekten de iyi durabilirdi. O odaya biraz çekidüzen vermek gerekiyordu.

Dominic’in yüzü o sevimli gülümsemesiyle parlayıverdi. Birkaç hafta önce bana taşınmasını istediğimden beri böyle gülümseyip duruyordu. “Bizim misafir odamız,” dedi ve o kelime, en sevdiğim kelime olabilirdi. “Çok hoşuma gitti.”

Her şeyi kamyonla yüklememiz birkaç saatimizi almış ve bir ara verip sipariş ettiğimiz Thai yemeğini yerde yediğimizde, tüm sandalyeleri toplamamızın bir hata olabileceğini fark etmiştik.

“Buraya veda etmeye hazır mısın?” diye sordum kapıda durup son bir kez içeri bakarken. Duvarlar bomboştu, her şey ya kamyonete yüklenmiş ya da yardım kuruluşuna bağışlanmıştı.

“Cidden mi? Buraya taşındığım andan beri hazırım.” Kolu-

nu boynuma attı ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Ama gerçekleşmesinin sebebi bu olduğu için çok mutluyum.”

Kamyundayken Dominic ayarlanmış radyo istasyonları arasında geziniyordu ve içlerinden birinin 88.3 FM olduğunu fark edince gözleri panikle kocaman açıldı. Üç ay önce bağış yayını sırasında istasyonu bastığımdan beri PHR dinlememiştim. Henüz buna hazır değildim. Kent’in artık orada olmadığını bilmek güzeldi ama yine de orayla bağlantılı çok fazla kötü hatıram vardı.

O yüzden değiştirmesine fırsat vermeden, “Bırak, kalsın,” dediğimde ben bile şaşırdım.

“Emin misin?”

Boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalışıp başımı salladım. Saat başı olduğu için haber bültenini dinledik. Ve lanet olsun ki o PUR sesleri, benim için hâlâ en sakinleştirici gazetecilik ninnisi gibi geliyordu.

Paul Wagner’dan Seattle’ın konut piyasası hakkında yerel birkaç konu başlığını da aldıktan sonra pes ettim. “Bugünlük ancak bu kadarına katlanabilirim,” dedim ve Paloma Powers’ın *Zıpır Caz* programını açtım. Görünüşe göre artık ben de cazı seviyordum. İnsanlar gerçekten de zaman içinde değişebiliyordu.

Steve kapıda bizi bekliyordu ve onu yeterince sevene kadar bacaklarımızı rahat bırakmadı. Biz Dominic’in kıyafetlerini, tuvalet eşyalarını ve yemek pişirme malzemelerini yerleştirirken oylanması ona yeni bir oyuncak verdim.

“Bunu içeri sokmayı nasıl başardın?” diye sordum, içinde Beanie oyuncakları olan bir koleksiyon kutusunu kaldırırken. Göğsünde kalp olan beyaz bir ayıcıktı.

“Valentino’yu birkaç yıl daha saklayalım, gerisi kolay.” Dominic kutuya vurdu. “Bu ufaklık çocuklarımızın üniversite masraflarını karşılayacak. Hissedebiliyorum.”

Kamyonu boşalttıktan sonra geri çekilip oturma odama, daha doğrusu oturma odamıza bir göz attım. Önümüzdeki birkaç gün burada bizi baya meşgul edecek düzenlemeler yapacaktık ama taşınma günü dağınıklığı hiç canımı sıkmıyordu. Televiz-

yonumu, onun daha büyük olan modeliyle değiştirmiştik ve koltuğun üstüne de püsküllü battaniyesini atmıştik. Koridorda, Ameena'nın Blush'n Brush manzaralarından biri, Dominik'le benim Orcas Adası'ndaki yürüyüşümüzde çektiğimiz, çerçeveli fotoğrafımızın yanında asılıydı. O zamandan beri birçok fotoğraf çekilmiş olsak ve o zamanlar birlikte olmasak da yine de en sevdiklerimden biriydi o.

Misafir odası da artık o kadar hüzünlü görünmüyordu. VITTSJÖ kitaplıkla birlikte anne babasının antika dükkânından vintage bir lamba yerleştirmiştik ve biraz daha yerleştikten sonra da tüm evi birlikte boyamayı planlıyorduk. Yakında Ameena ve Tj'i, Dominic'in yeniden alevlendirmeyi başardığı üniversiteden arkadaşlarını burada ağırlayabilirdik. Bu yeni bir şeydi: Misafir odası için misafirler.

Eskiden bu ev, bir yetişkinlik sembolünden ibaret gibi geliyordu. Belki hayatımın geri kalanını çözememiştim ama bu duvarlara ve pencerelere, geçmişi olmayan bu nesnelere sahiptim. Sadece bundan ibaretlerdi: Henüz anlam yüklemeyi başaramadığım bir sürü şey. Burası benim için Dominic'le birlikte yaşamaya karar vermeden çok önce bir ev hâline gelmişti ve bunda Steve'in de büyük bir rolü vardı ama her şeyden çok sanırım burayı, kendime has bir şekilde sevmeyi öğrenmek için zamana ihtiyacım olmuştu. Burayı zamanla sevmeye ve alışmaya başlamıştım ve şimdi, bunu aceleye getirmek istediğıme inanamıyordum.

O kadar yorgunduk ki saat dokuzda yatağa girdik. Yeni büyük gardırobumuz gelecek hafta teslim edilecekti ama şimdilik Dominic'in kıyafetlerinin benimkilerin yanında durması hoşuma gidiyordu. Tüm bunlar benim için çok yeni şeylerdi ve yatağa girince bunları onunla da paylaştım.

"Her şey çok güzel olacak," dedi. "Yalnızken yaptığın tüm tuhaf şeyleri öğrenmek için can atıyorum."

"Üzerime bir cüppe geçirip Steve'e büyü yapıyormuşum gibi davranmaktan daha kötü olamaz."

"Sadece bir kere oldu o! Hâlâ duştasın sanıyordum."

Bir kahkaha atıp ona doğru sokuldum. Kollarıyla beni sardı ve başparmağını kürekkemiklerimin arasındaki boşlukta gezdirmeye başladı. Henüz, bu şekilde her gece birlikte uykuya dalacağımızı, her sabah onun yanında uyanacağımı idrak edememiştim.

“Bu evde olmanı seviyorum,” dedim. “Bana ilk geldiğin akşamdan beri böyle hissediyorum. O zaman bir şey söylemekten çok korkmuştum ama burada olman çok doğru geliyordu. Tüm o şeyleri hissetmek ve senin de hissettiğinden emin olamamak çok kötüydü.”

Beni daha da sıkı sardı. “Ben de hissediyordum. Öylesine derinden hissediyordum ki hem de buradan ayrılmak beni öldürüyordu. Her seferinde buradan giderken ölüyor gibiydim.”

Şimdi bile bunları duymak kalbimin kıpır kıpır olmasını sağlıyordu. “Bir yıl kadar önce birbirimizden nefret ettiğimize inanabiliyor musun?”

“Sanırım bir yıl öncesinde, üçüncü ya da dördüncü randevumuza çıkmıştık. Sanırım saf cinsel enerjimi konuşturduğum gecelerden biriydi.”

“O geceyi hatırlatman gerekebilir bana,” derken çoktan beni üzerine çekiyordu bile. Elleri kalçalarımdaydı ve birlikte, belki de o kadar yorgun olmadığımızı keşfettik.

Ertesi sabah dokuzda kapı çaldığında Dominic mutfakta yeni döküm tavalarından birini deniyordu. İspanaklı ve kırmızı biberli *frittata** yapıyordu. Hazır yemek servisini çoktan iptal ettirmiştim.

“Erken geldiğim için üzgünüm, çok heyecanlıydım,” dedi Ruthie kapıyı açtığımda. Havayı şöyle bir kokladı. “İnanılmaz kokuyor.”

“Selam Ruthie,” diye seslendi Dominic. “Sen de gel hadi.”

Üçümüz mutfağa geçip sohbet etmeye başladık. Ruthie halkla ilişkiler alanında çalışmaya başlamıştı, işinden çok memnun olduğu için benim de içim rahattı.

* Etli ya da sebze hazırlanabilen bir İtalyan omleti. -ç11

"Ama bunun sonsuza kadar yapacağım iş olduğundan emin değilim," dedi.

Portakal suyu bardağımı ona doğru kaldırdım. "Aramıza hoş geldin."

"Bir şeyler bulacaksın," dedi Dominic omzumu sıkarak. "Doğru şeyi beklemenin hiçbir sakıncası yok."

Haklı olduğunu biliyordum. Yaptığım şey buydu: Daha önce yapmaya fırsat bulamadığım için bu zamanı yeni keşiflere ayırıyordum.

"İkiniz iyice yerleşmiş gibi görünüyorsunuz," dedi Ruthie ayağa kalkarak, boynunu koridora doğru uzattı. "Ama göstermek için yalvarmamı beklemiyorsunuz, değil mi?"

Dominic'le birbirimize bir bakış atınca dudaklarında o çarpık gülümsemesi beliriverdi. "Tamam," dedi ve Ruthie'yi, eskiden benim ofisim olan odaya götürdük. Büyük ihtimalle misafir odasına oranla daha az kullandığım odaya.

Eli ağzına gidiverdi. "Siktir, çok güzel olmuş."

Masada iki mikrofon ve yepyeni bir kayıt sistemine bağlı kocaman kulaklıklar vardı. Duvarlara da ses yalıtımı için akustik paneller yerleştirilmişti.

Kendi stüdyomuzdu burası.

Dominic birer bardak su ve geçtiğimiz ay üzerinde çalıştığımız notları alıp yanımıza geldi. Ruthie de bilgisayarın yanındaki sandalyeye geçmişti.

"Hazır mıyız?" diye sordu.

Gözlerimi Dominic'inkinden ayırmadan derin bir nefes aldım. Yüzündeki kararlı ifade benim de cesaretimi bulmamı, gözlerindeki sıcaklık daha emin olmamı sağlıyordu. Emindim. Hazırdım çünkü radyo her zaman kanımdaydı. Çünkü benim için radyo her zaman etiketlerden, oylamalardan ya da ünden daha fazlası olmuştu. Her zaman insanlarla ilgili olmuştu.

"Evet," dedim ve ardından kayıt tuşuna bastım.

İlişki Hedefleri, Bölüm 1

YAYIN DÖKÜMÜ

SHAY GOLDSTEIN: Sanırım işe bir özürle başlamamız lazım.

DOMINIC YUN: Son zamanlarda sürekli özür diliyoruz zaten. Bu konuda epey yaratıcı olmaya başladık, ne dersin?

SHAY GOLDSTEIN: Haklısın. Ama ben, halk radyosundaki bağış yayını sırasında dilenmediği sürece hiçbir özrü kabul edemem artık. Bunun dışındakiler pek özgün gelmiyor bana.

DOMINIC YUN: Şaka bir yana, *Eski Sevgili Mevzuları*'ni dinleyip de bizim birlikte olduğumuzu düşünen herkesten özür dileriz. En başından beri o yalanın bir parçasıydık ve bunun için çok özür dileriz.

SHAY GOLDSTEIN: Mademki dürüst davranıyoruz, PHR'de hezimete uğradığımızı da belirtmemiz gerekir. Bütün hayatımı ulusal radyoda geçirmeme rağmen, asıl başarıyı podcastte yakaladığımızı fark ettim. O yüzden bize ulaşıp yeni program fikrini veren yeni dağıtımımız Audiophile'e teşekkür ederiz. *İlişki Hedefleri*'ni dinliyorsunuz, bu programda sadece romantik değil, her türlü ilginç ilişkiden bahsedeceğiz. İlk programımızda bizi destekleyen herkesin gönlünü almak için gerçekten çabalayacağız.

DOMINIC YUN: İlişkimizin son durumunu merak edenler için de, bağış yayınından beri üç aydır gerçek bir ilişki yaşıyoruz.

SHAY GOLDSTEIN: Ve her şey çok güzel gidiyor. Hatta Dominic dün yanıma taşındı.

DOMINIC YUN: İş arkadaşlarının önce düşman, sonra sahte sevgili olduğu ve en sonunda da gerçek âşıklara dönüştüğü klasik bir aşk hikâyesi bu.

SHAY GOLDSTEIN: Biliyorum, biliyorum, biraz fazla dolambaçlı oldu.

DOMINIC YUN: Ve küfredebiliriz de!

SHAY GOLDSTEIN: Siktir, kesinlikle edebiliriz! Ve perde arkasında da bize yardım eden tanıdık biri var. Ruthie, selam vermek ister misin?

RUTHIE LIAO: Selam millet!

SHAY GOLDSTEIN: Mükemmel yapımcımız Ruthie'yi *Eski Sevgili Mevzuları*'ndan ve onunla birlikte çalıştığımız yerel program olan *Puget Sesleri*'nden hatırlıyor olabilirsiniz. Radyoda olmaktan hiç hoşlanmıyor, o yüzden...

RUTHIE LIAO: Hoşça kalın millet!

SHAY GOLDSTEIN: Bu podcasti bir işten ziyade hobi olarak görüyoruz ve evet, hâlâ iş arayışındayım. Hikâye anlatmak, radyoyla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi ve şimdi bunu başka alanlarda keşfetmekten zevk alıyorum. Dersler alıyorum, araştırmalar yapıyorum... Bilirsiniz, yetişkin hayatımla ilgili ne yapmak istediğimi çözmeye çalışıyorum.

DOMINIC YUN: Ve ben de kâr amacı gütmeyen bir bağış platformu oluşturan bir girişim için bazı işler yapıyorum.

SHAY GOLDSTEIN: Ve o konuda da gerçekten inanılmaz bir iş çıkarıyor.

DOMINIC YUN: Tam bir yağcısın.

SHAY GOLDSTEIN: Tatlı bir yağcı mı?

DOMINIC YUN: Kesinlikle.

SHAY GOLDSTEIN: Halk radyosunun kalbimdeki yer her zaman ayrı olacak ancak bu yeni macera için ikimiz de çok heyecanlıyız. Umarım sizler de yanımızda olursunuz.

DOMINIC YUN: Buradan nereye gideceğimizi henüz biz de kestirebilmiş değiliz ama ortaya çok iyi bir hikâye çıkacağından eminiz.

SHAY GOLDSTEIN: Ve şimdi de sponsorlarımızdan mesajlarımızı alalım.

Teşekkürler

Uzun zamandır ulusal radyo hakkında bir roman yazmak istiyordum ve bunu kesinlikle tek başıma yapamazdım. Menajerim Laura Bradford bana en başından beri cesaret ve yerinde tavsiyeler veren kişiydi, mükemmel bir destekçi olmaya da devam ediyor. Hayalimdeki kariyeri bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Kitap yazarak geçimimi sağlayabiliyor olmam inanılmaz geliyor.

Berkley’de, Kristine Swartz ile *Eski Sevgili Mevzuları* için mükemmel yuvayı bulduğum için çok minnettarım. Kristine, heyecanın ve uzman editör rehberliğin bu süreci çok eğlenceli hâle getirdi! Karman çorman karakterlerimi benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Bu çarpıcı kapak için sanat yönetmeni Vi-An Nguyen’e teşekkür ederim. O kapağa bayılıyorum! Harika Berkley ekibinin geri kalanına da teşekkür ederim: Jessica Brock, Jessica Plummer ve Megha Jain.

Erin Hennessey ve Joanne Silberner, on yıl önce bana bir şans vermeseydiniz ve beni ulusal radyo bilginizle cesaretlendirmeseydiniz bu kitap asla var olamazdı. Erin, benimle kahve içtin ve hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmediğin hâlde bana KPLU hakkında her şeyi anlattın. Joanne, Washington Üniver-

sitesi'ndeki son sınıfımın en önemli olayıydın. İkinizden de öğrendiklerim için çok şanslıyım. KUOW, KPLU (şimdi KNKX) ve *Seattle Times*'ta birlikte çalışmaktan zevk aldığım diğer gazetecilere çok teşekkürler.

Tara Tsai, sen benim aşk romanları ve podcastler hakkında konuşmayı en sevdiğim insansın. Rachel Griffin, şefkatin ve bir şekilde her zaman söylenecek doğru şeyi bildiğin için teşekkür ederim. Kelsey Rodkey, mükemmel ismi bulduğun ve özür dilemeyi bırakmamı söylediğin için teşekkür ederim. Bu kitabı hayatının çeşitli aşamalarında kısmen veya tamamen okuyan herkese çok sevgiler: Carlyn Greenwald, Marisa Kanter, Haley Neil, Monica Gomez-Hira, Claire Ahn, Sonia Hartl, Annette Christie, Auriane Desombre, Susan Lee ve Andrea Contos. Diğer yazarlarla tanışana kadar kendimi asla gerçekten buraya ait hissetmemiştim ve bu anlamda Joy McCullough, Kit Frick, Gloria Chao ve Rosie Danan'a da çok minnettarım.

Son birkaç yıldır kitaplarım hakkında deliren okuyucular, kitapçılar, kütüphaneciler, bloggerlar ve bookstagramlar, "teşekkür ederim" demek asla yeterli olmayacak. Yaratıcılığınız ve cömertliğiniz beni her gün etkiliyor. Her gönderi, her fotoğraf benim için çok anlamlı. Aileme ve özellikle Ivan'a, bu konuda bu kadar heyecanlandığın için teşekkür ederim. Gazetecilik ve radyo neredeyse başından beri hikâyemizin bir parçası oldu, bu da radyo kitabımın romantik türde olmasını mükemmel kılıyor.

Son olarak, son bölümü çıkana kadar durmadan sayfasını yeniledim tüm podcastlere, onlarsız hayatımı düşünemediğim programlara, en kötü günlerimde bile bana arkadaşlarımmış gibi hissettiren ve beni güldüren sunuculara teşekkür ederim. Umarım hakkınızı vermiş ve o büyüünün bir kısmını yansıtabilmeyi başarmışımdır.